

TARİH YENİDEN YAZILIYOR

MONGOLIAD

Birinci Kitap

Neal Stephenson Greg Bear Mark Teppo
E.D. deBirmingham Erik Bear Joseph Brassey Cooper Moo

ithaki

Mongoliad Birinci Kitap

Neal Stephenson - Greg Bear - Mark Teppo - E.D. deBirmingham
Erik Bear - Joseph Brassey - Cooper Moo

Özgün Adı

The Mongoliad Book One

İthaki Yayınları - 879

Yayına Hazırlayan: M. *Ihsan Tatari*

Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*

Grafik Uygulama: *Şükrü Karakoç*

1. Baskı, Ekim 2013, İstanbul

ISBN: 978-605-375-320-9

Sertifika No: 11407

© FOREWORLD LLC, 2012

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2013

© İthaki, 2013

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr.

İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97 -

Sertifika No: 25001

NEAL STEPHENSON - GREG BEAR
MARK TEPPÖ - E.D. DEBIRMINGHAM - ERİK BEAR
JOSEPH BRASSEY - COOPER MOO

MONGOLIAD

1. KİTAP

Çeviren: Cihan Karamancı

MICHAEL “TINKER” PEARCE,
ANGUS TRIM VE GUY WINDSOR İÇİN

ELİMİZE BİRER KILIÇ TUTUŞTURDULAR
VE BİZE ONLARI KULLANMAYI ÖĞRETTİLER.

1241
YAZ ORTASI

1. BÖLÜM

ESKİ TAŞLAR ARASINDA YENİ BİR FİLİZLENME

Cnân taş manastırı çevreleyen açıklığın hemen dışında durarak çömeldi. Kadın kuzeyin gür ormanlarında nasıl sessizce ilerleyeceğini biliyordu ve ıssız harabelere dallardaki bir esintiden ya da geçen yılın yaprakları altında gezinen böceklerden daha usulca yaklaşmıştı.

Cnân dalgalı sabah sisinin arasından kuzeyindeki manastır harabesini seçebiliyordu. Ek binaların yıkık ve çatısız duvarları, kırık bir eğri şeklinde ana harabelerin güneyine doğru uzanıyordu. Bir zamanlar keşişlerin muhtemelen sebze yetiştirdikleri yerde huş ağaçları ve birkaç genç meşe büyümüştü. Açıklığın geri kalanı kısa süre önce açılmış patikaların böldüğü çimenlerle ve dikenli çalılarla doluydu. Yabani otların бүрүdüğü bir mezarlığın taş çitinin hemen ötesine dört tente kurulmuştu.

Cnân bir kamp bulmuştu; buna şüphe yoktu. İyi de kimin kampını?

Kahvaltısını toplayan bir ağaçkakanın uzaklardan gelen takırtıları daha yakından ve yüksek sesle çıkan çelik çınlamalarıyla bölünüyordu. Zaten kadının dikkatini çeken de bu doğaya aykırı ses olmuştu. Cnân bu kadar yakındayken konuşan adamların -hem de çok sayıda adamın- sesini duyabiliyordu, ama henüz manastırın yeni misafirlerini görebilmiş değildi.

İki gün evvel bir grup kara kemik [\[1\]](#) Moğol, geyik kovalamasına onu bu gür ormanın sınırına kadar kovalamış, ormana varınca da atlarını durdurup bozuk bir Türkçeyle sövmüş ve ağaçlara ok yağdırmıştı. Bozkırlarda yetişmiş bu savaşçılar güçlü midillilerini ne dörtnala koşturabildikleri ne de çabucak çevirebildikleri sıkışık koruluklara girmekten hiç hazzetmezlerdi. Ormanda yolculuk etmek yavaş olsa da iç kesimleri hâlâ güvenliydi.

Gündönümünün hemen sonrasındaydılar; Ogunun olarak bilinen aşağılık Han'ın buradan yalnızca birkaç kilometre uzaklıktaki Legnica'da Hıristiyanlık Âlemi'nin ordularını yenmesinin üstünden üç ay, dünyaya meydan okumasından beriye bir aydan biraz daha fazla zaman geçmişti.

Cnân soluna doğru kayarak yaşlı bir meşenin arkasına geçti. Kendisine yol göstermesini istercesine ağacın kabuğunu hafifçe okşadı, sonra da eski bir Bağcı duası ederek parmaklarını gözlerinin önünden geçirdi. Sis şimdiden dağılmaya başlamıştı; Cnân bekleyebilirdi. İyi eğitilmiş bir usta, bu topraklarda sabırlı davranmayı bilirdi.

Kadının kulağına karşılıklı bir konuşmanın, ne bu sabah başlamış ne de yakın bir zamanda bitecekmiş gibi gelen bir tartışmanın bölük pörçük sözleri çalındı. Cnân bir süredir duymadığı ve çocukluğundan beri de konuşmadığı Latincenin ritimlerini hemen tanıdı.

“—bakışını gevşet. Yalımın [\[2\]](#) nerede olduğunu biliyorsun. Ona bakmayı bırakırsan—”

“—gözlerini yumma! Ha öyle yapmışsın, ha kılıcını yere atmışsın. Akılsız bir kuzu musun sen?”

“—rakibinin yalımını seyredersen çok geç kalmışsın demektir. Gözlerini göremiyorsan niye—”

Bir taş atımından daha kısa bir mesafede yaşı yirmiye geçmeyen ve beyaz denebilecek kadar açık sarı saçları olan bir delikanlı kendisinden yaşlı bir adamla karşı karşıyaydı; iri kıyım, yara izleriyle kaplı bir kızıl. Her ikisi de kocaman birer savaş kılıcı taşıyordu ve tekrarlayıp durdukları idmanları keşif giyimli bir adam tarafından gözlemleniyordu.

Bu adamlar büyük ihtimalle Kalkan-Biraderleri'nin şövalyeleri idi; bulmak için görevlendirildiği adamlar. Şöhretlerinde doğruluk payı varsa Han'ın alışılmadık davetine günler içinde cevap vermeleri işten bile değildi. Kalkan-Biraderleri dört bir yana dağılmışsa da oradan sadece birkaç günlük yolculuk mesafesindeki Petraathen'de, yani Kraköw'un güneyindeki dağlarda bulunan kadim bir dağ kalesinde bir kolları mevcuttu. Moğollarınkinin tam zıttı olan içgüdüleri gereği kamplarını ormanda kurarlardı ve anlaşılan izcileri çok uzun zaman önce terk edilmiş bu eski manastırı bulmuştu. Cnân'ın gözünde bir pagan tapınağına benzeyen manastır, ona yeraltı mithraeum'larını, yani halkının bir zamanlar esrarengiz ayinlerini düzenlediği gizli tapınakları hatırlatıyordu. Asıl maksadı her ne olursa olsun harabe doğaçlama bir dernek evine, Legnica'daki kanlı cenk meydanının ve Ongun'un oraya kurdurduğu kokuşmuş çadır kentin civarını keşfederlerken bu şövalyelerin bekleyip idman yapabilecekleri bir sığınağa dönüştürülmüştü.

Mezarlık duvarının arkasından demir kın renkli iri bir aygıra binen bir atlı çıktı. Cnân adamın taşıdığı, bir böcek bacağı gibi şeritli ve eklemli olan Moğol tarzı yayı görünce irkildi. Fakat adam bir Moğol değildi; saçları uzun, gür ve kahverengiydi; sivri burnunun altından gür bir bıyık sarkıyordu. Adam atını döndürüp ek binaların kıvrımı boyunca dörtlüye koştu, sonra tekrar yön değiştirerek otların arasında gidip geldi. Cnân adamın ilk bakışta amaçsız görünen hareketlerinden hiçbir anlam çıkaramadı; tâ ki okçuluk antrenmanı yaptığını anlayana dek. Adam, hedef teşkil edebilecek bir şeyi gözüne kestirdiğinde bazen onun yanından dörtlüye geçerken, bazen ondan uzaklaşırken, bazen de atını aniden durdurup sabit dururken ona bir ok atıyordu.

Cnân bu şövalyeleri yalnızca namlarından tanınmasına rağmen binicinin Moğolların gücünden zarar görmüş, yaşadıklarından ders çıkarmış ve silahlarını kabullenip onlara uyum sağlamış biri olduğunu kestirebiliyordu.

Açıklığın daha ilerisinde, dağılmakta olan sis perdesinin arasından ve bir yemekhanenin yıkık duvarlarının üzerinden genç bir adamın yere dikilmiş bir ağaç kütüğüne kılıcıyla vurduğu, aynı hamleyi tekrar tekrar yaptığı görülüyordu. Onun yakınlarındaki iki kişi yontulmuş, uzun tahta değneklerle karşılıklı dövüşürken başka biri de etraflarında geziniyor, gerektiği hâllerde yana çekiliyordu. Cnân'ın solunda kalan körpe bir meşe ağacının yeşil gölgelerinde, kısmen çürümüş kütüklerin birleştirilmesinden oluşturulmuş bir masada iki adam oturuyor, eğri büğrü pirinç maşrapalardan içki içiyordu. Her ikisinin de kısa kesilmiş, koyu renk saçları vardı. İçlerinden birinin koyu renkli bir sakalı ve onunla uyumlu koyu gözleri vardı. *Bir tür Süryani*, diye düşündü Cnân. Adamın Suriye kökenli olduğu giysilerinin kesiminden de anlaşılıyordu.

Daha yuvarlak bir surata ve parlayan solgun gözlere sahip deli dolu diğer adamsa ellerini tedirgince ovuşturarak koyu gözlünün tasvip etmeyeceğini bildiği bir planı açıklamasına kısa kısa bir şeyler fısıldıyordu.

Sonuçta, Cnân'ın görebildiği kadarıyla dokuz kişiydiler. Güçlü bir ekip olmalarına rağmen çoğunlukla gençtiler. Ayrıca genellikle bir arada rastlanacak tipte adamlara benzemiyorlardı. Bu ya iyi ve beklenen bir durumdu, ya da çok ama çok kötüydü, zira Kafatasları Diyarı'nda, yani Moğol güruhlarının geçişiyle harap olan bu bölgede en farklı başıboşları bir araya getiren şey çoğunlukla ya çaresizlik ya da kötü niyet olurdu.

Yine de bunlar Cnân'ın bulması için gönderildiği kişilere benziyorlardı.

Ordo Militum Vindicis Intactae ^[3] şimdilerde Hıristiyan olduğunu iddia ediyordu; o nedenle bir manastırın yakınlarında saklanmak onlar için doğal bir davranıştı. Yine de eski günlerde Petraathen Şövalyeleri'nin cenk ederek ölen savaşçılara ahirette ne gibi mükâfatlar verileceğine dair tuhaf fikirler besleyen bir ölüm tarikatına mensup olduğunu anlatan hikâyeler de mevcuttu. Eğer söylentiler doğruysa bu biraderler kahraman ve mukaddes ölümlerle aynı toprakları paylaşmaktan huzur duyuyor olabilirlerdi. Cnân çömeldiği yerden manastırın ot bürümüş mezarlığına tahminen bir buçuk asır evvel dikilmiş yedi tane büyük, granit Haçlı Şövalyesi hacı sayabiliyordu.

Cnân küçük bir dal parçasıyla dişlerini karıştırdı, sonra da dizleri üstüne çökerek sessiz nefes, sessiz yürek alıştırmaya başladı. Gizliliğine güveniyordu ve fark edilmeksizin seyretmekten hoşnuttu.

Daha doğrusu başının arkasında bir hışırtı duyana kadar öyle düşünüyordu. Bir tınlama ve bir ıslık geldi, sonra bir şey ayaklarını yerden keserek başını yandaki ağaca vurdu. Kadının kafatasının içi bir çan gibi çınladı.

Cnân can havliyle elini arkasına attı ve düzgün, uzun bir ok sapını yokladı. Geniş başlı bir ok, pelerininin kukuletasına saplanmış ve onu yaşlı bir huş ağacının gövdesine mıhlamıştı. Cnân pelerininini çekip kurtarmak için çırpındı. Moğollardan kaçarak geçirdiği iki yıl ona daha iyi hedeflenen başka bir okun çok yakında yola çıkacağını ve en iyisinin giysiyi geride bırakarak oradan kaçmak olacağını öğretmişti.

Lâkin bir ses -annesininkine benzeyen, fakat uzaklardan ve kederli gelen bir ses- âdeta kulağına konuştu: "*İlk okun zamanlaması da, hedeflemesi de kusursuzdu.*"

Cnân hemen anladı. Elini indirdi. Okçu tam da niyetlendiği şeyi gerçekleştirmişti. Adam muhtemelen Cnân daha oraya varmadan önce etrafı dolaşmak, korumak ve gözcülük yapmak amacıyla kampı terk etmişti.

Kaçmak faydasızdı. Cnân'ın karşısındakiler ne Moğollar, ne onların çakalları, ne de eğitimsiz haydutlardı. Bunlar ormanlarda doğup büyümüş adamlardı. En ufak bir yanlış hareketinde o ikinci ok yeşil dalları yarıp gelebilir ve omuriliğini parçalayabilirdi.

Cnân kendini sakinleştirdi. Gözleri çok yakından gelen belli belirsiz hışırtılardan tarafa seğirdi. Ağaçların arasında en az *iki* adam tarafından takip edilmişti: sağındaki hâlâ göremediği okçu ve o sırada arkadan yaklaşan iz sürücü. Her iki adam da çok büyük ihtimalle kamptan kimselerdi ve ormana nöbetçi olarak dikilmişlerdi.

Arkasındaki avcı daha rahat hareket etmeye başlayarak epey ses çıkarttı; fakat hem ağaca mıhlanmış pelerininin kukuletası, hem de başının ortasındaki ayırından kalın bir perde gibi dökülen çamurlu siyah saçları yüzünden ne Cnân onu, ne de o Cnân'ı görebiliyordu. Adam ihtiyatla kadının etrafından dolandı ve nihayet karşısına geçtiğinde bir süre birbirlerini tarttılar.

Cnân, Rutenyalıların ^[4]topraklarında yaptığı uzun yolculuk sırasında yabancı görünümlü bazı kimselerle karşılaşmıştı; fakat tepeden tırnağa öldürmüş olduğu şeyleri giyen, ayı postu kadar kalın ve keçeleşmiş bir sakalı olan bu adam yarı hayvana benziyordu. Üstünde el örgüsü hiçbir şey yoktu; belli ki kadınsı sanatlar ona göre değildi. Kenarları güneşten kırışmış yeşil gözlerinde yaşından genç bir parıltı mevcuttu.

Adamın kendisi hakkında ne düşündüğünü tahmin etmesine gerek yoktu, çünkü onları açık açık duyurdu. Kullandığı dil yabancı da olsa bazı sözcükleri tanıdık kökenlerden geliyordu. Cnân "kadın," "Moğol" ve "casus" ifadelerini tanıdı. Son kelime gerçek adının Tokariya ^[5] dilindeki telaffuzuna çok benziyordu.

Cnân adamın az buçuk anlayabileceği kelimelerle inkârda bulunabilirdi; fakat içinde sözcük barındırmayan çok daha etkili lisanlar vardı.

Cnân omuzlarını silkerek pelerinininden kurtuldu, dimdik doğruldu, alaycı bir sesle burnundan soludu ve adama dik dik baktı.

Davranışı adamın suratına bir tokat gibi indi. Avcı irkilerek yarım adım geri çekildi, sonra da sahte bir sendelemeye toparlandı. Yeşil gözleri artık için için gülüyordu. Sağına göz atıp sessiz sohbetlerine üçüncü bir kişiyi daha ekledi: yayının ucuyla bir dalı yolundan çekerek yanlarına yaklaşan okçuyu.

Bu Cnân'ın yıllardır, hatta belki de ömrü boyunca gördüğü en uzun boylu adamdı. Hıristiyanlığa mensup insanların bozkırlardan gelenlere kıyasla daha iri kıyım olduklarını bilirdi ama bu adam dev gibiydi; kendi ırkı arasında bile. Saçları ve sakalı kızılımsı sarıydı. Yakışıklı değilse de yüzünde saygıyı gerektiren bir kuvvet vardı. Adam Cnân'ı birkaç saniye boyunca süzdü, ardından hâlâ gevrek gevrek gülmekte olan avcıya doğru döndü. Aralarında “Moğol” ile “casus” sözcüklerinin birkaç tekrarını içeren duraksamalı bir konuşma geçti. Dilleri Cnân'ın kulağına aynı gelse de gerçekte farklı olmalıydı, zira birbirleriyle pek de iyi iletişim kuramıyorlardı.

Birkaç yanlış anlamamanın ardından okçu Latinceye geçti. Fakat avcı başını iki yana sallayıp ellerini kaldırmakla yetindi.

Belli ki idareyi ele almanın vakti gelmişti.

“Benim adım Vaetha,” diye yalan söyledi Cnân, Latinceyle. Annesinin ikinci dilinin sözcükleri ağzından şaşırtıcı bir kolaylıkla döküldü. “Doğu'nun uzak diyarlarından Hıristiyanlık Âlemi'ne haber getirdim. Bu haberi tarikatınızın efendisine vereceğim. Lütfen beni ona götürün.”

Avcı başını yine sağa sola salladı, sırtıttı, sonra da dönüp aheste adımlarla yerleşkeye yollandı.

“Kıpırdama,” diyen okçu bıçağını çıkardı. Etrafından dolanarak ihtiyatla Cnân'a yaklaşırken parlak gözleri kısıktı. Pelerinin kukuletasını kabaca keserek oktan ayırırken kumaşı yırttı. Anlaşılan okun demir başı daha önemliydi ki pelerinin işi bitince ağaç kabuğunu sıyırdı ve ok başını bir cerrah hassasiyetiyle ağaçtan çıkardı.

“Adım Raedwulf,” diyen okçu pelerini kadının ayakları dibine attı. “Sen ne biçim birisin ve niye Latince konuşuyorsun?”

“O Bağcılardan,” diye ağaçların arasından konuştu boğuk ve derinlerden çıkan yeni bir ses.

Cnân hızla o tarafa döndüğünde az önceki yaşlıca adamın sessizce yanlarına gelmiş olduğunu keşfetti. Adamın üstünde Hıristiyan keşişlerinin cüppesi vardı. Buruşuk ve çökük yüzü onu en az altmış yaşında göstermesine rağmen yaşlılık beraberinde nahiflik getirmemişti. Adam onu ciddiyetle incelerken elini göğsüne götürdü ve parmaklarıyla göğüs kemiğinde ritim tuttu. Metalik bir şıkırtı, yıpranmış tuniğinin altında bir *hauberk*^[6] olduğunu belli ediyordu.

Tüm bu hareketlilik, değneklerle birbirine vuran gençler de dahil olmak üzere açıklıktaki herkesin dikkatini çekmişti. İkili sahte düelloya ara verdi, birbirlerini selamlayıp el sıkışmaya zaman ayırdı ve sonra da ağır ağır Cnân'dan tarafa yürüdü.

Binici eşkin adımlarla onların yanından geçti ve koruluğun hemen kenarında atını durdurdu, ardından yaşlı adamın arkasına sokuldu. Cnân'a tepeden bakarken dev bıyığı sanki kadın az önce baldırından çekip çıkardığı şişkin bir keneymişçesine tiksintiyle seğirdi.

“Bir Moğol!” diye ilan etti.

Yaşlı adam arkasına dönmeden ona karşılık verdi. “Hayır Istvan. Doğru, elmacık kemikleri onlarinkine benziyor; ama gözlerine daha yakından bak.”

“Öyleyse ya haydut ya da mezar soyguncusu. Her halükarda öldürün gitsin.” Istvan adlı binici Cnân’ın ayaklarının yakınına tükürdü, aygırını ustaca çevirdi ve yine eşkin adımlarla oradan uzaklaştı.

Yaşlı adam biraz daha yaklaştı ve Cnân’ın önünde eğilerek yırtık pelerini yerden aldı. Korkusuz, kibar ama hiç de mütevazı olmayan bir tavırla onu kadına uzattı.

“Benim adım Feronantus,” diye kendini tanıttı. “*Skjaldbroeöur*’danım.” Adam Kalkan-Biraderleri’nin daha yeni olan Hıristiyan adını değil de Kuzeylilerin dilindeki eski bir tanesini kullanmıştı.

“Ben Vaetha,” dedi Cnân. “Sizin de hükmettiğiniz gibi bir haberciyim.”

“Gören kişi,” diye tercüme etti Feronantus. “Tokariyacadan. ‘Casus’ kelimesinin bir cinası. Tabii ki ismin konusunda yalan söylüyorsun, o kadarını bekliyoruz. Ama bana güvenip de gerçekten kim olduğunu söyleyene kadar *Vaetha* işimizi görür.”

Cnân adamın sabit bakışlarına karşı koymak için elinden geleni yaptıysa da başaramadı.

“Gel,” dedi Feronantus. Kadına sırtını dönüp oradan uzaklaştı. Cnân onun peşinden yerleşkeye doğru gitti. Dev okçu Raedwulf da kıymetli okunu sıkıca tutarak ve sanki efendisinin huzur verici dokunuşuna ihtiyacı olan bir canlıymışçasına tüylerini okşayarak ikiliyi takip etti.

Cnân önünden geçerken sarışın delikanlı onu şaşkınlıktan dili tutulmuş bir şekilde seyretti, sonra da hızla diğerlerine doğru döndü. Adamlar delikanlının şaşkınlığına kahkahalarla güldüler.

Postlu savaşçı öne eğilip yumruk yaptığı elini sarışının apış arasına doğru uzattı. “Taşaklarını kesip atabilirdi,” diye oğlanı payladı. “Bu çok büyük bir kayıp olmazdı tabii!”

“Onu gördünüz mü?” diye sordu oğlan, sertçe. Bir enik gibi yan yan yürüyerek Feronantus’un peşine takıldı. “Bana Haakon derler,” dedi Cnân’a hitaben. “Adın nasıl telaffuz ediliyor demiştin?” Anlaşılan daha önce hiç koyu tenli bir kadın görmemişti.

“Zahmet etme,” dedi Feronantus. “Sen onun ağzından dürüst bir söz alana kadar o çoktan gitmiş olacak. Ayrıca yeminini de unutma.”

Delikanlının aciz şaşkınlığı Cnân’ı tiksindiriyordu. Feronantus kadim okuldan olabilirdi, fakat diğerleri -Süryani görünümlü adam, köy birasıyla dolu maşrapalarını ellerinden bırakmayan ikili, değnek sallayan bıçkın gençler, şu arsız bakışlı sarışın- annesinin çelik ve şan dolu öykülerine hiç de yakışmayacak derecede hırpaniydiler. Petraathen savaşçı-keşişlerinin zor günler geçirdiği her hâllerinden belliydi.

Belki de Cnân’ın getirdiği haberler tüm bunları değiştirirdi.

Dernek evi olarak kullandıkları virane manastıra varmadan önce Feronantus’un dikkati postlarla kaplı avcıya döndü. Adam görünüşte hiçbir sebep yokken yere çömeldi, sonra da soytarımsı bir hareketle, hızla toprağa uzandı ve gözlerini kapatarak kulağını yosun kaplı bir mezar taşına dayadı.

Aslında dayadığı kulağı değil, onun arkasındaki kalın kafatası kemiği idi. Bir şeyi dinliyordu.

“Ne geliyor Finn?” dedi Feronantus; ya da ona benzer bir şey, Finn’in yeğlediği sert dilde.

Finn dört parmağını kaldırdı. Ardından elini yere indirdi ve eşkin giden bir at gibi parmaklarını oynattı.

Çok sayıda bozkır midillisi... Finn gözlerini açıp başını iki yana salladı. Ellerini birbirine yaklaştırdı, sonra da ayırarak uzaklaştırdı. *Çok büyük bir at*, diye hüküm verdi.

“Bir destriyer^[7],” dedi Feronantus.

Feronantus ile Finn hariç yerleşkedeki herkes sanki bir anda ortadan kayboldu. Etrafına bakan Cnân nerelere saklandıklarını çıkarabiliyordu. Az önce tahta kılıçlar savuran oğlanlar ansızın uzun kılıçlar kuşanmışlardı. Istvan ile Raedwulf yaylarını çıkarıp onlara birer ok sürmüşlerdi ve ayağa kalkar kalkmaz Finn de aynını yaptı.

Cnân ancak utanç verecek kadar uzun bir süre geçtikten sonra bir şeyler duyabildi. Fakat nihayet ağır toynak takırtılarıyla çelik şingirtuları yerleşkeyi çevreleyen gür bitki örtüsünü aştı ve her biri peşi sıra yedek birer at çeken iki binici orman yolundan yan yana çıkageldi.

İşte annemin öykülerine yaraşır bir şövalye, diye aklından geçirdi Cnân. Uzun boylu adam yüksek bir alından geriye çekilmiş uzun kahverengi saçlara, elâ gözlere ve bir meleğin sinekkaydı tıraşlı yüzüne sahipti. Üstüne Cnân'ın alışkın olduğu zincir bir zırha ilaveten omuzlarını ve göğsünü koruyan, cilalı çelikten yapılmış parçalı levhalar geçirmişti. Sırtına gözyaşı biçiminde bir kalkan asılıydı - Cnân yüzünü ekşiterek bunun Moğollarla savaşmak için caka satarak yola çıktığı gün kalesindeki bütün süslü hanımların yüzlerinden akan gözyaşları gibi olduğunu düşündü. Belindeyse tek elle kullanılmak üzere tasarlanmış, fakat o tarz silahların çoğuna göre daha uzun, daha kaliteli, düz ve çift ağızlı olan bir kılıç vardı.

Diğer adam daha ufak tefek ve sıkı kaslıydı, kafası yuvarlaktan ziyade kare biçimliydi. Cnân ilk başta onun bir silahtar olduğunu farz etti; fakat ikili atlarını yerleşkenin içine doğru sürerken onun da şövalyeyle yaşıt olduğunu gördü. Giysileri yıpranmış olmasına rağmen böyle bir orman kampından ziyade bir saraya uygundu. Belinden nacağa ^[8] benzer bir şey sarkıyordu ve üstü başı hançerlerle kaplıydı. Sırtında gerilip kurulmuş bir arbalet asılıydı. Duruşunda ve yakışıklı şövalyeyle konuşma biçiminde hürmet değil, sadece onunkine denk bir saygı ve samimiyet mevcuttu. Tabii alaycılığa kaçan tavırlarına bakılırsa insanların yakışıklı dostuna daha iyi muamele ettiklerinin de bilincindeydi.

Şövalye gözlerini yalnızca Feronantus'a çevirdi, dudakları hürmetkâr bir selamlama için hazır gibiydi; fakat hançeri fazla kaçırarak arkadaşı araya girip konuşan ilk kişi oldu. Kolunu törensel bir edayla savurup gümbür gümbür bir sesle yerleşkeye hitap etti. "Hıristiyanlık Âlemi kurtuldu! Percival Birader bunu kendine amaç edindi."

Her taraftan kısmen bu espriden, kısmen de -diye düşündü Cnân- yeni gelenlerin düşman olmadığını anlaşılmasından doğan kahkahalar yükseldi.

Percival adındaki şövalye, Feronantus'un yanına kadar gidip adabına uygun bir zarafetle atından indi. Finn at konusunda haklı çıkmıştı. Alnında beyaz bir lekeye, gri renkli ipeksi bir yeleye ve fiç gibi bir göğse sahip olan bu nadir ve güzel hayvan Istvan'ın aygırından daha büyüktü, muhtemelen bir Moğol midillisinin de iki katıydı.

Cnân, Bağcı kız kardeşlerinden yoldan çıkarak düşman topraklarında kaybolan bir Moğol grubuyla Töton Şövalyeleri'nin ^[9] bazı mensupları arasında yaşanan bir münakaşanın öykülerini dinlemişti. Nehirle orman arasında sıkışıp kalan ve gönüllerince manevra yapamayan Moğollar bir araya toplanmış; Tötonların savaş atları da rakiplerinin daha ufak binekleri birer bovlung kukasıymışçasına onlara çarpmıştı. Bu dev destriyere bakarken anlatılanlara inanmak hiç de güç değildi. Sahiden de binicisine yaraşır bir attı...

Percival yerlere kadar eğilerek Feronantus'u selamladı. Adamın yüzünü incelerken aldığı keyif Cnân'ın hiç hoşuna gitmedi. Hislerini belli etmemek için elinden geleni yaptı.

"Percival Birader, Roger Birader, hoş geldiniz," dedi Feronantus. "İkinizi de görmek çok güzel. Sağ salim gelebildiğiniz için Tanrı'ya şükürler olsun."

Roger, yol arkadaşı Percival'in sadece bir adım gerisindeydi. "Doğruyu söylemek gerekirse Tanrı

şaşırtıcı bir şekilde hiç yardımcı olmadı,” diye başladı. Percival ona bezgin bir bakış attı. Yan yana durduklarında ikilinin arasındaki boy farkı Cnân’ın ilk başta zannettiği kadar fazla değildi; Percival bineği yüzünden daha iri gözüküyordu, o kadar.

“Öykülerinizi kadeh tokuştururken dinleriz,” dedi Feronantus, ikilinin arasında bir tartışma yaşanmaması için tek elini havaya kaldırarak.

“Dinleriz tabii, sonra biraz daha dinleriz; sonra hepsini bir kere daha dinleriz!” diye latife yaptı Haakon’u eğiten iri yarı adam.

Percival esprinin kaynağına doğru döndü ve yüzüne samimi bir neşe yayıldı. “Taran! Ben de burada olmanı umuyordum.”

“Gelebileceğini duymuştum,” dedi Taran, “ve müsabaka başlamadan önce iyice bir forma sokulman gerektiğini biliyordum.”

“Taran’ı zaten tanıyorsun,” dedi Feronantus. “Bu koyu tenli, harikulade adam da hekimimiz Raphael. Birbirimize anlatacağımız çok şey var, ama beni tam da bir görüşmeye giderken yakaladınız, Roger ve Percival. Hem de ertelenemeyecek kadar önemli olduğuna dair temin edildiğim bir görüşmeye.”

Gözler önce Cnân’a, ardından Feronantus’a kaydı.

“Bu ayağı tez kılavuzumuz ve habercimiz,” dedi Feronantus. “İsmi önemli değil, en azından şimdilik.”

Taran, *Bağcılar* hakkında bir şeyler homurdandı ve adamların yüzlerindeki temkinli merak yerini şaşkınlığa bıraktı.

“Nereden mi geliyorum? Adını bile duymadığımız yerlerden. Bu nedenle onları teker teker saymamın pek bir anlamı yok,” dedi Cnân, Feronantus’un ilk sorusuna cevaben.

Masanın etrafındaki neşeli gülüşme birazcık zorakiydi. Cnân, kısa kesilmiş siyah sakallara ve Suriyelileri andıran bir çehreye sahip Raphael adlı adamın blöfünü görebileceğinden çekiniyordu. Raphael’in bir Haçlı Şövalyesi olduğunu, Batı’nın Kutsal Topraklar diye adlandırdığı ve hâlen ordularını konuşlandığı o kokuşmuş cehennem çukurundaki az sayıdaki kale kentlerden birinde doğup büyüdüğünü tahmin ediyordu. Ama böyle bir adam Asya’nın iç kesimlerini Taran gibi İrlanda’dan gelen ve muhtemelen Dublin’i egzotik Şark’ın bir parçası zanneden birinden daha iyi tanıyor olabilirdi.

Fakat belki de nezaketsizlik yapıyordu. Açlık ve bir hayvan gibi avlanmak Cnân’ı çabuk öfkelenen birine dönüştürmüştü. Üç kıdemli şövalye gevrek gevrek gülerken bir parça ekmek koparttı.

“Fakat kısa bir süre önce,” diye sözlerini sürdürdü Cnân, aynı anda hem lokmasını çiğneyip hem de konuşarak, “yani birkaç gün evvel Czeszow’dan geçtim. Buranın doğusundan.” Lokmasını yuttu. “Ormandan.” Tekrar yutkundu. “Moğolların girmekten hoşlanmadığı yerden. Orada bir adam var, soylu bir Rutenyalı, Volodymyr-Voynskyi şehrinden. Sanırım siz oraya Lodomerya diyorsunuz. Adam sizi tanıdığını söylüyor.”

Feronantus’un yüzünde ciddi ve kederli bir ifade belirdi. “Illarion,” dedi.

“Tarikatınızın bir mensubu mu?”

“Hayır,” dedi Feronantus, “ama olabilirdi. Tabii eğer... dini uyumsuzluklar yaşanmasaydı.”

“Yanlıı bir tür Hıristiyan mı?” diye sordu Cnân, çiğnemeyi sürdürerek.

“Evet. Lütfen devam et. Demek Illarion hayatta?”

“Şaşırmışa benziyorsunuz,” diye gözlemede bulundu Cnân. “Bu da bana Lodomerya’da yaşananları

duyduğunuzu gösteriyor.”

Feronantus’un sessizliği doğrulayıcı nitelikteydi. Fakat bu sözler Taran’ı kışkırtmaktan öteye gitmedi. “Ben duymadım,” dedi İrlandalı.

“Özetle, Moğolların yoluna çıkan diğer tüm şehirlerdekinin aynısı yaşandı. Hatta belki de her zamankinden daha kötüsü.”

“Peki Illarion nasıl kurtulmuş? O kaçıp gidecek tipte biri değildir.”

“Evet, Illarion’un karakteri hakkındaki hükmünüz doğru,” dedi Cnân. “Kalıp dövülmüş. Kentin din adamlarının, tüccarlarının ve asilzade sınıfının çoğu mensubuyla birlikte esir alınmış. Moğollar esir kanı dökmekten hoşlanmaz. Savaş meydanında bu bir gereklilik olduğu için buna itirazları yoktur, ama tutsaklarını kan akıtmadan öldürmeyi yeğlerler. Esirlerin sayısı sadece bir veya birkaç kişiden oluşuyorsa getirttikleri bir güreşçi onların belkemiğini kırar. Ama sayı fazlaysa bu yöntem çok yavaş kaçır. O yüzden de esirleri birbirlerine bağlarlar ve onları insandan yapılmış bir kilim gibi açık arazide yatmaya zorlarlar. Zavallı tutsaklar inleyip yakarırken Moğollar üzerlerine kalaslar atarak alçalıp yükselen bir platform oluştururlar. Sonra da atlarıyla o platforma çıkıp -midilliler bundan zerre kadar hoşlanmasa da- bineklerini bir ileri bir geri sürerler... hem de tekrar tekrar... ta ki ağlamalar ve inlemeler kesilene dek. İşleri bitince Moğollar böğüre böğüre gülüşür ve o pis sütleriyle kadeh kaldırırlar. Gençleri olup bitenleri seyrederken cehennem ifritleri gibi dans ederler. Yani sizin anlayacağınız her şey tam bir *şenlik* havasında geçer,” dedi Cnân öfkeyle, bakışlarını hayretler içinde kalan grubun üzerinde gezdirerek. Ekmeğini masaya bıraktı. “Şenlik sona erdiğinde esirlerin çoğu ezilerek ölmüş olur. Hayatta kalanlar da hareket edemeyecek kadar yaralıdır. Ölen ölür, kalan kalır,” diye ekledi, ekmeğini yeniden parmaklayarak. Midesi büzüştü ve başını iki yana salladı. “Bu kadar yeter.”

“Aynı şey Illarion’un da mı başına gelmiş?”

“Evet. Karısıyla kızının da. Ertesi sabah Ongun Han ve adamları uyuyarak gecenin yorgunluğunu atarlarken birkaç kara kemik ortaya çıkmış ve— ”

“Kara kemik mi?” diye sordu Feronantus.

“Aşağı sınıftan Moğollar. Tatarlar, Türkler, bazı Rutenyalılar. Kalasları kaldırıp kulak kesmeye gelmişler.”

“Kulak mı?” diye sertçe sordu Taran.

“Ölen düşmanlarının sayılarını öyle hesaplarlar,” diye açıkladı Raphael.

“Çoğumuzun *iki* kulağı var!” diye karşı çıktı Taran.

“Hep sağ kulağı keserler,” dedi Raphael nazikçe.

“Sağ kulağını kestiklerinde Illarion’un bilinci açılmış,” dedi Cnân. “Balçığın içinden bir iblis gibi uzanmış, kulak kesicinin bıçağını kapıp ters çevirmiş ve adamın karnını deşmiş. Kara kemiklerden birkaçı çarpık bacaklarıyla ondan tarafa koşturmuş. Illarion eline bir kalas alıp onu bir değnek gibi kullanmış. Teker teker kafalarını kırmış. Hepsini öldürmüştü.”

Bu son kısımla biraz neşelenen Cnân bir ısırık daha aldı. “Adamların atlarını toplayıp oradan ayrılmış. Biranız var mı?”

Şövalyeler aralarında bakıştılar ve bir sırrı paylaşırçasına gülümsediler. Raphael içmekte oldukları köpüklü ve ekşi sıvıdan bir bardak da kadına koydu. Tadı bira gibi olsa da bal likörü kadar sertti ve Cnân’ın başını döndürdü.

“Illarion yaşadığına göre bu hikâyeyi hiçe saymam,” dedi Feronantus, istediği kadar düşündükten sonra. “Ama anlattıklarının yarı gerçek yarı safsata olduğundan kuşkulaniyorum.”

“Bir kalası değnek gibi kullanmış ha,” dedi Taran, sakalını sertçe çekiştirip yüzünü buruşturarak. “Öyle bir şeyi doğru düzgün kavramak zordur.”

“Illarion değneği daima iyi kullanmıştır,” diye hatırlattı Feronantus.

“Onu kulak kesicinin ayılttığını sanmam,” dedi Raphael. “Herhâlde ölü taklidi yaparak bekliyordu.”

“Ama onu gördüğümde kulağı yoktu,” diye beyan etti Cnân. “*Sağ kulağı.*”

“Böyle sorulara şu an cevap aramamız yersiz,” dedi Feronantus, Taran yine itiraz edecekmiş gibi gözükmünce. “Onun yaşadığını ve yakınlarda olduğunu söylüyorsun.”

“Ucu ucuna ve bir bakıma,” dedi Cnân. “Normal şartlar altında atla iki günlük mesafede.”

“Illarion’u severim,” diye çekinmeden itiraf etti Feronantus, “ve onun için neredeyse her şeyi yaparım. Ama sadece birkaç kişiyiz ve başka bir amaçla burada bulunuyoruz.”

“Bunu söyleyeceğinizi biliyordu,” dedi Cnân. “Yine de gidip onu almalıymışsınız ve ne demek istediğini buraya geldiği zaman anlayacaktıysınız.”

Feronantus biraz rahatsız olmuşa benziyordu. Cnân’ı sorgulayan gözlerle süzdü. “Bizi ona götürür müsün?”

“Elbette, ama önce bu ekmeği bitirmeme müsaade eder ve bana biraz daha bira verirseniz.”

“Lütfen istediğin kadar yiyip iç. Raphael, gidip Illarion’un yaralarıyla ilgilenir misin?”

“Tabii.”

“Finn’i ve sorun çıkarsa diye Haakon’u da yanına al.”

“Haakon’a burada ihtiyacımız olabilir,” diye uyardı Taran. Cnân delikanlıya niçin ihtiyaç duyabileceklerini merak etti. Aciz ve sakar birine benziyordu. Neredeyse onun için üzülesi geliyordu.

“Raphael dostumuzu sağ salim geri getirir,” karşılığını verdi Feronantus, bakışlarını Suriyeliye kaydırarak.

2. BÖLÜM

HANLAR HANI

Büyük Fatih Cengiz'in üçüncü oğlu olan Hanlar Hanı Ögeday tahtında oturuyordu. Kudretli bedenini saran kaliteli kaftanı, gök mavisi bir arka plana saf altın ipliklerle dikilmiş zarif bulut ve ejderha nakışlarıyla süslüydü. Etrafında muhteşem Karakurum Sarayı'nın müsrifçe boyanmış duvarları yükseliyordu. Salonu oynak kanun ezgileri dolduruyor, kıvrak kızlar yüksek tahtın etrafında döne döne dans ederken incecik ipek manşetleri havada kırmızı spiraller çiziyordu. Ögeday'ın dikkati önünde diz çöken bürokratin ricalarını dinlemek ile boş kadehiyle oynamak arasında gidip geliyordu. Kadehi geniş sağ elinde ustaca döndürerek parmak uçlarını narin gümüş kakmalarda gezdirdi. Kadeh boştu. Ögeday onun boş kalmasını istemiyordu.

“Ey Kağanım, Dünyanın Efendisi,” dedi Şansi eyaletinin^[10] alt idarecisi, şişkin alnını yere sıkıca yapıştırarak. “Bugün huzurunuza Xieliang Vilayeti'nin tahlil vergisinin on ikide bir kileden on beşte bire düşürülmesini saygılarımla rica etmek için çıktım..” O konuşurken şapkasının üstündeki boncuklu püsküller ileri geri sallanıyor ve Ögeday bu hareketi hipnotize edici buluyordu. Kendini şarabın kollarına atalı çok olmuştu ve zihni bir yerlere kolayca takılıp kalıyordu.

Zayıf, diye aklından geçirdi, tepesinde püsküller olan alt idareciye bakarak. Kitapların ve kâğıtların üstüne eğilerek geçen bir yaşam. Tebaasındaki herhangi bir köylü onu zaptedip ümüğünü sıkabilir, ama yine de kayıtsız şartsız ona itaat ediyorlar. Adamı, saçma sapan şapkasını, yumuşak ve tombul ellerini süzdü. Tek bir darbe, diye tahminde bulundu. Tek bir darbeyle kafasını ikiye bölebilirim ve bir daha beni rahatsız edemez. Ögeday iç geçirip bakışlarını başka yöne çevirdi. Bir eliyle boş boş bıyığını sıvazlarken diğerini de kadehin girinti ve çıkıntılarında gezdirdi. Ama o zaman yerine bir başkası geçer. Ondan sonra da bir başkası. Bir sinek sürüsünü defetmek gibi.

Şansi eyaletinin alt idarecisi boynunu çevirip Kağan'a bakarak Ögeday'ın hayal meyal duyduğu bir sorunun cevabını bekledi. Ögeday'ın ağzının hoşnutsuzca kıvrılmış olduğunu görünce beti benzi attı ve kekelemeye başladı. Kafasındaki püsküller yukarı aşağı savruldu.

Ögeday bir homurtu ve el hareketiyle adamı susturdu. “Öyle olsun,” dedi.

Alt idareci minnetle yerlere kapanırken boncuklu püsküller yere çarpıp takırdadı. Ayaklarını sürüye sürüye geri giderken Kağan'ın olağanüstü bilgeliğine övgüler yağdırdı, saygısızlık etmeyecek kadar uzaklaştığına emin olduktan sonra da taht salonundan dışarı kaçtı.

Alt idareci içeri girmekte olan bir çift adamın arasından sıyrılarak geçti. Bunlardan biri Ögeday'ın danışmanı Yelü Cucay'ken diğeri tozla kaplı deri bir zırh giyen genç bir savaşçıydı. Cucay kendinden emin adımlarla salonu katetti, siyah ipek kaftanının içinde havada süzülen bir hayalet gibiydi. Kaftanı kadar koyu renkli olan sakalları beline kadar iniyordu, boyunun iki metreden fazla olduğu düşünülürse bu hiç de hafife alınacak bir mesafe değildi. Başının tepesi Cucay'ın omuzlarıyla aynı

hizada olsa da genç savaşçı onun yanında ufak tefek kalıyordu. Savaşcının gözleri fal taşı gibi açıldı; taht odasına yığılmış hazineler karşısında duyduğu huşuyu çocuksu denebilecek kadar pürüzsüz yüzünden uzak tutamıyordu. Cucay, Kagan'ın önünde diz çökünce delikanlı biraz gecikerek de olsa onu taklit etti.

“Kağanım,” dedi Cucay, “bu elçi Çağatay Han'dan geliyor.”

Ögeday danışmanın yanında diz çöken delikanlıyı süzdü. *Kardeşim niye bana bir elçi göndermiş ki?* Noyanlardan, yani sahadaki generallerinden gelen son raporu anımsamaya çalıştı. Cuci'nin taşkın oğlu Batu, hâlen batıdaydı ve Cengiz'in dâhi strateji uzmanı Subutay'ın da yardımlarıyla imparatorluğun sınırlarını genişletmekteydi. Kadan ile Ongun da koca güruhla beraberdi; babaları adına toprak fethetmek, Karakurum'da yakalarını bırakmayan can sıkıntısına karşı iyi bir devaydı. Çağatay'ın toprakları -babası Cengiz tarafından verilmişlerdi- Altay Dağları'ndan başlayıp Amuderya Nehri'ne^[11] kadar uzanıyordu. Batu ve ona bağlı olarak Cuci'nin diğer çocukları batıdaki toprakları fethetmeye devam ettikçe ailenin iki kolu arasında anlaşmazlık çıkmaması gerekirdi. *Çağatay daha başka ne isteyebilirdi ki?*

Ögeday'ın kafasını kurcalayan sorular şarap kaynaklı bir fikir doğurdu: Savaşçıyı söyleyeceklerini dinlemeksizin oradan gönderme ihtimali...

“Kardeşim seni niye yolladı?” diye sordu Ögeday iç geçirerek o fikri bir kenara atarken.

Elçi söze başladı. “Ben...” diye kekeledi. “Çağatay Han beni...” Delikanlı başını kaldırıp Ögeday'a baktığında Kağan onun yüzünde hem şaşkınlık hem de başka bir şey fark etti. “Güvenliğinizi sağlamak için yollandım.”

“Güvenlik mi?” diye tekrarladı Ögeday. Aklından dönüp dolaşıp birbirine bağlanan bir dizi bölük pörçük düşünce geçti. *Kim?* Başını kaldırıp odanın içine bakındı. Yağ lambaları duvarların her bir santimini aydınlatıyordu; ortada ne bir gölge ne de suikastçuların saklanabilecekleri bir yer vardı. Sarayın her kapısında birkaç adam bekliyordu ve yüzlercesi -binlercesi- daha onun bir sözüyle canını vermeye hazırdı. Tek bir adam onun daha güvende olmasını nasıl sağlayabilirdi ki? “Bir suikastçı mı?” dedi alay edercesine, şarabın etkisiyle geveleyerek.

“Hayır, yüce Kağan,” dedi elçi çabucak, konuşmanın gidişatını değiştirmeye çalışarak. “Kim size bir suikast düzenleyecek kadar budala olabilir ki? Çağatay Han beni...” Elçi dönüp Cucay'a baktı ve danışmanın ifadesiz bakışlarından yardım alamayınca sözlerini sürdürdü. “Kardeşiniz içkiye düşkünlüğünüz sebebiyle sizin için endişe duyuyor. Beni buraya... size... size göz kulak olayım ve... ve... günde bir kadehten fazla içmenizi engelleyeyim diye yolladı.”

Ögeday uzun bir süre elçiyi süzdü; öyle ki Cucay bile huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Genç adam bulunduğu yere yakışmıyordu, Karakurum'un salonlarından çok bozkırlarda rahat eden ve başının üstünde bir çatı olmasından hazzetmeyen bir savaşçıya benziyordu. Fakat duruşunda, bakışlarını odada gezdirme biçiminde bir şey yatıyordu.

Ögeday'ın karnından bir gümbürtü, omuzlarını sarsan ve kaftanını titreten bir kahkaha yükseldi. “İçkiye düşkünlüğüm mü? Kardeşim ne kadar içtiğimi mi dert ediyor?” Eliyle bıyığını silerken tahtının kolçağında duran kadehi fark etti ve onu alıp genç elçiye fırlattı. Kadeh deri yeleğine çarpıp toz kaldırırken savaşçı irkilmeyecek kadar soğukkanlıydı. “Kardeşim damızlık bir kısrakmışım gibi üstüme titriyor.” Ayağa kalkıp iki adamın önünde yükselirken kahkahasının son notası sesindeki gümbürtülü bir akis hâlini aldı. “Ben Moğol İmparatorluğumun Kağan'ı Ögeday'ım. Canım nasıl isterse öyle davranırım. Kardeşim dikkatini benim adıma fethedebileceği krallıklara vermeli. Yeğeni Batu gibi. *Oğullarım* gibi. Geri kalanı onu hiç ilgilendirmez.”

Şarabın etkisiyle dizleri titreyen Ögeday dengesini sağlamak için bir elini tahtının kolçağına koydu. Kağan'ı seyrederken elçinin yüzü gerildi. "Dediğiniz gibi olsun Kağanım." Adam üstünkörü bir biçimde eğilerek onu selamladıktan sonra arkasını döndü ve taht salonundan çıkarken Kağan'a sırtını gösterdi.

Tahtına çökerken Ögeday'ın boynunu sıcak bastı. *Ne cüretle böyle çekip gider?* Kağan tahtının kolçaklarını kavradı ve muhafızlarına bağırarak için kendini doğrulttu.

Yerinden kıpırdamayan Cucay'ın yüzündeki çatık kaşlı ifade Ögeday'ın boğazından çıkmak üzere olan bağırsığı bastırmaya yetti, içtiği şarap da Kağan'la boğuşuyor, görüşünü bulandırıp danışmanın arkasında koyu gölgeler yüzüyormuş gibi bir etki yaratıyordu. İçinden her türlü şeyin çıkabileceği gölgeler...

"Ben onunla konuşurum," dedi Cucay. Ögeday itiraz edemeden önce danışmam eğreti bir selam verip elçinin peşinden gitti ve Kağan'ı tahtında kara kara düşünmeye bıraktı.

Ögeday ipek çarşaflara sırtüstü uzandı ve özel odasını dolduran aromatik havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. Burnuna sedirin de belli belirsiz karıştığı yasemin ve manolya kokuları çalındı. Açık bozkırların eşsiz rayihası gibi değilse de Kağan'a oraları hatırlattı. Bu odada, yani el pençe divan duran dalkavuklardan ve muhafızlarının dikkatli gözlerinden uzaktayken kısa bir süreliğine de olsa imparatorluğun meselelerini aklından çıkarabilirdi. Başıhafifçe zonklıyor, kafatasının tepesine bir basınç vuruyordu; şarabın geçmek bilmeyen bir hatırası... Vali Mahmud Yalavak'la yiyeceği akşam yemeğine daha birkaç saat vardı ve o zamana kadar baş ağrısının geçeceğini umuyordu.

Etrafındaki yatak, kaftanını açıp kürk astarlı ayakkabılarını çıkararak eşlerinin yumuşacık varlığıyla kıpırdadı. Kaslı göğsünde eller gezindi ve Ögeday gözlerini açmadan o elleri sıkıca kavradı. Ani bir acı nidası duyunca da kimi tuttuğunu anladı: en uzun boyluları olan Jaçin'i. Ögeday onu gözlerinin rengi, hayatı boyunca gördüğü en parlak yeşil için seçmişti.

Eşlerinden biri ağzını kulağının dibine kadar soktu ve Kağan kadının nefesini hissetti. "Çok gergin," diye fisıldadı kadın. Ögeday çırpınan elleri bıraktı ve yanındaki kadını yokladı. Eli karısının başına hafifçe dokunarak kalın örgülerine ve buklelerine doladığı incecik kurdelelere temas etti.

"Töregene," diye mırıldandı Ögeday, ondan tarafa yuvarlanarak.

Karısı dilini şaklattı ve çıkan ses adamın kulağında yankılandı. Ögeday içgüdüsel olarak karısından uzaklaşırken Töregene ellerini kocasının bedeninin altına kaydırıp onu daha da öteye itti. Hâlâ kolunu uzatıp onu kavramaya çalışan Ögeday yüzükoyun yuvarlandı. Kadın onun sarsakça hamlelerinden kaçınıp çıplak omzuna hafifçe dokundu. "Kıpırdamadan yat," diye payladı. "Bakalım sırtındaki boğumları geçirebilecek miyiz."

Ögeday homurdanarak boyun eğdi ve ellerini yatağa bıraktı. "Bana kalsa," dedi, "güzel karılarımla çevrili olan bu yataktan bütün gece kalkmazdım. Sevişip etli börek yer, sonra da soğuk bir banyoda yıkanıp atlarla gece yarısı gezintisine çıkardık. Dışarıda, bozkırların orada."

"Sanki bana ayak uydurabileceksin de," diye güldü Töregene.

Gözlerini açan Ögeday omzunun üzerinden geriye bakmaya çalıştı. "Sevişirken mi, yoksa ata binerken mi?"

"İkisi de."

Ögeday gülümsedi. "Gururumu bana bıraksan olmaz mı be kadın?"

Töregene burun kıvırdı. "Merak etme, sabahki celsede geri alırsın. Hele yerlerde sürünerek sana Dünyanın Büyük, Yüce, Haşmetli Efendisi diye hitap eden ve kendilerini fark etmen için yalvaran

tüm o memurların karşısına bir geç de.”

“Bizim işimiz sana daha mühim şeyleri hatırlatmak,” dedi Jaçin, Töregene’ye katılırken. Dirseğini sertçe Ögeday’ın omzuna bastırınca kocası bir zevk homurtusu çıkardı. “Bir yay kirişi kadar gerginsin. Seni bu denli kaygılandıran ne?”

Omuzlarındaki toz, diye düşündü Ögeday. Kardeşi Çağatay’ın gönderdiği genç elçi. Savaşçı, Karakurum’a ulaşmak için sayısız gün boyunca bozkırlarda at sürmüştü. Başının üstünde uçsuz bucaksız gök kubbeden başka hiçbir şeyin bulunmadığı açık havada uyumuştur. Altında bir atla, etrafında rüzgârla yol tepmişti. Tek bildiği altında uzanan çimler, tek gördüğü önündeki ufuk olmuştur.

“Bir atın sırtına binmeyeli ne kadar çok zaman geçti haberiniz var mı?” dedi. “Çimlerin üstünde özgürce koşturmalı?”

İki kadın da yanıt vermedi. *Vermeyecekler de*, diye düşündü, buruk bir edayla. *Cevabı benim kadar iyi biliyorlar*. “Bazı geceler rüyamda bu mağaradan kaçtığımı görüyorum,” diye itirafta bulundu. “O salonda oturup bürokratlardan ve memurlardan oluşan sonu gelmez bir geçit törenini seyrediyorum. Bir bahar nehri gibi içeri akıyorlar ve gözümü her kırıştımda sayıları artıyor. Bir gün o nehirde boğulup gideceğim.

“Ama rüyamda kaçıyorum. Bir balkondan aşağı atladığımda beni bekleyen güçlü kuvvetli bir midilli oluyor. Hiç kimse beni durduramıyor. Şehir kapılarından dörtnala çıkıyorum ve sonsuza kadar sürüyorum, ta ki eyerin üstünde can verene kadar. Ama midilli durmuyor. Yoluna devam ediyor ve cesedim çürüyüp yok oluyor. Kemiklerim imparatorluğa dağılıyor ve midilli semanın kıvrılıp toprağa değdiği yere varıncaya kadar durmuyor. Benden geriye sadece parmakları yelesine dolanmış olan ellerim kalıyor.”

Töregene yavaş yavaş aşağı indi ve Ögeday kaslarının gevşediğini hissetti. Hâlâ gergindi ama bu hayal meyal hatırladığı kasılma, çok uzun süre eyerde oturmaktan gelen bel ağrısı değildi. “Bu gece,” diye iç geçirdi, “bir davete gitmem ve altın çubuklar kullanarak aşırı baharatlı ecnebi yemekleri yemem gerekecek. Kendini bir şey sanan diplomatlarla konuşmak ilgimi çekiyormuş gibi davranmam gerekecek. Artık bundan ibaretim. Kürsülerde ve sandalyelerde oturan, yemek yiyip çene çalan bir adam. Tek yaptığım bu.”

“Birinin Kağan olması lazım,” dedi Töregene. “İmparatorluğu babandan bile daha iyi yönetiyorsun.”

Ögeday kaşlarını çattı. “İmparatorluk kendi kendini yönetiyor. Ayaklarına kapanacakları birine ihtiyaç duyuyorlar, hepsi bu.” Hemen sonra ekledi. “Ve hiç kimse babamla kıyaslanamaz.”

Jaçin’in öteki tarafına geçtiğini hissetti ve kadının dirseği omzunun altındaki daha yumuşak ete indi. “Sen Kağan olmadan önce tüm buralar bomboş bir çayırdı,” diye kocasına hatırlattı kadın. “Senin sayende artık burada bir saray var. Hem de dünyanın gördüğü en muhteşem saray.”

“Çayır kalsa daha iyiydi. Çinliler için saray olan yer Moğollar için bir hapishanedir.” Ögeday omuzlarını esneterek kadınları üstünden attı ve doğrulup oturdu. Karılarının elleri hünerli olmasına hünerliydi ama sözleri gevşemesine yardım etmiyordu. Önce Jaçin’e, sonra da Töregene’ye bakarak dikkatlerini üzerinde topladığından emin oldu. “Birlikte ata binip gitsek daha kolay olmaz mıydı? Tüm bunları başkalarına bırakabilir ve eskisi gibi bir nehrin kenarına *ger*^[12] kurup yaşayabiliriz. Yine doğadan besleniriz. Ne öldürürsem onu yeriz.”

Eşleri hiçbir şey demedi, fakat ona sokulup ellerini saçlarında gezdirdiler. Ögeday onların omuzlarını kavrayıp tenlerindeki sıcaklığı hissetti. “Sanırım ben öldüğümde İmparatorluk da benimle beraber ölecek,” dedi, derin düşüncelere dalarak. “Bana layık vârislerim yok. Kadan kendini yabancı

dinlere çok fazla kaptırıyor. Kashi savaşmaktan ziyade güzel kadınların peşinden koşmakla ilgileniyor. Ongun...” Başını iki yana salladı. “Ongun hepsinden de kötü.”

“Peki ya Güyük?” diye sordu Töregene. “O iyi bir Kağan olacak.”

“Güyük çok çabuk öfkeleniyor. Rus’ta^[13] ne yaptığını hatırlasanıza.”

“Batu küstah budalanın teki,” dedi Töregene. “Güyük öyle—”

“Kendi adamlarına zulmederek savaş kazanamazsın,” diye kadının sözünü kesti Ögeday. “Güyük çok asabi. Nasıl yöneteceğini anlamıyor. Başa o geçerse kuzenleri... kış ortasındaki kurtlar gibi olup çıkarlar. Güyük’e sürünün en zayıf üyesi gözüyle bakarlar.”

“Öyle bir şeye cüret edemezler!” Töregene’nin gözleri çakmak çakmaktı.

“Ederler,” diye iç geçirdi Ögeday. “Hatta belki de...” Omuzları çöktü ve eşlerinin omuzlarını daha sıkı kavradı.

“Ne var?” diye sordu Jaçin. “Yine bozkırların hayalini kurmuyorsun, değil mi?”

Ögeday başını iki yana salladı. “Bugün Çağatay’dan bir elçi geldi. Bana bir mesaj getirmiş.”

“Ne mesajı?”

“Ne kadar içtiğime göz kulak olsun diye genç birini yollamış.”

Kadınlar bir müddet sessiz kaldı. İçlerinden biri nihayet konuştuğunda da sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı. “Böyle birinin sana faydası dokunabilir,” dedi Jaçin.

Ögeday hızla ona doğru döndü ve kadın bir anlığına kocasıyla göz göze geldi. Jaçin çenesini indirmesine rağmen vereceği kadar zarar vermişti. Kadının gözlerindeki sert parıltı Ögeday’ın dikkatinden kaçmamıştı.

“Ben Kağanım,” diye kükredi adam. Hemen geri gelen baş ağrısı hiddetle zonklamaya başladı. “Canım ne isterse onu yaparım. Ne zaman isterse. Nasıl isterse. Hiç kimse -ne kardeşim; ne siz; ne de^[14]yiyen, üstü başı toz içindeki atlı okçunun teki- bana neyi yapıp neyi yapamayacağını söyleyemez.”

Töregene ona doğru eğilerek ağırlığıyla adamın kolunu aşağıda tuttu. *Yoksa Jaçin’e vurmak için elimi mi kaldırdım?* Ögeday öyle bir girişimde bulunduğunu hatırlamıyordu. Kafasında ne kadar zamandır bir şeyler içmediğini anımsatan o zonklamadan başka hiçbir şey yoktu ve bu his Jaçin’in sözlerini doğrulamaktan başka bir işe yaramıyordu. Töregene’den uzaklaşarak elinin bir hareketiyle Jaçin’i azletti. “Bir erkeğin arada bir içmemesini bekleyemezsiniz. Babam da içerdi. Onun babası da. Elimde kalan tek özgürlük içki içmek.”

Töregene ellerini kocasının omuzlarına koydu. Başını onunkine yaslarken örgüleri adamın sırtına sürtündü. “Kardeşinin niyeti sana hakaret etmek değil Ögeday. Sana önem veriyor, hepsi bu.”

“Öyle mi?” Ögeday duvarda asılı duran fenerin titrek ışığına baktı. “Madem bana önem veriyor, niye buraya kendisi gelmiyor?”

Ögeday havadaki toz yüzünden gökyüzünü göremiyordu. İnsanlar ve atlar -hatta rüzgâr bile- Khalakhaljid Çölü’nün kuru zeminini fena karıştırmıştı. Kereyid^[15] ordusu bitmek bilmiyordu; toz bulutları arasında ne zaman bir aralık belirse Cengiz Han’ın kuşatılmış ordusunun üstüne daha fazla atlı çullanıyordu.

Ağzı toprak ve kan tadıyla dolan Ögeday atının dizginlerini şaklatarak onu kumların arasında ilerlemeye zorladı. Her yanından muharebenin gürültüleri yükseliyordu: insan bağrıışları, kılıç çınlamaları, ölen atların tiz kişnemeleri. Babasının ordularının çatışmayı kazanıp kazanmadığını kestiremiyordu. Ögeday’ın bütün dünyası hayaletlerle dolu kızıl bir bulut olup çıkmıştı.

Topuklarını atının kaburgalarına vurarak hayvanı kontrol altında tutmaya çalıştı; fakat binicisinin

korkusunu sezen at onu dinlemeyi reddediyor, çevredeki her çelik tangirtısından ürker bir o yana bir bu yana atılıp duruyordu.

Ögeday on yedi kış görüp geçirmişti; bir diğerini görebileceğini sanmıyordu.

Hemen önünde, girdap gibi dönen bir toz bulutunun içinde, hücumla kalkmış bir at ile binicisinin silueti belirdi. Adamın kafasında bir terslik vardı, bulutun içinden çıktığında savaşçının miğferini daha iyi gören Ögeday yaklaşan atının Cengiz'in ordusundan olmadığını anladı. Miğferindeki uzun tüyü kırılıp eğrilmiş olan Kereyid, mızrağını hızla aşağıya savurdu ve ucunu Ögeday'ın bineğinin böğrüne sapladı.

Ögeday darbenin şiddetini bacaklarında hissetti ve atı sağa doğru yalpalayarak şaha kalktı. Ögeday dizginleri elinden kaçırdı ve yere yuvarlanırken bir anlığına tozların arasında gökyüzünü görür gibi oldu. *Mavi gök.*

Düşüş ciğerlerindeki havayı boşaltıp kulaklarını çınlattı. Boğazındaki tozu tükürerek atmaya çalıştıysa da öğürdüğünde hiçbir şey çıkmadı. Kılıcını kaybetmişti, onu elinden ne zaman düşürdüğünü hatırlamaya çalıştı: Atı onu sırtından attığında mı, yoksa yere çarptığında mı? Toz bulutları kılıcı çoktan yutmuştu.

Yer sarsıldı. *Bir at.* Kulakları hâlâ düşüşünün şokuyla yankılanıyordu ve her şey boğuktu. Fakat atın üstüne geldiğini hissedebiliyordu ve yana doğru yuvarlanmasıyla Kereyid'in az önce durduğu yerden gümbür gümbür geçmesi bir oldu. Adamın kılıcının ucu Ögeday'ın miğferine çarparak derinin üstündeki metal çivilerden birini çınlattı. Başını geriye doğru savrulurken miğferi uçup gitti ve açgözlü tozlar tarafından derhâl yutuldu.

Kereyid dizginlere asılarak atını durdurdu, gerisingeri çevirdi ve hayvan Ögeday'a doğru tırıs kalkarken akıcı bir hareketle sırtından indi. Sonra da kılıcını kaldırarak Ögeday'a hücum etti.

Elini telaşla kemerindeki hançere atan Ögeday yerden destek alarak ayağa kalktı. Rüzgâr aralarında hızla eserken Kereyid'in darbesi sanki havadaki bütün tanecikler kılıca direnç gösteriyormuşçasına ağır ağır geldi.

Ögeday eğilerek hamleden sakındı ve hançeri Kereyid'in karnına doğru sapladı. Hançer savaşçının göğüs zırhının kenarına çarptı, biraz aşağıya kayd ve ete girdi. Ögeday yalımı sert göğüs zırhının kenarı boyunca çekerken eline kanlar fişkırdı. Kereyid uludu ve Ögeday onu yere itti. Adamın kılıcı hâlâ elindeydi; Ögeday silahı tekmeleyerek düşürdü, sonra da adamın suratına sertçe bastı. Kereyid bağırmaya devam etti, Ögeday da çizmeleri kızıl çamurla kaplanana kadar onu tekmelemeyi sürdürdü.

Atı henüz ölmemişti. Yerde yan yatan hayvan, Kereyid'in mızrağının etrafında çifteler savurarak kıvranıyordu. Ögeday öksürüp kum tükürdü. Eğilerek düşmanın kılıcını alırken bacakları titriyordu. Kendisinininkinden daha ağırdı ve kabza muhafazası alışkın olduğundan daha geniş ve kalındı. *İşimi görür.* Can çekişen atına doğru yalpalarken kabzayı sıkıca kavradı.

Ayakları yere sağlam basan ve yönlendirmelerine duyarlı olan hayvan iyi bir binekti. Ögeday onu amcasından devralmadan önce Cuci'yi aylarca sırtında taşımıştı. Atın burnuna kan bulaşmıştı ve kocaman açılmış gözlerine delice bir bakış hâkimdi. Ögeday yaklaşırken inanılmaz bir biçimde ayağa kalkmaya çalıştı, fakat ön sağ bacağı ağırlığını taşıyamadı.

“Koş,” dedi Ögeday, çatlak bir sesle. “Ebedi Mavi Gök'e koş.” Darbesi sarsakçaydı, fakat yalım yeterince keskindi. At ölürken arka bacakları iki defa savruldu. Ögeday avucunu yüzüne bastırarak gözlerini dolduran kumlara ve tuza karşı koydu.

Ölü atın sağrısına bir ok saplandı ve Ögeday ona aptal aptal baktı. Ok kısa bir Moğol okuydu ama tüyleri yabancıydı. *Bir Kereyid oku.* Hâlâ bir cenk meydanındaydı. Orada kalamazdı; kum bulutundan

çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. İlerlemesi mi yoksa gerilemesi mi gerektiğini bilmediği gibi *nereye* ilerleyeceğinden veya gerileyeceğinden de emin değildi. Belki de gökyüzünü bir daha asla göremeyecekti. Sanki giderek yeraltına gömülüyordu. Tozları dışarıda tutmak için fularını yüzüne sararken dilinde hâlâ kum taneleri hissediyordu.

Vücuduna bir şeyin çarpmasıyla birlikte midillisinin leşinin üstüne düştü. Çılgınlar gibi etrafına bakınarak tozların arasında bir gölge veya şekil seçmeye uğraştı. *Kim var orada?* Sağından dörtlünlere atlar geçip gitti, kumları döven toynakları yerden toz bulutları kaldırdı. Ögeday yüzünü sakınmak için bir elini kaldırırken boynuna ve omzuna bir acı saplandı. Aşağıya göz attığında bir okun kanlı ucunun çenesinin altından çıkıntı yaptığını gördü.

Fuları oka dolanmıştı, omzunun üzerinden uzanarak onu çıkaramazdı. Parmakları okun sapında gezinirken boynu acıyla kasıldı. Haykırarak dizlerinin üstüne düştü.

Zırhının içinde kan vardı. Fuları hızla kızıla çalıyor, kumaşın emmediği kan göğsünden aşağı akıyordu. Elleri de kan revan içindeydi ve atının kanlı çamurunun ortasında diz çöktüğünü fark etti. *Ansızın* bedenini saran bir ürpertiyle titredi.

Ölü Kereyid’de surat namına fazla bir şey kalmamış olsa da adamın Ögeday’a güler gibi bir hâli vardı. Ögeday atından destek alarak dengesini sağlamaya çalıştı. Ne *kadar sıcak*, diye aklından geçirirken gözleri yine yaşlarla doldu. Bu sefer onları saklamakla uğraşmadı. Bıraktı rahatça aksınlar. “Üzgünüm,” diye fısıldadıysa da orada onu duyacak hiç kimse yoktu.

Kereyid gülmeye devam etti. Ögeday adamın sesini duyabiliyordu; kafasının içinde kükremeyi andıran dalgalı bir gürültü... Tıpkı baharda kuru nehir yatağını dolduran ani bir sel baskını gibi... Ses sadece Kereyid’den değil, muharebe meydanındaki tüm ölümlerden geliyordu. Artık tüm ruhlar onun hâline gülüyordu.

Ögeday’ın gözünün önünde kara lekeler uçuştı. Delikanlı parmaklarını atın kısa yelesine daldırıp ona binmenin nasıl bir şey olduğunu anımsamaya çalıştı.

Ne kadar çok kan var, diye düşündüğü sırada yere devrildi.

Nefes almakta zorlanıyordu. Ağzı yapış yapış çamurla tıkalıydı ve sert kıllar burnunu gıdıklıyordu. *Otur*. Bedeni çok uzaklarda gibiydi. Ögeday kollarını oynatmaya çalıştığında hiçbir şey hissetmedi. *Yakında tekrar denerim*, diye düşündü. *Belki güneş doğduğunda*. O zamana kadar hareketsiz yatacak ve kalp atışlarının belli belirsiz ritmini dinleyecekti.

Boğuk bir ses onu daldığı düşlerden çıkardı ve sesin kendi boğazından geldiğini fark etti. Sabah olmuştu ve güneş ışıkları boynundaki bir deliği yakıyordu. Çektiği acı boğazına kadar vuruyor, çığılığı oradaki hırpalanmış delikten dışarı kaçırıyordu.

Tepesinde mavi gökten başka bir şey yoktu. Ne toz, ne de bulutlar; sadece günışığıyla dolu engin bir sema. Boynundaki yoğun acı olmasaydı ahrete gittiğini zannedecekti. *Öldükten sonra canım yanmamalıydı*, diye düşündü.

Ama yanıyordu ve acı karnının derinliklerine kadar iniyordu. Onu tükürerek dışarı atmaya çalıştıysa da ağzından hiçbir şey çıkmadı. Her şey kıpkırmızı bir akıntı hâlinde boğazından çıkar gibiydi.

Gökyüzüyle arasından bir gölge, toz kaplı bir bulut geçti. Ögeday ona odaklanırken bulutun yüzeyi bir şekle girdi: kızarmış gözler, toprak ve kanla lekelenmiş bir bıyık, çatlak ve kuru dudaklar. Dudaklar çok yukarılarda oynamasına rağmen Ögeday’ın tek duyduğu şey boynundaki delikten sızan kendi çığılığıydı. Surat aşağı inerken adamın saçlarındaki ter ve yağ kokusu Ögeday’ın burun

deliklerini doldurdu. Muharebenin iğrenç kokularının altından adamın kendine has rayihasını tanıdı. Surat tekrar yükselip ağız dolusu kararmış kan tükürdüğünde Ögeday'ın aklına bir isim geldi.

Boroghul. Ninesinin evlatlık aldığı öksüzlerden biri. Kızıl kayaları andıran bir yüze sahip uzun boylu çocuk. Hem aileden biri, hem de bir yabancı. Aynı kandan değil, ama -Ögeday adamın yine ağız dolusu kan tükürmesini izledi- kan kardeşi.

Gökyüzü karardı ve Ögeday ellerini oynatacak kuvveti buldu. Boroghul'un zırhının kumaşına ve derisine yapışarak sıkıca tutundu. Ortaya çıkan yıldızlar uzun bozkır otlarında saklanan hayvanların minicik gözleri gibi kırpıştıyordu. Çok geçmeden rüzgârı tekrar duymaya başladı. *Benimle kal Ögeday*, diyordu rüzgâr. Ya da belki de bunu söyleyen kulağına fısıldayan Boroghul'du.

Önemi yoktu.Ögeday bulunmuştu.

3. BÖLÜM

RUS'UN HAYALETİ

Cnân'ın dernek evinde rahat edecek kadar zamanının olmaması iyiydi, yoksa Büyük Han'ın imparatorluğuna geri dönmek çekilmez olurdu.

Bu kadar büyük bir grupla beraberken gizlice yolculuk etmek mümkün olmadığı için artık ata biniyordu. Konuştuğu zamanlarda Cnân'ın ucu ucuna anlayabildiği, gırtlaktan gelen bir taşra dilini yeğleyen Finn'in Latincesi zayıftı. Yine de adam araziyi ondan daha iyi tanıyormuş gibi görünüyordu ya da sadece daha keskin sezgilere sahipti. Bu nedenle o ve Finn önden giderek keşif yapıyor, ilerlemek güvenli olduğunda da Haakon ile Raphael'e sinyal veriyorlardı. Bu şekilde alacakaranlığa kadar ve ertesi günün ilk yarısı boyunca epey yol katettiler. Ondan sonra orman o kadar sık bir hâl aldı ki atlar nimetten çok külfet olup çıktı. Onlar da atlarını baltasının sesini takip ederek buldukları yerel bir oduncunun gözetimine bıraktılar.

Oduncu, Moğollar hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor ve başka bir şeyle de ilgilenmez görünüyordu.

Raphael, geri geldiklerinde atları yerli yerinde bulup bulmayacaklarının şansa kaldığını, yine de bunun hayvanları salıvermekten daha iyi olduğunu söyledi. O gece bir koyakta kamp kurup ateş yakma riskini göze aldılar, zira duman ve ışık hiç eksik olmayan sisin içinde kaybolacaktı.

Ertesi gün, vakit öğleyi bulmadan önce Czeszow köyünün görüş alanına girdiler ve Illarion'un son iki haftadır hayatta kaldığı kulübeyi bulmak için Cnân orayı bir kutup yıldızı gibi kullandı. Raphael ile Haakon ikiliye yetiştiği zaman Finn bir tebessüm ve el işaretiyle kadının iz sürme yeteneklerinin etkileyici olduğunu belirtti.

Kulübe yıkık bir konağın yanında bulunuyordu. Evler ve barakalar yakılmış, besi hayvanları katledilip yattıkları yerde kesilmiş, tarlalar ateşe verilmişti. Etrafta kemik ve kısmen çürümüş ceset yığınları mevcuttu. Cesetlerden hiçbirinin iki kulağı yoktu.

“Yerel soylular,” diye fikir belirtti Finn, burnunu sıkarak. “Ölüyken o kadar da soylu değiller.”

Haakon'un daha önce böyle bir yıkım görmediği belliydi. Delikanlının boğazı inip kalkarken yüzü hastalıklı bir yeşile çaldı. Sanki kusacak bir yer arıyormuş gibi gözleri etrafta dolaştı. Cnân diğerlerinin ona niye katlandığını merak etti; oğlanın hayat tecrübesi o kadar kısıtlıydı ki.

“Alışmaya bak. Moğolların tarzı böyledir,” dedi Cnân.

“Genel olarak tüm insanların,” dedi Raphael. “Mesela Kudüs'te—”

“Bunlar daha fena,” dedi kadın.

Doğudan bastıran ani bir esinti, beraberinde bilhassa burun sızlatan bir koku getirdi. O kadar ağırdı ki Raphael bile öğürüp fularıyla ağzını kapadı. Adam diğerlerine giysilerine sıkabilecekleri bir parfüm teklif etti, ama öyle şeylerle hiç işi olmayan Cnân ötekilerin de teklifi reddettiğini fark etti; burnunu silmekte kullandığı bez parçası rezil bir hâlde olan Haakon bile.

“Kasabadan mı geliyor?” dedi Finn usulca, yardımcı dokunacakmış gibi batıya dönerek.

Cnân başıyla onayladı.

Kulübenin menteşelerinden sarkan kapısını itip içeri girdiler. Loş ışıkta bir adam öksürdü ve bir bıçağın ağzı acınası bir parıltı saçtı.

“Kimdir o?” dedi sert ve alçak bir ses.

“Habercin tarafından buraya getirilen dostlar,” dedi Finn.

“Diğer kız,” diye sayıkladı adam. Cildi terden parıl parıldı. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da çabası yetersiz kaldı ve bacakları onu taşıyamadı. Raphael yanına gitti... dikkatle. Adamın ateşi yüksekti ve durduk yere bıçağını savunabilirdi.

“Yaşayanların arasında olmana sevindik,” dedi Raphael. “Feronantus sana sevgi ve selamlarını gönderdi.”

“Feronantus,” dedi adam bir başka sarsıcı öksürükle beraber. “Cengaver ve canavar. Nerelerdeydi? Karımın ellerini ve ayaklarını bağladılar. Ağlaya ağlaya öldü... hem de suratımdan bir karış mesafede. Sadece bu kadarcık.” Kurumuş kanla kararmış elini kaldırdı. Raphael o eli tutup aşağı indirdi, sonra da nazikçe Illarion’un çenesini kavrayıp başını yana çevirdi.

“Dur şu kulağına bir bakayım,” diye mırıldandı.

“Artık yok,” dedi Illarion, dilini zar zor döndürerek. Çenesinin her hareketi acıyla irkilmesine yol açsa da sözcükler kendiliğinden dışarı çıkıyordu. “Piç kurusunun onu yanında götürdüğünden eminim. Gelin hep beraber cehenneme gidip onu arayalım, şaraba batıralım ve yerine geri dikelim. Mor kulaklı Illarion. O Moğol yalakasından kulağımı alıp ona bağırsaklarını geri veririm. Şu anda bile pantolonumu lekeliyorlar.”

Raphael çantasından merhem ve kocakarı ilaçları çıkardı. Tek göz odanın içi bir gölgeyle kararınca da başını kaldırdı.

Kapının eşiğinde sıska ve sarışın bir kız duruyordu, üzerinde bir kuşakla bağladığı yırtık pırtık bir cüppe vardı. Kız, karşısındaki iri yarı adamları görünce ne irkildi ne de bağırdı. Kuşağına içi yapraklarla dolu kumaş bir çanta asılıydı. Dudaklarının bir köşesinden yeşil bir sıvı akıyordu. Kapıdan girdiği sırada yaprak çiğniyor olmalıydı; hiç şüphesiz ilaç niyetine.

“Cesur kız,” dedi Raphael ona, diz çöktüğü yerden doğrularak. “Neredensin ve seni kim koruyor?”

Dalgın bakışlı kız sessiz kaldı. Büyük bir gayretle Illarion’a odaklanıp gülümsedi. Tebessümü basitti, yüzüne başka hiçbir duygu ilişmedi.

Cnân, tam aralarında yaptıkları anlaşmayı açıklamaya başlayacaktı ki -kız biraz yiyecek ve yeşim taşı karşılığında Illarion’a şifalı ot getirmesi ve onunla ilgilenmesi için tutulmuştu- kapıda Haakon’un yaşlarında ama Cnân kadar koyu tenli bir oğlan belirdi ve kızı nazikçe kenara itti. Oğlan çekili bir hançerle kulübeyi süzerken Bağcı’yı görüp tereddüde kapıldı.

Cnân o andan istifade etti. “Niyetimiz size zarar vermek değil,” dedi Tokariyaca konuşarak.

Oğlan onun sözlerini değerlendirdi ve ardından çenesiyle ötekileri işaret etti. “Onu götürecekler mi?” diye sordu.

Cnân başıyla onayladı.

“Güzel. İyice dellendi ve geceleri sesler çıkarıyor. Etrafta hâlâ hasatçılar^[16] ve mezar hırsızları var. Eninde sonunda onu bulacaklar. Burada kalırsak hepimizi bulacaklar.”

“Öyleyse burada kalmamalısınız,” dedi Cnân.

Oğlan omuz silkti. “Tanrı korur,” dedi. “Bu zamana kadar hayatta kaldık.”

Dilsiz kız yeniden gülümsedi. Cnân’ın kalbi küt etti. O tebessümü Moğol kamplarındaki

şuursuzların ve teslim olmuşların -yalnızca şehvet için canlı bırakılanların- yüzlerinde pek çok kez görmüşlüğü vardı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar... Delice bir sırtıştan çok daha kötü bir tebessümdü bu.

Cnân kendini aklından geçeneri söyleyecek kadar rahat hissetseydi Illarion'u güvenli bir yere götürmek için ne gerekiyorsa yapan, fakat bu kızı Moğollar tarafından tekrar yakalanabileceği bir yerde bırakan türde bir anlaşmaya bütün kalbiyle itiraz ederdi. Fakat içinde buldukları durum sebebiyle başka bir laf etmedi.

Raphael çantasından temiz bir bez çıkarıp Illarion'un başının etrafına sardı. "Et kangren oluyor," dedi. "Ama solucanlar onu senin adına yontmuş. Kız da sana güzel bir söğüt kabuğu lapası çiğnemiş. Şanslı bir adamsın."

"Hayır," dedi Illarion. Gözlerini yumdu ve parmaklarıyla yaptığı bir çarpı işaretiyle ağzını kapadı. "Beni alın. İçimi boşaltın. Ölmek istiyorum."

Oğlan kızın omzuna dokundu ve ikisi birlikte dönüp oradan ayrıldı. Cnân kapıya kadar gidip onları seyretti. Oğlan harap olmuş arazi boyunca arkasına bile bakmadan koşup gitti; fakat kız oyalandı, bir lordu selamlamasına bir dizinin üstüne çöktü ve kulübeye son bir kez göz gezdirdi. Sonra o da kaçtı. Kapının yanında durup onlara bakan Cnân nereye gideceklerini düşünmemeye çalıştı. *Tanrı korur*, diye geçirdi aklından.

Illarion'u zorlu arazide yürütmek kolay değildi. Cnân dönüş yolculuğunun yaklaşık üç gün süreceğini hesap etti ve Raphael onunla hemfikir oldu. Fakat atlarını geri aldıktan sonra -oduncu dürüst biri çıkmıştı- daha hızlı ilerlediler. Illarion'un durumu düzeliyor gibiydi. Artık çok az konuşuyordu, ama söyledikleri kulağa daha mantıklı geliyordu.

Illarion uzun boyluydu ve çok da iri yapılı biri değildi, lâkin Cnân'ın tahminine göre bir kalası şiddetle savurabilecek kadar da kuvvetliydi. Sarı saçları, daha koyu renkli olan bıyığı ve sakalıyla bir tezat oluşturuyordu. Mevcut sağlık sorunları kulağının kaybindan doğar gibiydi. Kulağın kalıntısı cerahat toplamış, başının yan tarafı iltihap kaparak yemek yemesini ve konuşmasını güçleştirmişti. Ağrının en az yüksek ateş kadar büyük bir sorun olduğunu sezinleyen Raphael ona bir miktar acı ağaç reçinesi ve daha fazla söğüt kabuğu lapası tatbik etti. Bu tedavisi Illarion'u biraz rahatlatıp adamın at sırtında her gün birkaç saat oturabilmesini sağladı.

Kendilerini zorlayarak çabucak batıya ilerlemeyi ve sık ormanın içlerindeki dernek evine dönmeyi ümit etmişlerdi. Lâkin Cnân aynı güzergâh üzerinde Moğol askerlerinin eziyetinden kaçan düzenli bir mülteci sürüsü tespit etti ve onun tavsiyesiyle tekrar batıya yönelmeden önce birkaç kilometre güneye gittiler.

Bu onları Moğolların ordugâhına fazlasıyla yaklaştırdı. Raphael bir ara Cnân ile Illarion'a kendisinin, Feronantus'un ve de Finn'in günler önce keşif yapmak için ormandan çıktıklarını, batıdan baktıkları zaman neredeyse Roma tarzında inşa edilmiş bu çamur duvarlarının oluşturduğu koca meydanı gördüklerini söyledi. "Kuşatma sırasında burayı Ordu inşa etti," diye açıkladı Raphael. "Ongun çıkageldiğinde Ordu onun adamlarını misafir etmeyi reddetmiş olacak ki Ongun savaş meydanında -yani olabilecek en berbat yerde- geçici bir kamp kurdu. O ikisinin birbirinden pek hazzetmediği belli. Ordu bölgeden ayrıldığında Ongun hasatçıları ve vergi toplayıcıları, yani gerçek bir Moğol savaşçısına yakışmayan işleri organize etmek için geri geldi."

Surlarda sivri miğferli erler devriye geziyor, ön istihâmlarda atlı birlikler nöbet tutuyordu. Surların üzerinden askerlerin çadırlarını göremeseler de turuncu, yeşil ve kahverengi bir kasrın devasa tepesi tam merkezden göğe doğru yükseliyordu.

Finn dikkatlerini surların ötesindeki bir araziye çekti. Bölge temizlenmişti ve kale olabileceğini düşündükleri bir şey inşaat halindeydi. Yontulmamış gri kütükler bir daire oluşturuyor, inşası tamamlanmamış batı cephesinde yürüyüş yolları ve sıra sıra kalaslar göze çarpıyordu.

“O şey birkaç gün öncesine kadar yoktu,” diye kaşlarını çatarak gözlemlerde bulundu Raphael.

“Moğollar kale kurmazlar ki,” dedi Cnân.

Raphael de aynı fikirdeydi. “Aklıma Romalıların gladyatörleri için yaptırdıkları o koca arenaları getiriyor,” dedi. “Müsabakaları orada düzenlemeyi planlıyor olabilirler.”

Güney ucunda dikdörtgen şeklindeki yüksek bir kule, arenaya tepeden bakan geniş bir gözlem tribününü taşıyordu; onun altındaki dimdik duvarsa saman kaplı boş bir alana kadar iniyordu. Duvar çıplaktı, ama yerden üçte bir yüksekliğindeki kısmına kırmızı-mor renkli kocaman bir perde asılmıştı.

“Feronantus daveti bize de okudu,” dedi Haakon. “Galilerin geçmeye davet edildikleri bir Kırmızı Perde’den bahsediliyordu.” Cnân boynunu çevirerek arkasındaki genç adama bir göz attı. Onurlu şampiyonlar arasındaki temiz bir dövüş fikri delikanlının yüzüne bir gülücük kondurmuştu. Bu yolculuk boyunca gördüğü her şeye rağmen savaşın tırmanılacak bir doruk olduğuna, zirvede de şanın yahut ani ölümün beklediğine inanan görüşe sıkı sıkıya tutunuyordu. Oğlanın ölmek için yetiştirildiği belliydi.

Yine de Cnân ona karşı merhamet duymuyordu. Oğlan bir araçtı ve her aracın bir işlevi vardı. Onları kaybettiğin zaman gidip yerlerine yenilerini bulurdun. Bir alet için duygu beslemeye başlarsan onunla aranda bir yakınlık doğardı ve bu kesinlikle Bağcıların tarzı değildi. Duygular enerjini boşuna tükettirdi.

Illarion başını kaldırdı. “Müsabakalar mı?” diye sordu alçak ve ağır bir sesle. Kulağındaki kanama durmuşsa da çenesi aşırı derecede şişti ve ateşinin tekrar yükseldiği ortadaydı. “Batı diyarlarını kurtarmak için şampiyonlar arasında yapılacak bir cesaret müsabakası mı demek istiyorsun?”

“Evet!” dedi Haakon.

“İşte bu yüzden Feronantus’la konuşmak zorundayım,” dedi Illarion. Fakat acısını azaltmak için söğüt lapasına davranıp onu adamın şiş yanağına süren meraklı Raphael bile ağzından başka bir laf alamadı.

Ordugâhı geçtikten sonra hem Raphael’in hem de Cnân’ın uygun bulmamasına rağmen kuzeybatıya yöneldiler. İkisi de bu güzergâhın onları Legnica harabelerinden geçireceğini biliyordu; fakat günişığı hızla azalmaktaydı ve hava kararmadan önce ormana varmaları lazımdı.

Tekinsiz, alçak sislerin ve yağmurun kör ettiği kurtarma ekibi ilk başta sadece yakılmış çiftlik evlerinden ve köpek, karga, akbaba gibi hayvanlar -veya belki de aç köylüler- tarafından kemirilmiş kemik yığınlarından başka bir şeyle karşılaşmadı. Raphael kuşatma altındaki insanların düşünce yapısına kısaca değindi, ama Illarion ona kötü kötü bakınca hemen sustu.

Kasabadan arta kalanlar, kütükler ile kısmen taştan oluşan kaba duvarlardan inşa edilmiş ve kare şeklinde ahşap kuleleri geniş çatılarla taçlandırılmış basit bir hisarın dikili olduğu alçak bir tepeyi çevreliyordu. Taş surlardan yapılmış iç binaların yüksek duvarları sazdan örülüp toprakla sıvanmıştı. Kütük çitler devrilip ateşe verilmiş, taş yapıların çoğu yıkılmıştı; çiseleyen yağmura rağmen iç binaların dumanı hâlen tütmekteydi. “Kalenin” etrafındaki kasaba da bir zamanlar birkaç kütük duvarla korunuyor olsa da bunlar pek çok noktadan delinmişti ve artık kırık dişler misali düz araziden çıkıntı yapıyorlardı. Geriye çok az yapı kalmıştı.

Gür orman ve sığınak, bu harabelerin sadece birkaç kilometre uzağındaydı; fakat kasabayı tekrar tekrar yağmalamış olan Ongun’un Moğol çeteleriyle hasatçılar geniş dış çiftliklerde ve komşu

bölgelerde dört dönüyordu.

Bulutlar dağılırken yağmur önce azaldı, ardından dindi. Kurtarma ekibi bu sefer de yolları üzerinde bulunan sefil ve harap hâldeki başka bir mülteci yığınına karışmak zorunda kaldı. Dört bir yana dağılmış insanlar ayaklarını sürüyerek düşe kalka yürüyor, ya dümdüz ileri bakıyor ya da boyunlarını büküyor, feryat ediyor veya hiç ses çıkarmıyorlardı. Kısacası yine kaderine terk edilmiş insan yığınlarıyla karşı karşıyaydılar. Finn'in yanından ayrılmayan Haakon etrafına kasvetli bakışlar atıyordu. Şimdiye kadar edindiği hiçbir tecrübe onu böyle bir şeye hazırlamamıştı. Her yerde kemikler ile çürüyen erkek, kadın ve çocuk cesetleri yatıyordu, at ve sığır leşleri de cabası. Koku neredeyse katlanılamayacak kadar ağırdı. Köpeklerin ve akbabaların sayısı iyice azalmıştı; çoğu avlanmış, sopalarla dövülmüş ve kesilip yenilmişti. Sıçanların sayısıysa daha fazlaydı. Bazıları şişman ve parlak tüylü bedenleriyle küstahlık ediyor, önlerinden geçen atlılara cıyıklamak için omuzlarını sarkıtıp başlarını kaldırıırken gözleri parlıyordu.

Hasatçılar silahsız felaketzedeleri zevk olsun diye avlıyor, fakat en ufak bir direnç gösterenlerden uzak duruyorlardı; zira yalnızca ölülerin ve ölmekte olanların karşısında cesur davranan bu adamlar gerçekte en büyük korkaklardı. Can çekişen bir kadının üstündeki giysilere dadanmış bir hasatçıyı gözüne kestiren Finn atını çamurların ve yanık samanların üzerinde sürüp yukarıdan aşağıya indirdiği tek bir kılıç hamlesiyle alçak herifin işini bitirdi. Sonra atını döndürüp keskin bir haykırış ve bir başka darbeye kadını da eceline kavuşturdu. Küfrederek grubun yanına dönerken yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Raphael bu ahmaklığı yüzünden onu azarlayacakken çenesini sıkıca kapatıp bakışlarını başka yöne çevirdi. "Daha kötüsüyle de karşılaşacağız," diye uyarıda bulundu.

Cnân bu hasatçıları ve onlara benzer tipleri sağlıklı bir kentte bile tespit edebilecek kadar iyi tanıyordu. Her zaman sinsi suçlular veya delllenmiş sarhoşlardan ibaret olmazlardı. Şu kısa ömründe sarhoşların şans ve şerefle savaştıkları, kent yöneticilerininse mezar hırsızları olup çıktıkları durumlarla da karşılaşmıştı elbette. Savaş, geçtiği yerleri dümdüz etmekle kalmazdı; toprağı çapalar, ekinleri dibe gömer ve balçığı üste çıkarırdı.

Sefalet sürüsünün geneli sendeleye sendeleye batıya doğru gidiyordu. İnsanlar Moğol askerlerinin devriye gezdikleri patikalardan ve çiftlik yollarından uzak durarak nesiller boyunca üretken olmayacak toprakları terk ediyorlardı.

Atlı ve silahlı olan kurtarma ekibi, bu ayaktakımının yanında krallardan farksızdı; bu yüzden kaçamak davranma ihtiyacı duymadılar. Birileri onlara saldıracak kadar aç ve çaresiz olabilirdi; fakat Raphael yoldan çıkmaksızın atlarını cesurca sürmelerinin ve ormana vardıklarında dosdoğru dernek evine yönelmelerinin daha uygun olacağı görüşündeydi.

Bu yöntem, Raphael'in "sinsilik" olarak tabir ettiği hareket tarzını tercih eden Cnân'ı huzursuz ediyordu. Ne gariptir ki Finn de mutsuzdu; bu sonu gelmez zulüm ve canavarca yıkım manzarası sinirlerini bozmuştu.

Kasabanın batı hududuna yakın bir yere güneşin batış istikametinden gelecek istilalara karşı koymak için inşa edilen taş sınır duvarının bir kısmı hâlâ ayakta idi. Bu duvarın kuytu tarafına geçtiklerinde atlarının paçavralarla kaplı, tendonlarla bezeli bir kemik ve çürüyen kelle yığınından ürküp sakınmasıyla yavaşladılar. Bu acınası insan kalıntıları böyle bir kıyımın ortasında bile münasip gözüküyordu. Çok küçüktüler... kafa tasları tek bir darbeye kırılmıştı... giysileri savaşçıların yahut köylülerin iç çamaşırlarına benzemiyordu, hafiftiler, sanki birer pijama gibi.

Haakon panik hâlindeki gözlerle atının dizginlerine asıldı, sonra da bakışlarını Finn'e ve ardından

Raphael'e dikti. Sıra kendisine geldiğinde Cnân yüzünü buruşturdu. "Katlanamıyorsan bakma," dedi ona.

Adem elması inip inip kalkan Haakon gözlerini griye çalan puslu bulutlara doğru kaldırdı. Illarion da aynıını yaparak uzaklardaki bir müziği dinlemesine dev yanağına ve eksik kulağına dokundu.

Kemikler daha yeni doğmuşlardan tutun da yürümeyi yeni öğrenmişlere ve ergenlere kadar her yaştan çocuğa aitti. Yığın duvar boyunca uzanıyor, dipte bir tümsek oluşturuyordu. Çok sayıda çocuk. Bütün bir kasabanın geleceği ezilmiş, yok edilmiş ve çamurun içinde çürümeye bırakılmıştı.

Cnân burada neler olup bittiğini biliyordu. Uzak Doğu'nun dışında, faaliyet alanının sınırlarında bazı hikâyeler duymuştu. Tepedeki hisarın yıkılması ve diğer duvarların aşılmasıyla birlikte vatandaşlar son günlerinde Legnica'nın çocuklarıyla gençlerini geriye kalan bu son ve en sağlam duvarın arkasına getirmişlerdi. Nihai son yaklaştığı sırada Moğollar arkadan gelip onları çepeçevre sarar ve önlerine çıkan herkesi işkenceden geçirerek öldürürken askerlerle geride kalan ebeveynler daha kötü bir kaderle karşılaşmasınlar diye evlatlarını feda etmişlerdi. Çocukların kafaları çekiçlerle veya kılıç kabzalarıyla ezilmiş, gırtlakları domuz yavruları gibi onarlı yahut yirmişerli gruplar hâlinde muntazaman kesilmiş, sonra da cesetleri surlardan aşağı atılmıştı.

Belki de kasabalılar Moğolların veya yandaşlarının insafa geleceklerine dair küçük bir umut beslemişlerdi; fakat Cnân bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Kaplan ceylana insaf edebilir, kurt kuzunun başında gözyaşı dökebilirdi; fakat bir Moğol asla bir çocuk cesedi karşısında irkilmezdi.

Haakon gırtlığının derinliklerinden ufak ufak sesler çıkarıyordu. Hiç kuşkusuz bu leş kokulu mezarlığın biraz altında cehennem yatıyor, fokur fokur kaynarak dünyanın akla hayale sığmaz kötülüğüne doğru yükseliyordu. Kurtarma ekibinin hiçbir üyesi bu ölümlerin arasında oyalanmak istemiyordu. Genç ve şekilsiz hayaletlerin intikam hırsı Moğollardan bile daha kötü olabilirdi.

Hava kararmadan önce gür ormanın korunağına varabilmek için duvardan ve kemiklerden ellerinden geldiğince süratli bir şekilde uzaklaştılar. Atların toynakları yere çarptıkça pis çamur zerrelere yüzlerine ve zırhlarına sıçırıyordu.

Cnân yanağına bulaşan bir parça balçığı sildi, kandan dolayı rengi kırmızıya çalıyordu.

Ağaçlardan arındırılmış bir bayırdan aşağı inerlerken günbatımı ve sis üzerlerine çöktü. Mülteciler güneye gitmişti ve eski muharebe meydanı Legnica'nın savunucularının çevreye saçılmış kemikleri dışında bütünüyle terk edilmişe benziyordu. Yolları açtı.

Cnân gergin göğsünde tuttuğu nefesi vermek üzereydi ki hemen önünde bulunan, alacakaranlıkta solgun ve çarpıcı bir suretten ibaret olan Finn'in eli avının üstüne çullanmaya hazır bir şahin misali havaya kalktı. Cnân bu harekete saygı duymayı öğrenmişti; adamın belli belirsiz bir şey duyduğunu ve onları ağızıyla susturarak o sesi kaybetmeyi göze alamadığını gösteriyordu.

Grup hep beraber durarak avcının dinlemesine müsaade etti.

Finn'in eli aşağı inip *atlar* anlamına gelen bir yürüme hareketi yaptı. Ardından başparmağını kaldırdığı diğer iki parmağa hızlı hızlı sürttü: *küçük*. Kulağına midilli sesleri çalınmıştı. Çok sayıda midilli.

Cnân atından indi. Yaklaşan şeyi ekmeye çalışmayacak kadar bilinçliydi. Haakon çift ağızlı büyük kılıcını çekti.

O sırada Finn'in elleri tez hareketlerle midillilerin tek bir noktada olmayıp çevreye yayıldığını anlatıyordu. Cnân nihayet onların toynak seslerini, sonra da grubu çevrelemek için sessizce at süren adamların konuşmalarını işitebildi. Dizleri üstüne çökerek yere çömeldi, sonra da kara pelerinini vücuduna sıkıca dolayıp emekler pozisyona geçti. Bir keşif ekibinin dikkatini üzerlerine çekmişlerdi.

Belki bir gözcü tarafından saptanmışlar, belki de Moğolların işi bittikten sonra değerli eşyalarını yürütmeyi uman bir yağmacı tarafından ihbar edilmişlerdi. Birileri Finn'in hasatçıya saldırdığını haber vermiş de olabilirdi.

Bunların hiç önemi yoktu. Cnân yaşanacakları açıkça görebiliyordu. Yol arkadaşları bedenlerine saplanan oklarla birer kirpiye döneceklerdi. Fakat o cesetlerin arasında saklanacak, nöbetçiler onu yakalayamadan önce de kendini ormana atacaktı.

Raphael atını dürterek yürüttü ve elini Haakon'un koluna koydu. Oğlanın alacakaranlıkta bir buz saçağı gibi parlayan çekili kılıcı onu okçuların ilk hedefi hâline getirebilirdi. Haakon başıyla onaylayarak kılıcı indirdi.

Küçük bir Moğol birliği, kurtarma ekibiyle ağaçların arasına dizildi. Cnân hâlâ çatışmanın karmaşası esnasında gizlice kaçabilmenin hesaplarını yapıyordu, ama ruhunun sıkıntılı bir parçası ona silah arkadaşlarının yanında kalmasını söylüyordu.

“Balık pullarını andıran bir zırh giyen şu İkincisi,” dedi kadın alçak sesle. “Zengin olduğu belli. Liderleri o.”

“Öyleyse ona hücum edelim,” diye teklif etti Haakon.

“Daha yolu yarılamaadan bir ok bulutunun içinde ölürüz,” dedi Raphael.

“Beni izleyin,” diye ansızın buyuran Illarion hepsini şaşırttı. Adam atını mahmuzladı. Cesetlerden ve insanların seslerindeki gerginlikten huzursuz olan hayvan ürktüyse de zayıf binicisinden gelen yatıştırıcı bir sözle yavaş bir yürüyüşe kalktı. “Takip edin. Tek sıra. Yavaşça. Bir cenaze kafilesi gibi. Vaetha, atını yürüt. Kapüşonlarınızı başınıza geçirin.”

Illarion'un dediğini yaptılar. Rutenyalı kaskatı durarak hantalca ama düzenli bir tempoda atını sürerken kocaman çökük gözleri dümdüz ileri bakıyordu.

Tek bir zırhlı Moğol sırtarak çetenin arasından öne çıktı. Elinde tuttuğu şeritli yayı barış ve dostluk telkin edencesine öne uzatmıştı. Adamın bir şef olduğuna şüphe yoktu. Cnân rakiplerini saydı. On beş atlı okçuyla karşı karşıyaydılar.

Artık grupları birbirinden yüz adımdan daha kısa bir mesafe ayırmaktaydı.

Moğol şefi Rutenyalıının yolunu kesmek için midillisini yan çevirdi.

Dümdüz ilerlemeye devam eden Illarion'un atı homurdanarak başını sağa sola savurdu.

Cnân adamın stratejisini anladığını düşündü: Illarion böyle yaparak karşısındakilere kararlı bir izlenim veriyor, Moğolların daha az sayıdaki grubu dağıtmak amacıyla iki koldan gerçekleştirecekleri bir manevrayı geciktirmeyi umuyordu. Rutenyalı yönünü değiştirir yahut hızını arttırırsa Moğollar içgüdüsel olarak hücumu geçer ve bir av hayvanını kovalayan tazılar gibi peşlerine takılırlardı.

Şef yayını sağa, sola ve yukarıya oynattı, sonra da geri çekildi. Moğol birliği nihayet iki kola ayrıldı ve yavaşça kapanan bir tuzak ya da bir kesenin ipi gibi küçük ekibin kanatlarını ve gerisini sarmaya başladı. Elli adım, otuz adım... Artık ilk oklarının hedefi ıskalamayacağı kadar yakın, ama Haakon'un parlak kılıcının erişemeyeceği kadar da uzaktılar.

Şef hünerli bir hareketle midillisini gerisingeri çevirdi. Sanki sırtını dönerek *bizzat kendisini* kovalayıp yakalamaları için onlara kafa tutuyor, bir yandan da sırtıyordu.

Cnân şefin yanına vardıklarında Illarion'un ne yapmayı düşündüğünden emin değildi. Moğol'a saldırarak canını feda edecek, böylece diğerlerine ormana kaçmaları için fırsat mı verecekti?

Illarion ile şefin arasında beş adım bile yoktu.

Illarion kolunu savurarak son iki gün boyunca vücudunu saran pelerini açtı ve yana doğru fırlattı. Bir yarasa gibi uçan pelerin döne döne hayret verici bir mesafe katetti, sonra da düşüşe geçip bir

Polonya şövalyesinin kuruyup kalmış iskeletinin ve de koni şeklindeki miğferinin üstünü örttü... sırtına üç ok yemeden önce ormana varmak üzere olan bir şövalyenin.

Tüm başlar hipnotize olmuşçasına o tarafa doğru döndü.

Kemikler takırdadı. Kafatasının yuvarlak tümseği sanki yeniden hayat bulurcasına pelerinin altında kıpırdandı.

Illarion dizginlere asılarak atını Moğol şefinin hemen solunda durdurdu ve kaygısız bir hareketle başını çevirerek yüzünün şiş, kulaksız tarafını meydana çıkardı. Gözleri bir kere bile adaminkilerle buluşmadı.

Moğol'un vereceği tepkiyi artık anlayan Cnân ona daha yakından baktı ve şefin yüzünde önce merak, sonra kıvrılan dudaklar ve çatılan kaşlar gördü; panik ve şaşkınlık belirtileri. Çehresi kül gibi olan şef haykırmak istercesine ağzını açtı. Topuklarını dehşetle midillinin böğrüne vurarak arkasına döndü ve acıyla havlayan bir köpek gibi silah arkadaşlarına doğru bağırdı. Midilli sıçrayıp döndüyse de ne tarafa gideceğini bilemiyordu.

Illarion hiç yavaşlamadan ilerlemeyi sürdürdü. Kesik kulağından siyah kan damlaları akıyordu. Boş bakan gözlerinde ölümle kırk yıllık ahbap olan bir ifade vardı; yaşayan hiçbir şey onu durduramayacağı gibi öyle bir teşebbüste de bulunmaya kalkmazdı.

Midillisinin boynunun üzerine eğilerek onu zaptetmeye çalışan şef, hayvanın başını sola çekip onu daha da sert mahmuzladı. Illarion duraklamaksızın ve Moğolların varlığından habersiz olduğunu belli edecek en ufak bir davranışta bulunmaksızın açılan boşluktan geçip gitti. Rutenyalıının insanlığın ve yaşamın ötesinden çıkagelmiş gibi gözükme için rol kesmesine gerek yoktu.

Şefin ağzı dehşetten bir karışık açık kaldı. Midillisi çamurların arasında tökezledi.

Sağdaki, soldaki ve arkadaki Moğollar homurdanıp bağırarak geri çekildi.

Illarion'un gerisindeki Raphael yana doğru eğildi ve elini kulağına atarak sıksa Rutenyalıyı taklit etti, fakat amansız ve dişlek bir tebessümle. Adam eyerinde dönerek Moğollara pis pis sırıttı.

Atlı birliği dört bir yana dağılarak sisin içinde kayboldu.

Kurtarma ekibi tempoyu bozmadan ilerlemeyi sürdürdü. Finn'den gelen bir el hareketiyle Cnân tekrar atına bindi. Haakon'un omuzlarının tıpkı kendisinininkiler gibi hızla yükselip alçaldığını görebiliyordu.

Çok geçmeden önlerinde ağaçlar belirdi ve atlar onların arasından geçebilmek için birbirinden ayrıldı. Batıdan gelen soğuk, temiz gece havası beraberinde daha fazla yağmur ve pus getirdi. Yapraklardan ve dallardan ritmik pıtırtilarla damlayan sular onları karşılaştıkları şeylerden arındırmak ister gibiydi.

“Moğolca biliyorsun, değil mi?” diye Cnân'a sordu Haakon, ormanda yüz adım ilerlemelerinin ardından.

“Tatarca, Türkçe, biraz da Tunguzca,” cevabını verdi kadın.

“Liderleri ne dedi?”

“Kelimelere aklın ermese bile tahmin edebilmen gerekir,” dedi Cnân.

Haakon kaşlarını çattı. “Benim sersemim teki olduğumu sanıyorsun.”

Cnân yüzünü ekşiterek başını öne eğdi.

Haakon ıslak saçlarını geriye attı. “Söyle bana,” dedi ısrarla. “Yine de duymak istiyorum.”

Cnân sağ kulağına dokundu. “*Geldikleri batı ormanlarına geri dönen ölümlerin günahkâr ruhları.*”

“Yani hayaletler,” dedi Finn.

“Hayaletler,” diye doğruladı Cnân.

Ormana girdikten sonra, loş ayışığı altındaki yaprak bezeli patikalarda ağır aksak yaptıkları iki saatlik bir ilerleyiş onları açıklığı ve eski manastıra geri getirdi. Yolculukları sırasında başlarına çöreklenen yapış yapış dehşeti o zamana kadar üzerlerinden atmışlar, ölümden ve ondan nasıl sakınılacağından daha başka konularda da sohbet etmeye başlamışlardı. Grubu içtenlikle karşılayan *Skjaldbrceöur* şövalyelerinin sayısı onların yokluğunda aşağı yukarı yirmiye kadar çıkmıştı. Illarion elbette ki sevgiyle kucaklandı ve hatta gözyaşlarıyla karşılandı. Cnân bu kadarını beklemişti, ama şövalyelerden bazılarının artık kendisine de gösterdikleri konukseverlik karşısında şaşırmadan edemedi. Feronantus ona saçma sapan gelen kibar bir üslupla kampı bir süre daha varlığıyla şereflendirebilip şereflendiremeyeceğini sordu ve kadının dikkatini diğerlerinden biraz daha uzağı dikilip onun için özel olarak hazırlanmış bir çadıra çekti. Bu durum Cnân'a ilk başta gülünç gözükte; zira çoğunun çatısı olmamasına rağmen yerleşkede binadan bol bir şey yoktu.

Fakat çadırın kanadını yana çekip kurutulmuş yeşil otlarla kaplı bir zemin ve taze saman döşeli yüksek bir karyola içeren temiz, düzenli bir iç mekânla karşılaştığında yapılan jesti daha iyi anladı. Eski manastırın binaları eski ve yıkık dökük olup haşaratlarla doluydu ve pek çok kötü koku barındırıyordu.

Cnân arka kanattan dışarı bakıp içgüdüsel olarak bir kaçış güzergâhı ararken bir taş atımlık mesafede üzerinden ayışığı yansıyan bir su birikintisi gördü ve keşişlerin eski balık göletinden fazla uzak olmadığını anladı. Yıkanmak isterse bu civarda daha iyi bir yer bulamazdı.

Feronantus'un teklifini kabul etti. Şövalyelerin dernek evine çekilmeleriyle birlikte kulağına fiçılardan çıkartılan tıpların ve maşrapalara doldurulan biraların sesi çalındı. Genç kadın soyunup dosdoğru gölete yollandı. Oraya yaklaşırken adımlarını daha da hızlandırdı, çünkü çıplak tenine çok sayıda böcek konar gibiydi. Göletin kıyısına vardığında vızıldayan bir sivrisinek sürüsünün ortasında kalmıştı ve başka hiçbir sebepten değilse bile canını kurtarmak için suya dalmak zorunda kaldı. Ama böyle bir çile dahi yolun toz-toprağın teninden ve saçlarından temizlendiğini hissetmeye değerde. Yalnızca ciğerlerini havayla ve sivrisineklerle doldurmaya yetecek kadar başını dışarı çıkararak bir süre yüzdü, böcekler ciddi bir zarar vermeden önce de tekrar suya daldı.

Çadırına geri dönerken neredeyse elle tutulur bir böcek yığınının arasından aceleyle depar attı. Yarasalar da üstüne üstüne uçuyor, fazla yakından cıyıkladıklarında onu inletiyordu. Nereye koştuğunu tam olarak göremeyen Cnân dernek evine gitmekte olan bir grup şövalyenin arasına daldı. Çıplak vaziyette görülmenin onun için hiçbir anlamı yoktu; fakat şövalyelerden bazılarının soluğı kesildi ve kadının mahcup olacağını zannederek başlarını çevirdiler. Grubun en uzun boylusu -Cnân onu anında tanıdı, Percival'di bu- duruma hemen hâkim olarak soğukkanlılıkla çadırın girişine kadar gitti, kanadı havaya kaldırdı ve mütevazı bir edayla bakışlarını kaçırarak mermerden oyulmuş bir heykel misali öylece bekledi. Cnân aralıktan içeri daldıktan sonra da düşmesi için kanadı bıraktı.

Artık akıllarından geçeni açıkça söyleyebileceklerini hisseden şövalyeler kamplarına bu kadar çok böcek çektiğı için onun hakkında şaka yollu birkaç şikayette bulundular. “En azından temizim!” diye kapalı sığınağından seslendi Cnân. “Ama aynı şeyi sizin için söyleyemeyeceğim.” Adamlar sustu. Tahminince bunun sebebi sözlerinin hedefi vurmuş olması değil, neden bahsettiğine dair hiçbir fikirlerinin bulunmamasıydı.

Cnân bir süre otların üstünde sağa sola yuvarlanarak cildindeki sudan ve böceklerden kurtuldu. Aslında bu şimdiye kadar yaptığı en kötü banyo değildi. Sonra çantasından çıkardığı keten bir tunik ile ceylan derisi bir pantolon -sinsice gezinen bir zavallıdan başka bir şey olarak giyinmesini gerektirecek uzak bir ihtimale karşı yanında bulundurduğu kıyafetleri- giydi.

Zihninin bir parçası Percival'in gözüne nasıl görüneceğini merak ediyordu. Adam genel olarak ona hiç ilgi göstermemişti. Yine de çadırı açık tutma eyleminde basit bir nezaketten daha fazlası gizliydi. *Asılce mi davranmak istedi? Kardeşçe mi?* Bu düşünce karşısında kısa ve ıslak saçlarını sertçe savurdu.

Percival'e ıslak, çıplak ve böceklerle kaplı bir hâlden daha iyi gözükme istiyordu. Fakat başka bir parçası da -ne gariptir ki annesinin sesiyle konuşan bir parçası- ona bu tür bir arzuya kapılmanın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyordu. Duygular yakınlığa sebep olurdu; yakınlıkla...

O giyinirken dernek evindeki keyifli muhabbet kesildi. Birisi hazır olmadığını söyleyerek itiraz etti. Ses tanımlanamayacak kadar sarhoş ve de boğuktu. Saniyeler sonra bir adamın ulduğunu, sonra da yüksek sesle uzun uzun haykırdığını duydu. Bunun ardından sohbet mırıltılarının kaldığı yerden devam etmesi uzun sürdü. Fakat pişen et kokuları kadını yine de o tarafa doğru çekti. O kapıya doğru yaklaşırken parmaklarını açıp kapayan Raphael omuzları dik bir biçimde dışarı çıktı. Adamın parmak uçları yeşile boyalıydı. Yine şifalı ot ezdiği anlaşılıyordu.

Duruşunda bir tatmin, layıkıyla yapılmış bir işten duyulan bir hoşnutluk mevcuttu.

“Bağırın Illarion muydu?” diye sordu Cnân.

“Evet. Kulağı -ya da ondan geriye kalan- iyi durumda.”

“İyi mi? Yüzünün bir tarafı diğerinin iki katı büyüklüğünde.”

“Aslında o durumun kulakla fazla bir ilgisi yok,” dedi adam ısrarla. “Kurtçuklara, o zavallı kıza ve lapasına şükürler olsun. Az önce nihayet ağzının içine bakma zahmetine katlanabildim. Azılarından biri cerahatliydi.”

Sözcükler Cnân'a yabancı geldi.

“*Diş ağrısı,*” diye açıkladı Raphael. Kınında duran bir hançeri kaldırdı ve ceplerinin birinden kanla lekeli metal bir kerpeten çıkardı. “Dişini çektim. Adamın çene kemiği bir eşeğin ki gibi. Şimdiden kendini daha iyi hissediyor.”

Cnân ona kuşkuyla baktı. Raphael yüzünde bir sırıtışın belirmesine mâni olmaya çalıştıysa da başaramadı. “*Minnettar* hissediyor demedim,” diye belirtti, ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırarak. Sonra da onları kadını binaya iteklemekte kullandı. “Gir içeri. Bol bol sıcak yemeğimiz var.”

Cnân, Suriyelinin ahbablığından hoşlansa da bu durumda ondan ayrılmaya itirazı yoktu. Kerpeteni görünce içinde kılıçlara ve hançerlere karşı verdiği pek de benzemeyen rahatsız edici bir his uyanmıştı.

Cnân dernek evine girdiğinde o kadar yabancı bir duyguya kapıldı ki onu tanımlaması biraz zaman aldı: Kendini *güvende* hissediyordu.

Bir yere ait olmanın, *Ordo Militum Vindicis Intactae* şövalyelerinin cesaretiyle çevrili olarak ve onların talihi, hüneri, gözü pekliğiyle kötülüklerden korunmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlıyordu.

4. BÖLÜM

GENÇ MİDİLLİ

“Bu tam da budalalara uygun bir görev.” Ganşuk taht salonunun dışındaki uzun koridorda ileri geri volta atıyordu. Gümüşüğü karmaşık tel örgülerle kaplı pencerelerden içeri sızıyor ve delikanlı yürüdükçe arkasında toz zerrelere dans ediyordu. “Ben Kozelsk kuşatmasında savaştım. Şehre sızmam için General Subutay tarafından bizzat seçildim. Bu... bu görev hiç de bana göre—”

“Kağan’ı korumak önemli değil mi?” diye alaycı bir üslupla onun sözünü kesti Cucay.

Ganşuk durup gümüşüğü huzmelerinin içinden uzun boylu danışmana baktı. “Tabii ki önemli,” dedi. “Yayım ve kılıcım onun emrinde. İsterse canımı bile—”

“Kağanın için ölmek kolaydır,” dedi Cucay. Gözlerini yere dikip omuzlarını nazikçe silkti. Yaptığı bu ufacık hareket sanki genç adamın göğsüne bir yumruk indirmişçesine Ganşuk’un taşkınlığını kolayca bastırdı. “Belki de Çağatay Han seni o yüzden bu göreve seçmiştir. Ulu General Subutay senden Kozelsk surlarını aşmanı istediğinde bunu onun için canını verecek taşkın bir budalası diye mi yaptı?”

Ganşuk başını iki yana salladı.

“Peki Çağatay Han’dan daha azını mı bekliyorsun? Sence onun önsezileri Ulu General’inki kadar net ve ileri görüşlü değil mi?”

“Ben... bilmiyorum,” dedi Ganşuk.

“Hanlar mağrur adamlardır,” dedi Cucay. “İnatçıdırlar da. Cengiz’i halkı katletmesi yerine vergilendirmesi için ikna etmem uzun yıllarımı aldı. Bu... bu bir müzakere; bir savaş değil.” Cucay’ın yüzünden kısa bir tebessüm geçti. “Savaşçılar dövüşürler Ganşuk; onların hayattaki amacı budur. Ama sonunda dövülecek hiç kimse kalmaz. İşte o zaman düşünmeyi öğrenmeleri gerekir.”

“Sözleriniz bilgelik dolu Efendi Cucay,” dedi Ganşuk, başını eğerek. “Onları iyice düşüneceğim.”

“Düşün bakalım,” diyen Cucay koridordan aşağı yürümeye başladı. “Düşünürken de burada birkaç gün kalıp dinlen ve Karakurum’un zevklerini tat.”

“Ger’im yanımda...” Ganşuk danışmanın peşi sıra koridorda ilerlerken tavandaki kirişlere göz gezdirdi. Taş ve tahtayla çevriliyken kendini bir mezarın içindeymiş gibi hissediyordu. Sanki yüksek tavan her an çöküp onu gömecek ve gökyüzünü bir daha asla göremeyecekti.

Cucay başını sağa sola salladı. “Sarayda kalacaksın,” dedi. Genç elçiyi süzerken gözlerinin kenarlarındaki deriler bir kahkahayı gizlemeye çalışırcasına kırıştı. “Kağan’a yakın kalmazsan onu anlayamazsın.” Bir kapı panelinin yanında durup elini tahta çerçeveye koydu. “Bir geyiği avlarken kendini hayvanın dünyasına sokmaz mısınız? Onun izinden gitmez, onun gördüklerini görmez, onun kokladıklarını koklamaz mısınız?” Ganşuk kafa salladığında Cucay kapıyı kaydırarak açtı.

Oda, hayvan kürk ve postlarıyla kaplı geniş uyku platformundan pek de büyük değildi. Tavandan sarkan incecik sarı ipekler donmuş gümüşüğü huzmeleri misali yatağın etrafına dökülüyordu. Yatağın

arkasındaysa üzerlerine kırmızı çiçekler çizilmiş paravanlar vardı. En soldakinde uzun boynunu ileri uzatmış bir balıkçıl uçmaya hazırlanıyordu.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Cucay.

Ganşuk uygun sözcükleri bulabilmek için çabalamasına rağmen ağzından zar zor çıkarabildikleri tamamen yetersiz geldi. “Harikulade bir oda Efendi Cucay.”

Cucay başıyla onayladı. “Senindir.” Ganşuk’un itirazlarını engellemek için bir elini kaldırdı. “Bu akşamın ilerleyen saatlerinde Vali Mahmud Yalavak’ın onuruna bir yemek verilecek. Belki Kağan’ı moralinin daha yüksek olduğu bir zamanda gözlemlemek istersin. Daha önce hiç resmi bir saray davetine katıldın mı?”

Ganşuk başını iki yana salladı. “Her akşam ateşin etrafında *boodog* veya *horhog*^[17] pişirmek için toplanırız.”

“Sanırım ellerinle yağlı keçi eti yemediğin zaman sofrada adabının biraz daha farklı olduğunu göreceksin. Medeni bir toplumda nasıl davranman gerektiğini öğrenesin diye sana bazı parşömenler göndereceğim.”

“Efendi Cucay...” Ganşuk sol elini sağ yumruğunun üstüne koydu. Bu kombinasyon birbirinin üstüne sarılmış çifte bir hapisane oluşturdu. Sarayın tavanı ve duvarları onun gökyüzüyle ufku görmesini engelliyordu. Bu görev -Ögeday’ın danışmanından gelen nasihatlerle bile- başka bir kafesti. Kapana kısılmıştı. Yine de ellerine bakar ve orada bir at sineği veya bir güve gibi tuzağa düşmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederken yumruğunu ne kadar sıkarsa sıkınsın işaret parmağının avucuna battığı yerdeki dar aralığı asla tamamen kapatamadığını fark etti, başparmağını oynattığında bile. “Efendi Cucay,” dedi, “bozkırlarda okuma imkânları çok kısıtlıdır ve ben...”

Cucay attığı babacan bir bakışla genç adama güven verdi. “Eğer istersen sana onları okuyacak birini gönderebilirim. Mesela yıkandığın sırada.”

Ganşuk ellerini açıp avucuna uzun uzun baktı. Güve kaçıp gitmeden önce hapisanesinin baskısı altında ezilecek miydi? “Minnetim sonsuz, Efendi Cucay.”

Ganşuk bir bulutun içinde süzülüyordu. Odanın duvarları havuzdan yükselen buharın arkasında kayboluyor, savaşçı sıcak suyun yüzeyinde serbestçe sürükleniyordu. Havuz bir kabile reisinin ger’inin içinden daha büyüktü ve Ganşuk ilk başta bu kadar çok suyu kirletmekten kaçındı.

Kurumuş terden ve tozdan kaskatı kesilen giysileri soluk kaftanlı hizmetkârlar tarafından alınıp götürülmüştü. Birkaç dakika boyunca havuzun kenarında çırılçıplak oturmuş, sudan yükselen buhar cildindeki gözenekleri açmıştı. Sonunda ayaklarını havuza sokmuş ve suyun sıcaklığı teninin karıncalanmasına neden olmuştu. Ardından kendini bütünüyle sıcak suya batmanın lüksüne teslim etmişti. Kendini çok iyi hissediyordu.

Yalnız değildi. Bunu fark eder etmez daldığı düşlerden hızla çıktı ve havuzun dibine basıp doğrularak etrafa su sıçrattı. Havuzun kenarında diz çöken bir kadın vardı, ipek kaftanının açık mavi rengi ıslanan dizlerinin hizasında koyuya çalmıştı. Çoğu Çinli kadının taktığı kıvrık tokadan kurtulmuş uzun saçları simsiyah bir su perdesi gibi yüzünün bir yarısına dökülüyordu. Ganşuk misafirinin yalnızca tek gözünü ve ağzının yarısını görebiliyordu; fakat bu bile kadının keyiflendiğini anlaması için yeterliydi.

“Sen de kimsin?” diye sordu savaşçı, niyetlendiğinden daha sert bir üslupla. Kendisini suyun içinde savunmasız hissediyordu ve bunun tek sebebi çıplak olması değildi. Hizmetkârlar her şeyini götürmüştü ve genellikle üzerinden ayırmadığı küçük bıçağı saklamak aklına bile gelmemişti.

Çıkacak olan ses kadını korkutup kaçıracaktı gibi suyun yüzüne bir tokat attı, ama kadın irkilmedi bile. *Budala*, diye düşündü Ganşuk. Basit bir banyo teklifi gardını düşürmesine yetmişti.

“Adım Lian,” dedi kadın. Teninin pürüzsüz solgunluğuna ve yüzünün biçimine bakılırsa Karakurum’dan önceki hayatı miskinlik ve zenginlik içinde geçmişti.

“Seni ihtiyaçlarımı karşılamam için Efendi Cucay mi gönderdi?” diye sordu Ganşuk. Elleriyle suyu dalgalandırdı. “Eğer öyleyse havuzun içinde olman gerekir.” Aslında bir kadının refakatini arzuladığı yoktu; daha ziyade onun suyun kenarında oturmasını istemiyordu. Kadının yanında bir şey vardı ve Ganşuk parmak uçlarında yükselerek onun ne olduğunu görmeye çalıştı.

“Hayır,” diyen kadının yüzündeki keyifli ifade kayboldu. “Diğer her Moğol’a da söylediğim gibi ben bir fahişe değil eğitmenim.” Kadın yanındaki nesneyi eline aldı ve Ganşuk onun kalın bir parşömen olduğunu anladı. Kadın onu açıp okumaya başladı.

Şaşkınlığının geçmesinin ardından Ganşuk birkaç dakika boyunca Lian’ın medeni davranış biçimleri hakkında okuduklarını dinledi. Kadının telaffuzu ve diksiyonu kusursuzdu, sesi kulağa çok hoş geliyordu. Lâkin okuduğu konu Ganşuk’un hayatı boyunca duyduğu en sıkıcı şeydi; hatta galip geldikleri bir muharebeden sonraki kutlamalar sırasında atalarının isimlerinin tekrar tekrar anılmasından bile sıkıcı. ““Bir oğul ne evin güneydoğu köşesinde durmalı ne de hasırın orta yerinde oturmalı, ne yolun ortasından yürümeli ne de kapı eşiğinde beklemelidir. Ebeveynlerinin sesi çıkmadığında bile onları dinliyormuş, yanında bulunmadıklarında bile onları görüyormuş gibi davranmalıdır.””

Ganşuk dilini daha fazla tutamadı. Su sıçratarak kadının sözünü kesti. “Yani atalarımın hayaletleri başıma musallat olmuş gibi mi davranmalıyım?”

İç geçiren Lian saçlarını omzunun arkasına atıp gözünü ona dikti. “Çok zayıf bir hayal gücüne sahipsin, değil mi?” diye sordu. “Herhâlde şaşırılmamalıyım. Ne de olsa altı üstü göçebe bir atlısın.”

Ganşuk homurdandı ve elini havuz yüzeyine vurarak kadının üzerine daha da çok su sıçrattı. Lian parşömeni su damlalarından ustalıkla koruduysa da vücudunun geri kalanı o kadar şanslı değildi. Ganşuk ıslak giysilerin açığa çıkardığı vücut hatlarını beğeniyle süzdü ve neye kızdığını kısa bir süreliğine unuttu.

“Bu bir benzetme,” dedi Lian. Dizleri üstündeki duruşunu bozup bir ayağını havuza daldırdı. “Bozkırlarda benzetme yapılmaz mı?” diye sordu, ayağıyla savaşıya su sıçratırken.

Su, zaten ıslak olan teni karşısında zararsız bir yağmurdan farksız olsa da Ganşuk içgüdüsel bir hareketle başını eğdi. “Bir savaşçı neden bir benzetmeye ihtiyaç duysun ki?” diye söylendi. “Bir benzetme hayatta kalmamı sağlayabilir mi? Düşmanlarımı katledebilir mi?”

Lian delikanlının bir sonraki su sıçratışından kaçınmak için dans edercesine havuzun kenarından geriye kaçtı. “Kırlangıçları bir düşün,” dedi. “Havada avlarının üstüne atılırlar, sonra da dönüp geri çekilir ve tekrar saldırıya geçerler. Şimdi de bir grup atlının düşmanlarına nasıl yaklaştığını düşün. Bir yandan atlarını sürüp diğer yandan da ok atar, sonra da hemen geri çekilirken tek bir birlik olarak hareket etmezler mi? Moğolların tarzı bu değil midir? Bir general olsaydın ve adamlarına Atılan Kuş Dizilişi’nde at binnelerini söyleseydin ne demek istediğini anlamazlar mıydı? Bu düşmanlarını katletmek için bir *benzetme* kullanmak değildir de nedir?”

Ganşuk dilini ağzının içinde sessizce uzanmaya bıraktı ve başını hafifçe sallayarak Lian’ın sözlerini doğruladı.

Lian onu fark etmemişe benziyor veya hareketini görmezden geliyordu. Dikkatini tekrar parşömene vererek onu açtı ve kaldığı yeri aradı. “Öyleyse devam edelim,” dedi. ““Bir adam ne yükseğe çıkmalı

ne de alçakta kalmalıdır; pervasızca sövmekten—

Suyun içine dalan Ganşuk dibe oturana kadar bacaklarını kıvırdı. Lian'ın görüntüsü bir su ve buhar katmanı arkasında dalgalanırken solgun teni bir hayalete aitmişçesine parıldıyordu. Delikanlı gözlerini birkaç kez açıp kapadıysa da kadın ortadan kaybolmadı. Sonunda, ciğerleri yanınca kendini yukarı itti ve başını sudan çıkardı.

Bir heykel gibi duran Lian -bir kaşı kalkık, bir parmağı parşömenin üstünde- onun soluklanmasını bekledi. Ganşuk gözüne kaçan suları silmeyi bitirince de sözlerini sürdürdü. “Pervasızca sövmekten veya hor görerek gülmekten kaçınmalıdır.”

Ganşuk o tip bir kahkaha koyuverip suyu tokatladı. “Bu bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyen bir kural kitabından başka bir şey değil!” diye şikayet etti. “Ben nasıl yaşayacağımı zaten biliyorum! Yoksa Çinliler neyi nasıl yapacaklarını bilemeyecek kadar aptal mı?”

“Moğollar ahlak kurallarını anlamayacak kadar aptal mı?”

Ganşuk bakışlarını tavana çevirdi. “Bırak şu parşömeni,” dedi. “Bu çok sıkıcı ve lüzumsuz. Gel, bana katıl.”

“Efendi Cucay sana kibar bir toplumda nasıl davranman gerektiğini öğretmemi emretti.” Kadın parşömeni indirip ona küçümseyen, aristokratik bir hanımefendinin cahil bir uşağa atacağı türden bir bakış attı. “Kadınlara nasıl saygılı olunacağı da o davranışlara dahil.”

“Ben savaşçılara saygı duyarım. Kendilerini kabilelerine ispatlayan erkek ve kadınlara. Siz Çinli kadınlar bütün gün bahçelerde oturup kitap okur ve şey yersiniz... ne yediğinizi bile bilmiyorum. Herhalde çiçek falandır. Moğol kadınlarıysa derileri kararıp sertleşinceye kadar ata biner, avlanır ve dövüşürler. İnsanı zayıf yaptıktan sonra ‘kültür’ ne işe yarar ki?”

“Daha kültürsüz bir kadın olsaydım yakalandıktan sonra bu kadar iyi yaşayamazdım,” diye belirtti Lian. “Moğollar öğretebileceğim şeyleri umursamasalar da en azından Efendi Cucay değerimi anladı.”

“Daha güçlü bir kadın olsaydın belki de hiç yakalanmazdın.”

Lian başını öteye çevirdi ve Ganşuk karnında garip bir heyecan hissetti. Bu cenk meydanında hasmını öldürdüğü zaman kapıldığı türden bir duygu değilse de ona benziyordu; aynı anda hem sevinç hem de şaşkınlık hissettirecek kadar yakın. *İyi de dövüşmüyoruz ki.* Aşağıya bir göz attığında vücudunun da bu karmaşık duygulara tepki verdiğini fark etti ve suyu çalkalayarak havuzu dalgalandırdı.

Lian'ın kaftanı hâlâ bedenine yapıştı. Bu hâli dikkat dağıtıcıydı.

“Ne zamandan beri Karakurum'dasın?” diye sordu kadın.

“Daha bir gün bile olmadı,” diye itirafta bulunan Ganşuk başka bir konuda konuşmaktan memnundu.

“Öğrenecek çok şeyin var,” diyen Lian'ın sesinde genç adamın böyle bir beyandan bekleyeceği kırılmanın zerresi dahi yoktu. “Hayat savaşmaktan çok daha fazlasıdır.” Kadın sertçe yutkundu ve parşömeni vücuduna bastırarak gibi oldu; fakat son saniyede duraksayıp tomarın ıslak giysileriyle temas etmesini engelledi. “Evet, dövüşmeyi bilmenin de bir değeri olduğunu itiraf ediyorum; ama tüm savaşlar mızraklar ve oklarla yapılmaz. Nasıl davranman gerektiğini bilmezsen saray da bir savaş meydanı kadar tehlikeli olabilir.” Lian vücuduna yapışan kaftanını çekiştirerek kumaşı teninden ayırdı.

Ganşuk kadının giysilerine çekidüzen vermesi karşısında kapıldığı hüsrana aldırış etmeksizin duyduklarına kafa yordu. Efendi Cucay hem Ögeday'a hem de onun babasına görgülü davranmayı

öğretmek zorunda kaldığını söylemişti. Ganşuk sarayda nasıl davranacaklarını bildikleri için onlara daha az saygı duyuyor muydu? Hiç çekinmeksizin onların peşinden savaşa gider miydi? “Evet,” dedi, başını hafifçe yukarı aşağı sallayarak. Sırtını havuzun kenarına yaslayana kadar geri geri yürüdü. “Saraydayken çıplağım.” Kollarını kaldırıp dirseklerini kenara dayadı. “Ne zırhım var ne de silahım. Bir zamanlar senin de olduğun gibiyim. Bana nasıl hayatta kalacağımı öğret. Güçlü olmam için bilmem gerekenleri göster.”

Lian başını yana yatırarak onu süzdü. Alt dudağını ısırıp parşömeni indirdi ve yere düşmesine göz yumdu. Sonra ileriye doğru yürümeye başladı ve havuzun kenarında durmayıp Ganşuk’u şaşırttı. Küçük bir şapırtıyla suyun altında kayboldu ve genç adam onun ince suretinin suyun altından kendisine doğru yüzmesini seyretti. Lian ondan pek de uzak olmayan bir noktada yüzeye çıktı ve ağır ağır yaklaşırken Ganşuk kendini hareketsiz bıraktı. Lian elini uzatarak onun koluna dokunabilecek mesafeye geldiğinde durdu. Ganşuk kadının ıslak kaftanla sarılı bacaklarının kendisinininkileri okşadığını hissetti. Kadının soluğu artık yüzündeydi ve kendini onun dudaklarına bakarken buldu.

“Güçlü kadınları tercih ediyorsun, değil mi?” diye fısıldadı Lian.

“Evet,” diye mırıldandı genç adam. Sözcük boğazına takıldı.

“Ama benim güçlü olduğumu düşünmüyorsun.”

Bu bir soru değilse de Ganşuk cevap vermesi gerektiğini hissetti. Kelimeyi şekillendirebileceğine güvenemediğinden başını iki yana sallamakla yetindi.

“Öğret bana,” dedi Lian. “Bana sizin şu Moğol kadınlarımız gibi olmayı öğret. Ben de karşılığında sana sarayda nasıl hayatta kalacağımı öğreteyim.” Delikanlıya iyice sokuldu. “Bir savaşçı okuyarak değil faaliyette bulunarak, ellerini ve yüreğini kullanarak öğrenir. Bana bunu gösterebilir misin?”

Ganşuk onun ince boynuna uzun uzun baktı. Nabızı solgun teninin altından görülebiliyordu. Çelimsizdi, hayatı boyunca hiç vahşi bir şey düşünüp düşünmediğini merak etti. Bu narin Çin çiçeğinin bir Moğol kadınına denk hâle gelmesi pek mümkün değilse de denediğini görmek gerçekten de eğlenceli olurdu. Yine de Efendi Cucay gibi o da bir konuda haklıydı: Ganşuk saray hayatını anlamıyordu ve görevinde başarı sağlamak istiyorsa Lian’ın yardımına ihtiyacı vardı. Bu garip ve çekici Çinli kadının teklifini kabul etmek, şamar yemiş bir köpek gibi Çağatay’ın yanına dönmekten iyiydi.

Ganşuk başıyla onayladı. “Nasıl dövüşüleceğini sana öğreteceğim.”

Lian da başını kısaca salladı ve ondan destek alarak kendini uzağa itti. Ganşuk kadını tutmaya çalıştı ama elleri sıcak sudan başka hiçbir şeye rastlamadı. Genç kadın havuzun kenarına kadar yürüdü ve insandan çok balık olduğu izlenimi veren akıcı bir hareketle kendini yukarıdaki platforma çekti. Ganşuk ıslak kaftanının tüm hatlarıyla belli ettiği göğüslerini görür gibi oldu, sonra Lian arkasını döndü ve gece vakti kapanan bir çiçek gibi bacaklarını kendi vücuduna sardı. Sırtı genç adama dönük olduğu hâlde platformda bekleyen ağır bir bornozu alıp ıslak giysilerinin üstüne geçirdi.

Gidip yere düşürdüğü parşömeni aldı. “Derlere yarın başlayacağız,” derken başını çevirdi ve alıcı gözle savaşçıya son bir kez baktı.

Ganşuk hizmetkârların kendisine tahsis ettikleri bornozu yanında götürdüğünü ancak o gittikten sonra anladı.

5. BÖLÜM

KINYEN

Raphael'in tüm ilgisine rağmen Illarion'un ateşi düşene ve oturup anlaşılır bir şeyler söyleyebilir hâle gelene dek iki gün daha geçti.

Cnân bu süreyi ona çok görmedi, zira kendisi de vaktinin çoğunu uyuyarak ve yemek yiyerek geçirdi. Akşamüstleri açıklığın ortasında, mezarlık duvarının epeyce ötesinde, yaz güneşinin altında oturarak seyahat kıyafetlerini dikti ve Kalkan-Biraderleri'nin eğitimlerini seyretti. Her gün Hıristiyanlık Âlemi'nin dört bir tarafından yenileri geldi. Cnân'ın vücudu eski kuvvetini kazandıkça morali de düzeldi ve adamların dövüş becerilerine daha iyimser bir gözle bakar oldu.

İkişerli gruplar hâlinde tekrar tekrar dövüşen şövalyeler eğitimin orta yerinde duraklayarak her bir hamleyi daha küçük unsurlarına ayırıyor ve bunların üzerinde defalarca pratik yapıyorlardı. Cnân adamların aralıklı talimlerini akla mantığa sığar bir programa uyduramıyordu. Hareket parçacıklarını nasıl tekrar bir araya getireceklerdi? Hiç kimsenin duraklamadığı, hiç kimsenin ikinci bir şansı olmadığı gerçek bir çatışmanın kargaşasıyla yüzleşmeyi nasıl öğreneceklerdi? Tüm bunlar gözüne aptalca bir oyun gibi görünüyordu.

Fakat adamlar gerçekten düelloya tutuşarak kafa kafaya geldiklerinde, uzun dakikalar boyunca aralıksız olarak kılıç savurup hareket ettiklerinde Cnân'ı hayrete düşüren hünerler sergileyebildiklerini ispatladılar. Onların azmini ve yeteneklerini incelerken kendi eğitiminin zayıf noktalarını da açıkça görebiliyordu. Kadına her türlü pelerinin altında yolculuk edebilmesi, gerçek kimliğini asla açığa vurmaması, dostlarının ve düşmanların gözlerinden gizlenerek haber taşınması öğretilmişti. Öğretilen bir diğer şey de geniş, uçsuz bucaksız, harap topraklarda sürekli gidip gelmesi ve tek bir yerde uzun süre kalmamasıydı; tıpkı asla yuva kurmamaya, asla *sabit* durmanın bilgeliğini anlamamaya mahkûm bir kuş gibi...

Taran'ın daimi idaresi ve Feronantus'un dikkatli gözetimi altındaki bu adamların, bu savaşçıların, bir ekip hâline gelmelerini seyretmek Cnân'ın içinde yeni bir yalnızlık ve onunla beraber bir tür mahrumiyet hissi uyandırıyor.

İkinci günün öğleden sonrasında Feronantus, ertesi gün genç Biraderler kampın etrafında nöbet tutarken dernek evinin büyük masasında bir *Kinyen* düzenleneceğini duyurdu: Tarikat'ın toplu ayini. Cnân, *Kinyen*'in çok ciddiye alınan kadim bir gelenek olduğunu biliyordu. Kampta yoğun bir hazırlık çalışması başladı: Bir yaban domuzu şişe geçirildi ve ağır ağır pişmesi için bir kömür yatağının üstüne asıldı. Tüm savaşçı-keşişler -on kadar çaylak dışarıda nöbet tutarken bile sayıları artık iki düzineyi buluyordu-salonun kenarlarında oturacak bir yer bulabilsin diye manastırdaki kirişler toplanıp yontuldu ve çiviler çakılarak eğreti banklar hâline getirildi.

Kalkan-Biraderleri o gecenin geç saatlerine kadar yatmayarak içki içtiler, şarkılar söylediler, Batı'nın çeşitli yerlerindeki kahramanlıklarını ve de maceralarını anlattılar. Cnân çoğunlukla dışarıdaki çadırında kaldı; görmezden geldiğini umarak ve istenmediğinden şüphelenerek.

Raphael'in anlattığı, hem Haçlıların hem de Emevilerin yaralarını dikmekle ilgili bilhassa uzun bir öykü sırasında bir adamın dernek evinden tek başına çıktığını duydu Cnân. Atılan adımlardaki dengesizlik Cnân'a onun biraz sarhoş olduğunu belli ediyordu. Rüzgâr, sarsılıp geçiren adamın arkasından eserek nefesindeki boynuzlar^[18] dolusu bal likörünün kokusunu genç kadının burnuna kadar getirdi.

“Niye tek başına oturuyorsun?” dedi. Bu Haakon'du.

“Niye bu kadar bağıryorsun?” karşılığını verdi Cnân, duyulabileceğini düşündüğü kadar alçak bir sesle. Şövalyeler yakın dövüşte ne kadar hünerli olurlarsa olsunlar hasatçıların dikkatini çekmekten kaçınma konusunda pek de tedbirli sayılmazlardı. Belki de Hıristiyanların Tanrısı'nın, yahut kendi savaşçı tanrılarının -artık Feronantus'un dinine hangisi hâkimse- gözetimi altında yaşadıklarını düşünüyorlardı. Tabii artık bir Moğol ordusu dışında her türlü düşmanın hakkından gelebilecek kadar kalabalıklaştıklarına da inanıyor olabilirlerdi.

Cnân, delikanlının yaprakların ve ezilerek düzeltilmiş talim sahasının üstünde tökezlediğini işitti. Ayışığının oluşturduğu uzun gölgesi, kadının çadırının bezi üzerinde belirerek önce bir tarafa sonra da diğerine doğru eğildi.

“Hiç doğal değil,” dedi delikanlı. “Bir kadın... bir adam... ölmek üzere. Öleceğimi düşünüyorsun, değil mi?”

Sahiden de Taran'ın detaylı hamlelerini uygulamakta en çok zorluk çeken kişi Haakon gibi gözükiyordu. Delikanlı dövüşürken her şeyi iki defa düşünürcesine tereddüt ediyor, ancak ondan sonra kılıcını savuruyor veya savunmaya geçiyor, bunun neticesinde de sert ve hasar verici darbelere maruz kalıyordu. Taran da ona ne acıma gösteriyor ne de toparlanacak kadar zaman tanıyordu.

“Bugüne dek gördüğüm en iyi eğitime sahipsin,” dedi Cnân, bu itirafla kendisini şaşırtarak. “Dinleyip öğrenirsen hayatta kalırsın.”

“Senin için söylemesi kolay. Sen dövüşmüyorsun.” Haakon çadırın yanına bağdaş kurdu. Bir paravanın arkasından günah çıkararak bir Hıristiyan gibi çadır bezinin öteki tarafından konuşmaktan memnun görünüyordu. “Cesurum. Savaşta hünerliyim. Azimliyim. Büyük kılıcım; silahım. Onu yakın bir dostummuş gibi tanırım. Ama ne yaparsam yapayım... ne yaparsam yapayım..Durup birkaç böceği savuşturdu. “Bana kendinden bahset.”

“Uyumayı yeğlerim,” dedi Cnân, doğruyu söylüyordu.

“Sana eşlik edebilirim. Seni sıcak tutabilirim.”

“Geceler yeterince sıcak,” dedi Cnân.

Kahkaha atmamayı bir tür zafer olarak gördü. Ara sıra canı çektiği zamanlarda erkeklerle yatmaya itirazı yoktu; fakat buraya baştan çıkartılmak için gelmemişti, özellikle de bekaret yemini etmiş olması gereken bir keşiş tarafından!

Cnân ansızın ona karşı hem sempati hem de şüphe duydu. Belki de delikanlı görüldüğü kadar aptal değildi. Haakon onun açığını yakalamış, yüzünde kendinden ve başkalarından saklamaya çalıştığı bir şey görmüş olmalıydı...

“Git başımdan,” dedi Cnân.

İllâ ki bir adamın bekaret yeminini bozacaksa o kişi Percival olurdu, ama o da kendisine o gözle bakmıyordu.

Haakon ayağa kalktı, sonra da çadırın üstüne düşmüş birkaç yaprağı ve dal parçasını silkelemek için eğildi, sanki kadının kabuğuna, saklanma yerine duyduğu bir sevgiyi beceriksizce ifade edermiş gibi. “Pekâla,” dedi. “Zararı yok. Gece bir harika. Kendimi... hazır... her şeye karşı hazır

hissediyorum. Sadece düşündüm ki...”

Delikanlı sözünü yarıda kesti, sonra da Cnân'ı her zamankinden daha kederli ve yalnız bir hâlde bırakıp yalpalayarak dernek evine döndü.

Sürekli hareket hâlinde olmadıkları, doymak bilmez Moğol ordusunun öncü birliklerinden kaçıp durmadıkları zaman bir erkek ile bir kadın *ne* yapardı ki? Haakon'un sarsakça sözleri Cnân'ın bugüne kadar tecrübe ettiği, kur yapma girişimine en yakın şeydi ve kendisi bir teşekkür bile etmeden, en ufak bir sempati bile göstermeden delikanlıyı kabaca geri çevirmişti.

Haakon o geceki ilk ziyaretçi olabilirdi, ama kadının sığınağına kadar gelen ve havadan sudan bir sohbet başlatmaya çalışan son kişi değildi. Gelenlerin hepsi de bekaret yeminli, beceriksiz ve sarhoştü; hiçbiri Percival değildi. Daha farklı, daha kibar tekniklere meyilli gibi gözüken Raphael de aralarında yoktu elbette; Suriyeli de onu rahatsız etmedi.

Cnân o gece kendini sarhoş keşişlerin kollarından uzak tuttu, ertesi sabahın geç saatlerinde uyandı, tuniğiyle ceylan derisi pantolonunu giydi ve çağrıldığı zaman *Kinyen'e* katılmak üzere dernek evine yollandı.

Sarhoşça atıp tutarken sızıp kalan şövalyeler bir-iki saatlik uykunun ardından yeni bir fiçı açacak ve içmeye kaldıkları yerden devam edecek kadar ayılmışlardı.

Cnân, Feronantus'u eski manastırın loş yemekhanesindeki büyük bir masanın başında otururken buldu, Illarion da hemen onun sağındaydı. İçerisi kırık çatıdan sızan tozlu bir gümüşüğü huzmesi ve etrafa rastgele dikilmiş kısa mumların ışığıyla aydınlatılıyordu. İkilinin arasına düşen ışık huzmesi adamların omuzlarını, ellerini ve ağzına kadar dolu maşrapalarını gözler önüne seriyordu. Şövalyelerin geri kalanıysa çeşitli düzeylerdeki mum ışığı ve gölge karışımlarında oturuyor, ekmek somunlarını ve içki testilerini elden ele dolaştırırken aralarında mırıldanıyorlardı. Su gibi şarap içiyorlardı. Cnân, o anda çoğu şövalyenin içkiye fazlasıyla düşkün olduğunu düşündü. Ettikleri bekaret yemini onlara ağır geliyor olmalıydı.

Masa aslen dikdörtgen biçimineydi; fakat şövalyeler üstüne attıkları zımparalanmamış kalaslarla onu genişletmiş ve aynı zamanda da biraz yuvarlaklaştırmışlardı. Şekil karşısında şaşırان Cnân bunun önemini merak etti.

Yüzündeki şişliği önemli ölçüden inen Illarion neredeyse tanınmaz hâldeydi. Adam koyu renkli sakalını kesmişti. Yiyip içmek yüzüne renk getirmişti ve konuşurken zihni berrak, sesi güçlüydü. Eksik kulağı ve sürekli asık duran çehresi de olmasaydı son birkaç ayda başından geçenleri kimse tahmin edemezdi.

Cnân, *Ordo Militum Vindicis Intactae* mensuplarıyla dolu odaya baktı ve kendisine yabancı gelen o rahatsız edici güvende olma duygusuna tekrar kapıldı. Başını iki yana sallayarak bu hissi üzerinden attı ve budalalığı yüzünden kendini payladı, bu şövalyelerin Moğollardan oluşan bir fırtına bulutu karşısında birkaç dakikadan fazla dayanamayacağından emindi. Tabii yine hayalet taklidi yapmazlarsa.

Feronantus tek kulaklı Rutenya hayaletini *Kinyen'e* takdim edip konuşmasını işaret etti.

“Şu anda söyleyeceklerimi buraya vardığımda Feronantus'a da anlattım,” diye söze başladı Illarion. “Fakat onun ricası üzerine şimdi de doğrudan size söyleyeceğim: Hepiniz buraya boşu boşuna geldiniz.”

Biraz şaşırان Feronantus elini şefkatle Illarion'un omzuna koydu ve “Daha geniş bir açıklamada bulunacağımı umuyordum,” dedi.

“Moğolların Legnica'da, o kalabalık çadırlarının eteklerine kurdukları arena, daha önce kendi

şehrim Lodomerya'nın kapılarının yakınlarında gördüğüm bir şeyin tekrarından başka bir şey değil," dedi Illarion. "Artık var olmayan bir şehrin. Hayatta kalan tek kişi benim. Ongun Han'ın sizi ve Hıristiyanlık Alemi'nin diğer büyük savaşçılarını çağırdığı bu müsabakaya hazırlanırken bunu aklınızdan çıkarmayın."

Şövalyelerin dikkatini üzerinde toplamayı başaran Illarion konuşmasına daha sakin bir ses tonuyla devam etmeden önce birasından uzun ve köpüklü bir yudum alarak ağzını ıslattı. Kısa bir süreliğine düşüncelerine saygı duyulmayacağından korkuyormuş gibi göründü. Fakat Feronantus'un yüzündeki ifade ve içeride toplanan keşişlerin dikkatli tavırları onu cesaretlendirdi.

"Ongun Han'ın orduları toparla ve kulelerle kentimizi kuşatarak gündoğumuna bakan duvarlarımızı yıktı, sonra da doğu mahallelerini ele geçirip oraları yerle bir etti. Buraya kadar burnumuzun dibinden başlayıp doğu okyanusuna kadar uzanan binlerce hikâyeden farklı değil. Şehrin geri kalanı ölmeyi bekliyordu ve kendimizi buna hazırladık. Ama sonra, yedinci ayın sonunda çiftçilerimiz açlıktan ölür, sokaklarımızda hastalık kol gezer ve el arabaları her kapıdan ceset toplarken beklenmedik bir şey oldu: Ongun'un bizzat kendisinden gelen cömertçe bir jest. Beni en güçlü duvarımız olan güney surlarına çağırdı. Hem benim hem de generallerimin isimlerini biliyordu. Aramızda casuslarının olduğunu söyledi, sanırım kürk tacirleri. Teklifinin ne olduğunu söylemeye gerek var mı?"

"Şehrimizin onun insafına kaldığını ve elinin tek bir hareketiyle bizi de diğerleri gibi yok edebileceğini hatırlattı.

"Gittiği yerlere ondan önce ulaşan dehşet verici söylentilerin aksine bir canavar değil, kadim ve şerefli bir soydan gelen mağrur bir savaşçı olduğunu iddia etti.

"O nedenle bize bir seçme şansı sunuyordu. Teslim olma veya savaşmaya devam etme seçenekleri de hâlâ geçerliydi tabii ki. Fakat gözlerimize baktığında şimdiden İkincisini seçtiğimizi görebiliyor ve bu yüzden bize saygı duyuyordu. Bizi mağlup edip hepimizi kılıçtan geçirmektense en büyük savaşçılarımızı şehir kapılarımızın önüne kuracağı bir arenada kendi şampiyonlarıyla teke tek düelloya davet ediyordu. Eğer şampiyonlarımız galip gelirlerse orduları çekilecek ve bizi barış içinde bırakacaktı, tabii daha sonra açıklayacağım bir şartla. Şampiyonlarımız yenildiği takdirde de şehri dilediğince yağmalaması için ona teslim edecektik, ama insanlar hayatta bırakılacaktı.

"Başka bir alternatifimizin olmadığını görüp teklifini kabul ettik. Katedralimizin hemen önündeki meydanı temizletip bir idman sahası hazırlattım. Şehrin diğer önde gelen şövalyeleriyle birlikte her gün orada eğitim verdim. Hünerlerimizi Ongun Han'ın arenasında dövüşmeye gönüllü olan genç askerlerimize becerebildiğimiz en iyi şekilde aktardık.

"Akşamları şehrin ana kapısının üzerindeki gözcü kulesine çıkıyor ve arenanın inşasını seyrediyorduk. O kadar yakındı ki içine taş atabiliyorduk. Kapımızdan başlayarak arenanın batı girişine kadar dosdoğru uzanan bir tünel kazıldı. Öteki tarafta da kuşatma güçlerinin kampından başlayan benzer bir giriş hazırlanıyordu ve Ongun Han'ın şampiyonlarının arenaya o taraftan gireceklerini anlamak için büyük bir zekâyâ gerek yoktu. Lâkin arenanın üçüncü bir girişi -daha doğrusu çıkışı- daha vardı. Güney tarafında, Han'ın oturması için hazırlanan yüksek bir platformun altındaydı. Bu müsabakaların onun için bir tür spor olduğunu artık anlıyorduk -tıpkı bir ayı dalaşı [\[19\]](#) veya bir şahin avı gibi- ve düzenlenmelerin deki tek amaç onu eğlendirmektir. Han'ın platformunun altındaki çıkış tüneli kırmızı bir perdeyle örtülüydü.

"Bize müsabakanın kuralları ve âdetleri hakkında bilgi vermek için şehre haberciler geldi. Bazen, bir müsabaka sona erdikten sonra Han'ın kazananı işaret edebileceğini, bu hareketin o kişinin arenayı

geldiği tünelden değil de Kırmızı Perde'den geçerek terk edebileceği anlamına geldiğini ve kendisini bekleyen kaderle yüzleşmesi gerektiğini açıkladılar.

“Böylece olay bir şekilde girdi ve seçtiğimiz şampiyonlar şehirde yaşayan herkesin kaderinin kendi ellerinde olduğunu bilerek yapabildikleri kadar talim yaptılar. Sonunda, uluyan Moğollardan ve kamplarının peşinden giden haysiyetsiz pisliklerden oluşan bir kalabalığın önünde düelloya tutuşmaları için üç kişi seçip tüneller vasıtasıyla onları arenaya yolladık.

“Grubun en iyisi olduğuna inandığım ilk şampiyonumuz eğik kılıçlı bir iblis tarafından saniyeler içinde alt edildi ve kellesi uçuruldu. O iblisinin nereden geldiğini asla öğrenemedim. Onun gibi birini daha önce ne görmüş ne de duymuştum.

“İkinci rakibimiz bir güreşçiydi, galiba bir Moğol'du ve şampiyonumuzun onu yenmesi beni çok şaşırttı. Sanırım Moğol kendine çok fazla güveniyordu; adamım onu gafil avladı ve rakibi kendini dövüşe iyice kaptıramadan önce onun kafasını karıştırdı. Görünüşe bakılırsa güreşçi Moğol müsabakanın gözdelelerinden ve şampiyonumuz düelloyu kazandığında kalabalık bundan hiç hoşnut olmadı.

“Sonra sıra bana geldi, zira üçüncü şampiyon bendim. Hitaylı bir adamla mızrak düellosu yaptım. Hikâyeyi uzatmayacağım, çünkü burada oturduğumu hepimiz görüyorsunuz. Mızrağın sapı, içi boş bir kamış türünden yapılmıştı. Kıvrak ve hızlı bir silahtı, rakibim de onu kullanma konusunda oldukça ustaydı. Ama silahın keskin ucunu kullanmaktaki ısrarı sap kısmını o kadar da iyi kullanamayabileceğini düşünmeme neden oldu. Ben de ona iyice yaklaşarak silahının çelik ucunu yolumdan çektim ve mızrağımın küt ucuyla başının yanına sert bir darbe indirerek işini bitirdim.”

Şövalyeler kafa sallayıp takdirle mırıldandı. Cnân gözlerini devirdi.

“Adam yere yığıldı ve bir daha da kalkmadı. Dönüp Ongun'a baktım. İlk defa birbirimize bu kadar yakın duruyorduk. Mızrağımı fırlatsam göğsüne saplanma ihtimali yarı yarıyaydı. Ne kadar tatmin edici olursa olsun böyle bir hareket şehrimi yıkıma mahkûm ederdi, bu yüzden kendime hâkim oldum. Hiç onunki kadar habis bir surat görmemiştim. Beni kısa bir süreliğine süzdü, sonra da başıyla birkaç dakika önce çıktığım batı tüneline işaret etti.

“Kentime geri döndüm. Moğollar tıpkı bir çadır gibi kısa zamanda kurulup toplanabilecek kadar akıllıca tasarlanmış arenayı söktüler. Tüm kamplarını da kısa sürede toplayıp oradan ayrıldılar.

“Üç gün sonra geri gelip bizi yerle bir ettiler.”

Illarion birasından uzun bir yudum daha aldı ve sözlerinin akıllarda yer etmesini bekledi.

“Size savunmamızın ve yenilgimizin heyecan verici hikâyesini anlatabilirim,” dedi Illarion. “Hatta ondan sonra gerçekleşen olayların daha heyecan verici hikâyelerini de.” Elini göğsüne uzatıp boynundaki madalyonu kavradı. Cnân o madalyonda kalasların altında yatarlarken hemen yanı başında ezilerek öldürülen karısıyla çocuğunun minik bir resminin olduğunu biliyordu. “Ama dikkatinizi hikâyenin ana fikrinden ayırmak istemiyorum.”

“Neymiş o?” diye sordu Feronantus. Yine de yüz ifadesinden cevabı zaten bildiği açıkça anlaşılıyordu.

“Sizlerin şu anda yapmaya hazırlandığınız şeyin aynısını yaptım.. ve buna rağmen savunduğum yer ve insanlar yıkılıp katledildi,” dedi Illarion. “Kabul ettiğiniz davet bir yalan. Aradaki tek fark ortadaki ödül. Zira yanlış bilgilendirilmediysem yalnızca Rutenya'nın ortasındaki tek bir kasabanın değil, bütün Hıristiyanlık Âlemi'nin şampiyonları olarak burada bulunuyorsunuz.”

Feronantus ona karşılık verdi. “Ongun Han'ın sadece bize değil, henüz Gürüh'un karşısında düşmemiş olan her diyarın kralına, piskoposuna ve papasına yaptığı teklif tam da tarif ettiğin gibiydi.

Bu sefer tek bir şehir yerine tüm Hıristiyanlık Âlemi'nin canını bağışlamayı teklif ediyor; Legnica'nın yakınlarına kurulduğunu gördüğün o arenaya şampiyonlarını yollamaları şartıyla elbette. Aradaki büyük mesafeler sebebiyle de bahsi geçen krallara, piskoposlara ve papalara cevap vermeleri için birkaç ay süre tanıdı.”

“Bunu adil ve merhametli davranmak için yapmadığını size söylememe gerek var mı?” diye sordu Illarion. “Bunu yapıyor çünkü bu eğlence, bu Kılıçlar Sirki hem onun hem de kardeşi olan diğer Hanların avlarının dikkatini dağıtmakta kullandıkları bir geciktirme taktiği. Rakipleri bu işle meşgul olurken Moğol orduları manevra yapıp bir sonraki katliam için gereken ikmal hatlarını kuruyor.”

“Buna gerçekten de inandın mı?” diye sordu bir ses.

Cnân ve pek çok kişi sesin kaynağını bulmak üzere döndü. Konuşan Roger'dı, yani Percival'le beraber Sicilya'dan gelen Normandiyalı.

“Katedralinizin önündeki meydanda talim yaparken Ongun Han'ın sözünü tutacağına cidden inandın mı?” Sesi kuşkuluydu. Illarion'un kullandığı ton asabını bozmuştu.

Illarion ilk başta sinirlendi, ama daha sonra başını çevirerek adamın suçlamasını kabullendi. “O soruyu kendi kendime her gün sordum elbette,” dedi. “Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?”

“Aynen öyle,” dedi Roger. “Peki aylarca süren bu gecikme sırasında ordularına manevra yaptırıp ikmal hatlarını kuranların yalnızca Moğollar olmadığını da dikkate alıyor musun?”

“Keşke öyle olsaydı!” diye çıkıştı Taran. “Ama Hıristiyanlarda Moğollardaki amaç birliğinin zerresi bile yok. Frederick^[20] ile Papa şu an İtalyan yarımadasında savaş hâlinde. Kuzeyde neler olup bittiği umurlarında bile değil.”

“Yine de şimdi saldırıya uğrayacağımıza sonra uğrayalım daha iyi,” dedi Roger.

“Saldırının sonucu önceden belliyse hayır,” dedi Raphael. “Midillilerinin toynaklarını yalayacak batı okyanusunun dalgalarından başka hiçbir şey o Hanları durduracağına benzemiyor.”

İşte tam bu noktada şövalyeler üçerli yahut dörderli gruplara ayrılıp o veya bu detay hakkında tartışmaya başladı ve konuşma en az yarım düzine parçaya bölündü. Fakat Cnân'ın anlayabildiği kadarıyla yaptıkları tek şey durumun mutlak umutsuzluğunu kabullenmenin yeni yollarını bulmaktı.

“Bunu nasıl başarıyorlar?” diye soran Feronantus tüm masayı susturdu. Bakışları Cnân'ı bulup onun üzerinde sabitlenene dek gözleriyle etrafı taradı. “Haklarında çok az şey biliyoruz. Moğolların geldiği doğu diyarlarına sadece sen gittin Vaetha. İlk başta sadece bir tane vardı; en büyükleri olan Cengiz. Şimdiyse birkaç tane oldular. Merkezde oğlu Ögeday. Ögeday'ın oğlu Ongun. Yeğeni Batu. Herhalde adlarını bilmediğim başkaları da vardır. Hareketlerini nasıl koordine ediyorlar? Ögeday binlerce fersah uzaklıktaki maiyetini nasıl yönetebiliyor?”

Adamın şimdiden ne kadar çok şey öğrendiğini görmek Cnân'ı etkiledi. Ondan önce başka Bağcılar da adama haber taşımış olabilirdi; fakat tüccarlarla ya da Roma İmparatoru Frederick'e gönderilen esirlerle -hatta belki de İsmailoğulları denen o zavallı pagan piç kurularının elçileriyle- bilgi alışverişi yapmış olması daha muhtemeldi. Selahaddin'e, Halifelere ve Selçuklulara musallat olan suikastçıların bölgeye dağılmış kalıntıları olan İsmailoğulları bile batıya yaptıkları yolculuklarda kendilerine kılavuzluk etmeleri için Bağcılardan faydalanırlardı.

“Sorularımıza cevap vermem günler sürebilir,” diye belirtti kadın. Belki de ihtiyaç duydukları bilgilere sahiden de sahipti; *Skjaldbrceöur* kadar Bağcıların da amacına hizmet edecek bilgilere.

“Bu Hanların aklında, Raphael'in dile getirdiği şekliyle, midillilerinin toynakları okyanusa değene kadar fetih yapmaktan başka bir şey yok mu?” diye sordu Feronantus.

“Sizin de açıkça görmüş olmanız gerektiği gibi sınırsız bir hareket özgürlüğüne sahipler,” dedi

Cnân. “Fakat merkezden gelen emirlere uyarlar ve birbirleriyle de rekabet ederler.”

“Bir Han ile dünyanın öteki ucunda olan bir diğeri arasında unvanlarına yaraşır nasıl bir rekabet olabilir ki? Toprakları birbirlerinden açıkça ayrılmışa benziyor; şimdiye kadar iki Han’ın da aynı yeri fethetmeye çalıştığı görülmüş şey değil.”

“Yanlışı anladınız,” dedi Cnân. “Rekabetten bahsederken aynı ganimet için rekabet ettiklerini kastetmiyorum. Onları kadar büyük bir güce ve servete sahip olan adamlar için peşinden koşmaya layık tek bir mükâfat vardır, o da bir sonraki *Kağan*, yani Hanlar Hanı olabilmektir.”

Adamlar yapılan bu açıklamayı düşünürken masaya bir sessizlik çöktü. “Bu habercinin bize verdiği bilgi fazla bir önem taşıyor,” diye yakındı içlerinden biri. “Ögeday öldükten sonra onun yerine geçmeyi düşleyen birkaç Han olduğunu öğrenmenin bize ne faydası var ki?”

“Ben daha fazlasını duymak istiyorum,” diye karşı çıktı Feronantus. “Kağan nasıl seçilir? Kendi halefini kendisi mi seçer? Yoksa kimin Kağan olacağı bir veraset kanunuyla mı belirlenir? Sabit bir yöntem varsa ona uyulur mu? Yoksa kuralları hiçe sayıp kendi arasında kavga mı ederler?”

“Kağan halefini duyurur ve ölümünün ardından seçimi *kurultay* [\[21\]](#) tarafından onanır.”

“*Kurultay* da ne? Bir tür başrahip mi?”

Cnân başını iki yana salladı. “*Baş* unvanı taşıyanlar şöyle dursun, sizin alıştığınız türden rahipleri yoktur. *Kurultay*, Hanların yüce divanıdır. Önemli bir meseleyi karara bağlamak -mesela bu durumda bir sonraki Kağan’ı belirlemek- için hep beraber bir yerde toplanırlar.”

“*Kurultay* düzenli bir programa göre mi toplanır?”

“Hayır. Kağan ne zaman isterse o zaman.”

Feronantus hüsrana uğramış gibi görünüyordu. “Yani bir sonrakinin ne zaman toplanacağını önceden bilemeyiz, öyle mi?”

“Hayır.”

“Affedersiniz ama benim de bir sorum olacak,” dedi yeni bir ses. Konuşan Yasper’di, yani buraya vardığı ilk gün Raphael’le karşılıklı içki içerken gördüğü Hollandalı. Kalkan-Biraderleri’nden biri değildi, fakat bir tür simyacı olduğu için adama saygı gösteriliyordu.

Feronantus başını sallayarak izin verince Yasper devam etti. “*Kurultay* denen şeyin Kağan’ın -yani şu Hanlar Hanı’nın- halefini onadığını söylüyorsun.”

“Evet.”

“Ama *kurultay* da yalnızca Kağan’ın toplayabildiğini söyledin.”

“Evet.”

“Aradaki çelişkiyi sen de görüyor musun?”

Cnân kendine hâkim olamayarak gülümsedi. “Bahsetmeyi ihmal ettiğim bir kural daha var,” diye itirafta bulundu. “O da Kağan’ın ölmesi hâlinde derhâl bir *kurultay*ın toplandığı.”

Cevaptan memnun olan Yasper kafa salladı. Konu Feronantus hariç herkes için kapanmışa benziyordu. Adam söylenenleri enine boyuna düşündü ve elini kaldırarak konuşmaya yeltenen bir sonraki kişiyi susturdu.

“Bir *kurultay* tüm Hanların hiç gecikmeden aynı yere gitmelerini mi gerektirir?”

“Zaten *kurultay* ona denir.”

“Peki herhangi bir yerde toplanabilir mi, yoksa—”

“Öyle bir şey düşünülemez bile,” dedi Cnân. “Moğollar anavatanlarındaki bazı büyülü yerlere karşı batıl bir saygı beslerler. *Kurultay* ancak oralarda toplanabilir.”

“Yani bana diyorsun ki,” diye başladı Feronantus, kadına hafif bir huzursuzluk hissi veren dikkatli

bakışlarla onu süzerek, “Hanlar Hanı Ögeday ölürse diğer tüm Hanların -burada, Legnica’da bulunan Ongun’un; Macaristan’daki Batu’nun ve her neredelerse diğer hepsinin- her ne işle meşgul olurlarsa olsunlar onu hemen yarıda bırakıp Moğolistan’a dönmeleri gerekir, öyle mi?”

“Doğru,” diyen Cnân adamın Moğolistan kabile yasalarıyla ilgili bu farazi hususlara neden bu kadar merak sardığından emin değildi. “Tabii Kağan olmak istiyorlarsa, ki bunu hepsi ister.”

Feronantus sanki ansızın üzerinden çok büyük bir yük kalkmış gibi gözüktü. Gözlerinde delici bir parıltı belirdi ve ellerini dizlerinin önünde kenetledi. Gözlerini odadaki en akıllı taktik uzmanlarının üzerinde gezdirdi: Raphael, Finn, Raedwulf, Taran. “Eh, öyleyse izlememiz gereken yol oldukça açık!” dedi. “Bundan böyle bir değil *iki* olacağız. Grubumuzu ve çabalarımızı ikiye ayırıp şu Şeytan’ın atlılarına silahlarımızın keskin ucu kadar kabzalarına da saygı göstermeyi öğreteceğiz.”

Odadaki sessizlik kadar yüzlerdeki ifade de planı anlamayan tek kişinin Cnân olmadığını belli ediyordu. Feronantus kendisine bu kadar bariz gelen şeyi anlama acizliklerine kızarak ellerini havaya kaldırdı.

“Bazılarımız sirkte dövülecek. Bu da bize bir kılıf sağlayıp dikkatleri başka tarafa çekecek.”

Cnân’ın ağzı hayretten bir karış açık kaldı ve bakışlarını hızla her şeyden habersiz gözüken Haakon’a doğru çevirdi. Kendisini Raphael’in kanlı kerpetenine bakıyormuş veya Legnica’nın etrafındaki çürümüş havayı kokluyormuş gibi yeniden hasta hissetti.

Feronantus’un az önce genç Viking’i ölüme mahkûm ettiğini biliyordu. Önce Haakon can verecek, onu da en genç ve tecrübesiz biraderleri izleyecekti.

Tarikat, çocuklarını surlardan aşağı atmak üzereydi.

Feronantus’un planın diğer yarısını açıklamasını bekleyen *Kinyen* hâlâ sessizdi.

“Geri kalanımız da,” dedi Feronantus, “Doğu’ya at sürerek Kafatasları Diyarı’ndan geçecek, Moğolların kutsal yurduna girecek ve Kağan’ı bulacak. Sonra da onu öldürecek.”

6. BÖLÜM

BAHÇEDE

“Savaş meydanında güç kimdedir?”

Lian’ın ses tonundan cevabı zaten bildiği anlaşılıyordu. Ganşuk onun bu huyunu sinir bozucu buluyordu, fakat yanıt vermezse kadının soruyu yineleyeceğini de biliyordu. Ya onu başka bir şekilde sorar ya da cevap vermediğini kısa bir süreliğine göz ardı ettikten sonra ansızın konuya geri dönerdi. Lian tam bir at sineği gibiydi; durmaksızın vızıldayıp ısırmasına rağmen bir türlü yakalanamıyor, aynı noktaya asla iki kez konmuyordu.

“General,” diye karşılık verdi Ganşuk, kadını içten içe kovalayarak. “Muharebe planlarını yapar ve onların uygulanmasını emreder.”

Lian kafa salladı. Kuşluk vakti güneşi vücuduna arkasından vuruyor, ışığıyla saçlarını kızıla boyuyordu. Bu, doğu bahçelerindeki üçüncü buluşmalarıydı. Ganşuk burayı, yani açık havayı odası olacak o mezara misliyle yeğliyordu. Buradayken gökyüzünü görebiliyordu.

Uçsuz bucaksız maviliği ne kadar özlediğini ancak onu göremez olduğunda anlamıştı. Gökyüzü ne bir kılıca, ne bir ata, ne de Kozelsk kuşatmasından sağ çıkmayı başarmış diğer kabile mensuplarından birine benziyordu. Bunların hepsi de bir Moğol’un yaşantısının değişken parçalarıydı: Kılıçlar kırılabilir veya kaybolabilir, atlar çatışmada ölebilir ya da bir savaşçıyı taşıyamayacak kadar yaşlanabilir, dostlar ve silah arkadaşları göçüp gidebilirdi. Tüm bunlar Sonsuz Mavi Gök’ün altındaki yaşam döngüsünün bir parçasıydı ve bu döngü boyunca gökyüzü asla değişmezdi. Hep yerinde dururdu.

Tâ ki durmayana kadar.

Yatakta yatmaktan nefret ediyordu. Sabah kalktığında hep bir yerleri ağrıyordu. Belindeki ve omuzlarındaki kaslar ona hiç mantıklı gelmeyen bir şekilde tutuluyordu. Bir keresinde bütün bir haftayı eyer üstünde geçirmişti -at sürerek, uyuyarak, dövüşerek, işeyerek, karnını doyurarak- ve o bir haftanın sonunda bile yatağında geçirdiği tek bir gecenin ardından olduğu kadar tutulmamıştı.

“Peki burada, Karakurum’da...” Lian delikanlının dikkatini verdiğiinden emin olana kadar duraksadı. “Güç kimdedir?”

“Tabii ki Kağan’da,” diye homurdandı Ganşuk.

Doğu bahçesi Ganşuk’un sığınağı olup çıkmıştı ve ilk birkaç ders onu öncekinden bile daha şaşkın ve bıkkın bir hâle getirdikten sonra dersleri dışarıda işlemleri konusunda ısrar etmişti. Sarayın bahçeleri açık bozkırlara hiç benzememesine rağmen biraz gezinebileceği ve kendini hapsolmuş hissetmeyeceği ölçüde genişti.

Kuzey duvarıyla Kağan’ın özel dairesinden başlayarak doğu duvarı boyunca uzanan ve saray kapısında son bulan bahçe devasaydı. Bitmek bilmez bir koruluk ve çardak sırasının içinden geçen kıvrımlı patikalara nehir taşları döşenerek çok sayıda gezinti yolu oluşturulmuştu. Ganşuk bir akşamüstü farklı ağaç türlerini saymaya çalışmış ve birkaç düzinenin ardından vazgeçmişti. Eğer

ağaçlar Kağan'ın imparatorluğunun çeşitli yerlerinden getirildiyse büyüklüğü Ganşuk'un hayal edebileceğinden çok daha fazla olmalıydı. Hele çiçekler; yükseltilmiş tarhları dolduran renk cümbüşleri, ağaçların çıplak gövdelerine dolanan sarmaşıklara dizili minicik filizler, alev almış kuşlara benzeyen çiçekleri taşıyan uzun saplar ve de yukarılara kadar çıkararak alacalı suratlarıyla ona tepeden bakan upuzun koçanlar.

Bahçenin orta yerinde uzun bir gölet vardı. Çiçekler kadar parlak balıklar berrak sularında tembeler yüzüyordu. Şişko ve miskin hâllerleriyle Kağan'ın bahçesinde hiçbir yırtıcıdan korktukları yoktu. Göletin çevresine hayvan ve bitki kabartmalarıyla süslü çok sayıda taş bank konulmuştu.

Ganşuk onlara nadiren otururdu.

“Evet, elbette. Güç Kağan'dadır.” Lian parmaklarını şıklattı. Delikanlının verdiği cevap barizdi ve o anki ders için çok az değeri vardı. “Başka?”

Ganşuk'un yüzünü sıcak bastı. Üstüne gelen her türlü düşmana karşı dikkatini yitirmeksizin yerini koruyabilirdi; fakat sivri dili ve küçümseyici el hareketleriyle ona ebleh bir çocuk muamelesi yapan bu ufak tefek kadın asabını bir çırpıda bozuyordu. Çenesini kapalı tuttu.

Bazen bir boşluğu kötü bir biçimde doldurmaktansa hiçbir şey söylememek daha iyiydi. Ganşuk o kadarını gönülsüzce de olsa öğrenmişti.

Lian ufak bir değişiklik yaparak ilk sorusuna geri döndü. “Savaş meydanında güç generalin dışında başka kimdedir?”

Ganşuk derin bir soluk verdi. Bu tanıdık bir konuydu. “Yüzbaşılarda. Generalin emirlerini yerine getirenler onlardır; savaş meydanındaki askerlere onlar talimat verirler.”

Lian kafa salladı. Ganşuk'a imâli bir gözle bakarken genç adamın yanaklarını gene ateş bastı. Münasip bir cevap vermesine rağmen gözden kaçırdığı bir şey, bu oyunun anlayamadığı bir püf noktası vardı. *Savaş meydanı ile saraydaki güç dengesi arasında ne gibi bir bağlantı olabilir ki?*

Lian yanaklarına allık sürüp gözlerinin etrafına bir boya tatbik etmişti. Turkuvaz renkli boya, ceketinin kenarı boyunca uzanan yaprak deseniyle uyumluydu. Desen yakadan başlıyor, manşete iniyor ve göğüslere doğru...

“Yüzbaşılar generalin emirlerini körü körüne mi uygular?” diye sordu Lian. “Yoksa bazen liderlerine tavsiyelerde bulunurlar mı?”

Ganşuk dikkatini hızla onun yüzüne çevirdi. “Muharebe sırasında,” dedi, “emirleri sorgusuz sualsiz uygularız.” Evet, *sahiden de tanıdık bir konu*. Kadın kafa salladığında sözlerini sürdürdü. “Ama muharebeden önce general genellikle yüzbaşılarna akıl danışır.”

Lian gülümsemeye başladı ve bu teşvik belirtisinden cesaret bulan Ganşuk'un dili çözüldü. “Mesela Kozelsk kuşatmasından önce General Batu bana—”

“Lütfen.” Lian'ın tebessümü kayboldu. “Başka bir savaş anısı dinlemek istemiyorum.” Kollarını göğsünde kavuşturduğunda elleri ceketinin geniş manşetlerinin içinde kayboldu. Bu hareketi onu sert bir anneye, öğrencisinin dikkatsizliğinden hoşnutsuz bir öğretmene dönüştürdü. “Efendi Cucay benden böbürlenerek anlattığın savaş hikâyelerini kendinden geçmiş bir şekilde dinleyen bir refakatçi olmamı istemedi.”

Boğazının derinliklerinden hırıldayan Ganşuk sözünün kesilmesinden doğan gerginliği bastırdı. Ciğerlerini daha yavaş inip kalkmaya zorladı. Bu bir savaş meydanı değildi. Burası saraydı ve burada yetiştirilmiş olsaydı aldığı *eğitim* çok daha kolay olurdu, ama yetiştirilmemişti. O kışlarını bir dağın batı yamacında geçiren ve birkaç düzine aileden ibaret olan küçük bir kampta doğmuştu; aldığı tek eğitim hayatta kalmak için ellerini ve zihnini nasıl kullanacağından ibaretti. Avlanmayı,

dövüşmeyi ve öldürmeyi iyi biliyordu. Bunları kadına da göstermeyi arzuluyordu. Çaresiz bir çocuk olmadığını, başkalarından saygı gördüğünü ve isteklerinin sorgusuzca yerine getirildiğini anlasın istiyordu.

Çağatay niye beni seçti ki?

Lian'ın dikkati hiç dağılmıyordu. "Sarayda başka kimler güç sahibidir?" diye sorarak delikanlıya bu... *işkencemsi...* sohbetin ana fikrini hatırlattı.

Ganşuk başını öteye çevirerek bakışlarının bahçede gezinmesine müsaade etti. Kaçış yoktu. Bu dersleri öğrenmeye mecburdu; sarayda nasıl hayatta kalacağını anlamalıydı. Yoksa...

Hafif bir rüzgâr göletin doğu tarafındaki patikanın yanına dikili ağaçlara dokundu. Hepsi de özenle budanmıştı -Ganşuk bahçelere gözü gibi bakan ondan fazla bahçıvan saymıştı- ve rüzgâr dallarının arasında eserken hepsi de bir bütün hâlinde hareket ediyordu. Neredeyse belirli bir dizilişte ilerleyen askerler gibi.

Ganşuk bir anda cevabı buluverdi. "Kağan'a yakın olanlar," dedi. Yine de bu fiziksel bir yakınlıktan fazlasıydı. Bir savaşçı muharebedeyken sağında veya solunda neler olup bittiğini kafasına takmazdı, çünkü bir dizilişin parçası olduğunu ve etrafındakilerin onu koruduğunu bilirdi. "Her şey güvende bitiyor," diyerek Lian'a baktı.

"Evet, güzel. Peki Kağan'a yakın olanlar kimler?"

"Generalleri."

"Ve?"

"Askeri danışmanları."

"Askeri personelin *dışında* kimler Kağan'a söz geçirebilir Ganşuk?" Kadının az önceki cevaptan duyduğu memnuniyet azalmaktaydı.

Ganşuk kadının sorusunu ciddi bir şekilde düşündü. *Başka kim var ki?* Yeniden ağaçlara baktı. Yalnızca en zayıf ağaç kadar güçlü olan aralıksız bir hat. Birbirine dolanmış dallar. Bir ordu bu şekilde başarı sağlar, savaş meydanında böyle hayatta kalırdı. Her asker konumunu bilir ve onu korurdu. "Niye aradığın cevabı sen söylemiyorsun?" diye çıkıştı. "Unutmuyacağıma söz veriyorum."

Lian bir dakika boyunca sessiz kaldı. Kadının yüzüne kaçamak bir bakış atan Ganşuk oradaki ifade karşısında şaşırıldı. Lian öfkeli değildi.

"Çünkü," dedi kadın, daha yumuşak bir tonla, "cevabı kendin bulursan onu daha kolay hatırlarsın. Seni ok atarken izlemek beni daha iyi bir okçu yapar mı?"

Ganşuk gülümsedi. "Doğru söze ne denir?" diyerek güldü. Fakat içgüdüsel olarak öğretmenin zırhında zayıf bir nokta sezindiği için bir kez daha üsteledi. "Ama bana bir ipucu ver."

Lian ellerini manşetlerinden çıkardı ve bluzunun yakasıyla hafifçe oynadı. "General savaş meydanına giderken karısını da yanında götürür mü?" diye sordu.

Ganşuk alayla burnundan soludu. "Tabii ki hayır."

Lian sessiz kaldı ve demek istediği şey Ganşuk'un kafasına dank etti. "Ama Kağan'ın tüm eşleri burada... ve onlar Kağan'la herhangi bir generalden veya danışmandan çok daha fazla vakit geçiriyorlar!"

Lian elini şakağına doğru kaldırdı ve bedeni yere yığılacakmışçasına sallandı. "Ataların ruhları aşkına, bütün gün burada kalacağımızı sanıyordum!"

Ganşuk bu sefer daha içten bir kahkaha attı. "Benim için sorun olmazdı," dedi, ama sözleri bütünüyle doğru sayılmazdı. Fakat bayılacakmış gibi yaparken katı mizacı bozulan Lian delikanlının bakışları karşısında yüzünün kızarmasına mâni olamadı. Yanaklarındaki renklenme onu daha da

alımlı gösterdi.

“Ganşuk,” diyen genç kadın döndü ve yavaş adımlarla taş banklardan birine doğru yürüdü. “Kağan’a kimlerin sözünün geçtiğini ve daha da önemlisi o bunu başarabilmek için neler yaptıklarını öğrenmek zorundasın.”

“Ne demek istiyorsun?” Kadının peşinden giden Ganşuk bunun tam da yapması gereken şey olduğunun ziyadesiyle farkındaydı.

“Savaş meydanındaki yüzbaşılar generallerinin saygısını nasıl kazanırlar?”

“Emirlerini uygularız. Başarıyla. Muharebelerde galip gelir ve düşmanlarımızın kelleleriyle beraber geri döneriz.” Ganşuk aralarındaki boşluğa hayali bir kazık çaktı.

Lian irkildi. “Büyüleyici,” dedi. Yüzündeki kızarıklık geçmişti. “Saraydayken göze girmek için... *zafer yadigârı*... getirmene gerek yoktur. Bunun daha *incelikli* yolları var.”

Ganşuk birkaç saniye boyunca yine ne gibi bir hata yaptığını düşündü, ardından başını yukarı aşağı salladı. “Evet, anlıyorum. Seks. Yemek. İçki. Eğlence.” Parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. “Bilgi. Nasihat: Çinlilerin nasıl idare edileceği, saray meselelerine nasıl yaklaşılabileceği gibi...”

Delikanlı açık duran parmaklarına uzun uzun baktı ve Lian devam etmesini istediğinde kadının sesindeki sevinci fark etmedi bile. Daha şimdiden yediye, bir elindeki parmaklardan daha büyük bir sayıya ulaşmıştı. Başını iki yana salladı. “Çok fazla,” dedi. “Çok karışık. Sözünü geçirebilen çok insan var.” Elini yumruk yaptı ve ortaya çıkan şekle bakıp hışımla kafa salladı. *Ben bundan anlarım.*

Lian onun yumruğuna dokunduğunda hafifçe irkildi. Kadının daha uzakta olduğunu sanıyordu ve bu ani yakınlığı onu şaşırtmıştı. Lian delikanlının yumruğunu iki eliyle birden kavradı ve nazik bir baskıyla parmaklarını gevşetti.

“Farklı türde savaş meydanları vardır,” dedi usulca. Saçının uzun bir tutamı yüzünden aşağı sarkıyordu; Ganşuk onu geriye atmak istiyor, ama eli kıpırdamayı reddediyordu. “Bazılarında düşmanını onun seni görebildiği kadar net göremezsin.” Başını biraz kaldırarak delikanlıya saç tutamının arasından baktı. “Bu doğru değil mi?”

Ganşuk başıyla onayladı. Kadın hâlâ elini tutuyor, parmaklarıyla avucunun ağırlığını taşıyordu.

“Peki farklı muharebelerde farklı taktikler kullanmaz mısınız?” Kadın omuz silkip tek elini çekti. “Kazanmanın en iyi yolu hepsinde de kaba kuvvet midir?” Ganşuk’u tamamen bıraktı ve delikanlının ansızın ağırlaşan eli aşağı düştü. Tedirginleşerek sol eliyle sağ bileğini kavarken Lian ona gülümsedi.

“Bir yumruğun geldiğini herkes görebilir Ganşuk,” diye mırıldandı kadın, birkaç adım geri çekilip banka otururken. “Niyetini daha iyi saklamayı öğrenmen gerek. Çevreni kendi yararına kullan. Ne tür bir savaşçı göz göre göre elinde kılıcıyla at biner?”

“Ölü bir savaşçı,” dedi Ganşuk. Ellerini serbest bırakarak iki yanına düşmelerine izin verdi. Belindeki kasları, yani yatakta geçirdiği bir gecenin ardından en çok tutulan yeri yine sızlamaya başlıyordu. Gidip kadının yanına sertçe oturdu. “Evet,” diye kafa salladı. “Bu dediğin iyi bir düşünce şekli Lian.” Omuzları çöktü.

“Bu sabah son bir dersimiz daha var,” dedi Lian ve delikanlı farkında bile olmadan derin bir nefes aldı. “Generalin gözde yüzbaşılıları var mıdır?”

“Gözde mi?” diye tekrarlardı Ganşuk. Muharebe komutası konusuna pek yakışmayan bu sözcüğün neden kullanıldığını anlamaya çalıştı. “Diğerlerinden daha fazla güvendiği yüzbaşılıları vardır...”

“Peki, bu gözde yüzbaşılar ötekileri generalin gözünde küçük düşürmeye çalışırlar mı?”

Ganşuk dönüp kadına baktı. Bank fazla geniş değildi ve Lian’ın hoş kokusunu, etraflarındaki

çiçeklerden bile daha güzel olan rayihasını rahatlıkla alabiliyordu. Huzursuz edecek denli yakındı.

“Generalimizin saygısını muharebelerde galip gelerek kazanırız,” dedi Ganşuk, derin bir nefes aldıktan sonra. “Diğer yüzbaşılıarı küçük düşürmekle ilgilenmeyiz. Öyle oyunlar için zamanımız yoktur ve onları oynamaya kalkarsak adamlarımızı hayatta tutmakla yeterince uğraşmıyoruz demektir. Diğer yüzbaşılar muharebede başarısız olurlarsa bunun tek sorumlusu kendileridir. Bu da küçük düşmek için yeterli bir sebeptir.”

Lian ellerini hafifçe çırdtı. “Evet. Artık aradaki farkı görebiliyor musun?” Ganşuk başını iki yana sallayınca doğru cevapları ona söylemekteki metanetini bir anlığına unutarak sözlerini sürdürdü. “Generalin sana emirler verip saygı gösterir çünkü becerikli biri olduğunu, emirlerini gerektiği gibi yerine getireceğini ve öyle yaparak muharebeyi kazanmasını sağlayacağını bilir. Aksi takdirde sana daha en başından emir vermezdi.”

Elini delikanlının koluna koydu. “Ama sarayda uyulacak emirler, Kağan’ın şerefine kazanılacak muharebeler yoktur. Öyleyse Kağan değerli bir komutan olup olmadığını nasıl anlar?”

Ganşuk, kadının eli korkutup kaçırmak istemediği bir kuşmuşçasına kıpırdamadan oturdu. Neredeyse gözle görülemeyecek kadar hafifçe kafa salladı. “Ona kendi ağzıyla söylemem gerekir.”

“Savaş meydanı bir bakıma saraydan daha medeni bir yerdir,” dedi Lian efkârlı bir edayla. “Orada, bir adamın değeri tam olarak generaline ne kadar şan kazandırdığıyla ölçülür.” Ses tonu sertleşti. “Ama burada bir adamın değeri ne dediğiyle ve başkalarının onun hakkında neler anlattıklarıyla hesaplanır.”

Lian elini çekip kendi kucağına koydu. Dikkatini göletin durgun yüzeyine verdi. “Şimdiden bazı düşmanlar edinmiş olabilirsin Ganşuk,” dedi usulca, sesinde ikaz edici bir ton vardı.

Ganşuk homurdanarak kadının beyanını doğruladı.

Ağzının ve gözlerinin kısılmasına neden olan bir ifade Lian’ın yüzünden hızla gelip geçti. Kadın bunu iyi sakladı ve Ganşuk ona bakıyor olsaydı bile bunu göremezdi. “Öyle mi?” dedi Lian. “Kimmiş o?”

Zaten biliyor, diye düşündü Ganşuk. “Munokhoy,” dedi ve kadın bu isme tepki vermeyince haklı olduğunu anladı. Lian’ın başını çevirmesini bekledi; gözlerinin kendisine neler söyleyeceğini görmek istiyordu. *Geyik avlamak gibi,* diye düşündü. *Sabrım mükâfatlandırılacak.* O gece banyodayken kadının omzu üzerinden nasıl baktığını anımsadı. İzlendiğini bilen Lian gitmeden önce son bir kez göz teması kurmuştu. *Eninde sonunda bakacak. Bekleyebilirim.*

Lian onun tahmin ettiğinden daha önce baktı ve delikanlının yüzünde bir tebessümle karşılaşınca gözlerini şaşkın şaşkın kırıştırdı. Bakışlarını hemen kaçırdı ama Ganşuk savunmasız bir duygu parıltısı yakalamadan önce değil.

“Seni bir tehlike olarak mı görüyor?” diye soran Lian’ın bakışları sakın su yüzünün altını görmeye çalışırcasına gölete dikiliydi.

Ganşuk kadının cevabını zaten bildiği bu soruya yanıt verme gereği hissetmedi. Bu *sefer olmaz.*

Lian omuzlarını dikleştirerek kendini topladı. “Onunla nasıl başa çıkacaksın?” diye sorarken meydan okuyan, delikanlıyı zorlayan ses tonu geri gelmişti.

“Ondan uzak duruyordum,” dedi Ganşuk. “Herifi kışkırtmaya hiç gerek yok.”

“Hayır.” Lian ayağa kalktı ve öğrencisini tasvip etmeyen gözlerle süzdü. “Bu yapılacak en kötü şey.”

Ganşuk tokat yemiş gibi tepki verdi. “Yeter,” dedi sertçe. “Benimle böyle konuşmayacaksın.”

Tepki vermesi sırası Lian’daydı ve genç kadın çabucak yerine oturdu. Omzu adamın koluna

sürtündü. Kollarını yeniden göğsünde kavuşturarak ellerini manşetlerine gizledi; ama bu sefer hareketi otoriterce değil, uysalcaydı. “Ben... üzgünüm,” dedi. “Amacım saygısızlık etmek değildi.”

“Peki niye ediyordun?” Soru, niyetlendiğinden daha sert çıktı.

“Ganşuk, Kağan Munokhoy’u dinler; üstelik sadece *Torguud*’un [22] bir *jaghun*’una [23] komuta ettiği için de değil. Munokhoy saygı gören bir refakatçidir. O yanındayken Kağan’dan kaçınırsan Munokhoy’a kendini savunamayacağın bir anda seni eleştirmesi için fırsat tanırırsın.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sordu Ganşuk ve kadının yüzündeki şaşkınlığa gülümsedi. “Yalnızca kendiliğimden sonuç çıkarırsam dersleri hatırlayacağımı sanıyordum. Yoksa benim için korkuyor musun?”

Lian burun kıvrırıp başını iki yana salladı. Serbest kalmış saç tutamını çekiştirip yerine sıkıştırdı. “Ben ciddiym,” dedi. “Munokhoy’u hafife almamalısın.”

“Aldığımı söylemedim ki.”

“Ondan uzak durduğunu söyledin ya.”

“Evet ama bu onu düşman saymamakla aynı şey değil.”

“Ah, demek düşman sayıyorsun...” Lian omzunu ona sertçe sürterek gidecekmişçesine ayağa kalktı. “Çok yakında kendini kapının dışında bulacaksın *at binicisi*. Zaten istediğin de buymuş gibi gözüküyor.”

“Bekle.” Kadın hışımla çekip gidemeden önce Ganşuk ayağa kalkıp nazikçe kolundan tuttu. “Bekle. Ben... Üzgünüm. Bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorum -cidden- ve endişene minnettarım.

Lian tereddüde kapılsa da duruş biçimi hâlâ gitmek üzere olduğunu söylüyordu.

“Tabii tavsiyene de.” Ganşuk kadının kolunu bırakıp tekrar oturdu.

Lian yumuşadıysa da delikanlının yanına oturmadı. Dikkati onun arkasındaki bir yere çevriliydi. “Başlangıçtaki stratejin şehir duvarlarının dışında işe yarayabilir,” dedi. “Ama artık daha iyi bir strateji kurmak zorundasın. Seni düşmanlarına yakın tutacak bir tane.” Bakışları ona doğru kaydı. “Anladın mı?”

Ganşuk başıyla onayladı ve dönüp arkasına baktı.

Bahçenin güney sınırının yakınında bir koşuşturmaca vardı. Adamlar ikili gruplar hâlinde patikalara engeller koyuyordu. Onların arkasında da başkaları toplanıyordu. Renkli giysilerinin çeşitliliğine bakılırsa saray erkânıydı.

“Ögeday Han ile Munokhoy’un bir araya geldiği durumları takip etmeli ve onlara katıldığından emin olmalısın.”

Ganşuk hemen ayağa fırladı. “Öyleyse ders bitmiştir.”

“Ne demek istiyorsun? Niye?” Delikanlının ani tepkisini anlamayan Lian ona soran gözlerle baktı.

“Efendi Cucay beni bu akşamüstü Kağan’la ve Munokhoy’la beraber geyik avlamaya çağırmişti. Senden ders alacağımı söyleyerek teklifi reddetmişim ama...”

Lian toplanmakta olan kalabalığa bir kez daha göz attı, sonra da delikanlının kolunu tuttu. “Bir av,” dedi. “Evet, bu Kağan’ı etkilemek için mükemmel bir fırsat.”

“Hazırlık yapmam lazım. Yayıma ihtiyacım olacak,” dedi Ganşuk.

Lian delikanlının ufacık odasının bulunduğu ana binaya doğru yürümeye başladı. “Güzel,” dedi, başını çevirip arkasına bakarak. “Yakında benim sıram da gelecek.”

“Sıran mı? Ne için?” diye sordu Ganşuk, aceleyle onun peşi sıra yürürken.

“Hava kararmadan önce burada tekrar buluşabiliriz. Bana avdan bahsedersin.” Lian bir tebessümün dudaklarında belirmesine müsaade etti. “Eğer çabaların başarılı sonuçlanırsa...”

Ganşuk kendini bu sözcüklerin boşluğuna kaptırmadı. Kadının önden gitmesine izin vererek yürümesini seyrederken neyi imâ ettiğine dair oldukça iyi bir fikri vardı.

7. BÖLÜM

YOLCULUK BAŞLIYOR

“Geri kalanımız da Doğu’ya at sürerek Kafatasları Diyarı’ndan geçecek, Moğolların kutsal yurduna girecek ve Kağan’ı bulacak. Sonra da onu öldürecek.”

Feronantus’un düzgün ve anlaşılır bir Latinceyle seslendirdiği sözcükleri yeterince açıklı. Fakat adam konuştuğundan sonra odayı dolduran uzun sessizlik sırasında Cnân onları doğru duyup duymadığını merak etti. Kelimeler bariz bir imkânsızlığı ifade etmişti. Bu yalnızca bir kaçığın dudaklarından dökülebilecek türden bir cümleydi. Yine de *Kinyen* için oraya toplanmış *Skjaldbredur* şövalyelerinin suratlarını tararken uygun bulacağı tepkilerden hiçbiriyle karşılaşmadı. Bir miktar hayret olduğu kesindi. Lâkin hiç kimse Feronantus’a aklını kaçırmış gibi bakmıyordu.

Planı ciddi ciddi düşünüyorlar.

Cnân *kaçıklarla* dolu bir odadaydı.

Genç kadının sessiz kalmak gibi huyu yoktu. Dernek evine geldiğinden beri Feronantus ile diğerlerinin de öğrendiği gibi aklına geleni söylemekten çekinmezdi. Yine de bu aptallığın muazzamlığı karşısında bir süreliğine dili tutulmuştu.

“Tamam o zaman,” dedi Taran diye adlandırdıkları koca İrlandalı, sanki Feronantus köşedeki tavernaya kadar gidip bira içmelerini önermişçesine. “Ama diğer Biraderlerimiz de gelene kadar birkaç gün bekleyemez miyiz? Mesela Andreas Birader. Mızrağı bir Han avında iyi bir yoldaş olur. Üstelik yemek pişirmeyi de biliyor ve Eleâzar Birader gibi horlamıyor.”

Eleâzar henüz dün gelmiş olan bir İspanyol’du. Adam konuşmadan önce gülüşmelerin ve mırıltıların sona ermesini bekledi. “Öyle bir şeyin size hiçbir faydası dokunmaz. Nasılsa ben de sizinle gelip canımın istediği kadar horlayacağım,” dedi, büyük bir ciddiyetle.

“Av ekibine kimlerin katılıp kimlerin katılmayacağına ben karar vereceğim,” dedi Feronantus nazikçe ve Eleâzar derhâl eğilerek adamın otoritesine saygı gösterdi.

Cnân’ın dili nihayet çözüldü. “Av ekibi ha? Sanki akşam yemeği için gidip bir tavşan yakalayacaksınız.”

Tüm başlar ondan tarafa döndü. İçlerinden çoğu kadının sohbetinde anormal bir husus bulduğuna şaşırılmış gibiydi.

“Dünya tarihinin gelmiş geçmiş en güçlü adamından bahsediyorsunuz,” dedi Cnân. “Onunla kıyaslandığında Julius Sezar bile vasat başarılarla sahip bölgesel bir vali gibi kalır.”

“Karnına beş santim genişliğinde bir çelik parçası sokarsak o da ölür,” dedi, iğneleyici bir üslupla hemen karşılık veren Roger. Farkında olmadan hançerlerinden biriyle oynuyordu.

“Ama çelik parçanız *burada*,” diyen kadın masaya sert bir şaplak attı. “Onu *oraya* götürmek için iki bin fersah yol katetmeniz ve özenle seçilmiş on bin muhafızı öldürmeniz gerek.”

“Özenle seçilmiş muhafızlar ümitleri hep boşa çıkarır,” dedi Raphael.

“On bin muhafız,” dedi Roger, “on bin karışıklık yaratma fırsatı demektir.”

“Anlamıyorsunuz!” diye üsteledi Cnân. “Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikriniz bile yok!”

“Buraya hayatta kalmayı bekleyerek gelmedik,” dedi Percival. Küçümseyici veya küstahça bir üslupla konuşmuyor, sanki yaşlı bir akrabasına ufak bir yanlış anlamayı açıklıyordu. “Haklı bir davada can vermek, aşağılık bir Han’ın eğlencesi için ölmekten çok daha iyidir.”

“Mesele bunun *sadece* bir intihar olması değil,” dedi Cnân. “Anlamsız ve ani bir intihar olması. On kilometre bile gidemezsiniz.” Kadın ettiği sözdeki kusuru hemen fark etti.

Illarion da öyle. “Beni almak için bundan çok daha uzun bir yol katettiniz,” diye kadına hatırlattı, “ve aynı yolu dönüşte bir kez daha teptiniz. Ben size Rus’un iç kesimlerine kadar kılavuzluk edebilirim.”

“*Eskiden* Rus olan yerin,” dedi Cnân hırlayarak. “Artık orası Büyük Han’ın ülkesinin bir parçası ve o ülkenin beşte dördü ufkunuzun ötesinde yer alıyor. Peki orada yolunuzu nasıl bulacaksınız?”

“İşte o,” dedi Feronantus tatlı bir dille, “senin işin, *Vaetha*. Ya da adın her neyse.”

Bu sözler harekâtı planlamaya başlayabilecekleri kadarlık bir süre boyunca Cnân’ı susturmaya yetti. Andreas gibi henüz gelmeyen ama yolculuğa katılmasında yarar görülen bazı şövalyelerin adları geçti.

Feronantus tüm önerileri elinin bir hareketiyle sona erdirdi. “Hayır,” dedi adam. “Yola bu gece çıkıyoruz. Grup bu masanın etrafındakilerden seçilecek.”

Kibar itirazlarda bulunmak üzere eller havaya kalktı; fakat Feronantus’un kararı kesindi. “Andreas için üç gün beklersek buraya beş günde varamaz ve vardığında da dört gün geriden gelen başka birini önerir. Böylece Vor’u kaybederiz.”

Vor’un ne olduğuna dair Cnân’ın hiçbir fikri yoktu ama kulağa şövalyelerin *oplomach* dedikleri kendi dövüş sanatlarıyla ilgili bir zırvaymış gibi geliyordu. Yine de yapılan açıklama diğer herkesi ikna etmiş benziyordu.

Cnân, *Ordo Militum Vindicis Intactae*’nin misafiri olduğu şu birkaç gün içinde Feronantus hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti; fakat görünüşe bakılırsa içlerinden en önemlisi, yani kafasında birkaç tahtasının eksik olduğu gerçeği bunlara dahil değildi.

Adamın Tarikat’ın yüksek rütbelilerinden biri olduğunu, yani hayatta kalır ve herhangi bir hata yapmazsa büyük ihtimalle bir gün Petraathen Kalesi’nin başına geçebileceğini öğrenmişti. Bir bakıma, onu bu onura hazırlamak amacıyla, adamı yaklaşık son dokuz yüz yıldır Kuzey Denizi’nde idame ettirdikleri Tyrshammar adlı kaleyi/tapınağı/manastırı yönetmeye göndermişlerdi. Tyrshammar, daha kadim olan Petraathen’in bir şubesi idi ve Tarikat’ın ileriki liderleri geleneksel olarak orada yetiştirilirdi.

Moğollar ya tesadüfen ya da kasten Petraathen’i kuzeyden ve güneyden kuşatmışlardı. Batu Han’ın idaresindeki güney kolu Macaristan’a girip Mohi denen yerde Hıristiyanlık Âlemi’nin ordularının büyük bir bölümünü mağlup etmişti. Ongun’un emrindeki kuzey koluysa buraya gelip geri kalanları yenmişti. Hanları araştıranlar arasında Batu’nun daha önemli olduğuna, dolayısıyla da hücumu gerçekte güney kolunun yürüttüğüne ve Ongun’un çabalarının daha ziyade oyalama amacı taşıdığına inanılıyordu. O yüzden Petraathen’de konuşlanmış *Ordo Militum Viridicis Iritactae*’nin büyük bir kısmı güneydeki Macaristan’a gitmişti ve Sajö Nehri kıyısındaki muharebeden sağ çıkanlar hâlâ oradaydı. İşte bundan dolayı Ongun, Kılıçlar Sirki vasıtasıyla Batı’ya meydan okuyunca sorumluluk Feronantus’a kalmıştı. Feronantus da Taran’ı, Raedwulf’u ve o esnada adada bulunan birkaç kişiyi daha yanına alıp Tyrshammar’dan çıkagelmişti.

“Ben geri dönme beklentisi taşımadan gideceğim,” dedi Feronantus. “Yolculuk uzun sürecek. Yanımıza fazla yük almamalıyız. Yani yol boyunca karnımızı avlanarak doyurmamız gerekecek. Umarım Finn bu konudaki eksikliklerimizi gidermek için bizimle gelir.”

Bu açıklama Finn’e tercüme edildi. Adam sırtarak kafa salladı ve bir şeyler söyledi. Sözleri Latinceye, “Evet; tabii siz de benim savaşçılık konusundaki eksikliklerimi giderirseniz,” olarak çevrildi.

“Raedwulf avlanırken Finn’le beraber iyi bir ekip oluşturuyor. Zaten Moğol zırhını uzaktan delmek için yayının kuvvetine de ihtiyacımız olacak,” diye devam etti Feronantus.

Ormanda o ikisi tarafından nasıl yakalandığını hatırlayan Cnân yüzünün kızarmasına mâni olamadı. Evet, Finn ve Raedwulf birlikte çalıştığı sürece burası ile Moğolistan arasındaki hiçbir geyiğin şansı yoktu.

“Illarion Illarionovitch şimdiden gönüllü olarak bize büyük bir şeref bahsetti,” dedi Feronantus, Rutenyalıyla birbirlerine karşılıklı bir kafa selamı vererek. “Ayrıca Moğol güruhlarını atlatmamız pek mümkün olmasa da elimizdeki en iyi biniciye gereksinim duyacağız. O da *matamoros* [\[24\]](#) Eleâzar.”

İspanyol söylenenlerden hoşnut gibiydi. Aynı şey Macar binici Istvan için geçerli değildi.

“Her ne kadar yolculuğu hastalanmadan veya yaralanmadan atlatabileceğimize inanmak istesem de bir hekimin hizmetlerine ihtiyacımız olacak. Bu nedenle Raphael’i de bizimle gelmeye davet ediyorum. Ayrıca Süryanilerin dilini konuşmamız gerekirse bize yardımcı dokunabilir.

“Percival az önceki konuşmasıyla yüreğinden geçenleri bana hâlihazırda gösterdi; o yüzden kendisini de bu serüvene davet ediyorum. Onu Roger’dan ayırmaya gönlüm elvermeyeceği için eğer bize katlanabilecekse Roger’ı da listeye ekliyorum.”

“Siz de bana katlanabilirseniz tabii,” dedi Roger.

“Tıpkı Finn gibi tarikatımızın bir üyesi değil de yalnızca kampımızın saygıdeğer bir misafiri olmasına rağmen Yasper ve onun simya alanındaki bilgileri bize büyük yararlar sağlayabilir, bu yüzden ondan bizimle gelmesini rica ediyorum.”

“Ben de hiç sormayacaksın sanmaya başlamıştım!” dedi Yasper. Fakat Cnân’a göre grupta en tedirgin gözüken oydu ve bu hâli diğerleri kadar deli olmadığı anlamına geldiği için kadının gözüne girmesini sağlıyordu.

“Taran’ın aslında burada kalması ve Doğu’ya gidenlerin yerine dövüşecek olan delikanlıların oplo’luğunu yapması lazım. Fakat kalbi kırılırsa hiçbir işe yaramaz ve geride kalmak kalbini kıracağı için onu da serüvene çağırıyorum. Rutger Birader onun yerini almaya fazlasıyla hazır.”

Bu kısa konuşma sırasında Taran’ın yüzünden geçen duyguların çeşitliliği ve yoğunluğu Cnân’ın gözünü korkutacak kadar fazlaydı. Nihayet kıpkırmızı bir suratla ağlamanın eşiğine gelen adam hevesle kafa salladı. “Evet,” diye mırıldandı. “Rutger rahatlıkta yerimi alabilir.”

“On kişi olduk,” dedi Feronantus. “Kendine Vaetha diyen kişinin on İkincimiz olacağını umuyor ve dua ediyorum. Bu da bize bir on birinci gerektiği anlamına geliyor. Buradaki herhangi bir kimse işimize yarar. Lâkin sanırım kendini Eleâzar kadar usta bir binici olarak gören Istvan’ın bakışlarının - belki de ‘sert bakışlarının’ demek daha doğru bir ifade olur- farkındayım. Belki de öyledir. Ama buranın batısında Moğolların âdetlerini onun kadar iyi bilen biri olmadığına hiç şüphe yok, bu nedenle ona serüvenimizi ve kaderimizi paylaşmasını teklif ediyorum.”

“Kabul edildi,” diye ilan etti Istvan, cümle henüz bitmeden. Adam sanki ata biniyor ve şimdiden savaşa gidiyormuş gibi sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyordu.

Tüm yüzler yeniden Cnân'a doğru çevrildi.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Aşağı yukarı yarım sene boyunca at koşturup vahşi birer hayvan gibi yaşayacaklar, sonra da donmuş bir Moğol bozkırında oklarla delik deşik edilerek can vereceklerdi.

Fakat Cnân alın yazısını gördü mü -ya da daha doğrusu o alın-yazısı gelip gırtlığına yapıştığı zaman- onu tanırdı.

“Adım Cnân,” dedi, “ve madem ki kaderim böyle, şatafatlı sözleriniz ve abartılı el kol hareketleriniz biter bitmez bu sandalyeden kalkacak, sıcaklığıyla ve güzelliğiyle aylarca süren çabalarımın tek tesellisi olan güneşe sırtımı dönecek, ciğerlerimdeki hava yettiğinde sizi Büyük Han'ın çadırının kutsal eşığıne götüreceğim. Eğer siz on biriniz peşimden gelmeyi seçerseniz yolunuzu daha kısa ve güvenli bulacaksınız. Hatta kimi zaman ben de ahbablığınızdan memnuniyet duyabilirim.” Son cümleyi telaffuz ederken gözlerinin Percival'e kaymasına engel olamadı. Adamın dikkati nihayet üzerindeydi.

Bir saat sonra yola çıktılar.

Feronantus başını çevirip Cnân'ın çözemediği bir yüz ifadesiyle geride kalan açıklığa baktı. Kadın bu deliler grubunun liderine yakın duruyor, hepsinin hayatına mâl olmadan önce adamın sebeplerini ağzından almayı ümit ediyordu.

Açıklık, dernek evi vazifesi gören eski manastır -yarı yarıya çürümüş kalasların yan yana dizilmesiyle oluşturulmuş masaları ve bankları, yıkık çatısının tırmanılabilir bir kenarına tutturulmuş bir direğin ucunda salınan Tarikat bayrağı- sessiz ölüleriyle mezarlık. Cnân buraya bu grubun bir parçası olmak için gelmişti ve onu hemen hemen denkleri olarak kabul etmişlerdi. Sami çehreli Raphael ile herhangi bir yoldan erkekliğe adım atmak için beceriksizce çırpınan Haakon da dahil olmak üzere içlerinden bazılarını Illarion'u bulmaları için ölü diyarlarda rehberlik etmişti. Legnica'nın iğrençliğini sindirmelerini ve önceden planlanmış olsa tamamen başarısızlığa uğrayacak akıllıca bir hileyle Moğolları başlarından savmalarını seyretmişti.

Yakışıklı Percival'i burada tanımış; daha farklı, başka bir şeyin hasretini çekmiş; tıpkı sarsak Haakon gibi elde edilemez bir kucağa kavuşmaya çalışmıştı. Asla sahip olamayacağı bir *yoldaşlığa*.

Illarion'un öyküsünü dinlemiş, şövalyelerin talim yapmalarını izlemişti. Sonra da Feronantus'un kesinlikle başarısızlığa ulaşacak ve herkesi öldürtecek bir plan kurmasını seyretmişti.

Her şeye rağmen burayı özleyecekti. Ya Feronantus? “Ayrıldığın için üzgün müsün?” diye sordu ona.

Adam başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Aklımdan geçenleri bilmek istiyorsun.”

“Gençlerinizi ölmeye gönderdin,” dedi Cnân. “Çılgınca bir yolculuk için düşmanlarınızı oyalamak uğruna. Aklını kaçırmadığından emin olmak isterdim.”

“O orman bizsiz daha mutlu olan yabani bir yer. Dernek evi sessiz sedasız dağılacak. Ölüler daha rahat uyuyacak ve kemikleri savaşçıların varlığıyla sızlamayacak. Geyikler bizim gibiler tarafından avlanmaktan korkmaksızın geri dönecek. Hava çelik sesleriyle çınlamayacağı gibi hepsi de dalaşmaya ve avlanmaya can atan eniklerin cıyıklamaları ile yaşlı tazıların homurtularıyla yankılanmayacak. Rüzgâr esecek, ağaçlar hışırdayacak. Tüm bunlar biz başkalarının yükünü hafifletmek için yola çıktığımız için olacak. Ama *senin* yükün biziz Cnân.”

Kadın bu sözlerden pek bir şey anlamamasına rağmen yine de onlardan etkilendi. “Peki o niye?” diye sordu.

“Çünkü sen bir Bağcısın. Serüven peşinde koşanları birbirine bağlarsın, değil mi?”

Cnân yüzünü ekşitti. “Sözlerin başkalarının zihnini bulandırabilir, ama benim aklımı kolay kolay çelemezsin.”

“Delilik, çaresizlik, önsezi,” dedi Feronantus. “Yaşamlarımızı ve zamanımızı bunlar şekillendirir. Sence de öyle değil mi, genç yaprak?”

“Yaprakla ne demek istiyorsun?”

“Seninki kolay bir hayat olmamış,” dedi Feronantus. “Bir yaprak misali seyahat ediyorsun. Ağaçsız büyüyen bir yaprak.”

Ağaçların gizlediği açıklık artık arkalarında kalmıştı ve atları uzun, dolambaçlı patikalarda sabırla ilerliyordu. Bineğinin boynunu sıvazlayan Cnân tekrar ata binmekten memnundu, çünkü bu sayede Feronantus’la neredeyse yüz yüze gelebiliyordu. Adamın suratına dikkatle bakarak neyi imâ ettiğini anlamaya çalıştı.

“Babanı hiç tanımadın,” dedi şövalye. Kadının omzunun üstünden öteye bakarak bu beyanın doğru olduğunu zaten bildiği izlenimini verdi.

“Annem de öyle,” dedi Cnân, kendini tutamadan.

“İşte buna şaşırdım,” dedi Feronantus, kısa bir sürenin ardından. Kadının atı patikadaki bir şeye kişnedi. Cnân onun boynunu tekrar sıvazladı. Hayvanın sert kürkü yeni kaşağılanmıştı ve tertemizdi. Günlerdir kesilmiş çimen yiyen at gayet neşeliydi; karnı o kadar dolu ve hâlinden o denli hoşnuttu ki yüküne, yani Cnân’a aldırış etmiyordu.

“Artık babasını asla tanıyamayacak olan pek çok kişi doğacak,” dedi kadın, sesini alçak tutarak. “Legnica’nın dışındaki o kız... Illarion’a bakan ve ona söğüt lapası götüren.”

“Haakon kızı yanında getirmek veya orada kalıp onu korumak istediğini söyledi. Gösterdiğin cana yakınlıktan etkilenmiş.”

“Şövalyeler ne zamandan beri birinin zor durumdaki genç kızları kurtarmak istemesine şaşıyor?”

Feronantus kaşlarını çatı. “Eğer her istek bir ordu olsaydı...” diye mırıldandı. “Sayımız çok az. Uçan bir mızrak, yere düşen her çaylağın imdadına koşamaz.”

Cnân’ın harareti dinmedi. Konu bir defa açılmıştı. Konuyu açan da bu *adam* olduğuna göre onun yakasını kolay kolay bırakmayacaktı. “O kız ondan istifade edecek *adamlardan* paçayı kurtarsa bile babalarını tanımayan çocuklar doğuracak. O çocuklar kendileri gibi savaş piçlerinin dışlandığı, dövüldüğü, hatta saf bir soydan geldiğini iddia eden genç çete üyeleri tarafından bıçaklandığı iki paralık köylerde yaşayacak; çünkü gözleri *çekik*, burunları basık, tenleri koyu olacak. O kızın kafasında çocuğunu sevecek kadar akıl kaldıysa bile onu koruyamayacak, çünkü çocuk herkese düşmanı hatırlatacak, annesine bile.”

“Hımm...” Yaşlı şövalyenin bu sohbetten hoşlanmadığı belliydi. “Dernek evi hoşuna gitti,” dedi Feronantus bir süre sonra.

Patika açık olmasına rağmen atı tekrar kişnedi ve Cnân da bu sefer hayvanın boynunu biraz daha sert bir şekilde sıvazladı. At bundan hoşlanır gibi gözüktü.

“Biraz soluklanabilmenin tadını çıkardım,” dedi kadın. “Annem beni severdi. O da benim gibi bir *yapraktı*. Rüzgârdan korunaklı bir yer bulduğumuzda bana bir ev kurardı; köhne binalarda, eski kasabalarda, tarihe karışmış hayaletli yerlerde. Yerdeki kemikleri süpürür, duvarlardaki delikleri kapatır ve eski mobilyaları onarırdı. Babam yüzünden beni suçlamaz, öyle yapmaktansa yabanıllığın ve savaşın bizi daha güçlü kıldığını, kendi kanı ile *onun* tohumunun karışımının ömrüm boyunca içimde yaşayacağımı, sevgisinin ve... Bağcıların geleneklerinin kötülüğe karşı mücadele edeceğini

söylerdi. Geleneklerin ben yürüdükçe peşimden gelen hayaletlere karşı beni koruyacağından bahsederdi. Zira ona göre tüm babaların işlediği günahlar, cinayetler ve canavarlıklar çocuklarının peşine takılan hayaletler yaratırdı.” Başını çevirip yere tükürdü. “Dünyada adalet diye bir şey yok. Sizin şu Hıristiyan tanrınız aşağıya bakıp tüm serçeleri görür ama çocukları zerre kadar umursamaz. O bir kuş tanrısı.”

Feronantus kadının bu kâfirce sözleri karşısında gevrek gevrek güldü. “Kuşlar insanlara göre daha cana yakındır.”

“Sadece onları tanımıyorsan...” dedi Cnân. “Karşı karşıya geçip tüylerini kabartırlar ve yerdeki bir kurtçuk ya da tohum için birbirleriyle yarışır. Tüm kuşlar piçtir. Sadece *daha* sevimlidirler.” Başını kaldırıp ağaçlara baktı. Ne gariptir ki havada ne bir kuş ne de bir şakıma vardı. “Üstelik süratle uçabilirler. Bu yolculuğun sonuna varmadan çok önce hepimiz keşke birer kuş olsaydık diyeceğiz.”

“Artık seni anlıyorum. Sen de beni anlıyor musun?”

Cnân burun kıvırdı. “Yıllardır bu kadar çok konuşmamıştım. Dişe dokunur hiçbir şey söylemedin.”

“O kız annen gibi değil. Senin gibi de değil.”

“Rahat ve korunaklı bir yaşantısı olmuş. Belki de bir soylunun kızıydı ve ipeklerin, kürklerin, tatlı sözlerin arasında doğdu. Soğuğa karşı hep bir ateşi, açlığa karşı hep bir yemeği oldu. Babası onu sevmiş olabilir, ama o artık bir ölü. Annesi de öyle. Lâkin hiçbir hayalet ona dadanmıyor.”

Feronantus şaşırmışa benziyordu. “Neden?”

Cnân başını iki yana salladı. Öyle bir amacı olmamasına rağmen adama çok fazla şey anlatmıştı. Bağcı kız kardeşlerinin başka gizli öykülerini onunla paylaşmak gibi bir niyeti yoktu.

“Eh, serüvenimize güzel bir hava ve yeşil bir arazi eşliğinde başlayıp soğuğa ve kuraklığa doğru gidiyoruz,” dedi Feronantus. “Bana ismini söyledin. Hem o ismi ve hem de seni tanımaktan onur duyuyorum. Umarım bu konular hakkında tekrar konuşabiliriz.”

“Ben bir yaprağım,” dedi kadın. “Sense bir kılıç.”

“Doğru,” dedi Feronantus. “Ama her şeye rağmen birbirimizden o kadar da farklı değiliz.”

Cnân sonraki birkaç sözcüğü çok sert telaffuz etti ve bunu yaptığına hemen pişman oldu. “Ne yani, sen de mi savaşın meyvesi olan bir piçsin?”

Feronantus’un suratı asıldı, ama sadece bir anlığına. Kadına dönük olan gözlerinden kısa bir ihtiyat geçtikten sonra tekrar gülümsedi. Bu sinir bozucu ve babacan tebessümü Cnân’ı büyülüyordu, fakat bir yandan da yumruklarını sıkmasına neden oluyordu.

Feronantus bunun ardından önüne dönüp atını biraz dizginledi ve kadınla yan yana gitmemeye başladı.

Cnân, kız kardeşleri haricindeki herkesin üzerinde eninde sonunda böyle bir etki bırakıyordu. Aynı şey doğruları söylemekten sakınmayan sivri dilli annesi için de geçerliydi. Bağcıların kıymeti başkalarına sundukları hizmetlerde ve bilgilerde yatardı. Aksi takdirde hiç kimse onlara katlanamazdı.

“Atın tavırlarından hoşlandığı için kişniyor,” dedi Feronantus. “Sana güvenmeye başlıyor. Atlar naif yaratıklardır. Savaşın tüm vahşiliği arasında en çok atların hüsrana ve ızdırabına üzüldüm.”

“İnsanlarınkinden bile mi çok?” dedi Cnân, omzunun üzerinden.

“İnsanlar -en azından şövalyeler ve ata binen diğerleri- savaştan bir yarar sağlamayı umarlar. Atlarsa, eğer şanslıysalar yük taşır ve karınlarını doyururlar. Lâkin çoğu acı çeker ve ölür.”

“Onları buranın kuzeyinden, Moğolların geçtikleri işlek yolların uzağından geçireceğiz,” dedi

Cnân, bir ürpertiye kapılarak. “Sirke yolladığın ekip için dua edecek misin?”

“Edeceğim.” .

“Bir Hıristiyan tanrısına mı?”

“Evet. O’na.”

“Peki ya diğerlerine?”

Feronantus daha da geride kalıp kadına önden gitmesini işaret etti, sonra da Istvan’la konuşmak için geriye döndü. Cnân ne dediklerini duyamıyordu. Bir süreliğine atını dörtlüye koşturdu. Kendi kendine bunu daha önce oraya gelirken izlediği yolu kullandıklarından emin olmak için yaptığını söyledi. Fakat asıl amacı yalnız kalmak, düşünüp taşınmaktı.

İçine kapanık hâli kıpkırmızı günbatımına kadar sürdü. Gökyüzü yalazlı hayvanlarının çalı gibi kuyruklarıyla doldu. Alevler yavaş yavaş söndü, gece çöktü ve hava karardı. Yıldızlar silik bulut kümelerinin arasında sabit ve mesafeli bir hâlde yerlerini aldı.

Arazinin tamamı gübreye dönüşmekteydi. Yıkımın ardından ortaya yepyeni bir bahçe çıkmıştı. Legnica’dan yayılan ağır koku yakında geçecekti. Rüzgârlar esecek, lapa lapa kar yağacak, arazi usulca durulacaktı... ardından bahar gelecek, ölümler çürüyüp toprağa karışacak, çiçekler tomurcuk verecekti. Çiftçiler bir sonraki mahsulü kaldırır, oduncular yeniden inşa faaliyetleri için ağaç keser, kireç fırınları yıkılan tuğlaların yerlerine yenilerini üretirken Moğollar tarafından atanan ve muhtemelen buranın eski soyluları arasından seçilen vergi toplayıcıları -güzel günlerde işleri bir türlü iyi gitmeyen yüzkaraları- muhafız niyetine kiraladıkları haydutları da yanlarına alıp masalarını kuracaklardı.

Cnân gibi yapraklar da gübrenin sağladığı tanınmazlığı buluncaya dek arazide bir o yana bir yana savrulacak, fakat kesinlikle bir tarlaya yahut bahçeye düşmeyip daima yabanlıkta kalacaktı... asla filiz veya çiçek vermemecesine.

Bilinen güzergâhlardan uzak durdular. Birkaç günün ardından Cnân’ın içinde derin bir saygı uyandıran ve şövalyeleri her zamankinden daha sessiz kılan koca koca meşelerle dolu gür bir ormana girdiler. Cnân, bu ağaçların Yunanlıların Christos ^[25] dediği adam tarafından kovulmuş (ya da etkisi azaltılmış) olan Slav savaş tanrısı Perun’un gözünde bir zamanlar kutsal olduğunu anımsadı. Yüksek kemerler oluşturan yeşil dallar, doğu istikametine doğru giden yoğun bulutların arasından sızan az miktardaki güneş ışığını azaltarak birkaç gümüşi huzmeye çeviriyordu ve yaz yağmurları başladığı için yapraklardan durmaksızın damlayan sular toprağı bir çamur deryasına çevirip atları huysuzlaştırıyordu.

Cnân hem yol alırlarken hem de ormanlarda ve tarlalarda kamplarını kurarlarken binicileri seyrediyordu. Tıpkı annesinin ona öğrettiği gibi, şövalyelerin grup lideri Feronantus’la olan etkileşimlerini inceliyor ve grubun her bir mensubunu yakından gözlemliyordu.

“Hayvanları nasıl dikkatle inceliyorsak insanları da öyle inceleriz. Bu sayede biz onları daha iyi tanırken onlar bizim hakkımızda hiçbir şey öğrenemezler,” demişti annesi. “Hiç kimse bizim halkımızı tanımaz, asla da tanımayacak.”

Cnân’ın aksine, on bir yolcu ona çok az ilgi gösteriyordu. Artık kadına sinir bozucu bir kız kardeş veya belki de bir köpek gözüyle bakar gibi bir hâlleri vardı, tabii onu azıcık bile olsa düşünüyorlarsa. Cnân yok sayılmaktan hoşlanıyordu, hatta kendisine hiç ilgi göstermeyen Percival tarafından bile.

Koca meşe ağaçlarının arasında at binerlerken Feronantus’un isteğı üzerine grup üyeleri

birbirinden otuz-kırk adım kadar ayrılarak yan yana ilerleyen, iki seyrek V oluşturdular. Böylece karşılıklarına çıkabilecek herhangi bir düşmanı sağdan yahut soldan yapılacak basit bir sıkıştırma sayesinde kolayca bir çatalın içine alabileceklerdi.

Cnân genellikle ana gruptan uzaklaşarak keşif yapıyor; askeri birliklere veya dağılmış orduların başıboş, üşütük, saldırgan bölüklerine karşı gözcülük ediyordu; artık Büyük Han'ın İmparatorluğu'nun bu geniş ve düz bölümünde hangisi varsa. Ayrıca diğer yolcular, özellikle de Bağcılar tarafından bırakılmış uyarılara ve gizemli işaretlere karşı da gözünü açık tutuyordu. Doğu'dan gelirken ona düğüm atılmış ipler ve bir dizi işaret yol göstermişti. Bağcılar düğüm atmadıklarında yeni çıkmış dalları daha kalın olanların etrafına dolayarak, iri ağaçların köklerine yakın noktalara çentikler atarak veya balçıkla kahverengiye boyadıkları kumaş parçalarını şeritler hâlinde yırtıp kolayca fark edilmeyen yerlere zekice asarak arkalarında mesaj bırakırlardı. Bazen de, ellerinin altında bir hayvan (veya insan) iskeleti varsa, görünüşte rastgele saçılmış ve çiğnenmiş kemikler vasıtasıyla da mesaj bırakabilirlerdi. Toprağa kazılan veya taşların dizilmesiyle oluşturulan daha büyük işaretler yalnızca ağaç tepelerinden görülebilirken bazıları da sadece kış aylarında kendini belli ederdi.

Başka topluluklara mensup yolcular da uçsuz bucaksız dünyaya kendi işaretlerini bırakırlardı. Cnân çocukken annesiyle, daha sonra da diğer Bağcılarla veya yalnız başına doğuya ya da batıya doğru seyahat ederken çomaklarla toprağa yahut çimenlere kazınmış upuzun halka sıraları tespit etmişti. Bağcılar onları okuyamazdı ve halkalar sadece birkaç mevsim boyunca bozulmadan kalabilirlerdi, yine de yerlerini daima korurlardı, sanki büyü yoluyla yenilenmişlercesine.

Her topluluğa mensup bütün yolcular henüz hiçbir yolun bulunmadığı bu yerlere hep beraber kendi seyahat planlarını ve haritalarını bırakıyorlardı. Bu işaretlerden bazıları sadece loncalar ve gezgin topluluklar tarafından değil, birbirleriyle nadiren karşılaşan ama aralarında gevşek de olsa bir ittifak bulunan avcılar ve toplayıcılar tarafından da binlerce yıldır muhafaza ediliyordu.

Taşların ve halkaların gizli dilini en iyi anlayan şövalye asık suratlı ve koca bıyıklı Istvan'dı. Cnân, Feronantus'un tüm endişelerine rağmen adamın da kendisi gibi gruptan ayrılarak tek başına keşfe çıkmasını defalarca kez gözlemlemişti. Ondan uzak durmaya ve dikkatini çekmemeye özen gösterse de kimi zaman kullanacağını tahmin ettiği bir güzergâhın yakınlarına saklanmanın bir yolunu ne yapıp edip buluyordu.

Huysuz biri olan Istvan'ın yüzüne çoğunlukla çatık kaşlı bir dikkat ifadesi hâkimdi; veya sadece çatık kaşlı bir ifade. Moğol Güruhu'nun ilerleyişinden sağ kurtulan pek çok kişi gibi o da hafızasından silemediği çok fazla şeye tanıklık etmişti.

Yolculuklarının onuncu gününde Istvan kadını daha derin bir endişeye sevk etti, iki farklı sebepten dolayı. Mohili mülteci şövalyenin hızla doğuya gitmekten ziyade eski kamplara, eski kulübelere, terk edilmiş çiftliklere ve ormanların derinliklerine gömülü olup ayakta kalmayı başarmış tek tük köylere daha fazla ilgi duyduğu açıkça belliydi. Adam kimliğini veya kişiliğini gizleme gereği duymaksızın bu hoyrat, eski püskü topluluklara birkaç kez uğrayıp Moğollar hakkında sorular sormuştu. Bu bölgede konuşulan çoğu dili -arada bir Tötonca, sıklıkla Rutanya Slavcasının değişik şiveleri ve bazen de derin ormanlarla yüksek tepelerde anadili Macarcaya çok benzeyen yerel bir lehçe- anlıyormuş gibi görünüyordu.

Buna ilaveten fethedilmiş bölgelerdeki mal, köle ve para yollarıyla arasında tesadüfi bir aşinalıktan daha fazlası var gibiydi. Kampta genellikle sessiz kalmasına rağmen Moğollar ile onların doğulu müttefikleri hakkında belli ettiğinden çok daha fazla bilgi sahibiydi.

Cnân, adamın eski çiftliklere karşı duyduğu ilginin yalnızca askeri bir taktikten ibaret olmadığını anlamaya başlıyordu. Istvan, yabancı otlar ve sarmaşıklarla dolu terk edilmiş çayırlarda sık sık mola verip atından iniyor, yerdeki bitki örtüsünü yarararak altındaki toprağı parmaklarıyla kazıyordu.

Zira adamın diğer serüveni mantarlarla alâkalıydı ve bu durum Cnân'ın merakını cezp ediyordu. Adam bazen o topraklarda yetişen küçük mantarları toplayıp ketenden yapılmış, seyrek dokulu bir çantanın içine altın sikkeler misali tek tek atıyordu. Cnân, şifa amacıyla çeşitli otlar bulup saklayan Raphael'in aksine Istvan'ın kadimlerin -tanrıça müritlerinin, Orfeusçuların [26], yere ve göğe tapanların- görülmesi neredeyse imkânsız olan petrogliflerini ve ağaç düzenlemelerini aradığına inanmaya başlamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse Cnân bunlar hakkında çok az şey biliyordu. Ömrü boyunca öyle bir faaliyete tanıklık etmemişti.

Yine de Bağcılar o dinlerin ateşli mensupları tarafından kullanılan mantarlar hakkında bir şeyler bilirlerdi. Bazen, usta rehberler yolculukları sırasında bu mantarlardan toplar ve Asya genelindeki tapmacılarla rahiplere tedarik ederlerdi; fakat Cnân bu bölgelerdeki kullanımlarına yabancıydı. Istvan'ın bu uzmanlığı nasıl ve niçin kazandığını merak ediyordu.

Istvan kırmızı-beyaz amanitalardan uzak duruyor ve öyle yaparak iyi de ediyordu; o mantarların kullanmak genellikle ölümcül sonuçlar doğururdu. Zaten daha küçük olan duvaklılar, şapkasızlar ve diğer mantarlar onlardan çok daha ilginç ve karmaşıktı, en azından Cnân'ın duyduğu kadarıyla.

On beşinci gün, adamın ıslak ve çimenlik bir açıklıktan çıktığını gördü. Istvan duraksadı, çantasını açtı ve yeni toplamış olduğu bir şapkasız ağzına atıp yüzünü ekşitti. Sabırlı atına tekrar bindi ve bir süre hiç kıpırdamadan oturdu. Sola, sağa, yukarıya ve aşağıya baktıktan sonra gevşek duran dizginlere asılıp atın böğrünü hafifçe mahmuzladı. Grubun yanına dönerken dolambaçlı bir yol izlemediyse de o gece kampta alışılmadık derecede sessizdi; diğerleri yatarken o uyumadı ve başını kaldırıp ıslak yapraklara baktı.

Çatık kaşlı yüz ifadesi yumuşadı, bıyığı neredeyse göğsüne kadar sarktı ve hatırı sayılır derecede huzurlu bir görüntü sergiledi.

Şapkasızlar ve duvaklılar içlerinde hınzırca işler çeviren eski iblisler saklardı. Onları yutmak hiç de tecrübesizlere göre bir iş değildi. Hele hele Istvan gibi ızdırap çekenlerin onlardan uzak durması çok yerinde bir davranış olurdu. Mantarlardaki iblisler bazen kişinin içindeki şeytanlarla dostluk kurar ve onları yatıştırırdı. Lâkin Istvan'ın onları toplama sebebinin bu olduğunu hiç sanmıyordu.

Uzak Doğu'da şapkasızlar bazen son derece yoğun ve duygusuzca bir öldürme hırsıyla çatışmaya girmek isteyen savaşçılar tarafından çiğnenirdi. Kimileri bunu Ayı Postu'nu giymek olarak adlandırır. Feronantus'a sorsa herhalde öylelerine Berserkler [27] derdi.

Otuzuncu günde, dolunaylı bir gecede, yıldızlı bir gökyüzünün altında, Cnân şans eseri Istvan'ın eserlerinden birine denk geldi.

Genç kadın aynı gece ana grubun yanına dönmeyi planlayarak dokuz kilometre kuzeye gitmişti. Ağaçlar ve çalılar mevcut patikaları kullanmasını gerektirecek kadar sıkı. Bu yollardan birinin üzerinde paltosu samur kürkleriyle bezeli bir adama refakat eden bir grup Tatarla karşılaştı. Paltolu adamın başında siyah renkli, siperliksiz bir miğfer vardı ve koyu renkli teni neredeyse mavimsi bir siyahtı. Uzun bir burnu ve sivri bir çenesi vardı, kendince yakışıklı sayılırdı. Cnân adamın güneydoğudan, Tufan'ın ötesindeki dağlık arazilerin gerisinden, İskender'in uzun zaman önce akın ettiği ve Moğolların bugün bile altını üstüne getirdiği sıcak, rutubetli topraklardan gelmiş olabileceğini düşündü.

Üstü başı samur kürkleriyle dolu bu adamın varlığı genç kadını kaygılandırdı. Cnân çatışmalardan

uzak durmalarını, süratle ilerlemelerini ve enerjilerini -ne kadar çılğınca olursa olsun- asıl amaçlarına saklamalarını sağlamak için şövalyeleri işlek yollardan uzak tutmaya çalışmıştı. Fakat böyle bir şey artık imkânsız olabilirdi.

Bu düzenli ve sessiz ekibi gizlice takip ederek gayelerini kısa zamanda anladı: Seyyar tuzakçılardan kürk toplamak. Kürkler diyarın bu bölgelerinde para yerine geçiyordu ve Moğollar asırlardır onların ticaretini yapardı. Kürk yolları üzerindeki insanlar samur ve vizon kürklerinden kestikleri parçaları sık sık ilave bir para kaynağı olarak kullanırlardı; takas senedi gibi, ama daha temsili ve somut. Bütün hâldeki tabaklanmamış kürkler kurutulmaya bırakılmış balıklar misali iplere gerilir, yük beygirlerinin sırtına asılır veya üst üste yığılırdı. Tabii bu tüccarın yaptığı gibi güvenle sahibinin paltosuna dikildikleri de olurdu.

Tüccar ile muhafızları, eski meşe ormanının yerini çayırlara ve genç söğütlere bıraktığı küçük bir gölün kıyısında yer alan ince bir duman sütununa yaklaştı. Orada, üstü açık bırakılmış küçük bir kamp ateşinin yanında, ufak bir tuzakçı ekibinin en yaşlı üyesiyle -Gürcüce ve Slavca konuşan, ama tek kelime Moğolca bilmeyen pörsümü, kahverengi derili bir adam- pazarlığa tutuştular. Adama muhtemelen oğulları olan esmer ve iri yapılı üç delikanlı eşlik ediyordu.

Samur kaplı Güneyli, tuzakçıların en kaliteli kürklerini seçtikten sonra kendi mallarından bazılarının -kurutulmuş geyik eti ve birkaç seramik testi- yük hayvanlarından indirilmesini ve onlarla tuzakçılara ödeme yapılmasını buyurdu.

Bunu bir kadeh kaldırma faslı izledi, sonra da tüccarla muhafızları oradan ayrıldı. Çok geçmeden tuzakçılar mutlulukla sarhoş oldu ve alacakaranlık çökerken göl kenarına kıvrılıp ateşlerinin sönmesine izin verdiler.

Cnân hava tamamen kararana kadar tüccarı takip etmeyi, o noktada da bir tente kurup şafağa kadar uyumayı umuyordu. Fakat öyle bir şey yapamadan önce, saklandığı otların arasından, feci bir çığlığın yükseldiğini duydu. Bunu haykırışlara dönüşen bağırmalar izledi ve hepsi tek tek kesildi.

Arbedeyi kürk taciriyle muhafızları da işitmişti. Cnân saklandığı yerden izlerken adamlar çimenlerle kaplı bir otlağın yanında bir araya toplanıp aralarında fısıldaştılar. Çok geçmeden en iyisinin yola devam etmek olacağına karar verdiler. Hiç şüphesiz çevrede haydutların kol gezdiğini düşünüyorlardı.

Fakat Cnân ortada haydut falan olmadığı fikrindeydi. Geldiği yolu kullanarak tuzakçıların kampına geri döndüğünde bütün grubu göl kıyısında öldürülmüş hâlde buldu. Delikanlılardan ikisi kamp ateşinin közlerinden en az yüz adım uzakta yere serilmişti ve her biri upuzun bir kan izinin ucunda yatıyordu. İkisi de muhtemelen onları vuran suikastçi tarafından çoktan toplanmış oklarla vurulmuştu. Kampın daha yakınındaki üçüncü genç adamın boynundan giren bir ok kafatasının öyle derinine saplanmıştı ki okun sahibi onu hışımla çıkarmaya çalışırken sapını kırmıştı. Okun kanlı kuyruk kısmı yakınlardaki bir noktada yatmaktaydı ve genç kadın Istvan'ın kullanmaktan hoşlandığı gri renkli kaz tüylerini hemen tanıdı.

Babalarının ölümü çabuk olmuştu -neredeyse başını gövdesinden ayıran tek bir hareketle gırtlığı kesilmişti- fakat adam daha sonra doğranıp tekmelenmiş, uzuvlar ve et parçaları ağır kokulu testi kırıklarına karışmıştı. Yaşlı adamın kanı ile yoğun, tatlı Gürcü şarabının leş kokusu bütün kampı sarmıştı.

Nefret, diye düşündü Cnân.

Efendisi işini hunharca görürken su içmek için göl kıyısına kadar inen atın toynak izlerini tanıyordu. Istvan'ın demir kırı aygırına aittiler.

O at ve binicisi Şu anda kürk tacirlerinin peşinden kuzeybatıya gidiyordu.

8. BÖLÜM

BABAM BÖYLE AVLANIRDI

Korkudan deliye dönen erkek geyik kaçmaya çalıştıkça toynaklarıyla koca koca toprak ve çimen toprakları kaldırıyordu. Ana patikaların geçici çitlerle kapatılmasına ek olarak ağaç ve çalı öbeklerinin arasındaki dar geçişlerin büyük bir çoğunluğu da eli mızraklı askerler tarafından korunuyordu. Hayvanın açık kahverengi postu kızıl beneklerle lekeliydi; daha şimdiden birkaç kez çalılıklardan geçmeye çalışmış, her seferinde de bir mızrağın metal ucuyla geri püskürtülmüştü. Kesiklerden hiçbiri ölümcül değildi; öldürmenin ayrıcalığı başkalarına bırakılmıştı.

Hayvan toynaklarını nehir taşlarının üstünde kaydırarak yolun ortasında durdu. Kulaklarını hızla oynatarak av ekibinin doğaya ait olmayan seslerine tepki verdi.

Hiç de sessiz değillerdi.

Bir arbalet oku yağmuru hayvanın etrafındaki boşluğu yarıp geçti ve içlerinden biri sağ ön bacağının derinlerine kadar saplandı. Geyik acıyla böğürdü ve sıçrayarak kaçmaya çalıştı; fakat bacağı doğru düzgün işlemediği için tökezledi. Arbalet oklarından oluşan dalganın hemen arkasından gelen kahkaha ve bağrışlar onu daha da ürküttü.

Yayını aşağıda tutan Ganşuk ana av ekibini arkadan takip ediyordu. Yayına bir ok sürmüştü de onu fırlatmak için acelesi yoktu. Tüm bahçe çitlerle çevrili bir arenaya dönüştürülmüştü ve soylular o kapalı alana salıverilen tutsak hayvanları avlıyorlardı. Ganşuk çitleri kuran adamları gördüğünde avın nasıl düzenleneceğini anlamıştı ve o anki tek endişesi ava katılabilmek olmuştu. Şimdiyse canı hiç de öyle bir şey yapmak istemiyordu. Bu bir av değildi. Bu bir katliamdı.

Tavırlarının sarayda bulunduğu şu son birkaç haftadaki konumunu yansıttığının fazlasıyla farkındaydı: Ögeday'ın yakın çevresinin hemen kıyısında, ama aynı zamanda da onun bir adım dışında. Lian'ın uyarısı kafasında yankılanıp duruyordu; sadece kendi davranışları değil, başkalarının onun hakkında söyledikleri de dikkate alınacaktı. Birileri fark edip Kağan'a yetiştirmeden önce hoşnutsuzluğunu iyi saklamalıydı.

“Iskaladın!” diye bağırdı Ögeday eşlikçisine, birlikte avlarına doğru koştururlarken. Saray erkânından bir grup suratları kıpkırmızı kesilmiş ve nefes nefese kalmış bir hâlde ikilinin arkasından yetişmeye çalışıyor, ayaklarına dolanmasın diye kaftanlarının eteklerini havaya kaldırıyorlardı. Safran-altın sarısı kaftanındaki çimen ve çamur lekelerinin farkında bile olmayan Kağan genişçe sırtıyordu. Avdan büyük bir zevk aldığı her hâlden belliydi.

“Bir sonraki atışta işi bitecek,” dedi Munokhoy, silahını kurmayı tamamlamak için yavaşladığı sırada. Çok aşamalı arbalet -yaylardan ve manivelalardan oluşan karmaşık bir tertibat- Ganşuk'a nimetten çok külfet gibi geliyordu, ama bir kez kurulduktan sonra ölümcül bir aygıt olduğuna hiç şüphe yoktu. Munokhoy sürgüyü yerine oturturken homurdandı ve ateşlemek üzere silahı kaldırdı.

Munokhoy saçlarını kel denebilecek kadar kısa kestiriyordu ve bu durum yüzünün çöküklüğüyle birleşince gençgörünümlü uzun sakalına rağmen ona iskeletimsi bir hava katıyordu. Kalın ve kaslı

kollarıysa bir cesedin çıta gibi incecik uzuvlarına hiç benzemiyordu. Sol kulağının arkasından başlayan solgun bir yara izi tuniğinin içine girip kayboluyordu. Munokhoy'un o izi nasıl kazandığına dair dedikodu eksikliği çekilmese de Ganşuk bu konuyu hangisinin doğru olduğunu düşünecek kadar umursamıyordu. Her savaşçının kendi yara izleriyle ilgili öyküleri olurdu ve bunların çoğu birer yalandan ibaretti.

Ganşuk ikilinin arkasında durup Munokhoy'un hedefe odaklanmasını seyretti. Ögeday hâlâ soluk soluğaydı, ama bir kaya gibi duran Gündüz Bekçisi'nin göğsü belli belirsiz hareket ediyordu. Arbaletin geniş tetiğine basarken Munokhoy'un boynundaki kaslar gerildi ve aynı anda üç ok birden fırlatan silahın geri tepmesi karşısında ağırlığını öne doğru verdi.

Erkek geyik tam döndüğü sırada okların hedefi oldu, ikisi boynuna ve omzuna saplandı. Gözüne isabet eden üçüncüsüyle etrafa kan ve göz sıvısı fişkırarak hayvanın kafatasının içlerine kadar girdi. Ön bacakları kıvrılıveren geyik bir şakayık tarzına devrildi.

“Çinlilerin icat ettiği bir düzine harikulade ölüm makinesinden sadece biri.” Munokhoy sırtarak arbaleti Ögeday'a uzattı. “Zeki, küçük piç kuruları,” diye gülerken uzun adımlarla ölü geyiğe yöneldi.

Ögeday'ın etrafına üşüşen av ekibi Kağan'ın ellerindeki silah karşısında beğeni ve teşvik dolu sesler çıkardı. Ganşuk yaklaşmaya tenezzül bile etmedi. Bulunduğu yerden yeterince net görebiliyordu.

Yalaka nedim ve soyluların ilerisindeki Munokhoy ölü hayvanın başına dikilip kılıcını kaldırdı. Yalınma çarpan güneş ışığı onu gümüşü bir parıltıya dönüştürdü. Kılıç hızla aşağı inerek ıslak bir çıtırtıyla geyiğin kellesini gövdesinden ayırdı. Munokhoy yere diz çöktü ve kelleyi boynuzlarından tutup havaya kaldırdı. Ellerinden aşağı kanlar akıyordu. “Mavi Gök'ün Altındaki Her Şeyin Efendisi'ne,” diyerek kelleyi Ögeday'a doğru çevirdi, “bu naçizane yadigârı sunarım.”

“Sende kalsın,” dedi Ögeday. “Koleksiyonumda çok daha etkileyici yadigârlar var.” Kağan bir kahkaha atıp kendisine yeni bir şarap tulumu getirilmesi için uşaklardan birine el etti. Sonra da arbaleti tulumla değiştirdi ve kocaman bir yudum içerek susuzluğunu giderdi.

Bahçeye şimdiden bir başka geyik sokuluyordu. Bakıcısı başının etrafına dolanmış ipi çeker çekmez hayvan yerinden fırladı. Seke seke doğu duvarına doğru koştu ve çok geçmeden o istikametten kaçamayacağını anladı. Sağına döndü, bir saniyeliğine bir ağaç kümesinin arkasında gözden kayboldu, sonra bahçenin güney sınırının yakınındaki küçük bir yükseltinin zirvesinde tekrar görüş alanına girdi. Hâlâ korku içinde olmasına rağmen yeterince uzaklaştığı için ayaklarının dibindeki otların çekiciliğine kapıldı. Hayvan bir anlığına etrafına bakındı, ardından başını ihtiyatla otlara doğru indirdi. .

Bir geçirti koyuveren Ögeday az ilerideki Ganşuk'u ilk defa görür gibi oldu. “Muhafızımın yeni oyuncu hakkında ne düşünüyorsun?” diye sorarken sesi av ekibinin dikkatinin Ganşuk'a çevrilmesini sağlayacak kadar yüksekti. “Etkileyici bir silah, öyle değil mi?”

Lian'ın saraydaki itibarlara ve algılara dair ikazını anımsayan Ganşuk başını eğerek selam verdi. *Hanlar Hanı bile gözde etkinliğin cazibesinden muaf değildir.* “Silah oldukça iyi atış yapıyor gibi görünüyor kağanım.”

Ögeday ölü geyiğin kesik başını yere bırakmış olan Munokhoy'a bir göz attı. *Torguud*'un kolları kanla kaplıydı. “Evet,” dedi Ögeday, “*silah* sahiden de iyi atış yapıyor, değil mi?”

Ganşuk adamın sözcüklere yüklediği vurgu karşısında içten içe suratını ekşitti. Munokhoy'un yüz ifadesine bakılırsa o da aynı sonuca varmıştı.

Ganşuk konuşmanın gidişatını değiştirmenin bir yolunu bulamadan önce Ögeday elindeki şarap

tulumunu arbaleti tutan uşaağa doğru salladı. “Bana Őunun nasıl çalıştığını göster,” dedi. UŞak donakalınca da başını iki yana salladı. “Sen değil,” diye tersledi. “Ganşuk.”

Yaşadığı rahatlama nedeniyle bayılacak gibi olan uşak hemen Ganşuk’un yanına koştu, karmaşık arbaleti neredeyse delikanlının kucağına atıyordu. Silahı tutabilmek için Ganşuk’un iki eline birden ihtiyaçı olacaktı. Ansızın Munokhoy’un onu kurarken kullandığı düğüm ile manivelaların doğru sırasını hatırlayamaz oldu. UŞak silahı delikanlıya uzatıp onu elinden alması için gözleriyle yalvardı; fakat GanŐukyle bir harekette bulunmadı. “Kusuruma bakmayın kağanım,” dedi, her sözcüğü dikkatle ve yavaşça telaffuz ederek, “ama ben bu Çin tertibatlarından bazılarını Çinlilere bırakmamız gerektiğine inanıyorum. Ben en iyi babamın banağrettiği Şekilde avlanırım; basit bir yayla.”

Ganşuk’un tahta, boynuz ve kirişin basitçe eğrilmesinden yapılmış yayı dedesinden kalma olup nesiller boyunca tekrar tekrar yıpranmış ve onarılmıŐtı. *Tıpkı gökyüzü gibi*, diye düşündü delikanlı, Kağan’ın çevresindeki insan kalabalığının biraznne geçmek için birkaç adım atarken. *Hiç değişmeyecek*. Yayını tutmak ona iyi geliyordu. Silahı çalıŐtıran karmaşık bir mekanizma yoktu. Kolunun bir uzantısıydı, o kadar.

Munokhoy burun kıvırdı. “O eski omak mı? Eminim hastalıklıkzleri avlamakta çok işe yarıyordur ”

Ganşuk avıyla arasındaki mesafeyilerken hafifçe sırtıtmak için kendi kendine müsaade etti. Bir gözünü av ekibininstnde tutan geyik hâlâ yükseltinin tepesinde otliyordu. Evet, diye aklından geçirdi Ganşuk, yayını kaldırıp nişan alırken, *bırak istediği kadar konuŐsun. O bu konuda sendenstn*. Zor bir atıştı, ama imkânsız değildi. Ganşuk göğsü tamamen dolana kadar yavaşça nefes aldı, sonra da duruşunun oturduğundan emin olana kadar nefesini tuttu. Kolları kaya gibiydi. Okun ucu hiç titremiyordu. Bekledi...

“ok uzak,” dedi Munokhoy, gereğinden yüksek bir sesle. Av ekibinden çıkan mırıldanmalar bunu doğrular nitelikte olmasına rağmen Munokhoy’un küçümsemesi kadar imâli -veya aleni- değildi.

Tehlikeyi sezen erkek geyik sese tepki vererek başını kaldırdı. Bacaklarındaki kaslar titredi, ama artık çok geçti. Ganşuk’un toplanmış kalabalığın çıkardığı sesin hemen ardından saldığı ok geyiğin göğsüne isabet etti. Beyaz kürkünden aşağı kan damlayan hayvan bir kez sendeledi, sonra da yere yığıldı.

Artık kalabalıktan hiç ses çıkmıyordu. Ganşuk da dönüp onlara bakma dürtüsüne direndi. “işte,” diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. “Babam da böyle avlanırdı.”

geday’ın gr kahkahası sessizliği bozdu. “Demek baban da benim kadar iyi bir niŐancıymıŐ.”

Ganşuk bust kapalı iltifat karşısında Kağan’a doğru dönüp başını saygıyla eğdi. Kafasını kaldırıncayageday’ın oraya ilk gelişinde de gördüğü aynı delici bakışlarla kendisini szdğn fark etti. Sanki Kağan’ın gzlerininnndeki bir bulut dağılmıştı ve adam uzun zamandır kendisinden saklanan bir Şeyi görüyordu.

Ganşuk göz ucuyla uŐađın Munokhoy’dan aldığı Çin tertibatını yere bırakmasını izledi. Başka hiç kimse bunu fark etmemiŐ veya umursamamıŐ gibiydi.

Gz gündoğumu vadiyi gengeday’ın hoşlanmadığı kadar yavaş dolduruyordu. Delikanlı sulak bir açıklığın kenarındaki donmuş toprağa yüzükoyun uzanmıŐtı. Soğuk iliklerine kadar iŐliyor, loş ışık gözlerine oyunlar oynuyordu. Avlanma koŐulları hiç de ideal sayılmazdı ve çok uzun süredir orada yatıyordu.

Güneş yüzünü bayırınstnden gösterinceye kadargeday nehir kenarındaki otların arasında

bulunan iki sureti seyretmişti. Suretler kâh birer hayvan, kâh kürk paltoları içindeki ağabeyleri gibi gözükiyordu. Kaslarına kramp girmeye başlıyordu. Avının kimliğini nihayet çıkarabilse dahi yayma onu vuracak kadar asılamayabilirdi.

Elleri ve dizleri üstünde doğrulup santim santim ilerlemeye başladı. Kırılğan ot sapları omuzlarına sürttü. Çıkan ses kulaklarına kocaman ağaç dallarının hışırtısı gibi geldi. Avının bunu duyduğundan emindi.

Ögeday karnıyla göğsünü yere yapıştırıp yavaşça nefes verdi. Neredeyse atış mesafesindeydi. Tek bir harekette oku yaya sürüp ayağa kalkar ve atış yaparsa bir geyiği alaşağı edebilme şansı yüksekti.

Fakat suretler ağabeylerine aitse o gece ateşin etrafında edilen alayın sonu gelmezdi. Hele birini vurmaya başarırca o zaman da alaydan çok daha fazlasına maruz kalırdı.

Ögeday alçak sesle sövdü ve dizlerinin üzerinde yavaşça doğruldu. Emin olmak zorundaydı. Aniden, vadinin sessizliği gür kahkahalarla bölündü ve Ögeday ciğerlerindeki tüm havanın dışarı kaçtığını hissetti. Birkaç saniye daha hareketsiz kaldı ve geleceğinden emin olduğu alaycı sözleri bekledi. Ama öyle bir şey olmadı ve ağabeylerinin kendisine gülmediğini fark etmek neler olduğuna dair duyduğu merakı pek de azaltmadı. Genç adam yine bir kahkaha tufanı yükselene kadar bekledi, ardından ayağa kalktı ve kendinden emin adımlarla, açıklığa daha yeni varmışçasına ilerledi. Çalılara sürtünen vücudunun çıkardığı sesler artık umurunda değildi. En büyük ağabeyi Cuci sese doğru dönmüştü ve onu tanıyarak el salladı.

“Üçüncü Kardeş! Buraya gel. Çağatay dün geceki büyük macerasını anlatıyordu,” deyip güldü.

Ögeday gülümseyerek ağabeylerine doğru koştu. Lakabından utanmıyordu, çünkü doğruydu: Cengiz Han’ın dört oğlundan sadece Tuluy ondan daha küçüktü.

Genellikle kardeşlerin en yakışıklısının Çağatay olduğu düşünülürdü ve saray göstericileri kadar güzel öykü anlatabilme yeteneğinin kamptaki kadınları baştan çıkarma becerisine katkıda bulunduğu kesindi. Cuci daha ziyade en büyük oğul mevkiinden faydalanırdı, sıkça hastalanan Tuluy ise bu özelliğini peşinden hiç eksik olmayan kadın sürüsünün ilgisi ve düşkünlüğüyle değerlendirmeyi başarırdı. Ögeday su kovaasına bakarken karşılaştığı görüntünün fena olmadığını düşünse de çoğu kimse babasına benzediğini söylerdi, hem fiziksel görünüm hem de davranış biçimi bakımından.

“Doğal nimetlerine diyecek yoktu,” dedi Çağatay heyecanla, küçük kardeşi onlara yaklaşırken. Genç adam ellerini göğsünün önünde tuttu, sanki bu hareket az önce Cuci’ye anlattığı öykünün Ögeday tarafından da anlaşılması için yeterliymişçesine.

“Hiç göğüsleri küçük bir kadınla beraber oldun mu?” diye sordu Ögeday.

Çağatay sahte bir öfkeyle yüzünü buruşturdu ve Ögeday hüsrânını unutarak güldü.

“Cidden Çağatay, sanki yatağına iyice olgunlaşmış kızlardan başkasını atmıyorsun,” diye takıldı Cuci. Üçünün en büyüğü olduğunu gösteren şey sadece boyu değildi. Şimdiden göz çevrelerinde kırışıklıklar belirmişti, bakışları çok daha dikkatli ve deliciydi. Liderliğin yükünü sırtlanmaya hazırmışçasına omuzları biraz geriye çekikti. Ellerini havaya kaldırıp önündeki boşluğu avuçladı. “Oooh! Ne kadar dolgun!”

Çağatay elinin tersiyle onun omzuna vurdu. “Kavunlarımı rahat bırak!”

Atılan kahkahalar açıklıkta gürleyen yeni bir sesle kesildi. “Çok etkilendim!”

İçlerinden biri oldukça heybetli olan beş adam, Ögeday’ın az önce yattığı yerin arkasındaki ağaç sırasının arasından sabah güneşinin altına çıktı. Işık, Cengiz Han’ın boynunun etrafındaki altın takılardan yansıyor ve aynı ışık üzerlerindeki kara pelerinlerde kayboluyormuş gibi görünüyordu.

“Oğullarım ne kadar da büyük avcılar,” dedi Cengiz. “Geyiğinizi çoktan öldürüp derisini yüzmüş

olmalısınız, çünkü burada dikilip birbirinize öyküler anlatıyorsunuz. Hadi bakalım, avınızı bana da gösterin.”

Ögeday dönüp Çağatay’a baktı ve ikinci Kardeş’in suratında panikten başka bir şey göremeyince bakışlarını nehirden tarafa çevirdi. Yanakları utançla kızarıırken başarısızlıkla sonuçlanan avının burukluğunu içinde hissetti. Onlar yere kök salmışçasına beklerken Cengiz ile dört adamı kolayca etraflarını sardı. *Ürkmüş geyiklerden farkımız yok*, diye aklından geçirdi Ögeday. Cengiz yalnız olsaydı, oğullarını bu hâlde yakaladığına hiç kimse tanıklık etmeseydi yalnızca babalarının azarıyla paçayı kurtarabilirlerdi. Fakat böyle bir durumda dayak yemeleri işten bile değildi.

“Baba—” diye başladı Cuci.

“Beslememiz gereken bin yedi yüzden fazla boğaz var.” Cengiz’in sesi ne hınç ne de öfke taşıyordu, ama oğulları gerçeği biliyorlardı. “Bu bölgedeki çiftçiler bize yeterince gıda temin edemezler, üstüne onları yesek bile.”

Ögeday yalnızca yamyamlık düşüncesiyle değil, babasının böyle bir olasılığı dile getirirkenki sakin ve zahmetsiz tavırları karşısında da kendine hâkim olamayarak ürperdi.

“Hünerli avcılar olmadığınızın farkındayım; ama sizi buraya avlanmayı *öğrenesiniz* diye gönderdim,” dedi Cengiz, Cuci’nin bitirmesine izin verilmeyecek olan açıklamasına cevaben. “Erzaka ihtiyacımız var. Bu kabilenin her bir üyesi—”

Ögeday bir elini havaya kaldırarak babasını susturdu. Muhafızlardan ikisinin Büyük Han’a tokat atılmış gibi tepki verdiğini gözünün ucuyla görebiliyordu. Delikanlı onlara aldırış etmeksizin bir parmağını dudaklarına götürdü ve babasının yüzünü görmesine yetecek kadar başını çevirdi.

“Geyik,” dedi ağzını sessizce oynatarak, sonra da parmağıyla yerini gösterdi. Nehrin aşağısında, karşı kıyıda iki tane iri dişi ve kocaman bir erkek geyik duruyordu.

Cengiz’in gözleri oğlunun parmağını izledi ve başının bir hareketiyle nehre en yakın muhafızlarına diz çökmelerini işaret etti. Grup içgüdüsel olarak dikkatini avlarına verirken aile içi disiplin unutulup gitti. Muhafızlar yavaşça yere çöktü; kılıçları bu avda yararsızdı ve ayakta durarak avcılara engel olmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Su kenarında sessiz sedasız ilerlemeye başlayan Cuci ile Çağatay’ın çizmeleri nehir taşları üzerinde hafif çıtırtılar çıkarıyordu. Cengiz yayını sırtından aldı ve gözleri geyiklere kilitlemiş vaziyette nehre doğru bir adım attı. Yanındaki Ögeday’ın da yayı hazırды ve sığılığa aynı anda girerek çizmelerini buz gibi suya soktular.

Cuci ile Çağatay’ı duyan geyikler hemen başlarını kaldırdılar ve böylece Cengiz ile Ögeday’a yanlamasına duran üç mükemmel hedef teşkil ettiler. Hazır bekleyen ikilinin yay kirişleri neredeyse aynı anda tınladı.

Erkek geyiğin boynuna iki ok saplandı, darbelerin alçak sesi nehrin karşısından neredeyse hiç duyulmadı. Fakat sesin kaynağına çok daha yakın olan dişiler ürkerek yerlerinden fırladı ve ağaçların arasında gözden kayboldular. Erkek geyik ayakta kalmak için uğraştı, sonra öne doğru devrilerek nehre düştü ve orada çaresizce debelendi.

Bir sevinç narası atan Ögeday vurduğu geyiğin sürüklenip gitmesini engellemek için mümkün olduğunca büyük bir süratle sulara bata çıka nehirden aşağı koştu.

“İyi atıştı,” diye bağırdı Çağatay. Muhafızlar beğenilerini ıslık çalarak gösterdiler. Hatta Cuci yanından geçen küçük kardeşini alkışladı.

Geyik debelenmeyi bırakmıştı ve Ögeday ona ulaştığı sırada nehir hayvanın leşine asılmaya başlıyordu. Delikanlı etrafına sular sıçratarak durdu, gevşek taşlara basmadığından emin oldu ve geyiğin boynuzlarını kavradı. “Bana yardım edin!” diye seslendi.

“Hayır!” Cengiz’in sesi netliğini kaybetmeden suyun karşısına kadar ulaştı.

Ögeday ayaklarını yere sağlam basarak arkasına bir göz attı. Cuci ile Çağatay karşı kıyıya olan yolu yarılamışlardı. Babalarının sesini duyunca onlar da durdu.

“Siz ikiniz,” dedi Cengiz, “kadınları da alıp kampa dönün; bu sizin avınız değil.”

Çağatay’ın hemen boynu büküldü ve omuzları çöktü. Cuci tereddüde kapıldı.

“Geri dönün!” diye kükredi Cengiz. Ögeday’ın ağabeyleri babalarının ses tonuna çabucak tepki vererek yönlerini değiştirdi. Üzerlerinden sular damlar hâlde nehrin kıyısında dururlarken av mahallinden tamamen ayrılmaya hiç gönülleri yoktu. Babalarının yakın korumaları onların yanına giderken kuşağından kemik saplı, büyük bir deri yüzme bıçağı çıkaran Cengiz ise nehrin karşısına geçti.

Dengesini kaybettiğini hisseden Ögeday tekrar ölü geyiğe doğru dönmek zorunda kaldı. Hayvan düşündüğünden daha iriydi ve onu pek iyi tutamamıştı. Boynuzlarına asılarak leşi nehirde çıkaramazdı. Daha iyi bir konum alması lazımdı. Hayvanın arka kısmına geçmeye çalışırken babası yanında belirdi. Cengiz sol kolunu ölü hayvanın omuzlarına attı.

“Hazır mısın?” diye sordu Cengiz, yüzünü Ögeday’ınkine yaklaştırarak.

Ögeday, babasının nefesindeki kokuları -et, sarımsak, kımızın ekşiye kaçan aroması- alabiliyordu. Bir an için sanki yine babasının -daha önce hiç görmediği bu haşin bakışlı garip adamın- kucağında oturan, daha o kavramların ne anlama geldiğini bile bilmeksizin kendini güvende ve korunaklı hisseden bir bebek olup çıkmıştı.

“Kaldır!” diye bağırdı Cengiz. Ögeday geriye doğru tökezleyince geyik leşi nehir kıyısına doğru yalpaladı. Delikanlı kendi ayağına takılıp yere sertçe düştü ve geyiğin boynuzları baldırlarına batarak canını yaktı. Hayvanın başı kucağında duruyordu. Leşin büyük bölümüyse sudan çıkmıştı.

Nehrin kıyısına çıkan Cengiz, kestirmesi güç bir ifadeyle yerde yatan Ögeday’a baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Ögeday. Ardından, babasının yüz ifadesini hoşnutsuzluk olarak kabul edip kendini savundu. “Konuşmaya devam etseydik geyikler bizi duyup—”

Cengiz başını iki yana salladı. “Doğru kararı verdin,” dedi. “Sözümü kestiğin için sana kızgın değilim.”

Ögeday babasının aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştı.

“Neden erkek olanı seçtin?” diye sordu Cengiz.

Ağabeylerine ve muhafızlara bir göz atan Ögeday ani bir karar verdi. *Ona doğruyu söyle.* “En iyi seçim oydu baba. Dişilerden birini vurmak aklımın ucundan bile geçmedi. Öyle yapmalıydım. Özür —”

Cengiz elini sallayarak özrü geçiştirdi ve oğlunun yanına çöktü. Deri yüzme bıçağını aralarındaki toprağa sapladı, sonra da karşı kıyıdaki adamlara baktı. “Ağabeylerin ne yaparlardı biliyor musun?”

Ögeday doğru cevabın ne olduğundan emin değildi, ama babasının o yanıtı zaten söyleyeceğini sezindi. O yüzden de sessiz kaldı.

“Erkeği benim vuracağımı tahmin edip dişilerden birini seçerlerdi.”

Ögeday’ın karnı yine düğümlendi ve bir kez daha kendini aptal bir çocuk gibi hissetti. Ağabeylerini geyik sanarak onlardan birini vurmasına ramak kalan bir çocuk. “Daha fazla etimiz olurdu,” derken sözcükler boğazını yakıyordu.

“Evet, doğru Ögeday. Daha fazla etimiz olurdu.”

Ögeday kucağındaki hayvana dik dik baktı. Onu iterek kendinden uzaklaştırmak istedi. Öldürmenin verdiği heyecan hızla azalıyor, geriye sadece kendi arzularından ötesini düşünememekten gelen yürek

burkucu bir utanç kalıyordu.

“Geyiği vurdun, çünkü onu istiyordun,” dedi Cengiz. “Onun sana sunduğu nimeti istiyordun. Bana danışmadın, iznini istemedin ve tereddüt etmedin.”

Ögeday başını kaldırıp babasına baktı; fakat Büyük Han hâlâ dalgın gözlerle nehri karşı tarafına bakıyordu.

“Tam da benim yapacağım şeyi yaptın,” dedi babası yavaşça ve gözlerini nihayet Ögeday’a çevirdi.

Ögeday babasının sesinde duyduğu kedere bir açıklama getirebilmek için ona bakarak yüzünü inceledi. Etrafındaki her şeyi, ellerindeki geyik boynuzlarının sertliğini; yanlarından akıp giden nehrin suyunu; soğuk sabah havasında babasının kine karışan nefesini; babasının göz çevrelerini saran, güneşten ve mevkiinin ağırlığından kaynaklanan kırışıklıkları; korkusu ve paniği geçerken karnında ansızın beliren boşluğu seziniyordu ve babasının sözlerinde basit bir iltifattan fazlasının yattığını biliyordu. Bir an için nehir kenarında bir başlarına kaldılar ve dünyada onlardan başka hiç kimse yoktu.

Farklılıklardan çok benzerlikleri olan bir baba ve oğul.

Cengiz başını yukarı aşağı salladı ve o an geride kaldı. Adam otların üstünden kalktı ve deri yüzme bıçağının kınını kuşağına bağlayan deri sırımları çözdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Ögeday.

“Bu benim avım değil,” dedi Cengiz. Bir kez daha oğlunu süzdü, sonra da gerisingeri dönüp nehre girdi.

Ögeday yerdeki bıçağa baktı. Dedesine ait olan silahı hemen tanıdı. Bu kendisinden, hatta babasından bile daha yaşlı bir nesneydi. Yalımı ıslak topraktan çekip çıkardı. Metal parlak sabah güneşinde donuk bir renkle parıldadı. Yalımı uzun olmasına rağmen ağırlığı iyiydi ve elinde kolayca hareket ediyordu.

Ögeday geyik leşinin altından çıktı ve hayvanın cüssesini gözden geçirdi. Muhtemelen bir midillinin yarı ağırlığındaydı. Parçalara ayırdıktan sonra bile onu kampa kadar taşımak için birden fazla sefer yapması gerekecekti. Tüm eti kampa götürmek o günün büyük kısmını alacağa benziyordu.

Ögeday nehrin karşı yakasına baktı. Cengiz öteki tarafa ulaşmıştı ve muhafızlardan biri ona pelerinini veriyordu. “Hey,” diye bağırdı delikanlı, “biriniz burada kalıp şu eti taşımama yardım edin.”

Yegâne sesin aralarındaki nehrin şırıltısı olduğu uzun bir an geçti. Derken Cengiz kafasını arkaya atarak gür bir kahkaha patlattı. Cuci ile Çağatay’ı oradan kovalayarak kampa geri gönderdi ve muhafızlardan ikisi onları izledi. Cengiz geride kalan ikiliyle bir şeyler konuştu ve Büyük Han’a pelerinini vermiş olan kafasını salladı. Büyük Han son bir defa dönüp Ögeday’a baktı ve peşinde bir muhafızla oradan ayrıldı.

Son muhafız suyun karşısına geçene dek Ögeday geyiğin karnını yarmış ve butlarındaki deriyi sıyrarak alttaki yağsız eti açığa çıkarmaya başlamıştı.

9. BÖLÜM

MANTARLARIN DELİLİĞİ

Feronantus, Istvan'ın dün gece yediği halıtları sabah kampında asabi bir teslimiyetle dinledi. Cnân'a teşekkür etti, sonra da Eleâzar ile Percival'in soyulup örülmüş dallardan yapılma bir su seddiyle aylak aylak balık avladıkları nehrin kıyısına indi. Adamlar birkaç dakika boyunca kendi aralarında konuştular, ardından grubun geri kalanını topladılar. Cnân geçen gece Istvan'ı ne kadar dikkatli izlediyse şimdi de lideri aynı dikkatle izliyordu. Adamın isminin anlamını çıkartmakta güçlük çekmişti, kulağa Latince gibi geliyordu ama öyle değildi; tâ ki Taran'ın ona *Ferhonths* diye hitap ettiğini duyana kadar. İşte o zaman bu ismin kibar ortamlarda kullanılmak üzere Latinceye çevrilen eski bir barbar adı olduğunu anlamıştı, muhtemelen Gotçadan.

Feronantus genç Bağcıya yanlarına gelmesini işaret etti. “Cnân bir süredir keşif yapıyordu,” dedi.

“Çoğu zaman ortalarda gözüktüğü yok,” dedi Roger kabaca.

Feronantus adamın ses tonuna içerledi. “Bizi rotamızda tutacak kadar sıklıkla geri geliyor ve dikkatimizi dağıtacak birileriyle karşılaşmamızı sağlıyor. Son olarak dernek evinde toplandığımızdan beri korktuğum bir soruna değindi.”

Feronantus genç kadının göl kenarında gördüklerini anlattı.

“İzdirap çekiyor diye bir insanı eleştiremeyiz ya,” dedi Roger.

Percival başka görüşteydi. “Yerine getirmemiz gereken bir görevimiz var,” dedi. “Burada birer kardeş gibi çalışıyoruz. Istvan bize asla tam anlamıyla katılmadı ve şimdi de... Onunki izdirap değil. Katıksız, delice bir intikam hırsı. Aksi takdirde neden bir tuzakçı ailesini öldürsün ki?”

“Istvan, Moğol muhafızların peşinde,” dedi Feronantus. “Vergi toplayıcılarının izini sürüyor ve Moğollarla işbirliği yapan köyleri inceliyor. Cnân onun sadece bir gecelik emeğinin sonuçlarını gördü. Bunun ilk olduğunu sanmam. Istvan aynı şeyi daha önce de yaptı ve yine yapmayı planlıyor. Bu olay dikkatleri çekecek, muhtemelen şimdiye dek çoktan çekmiştir de. Kırsal kesim şok geçiriyor. Moğol olsun ya da olmasın her tarafta askeri birlikler cirit atıyor. Artık toplanıp taşınan tüm mal ve paralara atlı grupların muhafızlık edeceği muhakkak.”

“Ana yollardan mümkün merteye uzak duruyoruz,” dedi Cnân, “fakat kürk tacirleri ormanın, tarlaların ve suyun olduğu her yere giderler.”

“Senin gördüğün,” dedi Illarion, “daha büyük bir grubun küçük bir parçasıydı. Başka ekiplerin de bölgenin dört bir yanına dağıldığına, kürk toplanabilecek her ormanı ve vadiyi dolaştığına güvenebilirsin. Yılın bu zamanında daha şimdiden ticaret mallarından oluşan küçük bir servet toplamışlardır. Bu da...”

“Korumasız gezmelerinin mümkün olmadığı anlamına geliyor,” dedi Taran.

Roger öfkeli gözlerle Cnân'a dik dik baktı. Genç kadın da ona aynı şekilde karşılık verdi. Buruk bir edayla yüzünü ekşiten şövalye bakışlarını bir anlığına başka yöne çevirdi, sonra tekrar önüne dönüp özür dilercesine başını salladı. “Bu hiç de iyi bir haber değil,” diye açıklamada bulundu.

“Istvan en cesur ve vefalılarımızdan biriydi.”

“Mohi onu mahvetti,” dedi Finn, kaba bir Latinceyle.

“Ailesi gözlerinin önünde katledilmesine rağmen Illarion mahvolmadı,” diye hatırlattı gruba Feronantus. “Fliç kimseyi kaybetmeyi göze alamayız. Cnân’la beraber üç kişilik bir ekip göndereceğim: Eleâzar, Percival ve Raphael. Cnân, Istvan’ın izini sürecektir ve siz üçünüz onu aramıza dönmeye ikna edeceksiniz.”

“Kusura bakma ama bu kız bir binici değil,” dedi Eleâzar. “Başımız derde girerse—”

“İşte o sebepten dolayı,” dedi Feronantus, “başınızın derde girmemesi için elinden geleni yapacak. Zaten benim tercihim de o yönde.”

Bu sözler son noktayı koydu. Tüm şövalyeler dönüp Cnân’a baktı, bazılarının kaşları çatıktı.

Cnân üç şövalyenin kendisine ayak bağı olmasını beklememişti. Aynı anda hem boş yollar bulabilecek, hem de Istvan’ı arayan ekibe eşlik edebilecek kadar geniş bir alanda iz süremeyeceğini tiz bir sesle, açıkça belirtti. “Hem Istvan kendiliğinden geri gelebilir,” diye ekledi.

Feronantus elini sallayarak bunu savuşturdu. “Daha şimdiden bölgede epey keşif yaptın, değil mi? Istvan belirgin bir toynak izine ve yürüyüşe sahip iri bir atın üstündeki iri bir adam. Onu bizden daha kısa sürede bulabilirsin. Böylece dostumuz dikkatleri daha fazla üzerine çekmeden önce Percival, Raphael ve Eleâzar onu bertaraf edip gerekirse başına bir çuval geçirebilirler. Burada bir gün daha oyalanıp pantolonlarımızdaki söküklere yamayacağız.”

Cnân gülümsememek için kendini zor tuttu. Bu Feronantus’un yalnızca söküklere yamamakta değil; çorap dikmekte, et kurutmakta, ot toplamakta ve bugün tamamlamaları hâlinde yarın uzun bir yolculuk yapmalarına imkân tanıyacak diğer tüm angaryalarda kullandığı çok amaçlı bir deyişti.

“Sonra da,” diye devam etti Feronantus, “mevcut güzergâhımız üzerinde doğuya ilerleyeceğiz. Kiev atla en fazla iki haftalık mesafede. Eğer Istvan’ı üç gün içinde bulamazsanız bizi takip edin. Ne de olsa arkamızda bıraktığımız izler senin yeteneklerine sahip biri için utanç verici derecede bariz olacak. Bize Kiev eteklerinden geçen güvenli bir yol göstermen için sana ihtiyacımız var Cnân. Orada sefalet ve kargaşadan başka bir şeyle karşılaşacağımızı sanmıyorum.”

“O menfur yere hiç gitmesek daha iyi,” diye fikir belirtti Roger.

“Ah, ama gitmek zorundayız,” dedi Percival. “Bu bir onur meselesi.” Lâkin dostları arasındaki bu tartışmadan bıkan Feronantus iki elini birden kaldırarak onları susturdu.

Bu bölgenin tamamı bataklıkimsi bir yapıdaydı ve sözüm ona Han katili grup, bazı Avrupa krallıklarından bile daha fazla yer kaplayan geniş ve sulak bir arazinin -Feronantus’un dilinde bir mariscus’un- güney eteklerinde bir süredir dolanmaktaydı. Cnân bölgeyi iyi tanıyordu; çünkü son iki ayının önemli bir kısmını doğudan batıya geçebilmek için bataklıklarda yolunu bulmaya çalışarak harcamıştı. Yenilebilir bitkiler bol, Moğollar ise kıtlı; bu yüzden büyük ölçüde güzel vakit geçirmişti. İnsanlar işe karışmayınca bitki türleri de tercih ettikleri su miktarına bağlı olarak kendilerini alçaktan yükseğe doğru sıralamıştı.

Yağmur sularıyla dolan en dipteki hendekler gür ve yeşil sazlarla kaplıydı. Tek tük kumluk adalar çalığı andıran bodur söğütlerin mekânıydı. Suyu dayanıklı diğer şeyler öyle bol yetişiyordu ki oralarda en sefil kaçaklardan başkasını bulmak mümkün değildi. Sadece böyle bir yerde yaşamak dahi bir kanun kaçağı veya cadı olduğunuzu kabul etmek gibi bir şeydi. Bataklığa boşalan vadileri ve koyakları tika basa dolduran ağaçlar genellikle odun kömürçüleri hariç kimsenin ilgisini çekmeyecek kadar küçüktü.

Daha yukarıdaki engebeli topraklar pek yüksek ve kuru sayılmasa bile en azından tarıma uygundu. İnsanların hâlen yaşadıkları yerler tarlalarla bezeliydi, fakat büyük çoğunluğu Moğol toplulukları için ideal denebilecek geniş otlaklarla kaplıydı.

Cnân grubun güzergâhını belirlerken bu sulak düzlüklerden ve kıyılardan hiçbirini tercih etmiyordu. Fakat bu bataklıkimsı topraklardaki rutubetli koyakların aşılmaz ormanları ile açık tarım arazileri arasında korunaklı bölgeler bulunduğunu keşfetmesi uzun sürmedi. Bazen kilometrelerce uzunluğunda, bazen de sadece birkaç adım genişliğindeydiler; ağaçlar onları gözden saklayacak kadar sık, fakat ilerlemelerine engel teşkil etmeyecek kadar da seyrek.

Cnân bu şövalyelere nispeten daha seyrek ormanların kıyısı boyunca ilerleyerek, olumlu bir rapor verdiğinde açık arazileri hızla geçerek, birkaç dakikadan daha uzun süreler boyunca dört nala at sürmeyip ağaçların sağladığı emniyeti nadiren terk ederek yolculuk etmeyi öğretmişti.

Istvan'ın seçeceği en muhtemel güzergâh üzerinde bulunan kırsal arazide meşe koruluklarıyla çayırılar birbirini izliyor, bunların arasına az sayıda inişli çıkışlı tepenin yanı sıra tek tük bataklıklar ve küçük, temiz göller karışıyordu. Ormanların ve tarlaların içinde nadiren höyükler ile yuvarlak kaya yığınları çıkıyor, sanki oraya bir devin kesesinden düşmüş gibi görünüyordular. Cnân bunlardan bazılarının soyguncular tarafından gizlenme yeri olarak kullanıldığının farkındaydı; batıya yaptığı uzun yolculuk sırasında elma aşırma veya çiftçilerin sebze kilerlerini yağmalamak için koca bataklıktan çıktığı zamanlarda yuvarlanmış kaya yığınlarının girişinde onlardan kalan artıklara rastladığı olmuşt.

Saklanma yerleri artık boştu. Bu iyiye işaret değildi. Soyguncular işe çıkmanın ne zaman çok tehlikeli bir hâl aldığını iyi bilirdi.

Yol boyunca kadının yanından ayrılmayan Raphael çoğunlukla sessizdi. Latinceyi yoğun bir aksanla konuşan Eleâzar ise gevezeleşmişti ve sık sık şikâyet ediyordu. Bu tavrı ilk başlarda Cnân'ın asabını bozdu. Fakat gün ilerledikçe bunun, yani aklına geleni söylemenin ona ve halkına özgü bir davranış olduğunu anlamaya başladı.

Eleâzar, Legnica'nın dışındaki dernek evine gelen son kişi olduğu için Cnân onun hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Yolculuklarının ilk bir-iki gününde adamın silahının saçma ebatları karşısında gülmek için kendisini zor tutmuştu, zira Eleâzar'ın taşıdığı çift elli kılıç şövalyenin boyundan biraz daha uzundu. Sırtına asılı bir kının içinde duran şeyi aşıla aşıla çekmesi bile bitmek bilmiyordu ve diğer şövalyeler bir saldırı hâlinde Eleâzar'ın etrafında bir savunma hattı kuracaklarını, böylece canlarını feda etmeden önce ona kılıcını çekip savuracak kadar zaman kazandırmayı umduklarını söyleyerek onunla bol bol dalga geçiyorlardı.

Percival ise düşüncelerini kendine saklıyordu ve bu düşünceler oldukça karamsara benziyordu; adamın pek gülümsediği yoktu.

Karşılaştıkları ilk iz dizisi olsa olsa iki günlüktü. Cnân kırsağından -şövalyeler aygırları yeğlediği için gruptaki tek kısraktı bu- inip dar günışığıyla bezeli bir çayırın çamur ve çimenlerinin üstüne diz çöktü. Raphael ile Percival de ona katılarak izlerin karşı tarafının iki adım gerisine çöktüler. Moğollar askeri harekâtlarının bu ileri safhalarında bozkır midillilerinin yanı sıra genellikle atlara da binerdi; Feronantus'un da daha önceden gözlemlendiği gibi savaş, atları çabuk yıpratırdı ve ordular stoklarını sürekli yenilerdi. Moğollar daha iri ve yumuşak başlı batı atlarına bindiklerinde bu kombinasyon eşsiz izler bırakmalarına yol açardı. Mutsuz binekler alışık olmadıkları biçimlerde dürtüldüklerinde veya garip dillerde verilen komutlar duyduklarında daha bir çekingen davranırlardı.

Cnân izlerin düzensizliğini işaret ettiğinde Raphael kafa salladı. Percival yere saçılalı daha bir gün

bile olmamış sidik kalıntılarını gözlemlemek üzere eğildi. Bir tutam çamur alıp burnuna yaklaştırdı ve dudak büktü. “Bir çiftlik hayvanı veya yük beygiri olabilir. En uyuşuk binekler hep düşük mevkili kara kemiklere kalır.”

Cnân hadım edilmiş hayvanların çatışmada işe yarayabileceğini biliyordu; fakat çok eski geleneklere dayanarak aygırları tercih eden bu şövalyeleri ikna etmek zordu. Öte yandan Moğolların kısraklarla bile çatışmaya girdikleri olurdu. Bazen azmış hâldeki kısraklar karşılarındaki aygırların dikkatini çok kolay dağıtırdı.

Buna karşın bu grubun iki binicisi bir şövalyenin tüm isteklerine cevap veren destriyerlere, muhtemelen yerel bir voyvodanın stokundan seçilmiş aygırlara biniyordu. Sidikleri çamurun içine işleyip çok keskin bir koku bırakmıştı. İzler atların huysuz fakat hâllerinden yeterince hoşnut olduğunu, binicilerinin de ata binmekten iyi anladığını gösteriyordu.

Cnân bunun bir çift dükün veya onların adamlarının Moğollar tarafından korunduğunu gösteren açık bir işaret olduğunu düşündü. Tıpkı o kürk taciriyle yanındaki askerler gibi. Bunlar canlarını kurtarmak için kendi halklarına ihanet eden fırsatçılardı.

Istvan’ın böyle kudurmasına şaşmamak lazımdı.

Percival yirmi adım uzaklaşıp orman sınırını takip etti. Atları kulaklarını yatırarak onu bir müddet seyretti, sonra da başlarını silkelediler ve otlamak üzere boyunlarını eğdiler. Eleâzar doğru bir davranış sergileyerek onları beyaz çiçekli bir sarmaşık yığından uzağa itti. Hasta veya sarhoş bineklere ihtiyaçları yoktu.

Birlikte Percival’e bakarlarırken Cnân çıkardığı sonuçları Raphael için özetledi. “On iki atlı,” diye bildirdi. “Moğollar veya Tatarlar. Görevlerinden sıkıldıkları için disiplinleri gevşek. Ama onlara iki voyvoda veya en azından asil atlara binen yerel yetkililer eşlik ediyor. Ya vergi toplayıcı ya da kadastrucu olarak çalışıyorlar. Tutsak alınmamışlar.”

“Güzel,” diyen Raphael, genç kadının becerisi karşısında gülümseyerek.

“Kadastrucu mu?” diye sertçe sordu Eleâzar. Yine de suratında kuşkudan çok şaşkınlık vardı.

“İstilacılar topraklarını ölçüp servetlerini sayıyorlar,” dedi Raphael. “Yani burada kalmaya niyetliler.”

Percival yanlarına döndü. “Istvan onları ormandan izlemiş,” dedi. “Sonra da peşlerine düşmüş. Dostumuz kurt olup çıkmış.”

Başka söze gerek yoktu. Istvan’ın demir kırır aygırından kalan izleri incelemek üzere Cnân da ormanın sınırına gitti. Geri geldiğinde hep beraber atlarına bindiler. Bu civardaki koruluklar dikenli böğürtlenler ve ısırğan otlarıyla doluydu. Çamurlu topraklar binicilerin cesaretini kırıyor, muhtemelen yerel ayılardan başka hiçbir şeye geçit vermiyordu. Cnân daha önce o ayılardan birkaçının izlerini tespit etmişti. Ne ilginçtir ki içlerinden biri kısa süreliğine Istvan’ın peşinden gitmiş benziyordu.

“Sıradan bir kervan,” diye gözlemede bulundu Raphael. “Önce hangisini selamlayacağız?”

Eleâzar ile Percival vergi toplayıcılarını değil de Istvan’ı takip etmelerini önerdiler.

“Zaten yakında ikisiyle de karşılaşacağız,” dedi Cnân.

Raphael ile Percival kadının ne demek istediğini anladılar. Sık koruluklar çok geçmeden hem avı hem de avcuyu bir araya getirecekti. Istvan sahiden de böyle bir grubun üstesinden tek başına gelebileceğine inanıyor muydu?

Eleâzar bu haberleri somurtarak karşıladı.

Percival başıyla onayladı. “Bizim avımız Istvan. Onun kimi avladığının bir önemi yok, tabii

şimdilik.”

“Epey hızlı gidiyor,” diye gözlemledi Eleâzar.

“İzini bulduğumuza göre artık biz de öyle yapacağız.”

Cnân kırsal bölgenin bu kesiminin genel yapısını bildiğini sanıyordu; fakat orman sığ bir menderesin etrafında genişleyip büyüyerek onu şaşırttı. Nehir yatağının en geniş kısmında aralara serpiştirilmiş kaya yığınlarıyla bölünen uzun bir akak bulunuyordu. Genel olarak batıdan doğuya doğru uzanıyordu ve küçük grup onun güney sınırından ilerliyordu. Belirgin bir kıyısı olduğu söylenemezdi, zira yağmurların beslediği akıntılardan ve söğüt bataklıklarından oluşan karmaşık bir örgüye sahip taşkın havzası epey genişti.

Orman bu kesikli sahadan uzak durmuşsa da son zamanlarda bazı çiftçiler zengin ve ağaçsız topraktan istifade ederek yeşil yulaflarla bezeli tarlalar açmışlardı. Dolmen benzeri kayaların etrafını ve sazlarla dolu alçak, nemli olukların arasını sürmüşlerdi.

Vakit günün ilerleyen saatleriydi. Güneybatıdan esen ılık bir rüzgâr sazların dalgalanmasına neden oluyordu. Nehrin karşı tarafında, yaklaşık bir kilometre uzaklıkta alçak bir yerleşke göze çarpıyordu. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Belki de yerli halk tarlalarını ekmiş, sonra da saklanmıştı; hem vergi toplayıcılardan, hem de askeri birliklerden.

“Buralarda kullanabileceğimiz bir sığılık olmalı,” dedi Raphael, nehir kenarının aşağısını ve yukarısını gözleriyle tarayarak.

“Oyalanmamaya bakalım,” dedi Percival. “Yüksek bir gözlem noktası olmadığı gibi ani saldırılar için de bir sürü fırsat var.”

Önlerindeki nehir yatağı, kumluk yahut taşlık sığılıkları kullanarak doğuya veya batıya giden binicilerin görünmeden yol alabilecekleri dolambaçlı sazlık ve söğüt kümeleriyle doluydu. Savaşçılar atlı bile olsalar çalıkların arasına gizlenmiş mevzilerinden fırlayarak yolcuları gafil avlayabilirdi. Yüksek kıyılar ve alçak tümsekler zaten karmakarışık olan araziye daha da içinden çıkılmaz bir hâle getiriyordu. İz sürmek, bulmak ve sürprizlerden sakınmak için hayal edilebilecek en kötü yerdeydiler.

Bu arapsaçının üstündeki gökleri gözden geçiren Cnân kargalardan ve diğer kuşlardan -sığırcık, karatavuk, hatta kızılgerdan-oluşan en büyük sürüyü tespit etti ve doğuya yönelmekte olduklarını gördü. Henüz etrafta hiç akbaba yoktu. Genç kadın havayı koklamasına rağmen batıdan esen rüzgâr hiç yardımcı olmuyordu. “Şu yönde atlar ve inekler var,” dedi. “Herhâlde bir başka büyük çiftlik. Kuşlar dışkıları didikliyor.”

Eleâzar alçak bir ıslık çaldı. “Buradan o dışkıları sığırların mı yoksa atların mı bıraktığını da anlayabiliyor musun?” diye espri yaptı.

Cnân dudaklarını büzdü.

Percival ikilinin arasından geçip atını döndürdü ve az önce içinden çıktıkları ağaçların bulunduğu güney yönüne baktı. “Bu koruluklar şeytanın bile kafasını karıştırır,” dedi. “Kürk tacirleri karşıya geçmiş olmalı, tabii peşlerindeki Istvan da. Haydi gidip hangi sığılığı kullandıklarını bulalım.”

Karşıya geçmek için eyer çantalarına ve denklerine çekidüzen verdiler.

“Istvan bizimle dövüşmez, değil mi?” diye sordu Eleâzar.

“O şeytani mantarlar—” diye başladı Raphael, ama sözünü bitirmedi. Percival nehrin aşağı tarafına baktı, sonra da atını aniden döndürdü ve ileri fırlayarak bir kaya yığınının güneşten ısınan tarafına geçti.

Diğerleri de onu takip etti.

“Şu tepenin üstünde askeri bir birlik var,” diye açıkladı. “Otuz veya kırk kişiler. Güneş gözlerine vuruyor. Bizi henüz görmediklerini umuyorum. Artık av olan biziz.”

Kayalık çıkıntının etrafından dolaşarak onun uzun gölgesine girdiler ve yüksek sazların korunağı arasından doğuya baktılar. Percival haklıydı. Askeri birliğin büyük çoğunluğu farklı cinslerde atlara binen Moğollardan oluşuyordu.

“Ana kuvvet. Illarion’un da tahmin ettiği gibi,” dedi Eleâzar.

“Olabilir. Bizimle aynı yöne gidiyorlar. İzimizi sürüyor olmaları bile mümkün. Geri dönemeyiz.”

“Istvan’ı da takip edemeyiz,” dedi Raphael. Bunun bir soru mu yoksa yorum mu olduğunu kestirmek güçtü.

Percival başını iki yana salladı. “Bu kayaları kendi yararımıza kullanabiliriz, tabii Cnân kadar iyi iz süremiyorlarsa. Ama Feronantus’u uyarmalıyız.” Şövalye zor bir kararla karşı karşıyaydı: Kimi yollayacak, kılavuzlarını ve doktorlarını koruması için kimi burada tutacaktı? Diğer bir deyişle kimi feda edecekti? Atının boynunu okşarken kaşları sertçe çatıldı. “İhtiyacımız olan son şey kahrolası bir meydan muharebesi,” dedi.

“Fazla bir seçeneğimiz yok. Orman bizi her iki taraftan sıkıştırıyor. Atlarımızdan inmediğimiz sürece ormana kaçamayız,” diye gözlemde bulundu Raphael.

“Doğuya yürüyerek gidecek hâlimiz yok ya!” dedi Eleâzar.

“Başka bir fikrin var mı?”

“Onları ekelim!” cevabını verdi İspanyol.

Uzun zamandan beri ilk defa Percival’in dudaklarında bir tebessümün izi belirdi. “Yani bir Moğol birliğini mi ekeceğiz?”

“Yapabiliriz,” diye üsteledi Eleâzar, “tabii birkaç yedek at toparlayabilirsek.”

“Yedek at ha,” diye tekrarladı Percival.

Raphael o noktaya kadar sessiz kalmıştı. Adam genzini temizledi ve imâli gözlerle Cnân’a baktı.

Cnân da bunu bekliyordu. Daha şimdiden bir parçası bu dikkatsiz maceracıardan kurtulduğu için memnundu. Hem zaten macera dediğin neydi ki? Normal bir insan için koca bir sorundu. Bir felaketti. Yalnızca zenginler ve budalalar macera peşinde koşardı. “Siz olmadan daha hızlı giderim,” dedi hemfikir olurcasına. Atından inip dizginleri Eleâzar’ın eline tutuşturdu. “Al sana bir yedek,” diye açıkladı.

“Fakat, leydim—” dedi Percival.

Cnân bu hitap karşısında alaycı bir şekilde sırıttı. “Yaya olarak korulukların içinden geçecek ve sabahleyin Feronantus’a ulaşacağım. Siz nasıl istiyorsanız öyle yapın. Göze batmadığınız takdirde yanınızdan geçip giderler. Eğer Istvan’ı öldürmezlerse bunu siz yapabilirsiniz.”

“Tarikatımızdan birini mi öldüreceğiz yani? Artık komuta sende mi?” diye çıkıştı Eleâzar.

Cnân adama aldırış etmedi, Percival de öyle. “Feronantus’tan haberdar olmamaları lazım,” dedi şövalye. “Istvan’ı öldürmek yetersiz kalabilir. Belki de diğerlerini kurtarmak için burada savaşıp canımızı vermeliyiz.”

Cnân şövalyeye gözlerini kısarak baktı. Percival sahiden de ölümün işini kolaylaştırmaya hevesli gibiydi. Belki o da Istvan kadar kaçıktı. “Moğollar geçip giderlerse,” dedi ciddiyetle, “ve çatışma çıkmazsa bu bölgenin sonunda, çiftliklerin ötesinde buluşabiliriz. Oranın tam doğusunda bir güzergâh olduğundan eminim.”

“Durun,” dedi Raphael, eyeri üzerinde doğrulup kuzeyi işaret ederek. “Yeni atlılar çıkageldi. Şu

kahrolası sazlıklar. Nehrin karşı tarafındaki çiftliğin etrafını sarıyorlar. Dokuz, on... ve... ejderha ağzı gibi yayılan başka bir diziliş. Bir devriye. Dönüp bu tarafa geliyorlar.”

Grup bu haberi sindirirken kısa bir süre geçti.

“Hayır,” dedi Raphael. “Yanılmışım. Onlar da bir sığılık arıyorlar. Tepenin üstündeki büyük birliğe katılacaklar.”

Felaketlerinin iki, hatta belki de üç taraftan aynı anda üzerlerine gelmesini sessiz sedasız seyrettiler.

Percival genç kadına doğru eğildi. “Git,” dedi. “Hemen git. Bu iş daha da sarpa saracak.”

10. BÖLÜM

OKÇULUK DERSİ

Lian bir söğüdün sarıp sarmalayan kucağında Ganşuk'u bekliyordu. Minik yapraklar onu bütünüyle gizlemese de dalların yarattığı örtü kendisini bir dereceye kadar güvende hissetmesini sağlıyordu. Üstelik gölgeler giderek uzuyordu... Genç kadın ağaçtan düşen ufacık yaprakları başından silkelirken hafifçe iç çekti, saçlarını toplamadığına pişmandı. Ganşuk'a hava kararmadan önce kendisiyle tekrar buluşmasını söylemişti ve güneş o sırada sarayın arkasında kaybolmak üzereydi.

Lian'ın bir refakatçisi olmadan burada bulunmaması gerekiyordu.

Bahçe hâlâ leş gibi kan kokuyordu. Genç kadın geldiği sırada bahçıvanlar hâlâ bir çiçek tarhının üzerinde çalışıyordu. Lian adamların yanından hızla geçerken onlara gözlerini başka yere çevirmelerini imâ ettiğini umduğu buyurgan bir bakış atmıştı. Zaten ne yaptıklarını yakından incelemek gibi bir arzusu da yoktu.

O çiçek tarhında bir şey ölmüştü. Çinli hizmetçilerin birinden akşamki ziyafetin ana yemeğinin sadece birkaç saat önce vurulduğunu duymuştu. Hem de bu bahçede. Hayvan *tam burada* can vermişti.

Genç kadının bedeninden bir ürperti geçti. *Nasıl dövüşüleceğini öğrenmek için bundan daha iyi bir yer olamaz*, diye düşündü.

Lian daha fazla ayrıntı alabilmek için hizmetçinin ağzını aramış ve kadın olup bitenleri oldukça tatmin edici bir şekilde ona anlatmıştı. Herkes genç savaşçı ile yayını konuşuyordu. Hizmetçiye Munokhoy'un tepkisi hakkında soru sormaya cesaret edememişti. Öyle bir öyküyü dinlemek güzel olurdu ama Lian ne duyacağını biliyordu: Munokhoy, Büyük Han'ın ağabeyinden gelen bu *işgalci* karşısında her zamankinden daha dikkatli davranacaktı. Lian'ın işi artık eskisinden de zordu. Ganşuk'un o sabahki tahmini doğrudu; genç kadın onun için endişeleniyordu.

Lian delikanlıyı görünce rahatlayarak iç geçirdi ve dikkatini çekmek için söğüdün dallarını salladı.

Ganşuk yanına gelip dalları dikkatle birbirinden ayırdı. "Niçin burada saklanıyorsun?" diye sorup bir kaşını kaldırdı. "Güzel bir tablo gibi görünmeye çalışıyorsan hiç zahmet etme. O kadar ince zevklerim yoktur." Günün gidişatından hoşnut kalan adam artık daha rahata benziyordu.

"Geceleri yerleşkede senin gibi gönlümce gezme iznim yok," diye çıkıştı Lian.

"Ah." Ganşuk arkasına bir göz attıktan sonra ona yaklaştı ve dalların kendisini de örtmesine izin verdi. "Öyleyse sanırım seni bizzat korumalıyım..."

Lian elini delikanlının göğsüne koyarak onu durdurdu. "Tabii ki korumalısın," dedi ona. "Beni eğiterek." Ganşuk'un yüz ifadesi karşısında gülümsedi. Belli ki genç adam o gece için başka bir şeyin planlandığını sanmıştı. "Unuttun mu? Hani seninle bir anlaşma yapmıştık. Ben sana yardım edecektim, sen de bana dövüşmeyi öğretecektin."

Ganşuk göğsündeki ele bakıp kaşlarını çattı. "Evet," dedi. "Yapmıştık."

Lian delikanlının anlaşmayı inkâr etmeye çalışmamasından memnundu. Hamamdaki o ilk günden

beri konuyu hiç açmamıştı. Teklifi tehlikeliydi ve Ganşuk dar kafalı biri olsaydı onu öldürtebilirdi. Fakat Efendi Cucay delikanlının ümit vadettiğini, kendi kendine akıl yürütebildiğini ve aldığı kararlara güvendiğini söylemişti. O Lian'a güvendiği müddetçe Lian da ona güvenebilirdi; delikanlının güvenine sahip olduğu sürece de ondan bazı beceriler öğrenebilirdi.

Lian'ın ebediyen burada kalmak gibi bir niyeti yoktu.

“Ama böyle eğitim almayı düşünmüyordun, değil mi?” Ganşuk kadının yeşil renkli ipek kaftanını işaret etti. O günün erken saatlerinde giydiğinden çok daha kaliteliydi. “En azından saçlarını topla.”

Lian izlendiğini bilerek saçlarını yavaşça topladı ve bir topuz hâline getirdi.

“Gene ne var?” diye sordu Ganşuk, sesine asabiyet karışıyordu.

“Onları yerinde tutabilmek için bir şey lazım,” diye belirtti kadın.

Tepesi atan delikanlı bir söğüt dalını kavrayıp uzun bir parça kırdı. Elinin bir hareketiyle dalın yapraklarını soydu ve ince çubuğu ona uzattı. “Bu işini görür mü?”

Lian sunulan dal parçasını gülümseyerek aldı ve tek kelime etmeden saçlarının arasına soktu.

Ganşuk kadını alıcı gözle süzdü. “Çok ufak tefeksin,” diye belirtti ve Lian itiraz etmek için nefes alırken sözlerini sürdürdü. “Biraz daha kas yapana kadar hiç kimseyi yakın dövüşte yenebileceğini sanmam. İş oraya varırsa hiç şansın yok demektir. Başka bir şey denememiz gerek.” Ağacın içinden çıkıp gözleriyle bahçeyi taradı. “Evet,” dedi bir çift muhafızı gözüne kestirince. “Burada bekle.”

Kadın bir şey diyemeden önce oradan çabucak ayrıldı ve muhafızlara seslenerek onların dikkatini çekti. Adamlar delikanlının yanına geldi ve Ganşuk uzun uzadıya bir şeyler anlatırken başlarını eğerek onu dinlediler. Bir nebze meraklanan Lian üç adamın ne konuştuğunu daha iyi görebilmek amacıyla ileri çıktı. Ganşuk duraklayınca ve iki adam dönüp ona bakınca da açıkta dikildiğini fark etti.

Muhafızlar güldü. Biri Ganşuk'a yayını ve sadağını verip sırtına bir şaplak attı. Ganşuk elindeki silahla onları selamladı, sonra da tez adımlarla kadının yanına döndü. “Gel,” deyip taşısın diye sadağı Lian'a verdi. “Duvarın arkasına geçelim. Orada dikkatimiz daha az dağılır.” Başını geriye çevirdi ve patikada yürüyüp giden muhafızlara el salladı.

“Onlara ne söyledin?” diye bilmek istedi Lian.

“Onlar birer *Khevtuul*,” dedi Ganşuk.

“Evet, bunu biliyorum.” İmparatorluğun Gece Bekçileri olan *Khevtuullar*, Kağan'ı uyurken korurdu. “Onlara ne dedin?”

“Munokhoy bir *Torguud*. Yani Gündüz Bekçisi.” Ganşuk kadına sırıttı. “Kendi ağzınla söyledin. Saraydaki insanlar dedikoduya bayılırlar. Haber çoktan yayıldı.”

Delikanlıya bakakalan Lian duydukları karşısında hayrete düşmüştü. Kadının bakışlarını yanlış yorumlayan Ganşuk omuz silkmekle yetindi. “Sana yayımı göstermek istediğimi, ama onu odamda unuttuğum için güzel bir kadının karşısında küçük düşeceğimi söyledim. Bana bir tane ödünç verebilirler mi diye sordum.” Silahı biraz kaldırdı. “Onlar da seve seve yardımcı oldular.”

Ganşuk yavaşlayarak geldikleri açık alanda etrafına bakındı. “Üstelik,” diye belirtti, “artık bizi rahat bırakırlar. Şey yaptığımızı sanırlar...”

Lian gülümsemek için kendini zorlayarak kafa salladı. “Bir *okçuluk derisiyle* meşgul olduğumuzu,” diyerek delikanlının sözünü tamamladı, bir kaşını kaldırıp. *Evet*, diye içinden geçirdi, *Efendi Cucay haklıymış. Sahiden de ümit vadediyor.*

Ganşuk'un yüzü kızardı. Sadağı kadından alıp onun yerine yayı verdi. “Bir dene bakalım,” dedi utanmaktan doğan sert bir dille.

Lian silahı kaldırıp sol elini tutacağına koydu. Kirişe asıldı ve onu hafif bir tınlamayla serbest bıraktı.

“Öyle değil.” Lian’ın arkasına geçen Ganşuk kadının omuzlarına hafifçe dokundu ve onları geriye çekerek duruşunu düzeltti. “Kolunu sonuna kadar uzat. Parmak boğumunu hedefine doğrult. Şimdi de kirişe vücudun boyunca asıl.” Kadının dirseğini yavaşça arkaya çekerek koluna rehberlik etti. “Diğer elinle de aynı şeyi yapıp parmak boğumunu hedefin üstüne getir.” Lian’ın vücudu onun kılavuzluğu altında yavaşça dönerek solgun gövdeleri akşamüstü güneşinin ışığında hafifçe parlayan bir toz ağacı korusuna çevrildi.

Ganşuk bir adım geri çekildi. Lian kirişi bıraktığında ortaya çıkan harekette bir farklılık hissetti. “Hissedebiliyorum,” dedi genç kadın.

“Tamam,” dedi Ganşuk. “Birkaç kez daha dene, ama kirişi bırakmadan. Sadece kirişi düzgünce çekmek üzerinde çalış.”

Lian ayaklarının pozisyonunu biraz değiştirdi ve omuzlarını sarsarak gevşedi. Derin bir nefes alıp yayı Ganşuk’un gösterdiği gibi kaldırdı. İlk iki parmağını kirişe sardıktan sonra onu bu sefer daha da geriye çekmek için sırtını ve omuzlarını kullandı. Ganşuk’un yüz ifadesini görebilmeyi çok isterdi, ama ondan tarafa göz atması mümkün değildi; dikkatinin o denli dağılmasına müsaade ederse tutuşu bozulurdu. Yayı gerebilmekten memnun kalınca gevşedi, sonra aynı egzersizi iki kez daha tekrarlayıp kollarını serbest bıraktı. Pazuları sızlıyordu.

“Aferin,” dedi Ganşuk. “Hemen kaptın.”

Lian hiçbir şey söylemeden Ganşuk’un tuttuğu sadaktaki oklardan birine uzandı.

O daha oku çekip çıkarmadan Ganşuk elini yakaladı. “Dikkat et; sivridir.”

“Ben çocuk değilim.” Lian’ın ses tonu o denli hırçındı ki küçük bir çocuk misali ayağını yere vurup tepinmiş kadar oldu.

“Aman o yumuşacık ellerini kesmemeye çalış,” diye genç kadına biraz daha sataştı Ganşuk. “Oku buraya koy.” Sadağı yere bıraktı ve ne yapması gerektiğini ona daha açık gösterebilme niyetiyle yaklaştı. “Arka ucunu şöyle sıkıca tut. Gördün mü?” Delikanlı yayı hiç sarımsadan kirişi tek bir harekette çekti. Kolunu Lian’ın etrafından uzatarak kadına neredeyse hiç dokunmadan yayı gerebilmesi aralarındaki cüsse farkının bir kanıtıydı. *Neredeyse.*

Bir süre sonra, birbirlerine yakınlıklarını sessizce kabullenmelerinin ardından Ganşuk kirişi bırakıp uzaklaştı. “Sıra sende,” dedi.

Lian yayı sıkıca tutup oku geriye çekmeyi denedi; fakat gergin kiriş hemen hemen hiç kıpırdamadı. Aynı anda hem oku tutup hem de kirişe asılmak tüm çabalarını sonuçsuz bırakıyordu. Ganşuk haklıydı. Lian bir yaya hayatında ilk kez asılmıyordu, ama bu seferki daha önce kullandıklarından çok daha sertti. Aynı şeyi Ganşuk yaptığında göze o kadar zahmetsiz geliyordu ki. Genç kadın büyük bir azimle omuzlarını geriye attı ve iki parmağını hem kirişe hem de oka sıkıca dolayarak yayı Ganşuk’un yarısı kadar germeyi başardı.

“Güzel,” diye belirtti Ganşuk. “Şimdi şu ağaca ok at.” Parmağıyla daha önceden nişan aldıkları ağacı gösterdi.

Lian bir homurtu çıkararak oku saldı. Hedefini büyük bir farkla ıskalayan ok sağa doğru uçup gitti ve fısıltıya benzer bir ses eşliğinde sık bir çalılığın içinde kayboldu. Kirişin sertliği yüzünden genç kadının parmakları yanıyordu. Lian kanla karşılaşmayı bekleyerek onlara baktığında öyle bir şey göremeyip şaşırırdı.

“Nişan alırken nefesini tutman gerektiğini de söylemeliydim,” dedi Ganşuk.

“Pek iyi bir öğretmen sayılmazsın,” karşılığını verdi Lian, ağacı açık ara farkla ıskaladığı için utanarak.

“Daha birkaç gün önce o tomarlardan birini okurken bana sabır konusunda nutuk atan sen değil miydin?” diye sordu Ganşuk.

Lian eğilip yerdeki sadaktan yeni bir ok alırken gülümsedi. “Vazgeçtiğimi söylemedim ki.” Oku yaya sürdü ve yapması gereken her şeyi hatırlamaya çalışarak kirişe asıldı. Ganşuk ellerini onun kollarına koyup yol göstermek isteyince Lian omuzlarını silkerek delikanlıyı savuşturdu. “Yardımanın olmadan yapmayı yeğlerim.”

Delikanlının kendisini seyrettiğini düşünmemeye çalıştı. *Nefesini tut!* diye aklından geçirdi son saniyede. Sağ elini açmasıyla birlikte ok yaydan fırladı ve bahçeyi kat edip toz ağacının gövdesinin orta yerine saplandı.

“İşte,” dedi kadın. “Mükemmel bir atış.”

Ganşuk omuz silkti. “Fena değildi. Tekrar yapabilir misin?”

Lian ona ters ters baktı ve bir ok daha almak üzere eğildi. “Av nasıl geçti?” diye sorarken ses tonunu kayıtsız tutmaya çalıştı.

“İdare eder.”

Lian dönüp ona baktı. “İdare eder mi?”

Ganşuk kadının ses tonunu duymazdan geldi. “Evet, idare eder.” Lian gelip önünde durduğunda -bir kaşı kalkık, bir eli kalçasında-yüzüne afallamış bir ifade hâkimdi. “Ah,” dedi Ganşuk, kadının aklından geçeni anlayarak. “Teşvikin için teşekkürler. Çok yardımanın dokundu.” Başıyla Lian’ın ellerindeki oku ve yayı işaret etti. “Şimdi o oku sür de geçen seferki şanslı bir atış mıydı görelim.”

“Şanslı mı?” dedi Lian, yerinden kıpırdamaksızın. *Bana söyleyeceklerin bu kadar mı?* der gibi bir duruşu vardı. Ganşuk tepki vermeyince de eteklerini savurarak ona arkasını döndü. “Şans neymiş sana göstereceğim.”

Lian omuzlarını kasti ve önceki gibi kirişe asıldı. Kirişi iyice germek hâlâ çok zordu; fakat yaptığı hareket bu sefer biraz daha kolay, biraz daha doğal geliyordu. Bu sefer nefesini tutmasını gerektiğini bile unutmadı. Kiriş hafif bir sesle tınladı ve ok ilkinin üç karış altına saplandı.

“Sadece şans değilmiş,” diye kabullendi Ganşuk. “Gel biraz daha ileri düzey bir şey deneyelim, ne dersin?”

“Sence o iyi bir atış değil miydi?” diye sordu Lian.

Ganşuk meseleyi biraz düşündü. “Bence iyi bir atıştı,” dedi. “Tabii neredeyse mükemmel şartlar altında yakın mesafedeki hareketsiz bir hedefe atış yapan biri için.” Sessiz bahçeyi şöyle bir gözden geçirdi. “Ama avlanırken hiç böyle bir atış fırsatı yakalamadım... savaşta da öyle.”

Delikanlı belli ki Lian’ı epey uğraştıracaktı.

Genç kadın iç geçirdi. “Peki şimdi ne yapmamı istersin?” diye sordu.

“Yani okçuluk alanında mı?” Ganşuk gülümsedi.

Lian ona soğuk bir bakış attı.

Sırıttığı kaybolan delikanlı genzini temizledi. “Aynı atışı yürürken yapmanı istiyorum.” Sadağı eline alıp kadına uzattı. İçinde sadece üç ok kalmıştı.

“Yürürken mi?” diye sordu Lian.

Ganşuk başıyla onayladı.

Lian oku alıp hiç bakmadan yaya sürdü. Sağına doğru ilerlemeye başladı, fakat birkaç adım sonra budanmış bir çalı çitin arkasına geçince hedefi gözden kaybetti. Bunun üzerine ön parmak boğumunu

ağaca denk getirerek hedefe doğru yürümeye başladı. Yavaşça yürürken bile boğum hedefin üstünde kalmayı reddediyordu. Yalnızca yukarı-aşağı değil, aynı zamanda sağa-sola da sallanıyordu. Genç kadın parmak boğumunun hedefe ne zaman denk geleceğini önceden kestirmeye çalışıp oku bıraktı. Ok topu topu bir at boyu [28] mesafede önüne düştü ve çimlerin üstünde kayarak uzaklaştı.

Ganşuk ona yeni bir ok uzattı. “Bu sefer eline değil, hedefe bak.”

Kadın oku ondan aldı ve çabucak yaya sürdü. Ganşuk neden bahsettiğini iyi biliyordu ve Lian’ın onu dinlemesi gerekirdi; fakat genç adamın soğukkanlılığı sinir bozucuydu. Lian kirişe asıldı ve sağına doğru yürürken oku neredeyse anında saldı. Körü körüne atış yapıyor, dersin bir an önce bitmesi için okları tüketmeye çalışıyordu. Ok döne döne uçup gitti ve ağacın alçaktaki dallarına çarptı.

“Fena değil!” diyen Ganşuk onu bayağı şaşırttı.

“Benimle dalga geçiyorsun,” dedi kadın.

Delikanlı başını iki yana salladı. “Ne yaptığını düşünmekten vazgeçtin. İyi atış yapabilmenin en önemli gereklerinden biri de budur. Ayrıca öğretmesi en zor şeydir.” Ganşuk tekrar sıırttı. Lian onun bu sıırtkanlığının can sıkıcı mı yoksa sevimli mi olduğuna karar veremiyordu. Belki de her ikisi birdendi.

“Bana yalan söyledin,” dedi kadın, yayı iki eliyle birden tutarak.

“Ne zaman?” diye sordu delikanlı.

“İyi bir öğretmen olmadığımı söylediğimde.”

Ganşuk omuz silkti. “Yanlışını düzeltmedim,” dedi. “Ama sen de ilk defa bir yay kullanmadığını bana söylemedin.” Sadaktaki son oku aldı ve diğer elini yaya doğru uzattı. Sıırtışı kaybolmuştu; yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Lian yayı ona verdi. “Aynı ağaca değil,” dedi sertçe yutkunarak. Delikanlının niyetini bilmediği için onu başka bir şeye yönlendirmeye çalışıyordu. Yoksa Ganşuk’la konuşurken fazla mı ileri gitmişti? Güven dediğin ancak karşılıklı olurdu. “O ağaç senin için çok kolay.”

“Öyleyse başka bir tane seç,” diyen Ganşuk sol elini geniş bir hareketle savurarak bütün bahçeyi gösterdi.

Etrafına bakınan Lian yaklaşık on at boyu uzaklıktaki bir fidanı gözüne kestirdi. “Duvarın yanında duran şu genç huş,” diyerek parmağıyla gösterdi.

Ganşuk aniden dönüp tez adımlarla ondan uzaklaştı. Lian birkaç saniye boyunca korkunç bir hata yaptığını düşündü ve delikanlı gerisingeri dönüp ona doğru depara kalkınca bundan kesinlikle emin oldu. Ganşuk aralarındaki mesafeyi kapatırken hiçbir yavaşlama belirtisi göstermedi; hatta daha da hızlanıyordu.

“Ganşuk!” Genç kadın kendini yere attı. Ganşuk yayını kaldırmış ve oku geriye çekmiş bir hâlde onun üstünden atladı. Lian kirişin tınladığını işitti. O acemice düşüp darbenin etkisini kalçasıyla azaltmaya çalışırken Ganşuk başını eğdi ve onun üç adım önündeki çimlerin üstünde yuvarlandı.

“İyi misin?” Delikanlı hiçbir şey olmamış gibi kadının yanına geldi.

Çimlerin üstünden bir an önce kalkmak isteyen Lian delikanlının uzattığı eli tuttu. Ganşuk’un kavrayışı güçlüydü ve onun yukarı asılmasıyla Lian’ın yerden havalanması bir oldu. Bedenleri birbirine yapıştı, yüzleri arasında sadece birkaç parmaklık bir mesafe kaldı.

“Hedefini vurdun mu?” diye sordu Lian, delikanlının başını çevirip hedefine bakmasını sağlamaya çalışarak, kıpırdamasını istemese bile.

Ganşuk öyle bir şey yapmadı. “Bilmem. Vurdum mu?”

Gözlerini deviren Lian kendini gülmekten alıkoyamadı. Ganşuk'un sırtışı öncekinden de büyüktü. Lian onu sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı.

“Ağaç diyorum, Ganşuk. Huşu vurdun mu?”

Ganşuk şaşırılmış gibi yaptı. “Bir ağacı mı vurmam gerekiyordu?”

Lian dönüp baktı. Güneş artık sarayın arkasında kaybolmuştu ve bütün duvar gölgelerle kaplıydı. İnce fidanı hâlâ görebilmesine rağmen okun hedefi tutturup tutturmadığını seçemiyordu. Oraya doğru yürümeye başlarken Ganşuk da ona eşlik etti.

“Güzel düşüştü,” dedi delikanlı. “Ama biraz daha pratiğe ihtiyacın var.”

Lian ona bir bakış attı.

“Ciddiyim!” diye kendini savundu Ganşuk. “Düşmek yakın dövüşte önemli bir beceridir. Göreceksin.”

“Sabırsızlanıyorum,” diye alaycı bir karşılık verdi Lian. Yine de bu adamla öylesine yakın bir münasebette bulunma düşüncesinin bedenini nasıl bir heyecanla doldurduğunu fark etmeden de duramadı.

O dalgınlıkla huş ağacının önünde son anda durdu ve sapının dörtte birine kadar gövdeye saplanmış oka ancak ondan sonra odaklanabildi. Ganşuk yorum yapmaksızın oku kanırtarak ağaçtan çıkarmaya girişti.

“Ganşuk, neden...” Lian cümlesini tamamlayamadı.

Ganşuk oku gevşetmeyi sürdürse de kadına doğru döndü.

Lian onun gözlerinin içine bakarak baştan başladı. “Neden Ögeday Han'ın istediği gibi arbaletle atış yapmadın?”

Delikanlının suratı asıldı ve cevap vermeden önce oku geri alma işine biraz daha yoğunlaşmayı seçti. “Avlanmak ile,” dedi, ok ağaçtan çıktığı sırada, “katletmek arasında fark vardır.”

“Geyiğini bir yayla öldürdün,” dedi kadın.

“Evet,” dedi Ganşuk. “Babamın yayıyla. Ve Ögeday seçimimin değerini bildi.” Oku sadağa attı. “Av bittikten sonra bir müddet birlikte bahçede gezdik. Bana bir sefer sırasında babası Büyük Han'la çıktığı bir avın hikâyesini anlattı.”

Lian buna şaşırdı. Hizmetçi kadın iki adamın bir süre baş başa kaldığını söylememişti. “Harika, Ganşuk. Beklentilerimin de ötesine geçmişsin. İyi bir öğrenci olduğunu ispatlıyorsun.”

Geldikleri yoldan toz ağacı koruluğuna geri gittiler.

“Olmak zorundayım,” dedi Ganşuk, yürümeyi sürdürürlerken. “Kağan'ı etkilemiş olabilirim ama korkarım ki Munokhoy'u kendime daha da düşman ettim.”

“Munokhoy'u gözden düşürmeye çalışmakla geçirilen her an nafile olduğu kadar tehlikelidir de,” diye belirtti Lian. “Enerjini Kağan'ın üzerinde yoğunlaştırman sana daha çok fayda sağlar.”

Ganşuk düşünceli bir edayla kafa salladı. “Galiba haklısın.” Lian'ın oklarının saplandığı ağaca ulaştıklarında Ganşuk onları sol bileğinin sert bir hareketiyle çekip çıkardı. “Bu akşam bu kadar okçuluk yeter,” diyerek konuyu değiştirdi. “Biraz temel yakın dövüş tekniklerine ne dersin?”

Lian bir kaşını kaldırdı. “Sanırım tüm bu okçuluk eğitimi beni yordu.”

Ganşuk bir kahkaha attı. Lian onun karından gelen, tınısı düşük gülüşünden hoşlanıyordu. Tıpkı Lian'ın babası gibi gülerken onun da gözleri neredeyse kayboluyordu.

“Öyleyse bir dahaki sefere,” dedi Ganşuk. Yayı sırtına astı ve hizmetliler konutuna çıkan bir patikayı işaret etti. “En azından odana kadar sana eşlik etmeme izin ver.”

Bu teklifi kabul eden Lian onunla biraz daha fiziksel temas kurmaktan duyacağı hazzı kendine

sakladı.

Güneş gökyüzünü terk etmişti ve saray gece faaliyetlerine geçiş yapmaktaydı. Ana binadan gelen konuşmalar duyuluyor, Ganşuk yavaş yavaş kendi odasına giderken kirli tabaklar ve temiz çarşaflar taşıyan uşaklar onun etrafında koşuşturuyordu. Delikanlı bir grup cariyenin yolundan çekildi. Kadınlar zahmetsizce attıkları ufak adımlarla onun önünden geçip giderlerken başlarını saygıyla eğdiler, saçları zarifçe biçimlendirilmişti ve arkalarında çiçek kokuları bırakıyorlardı. Kara pelerinli *Khevtuul* grupları alacakaranlığın hüküm sürdüğü bahçede devriye geziyordu.

Bahçe kapısının yakınlarında aşına olduğu heybetli bir suretle karşılaştı. Ganşuk hürmetle eğildi. “Efendi Cucay. İyi akşamlar.”

Ögeday’ın başdanışmanı başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. “Umarım iyi bir akşam geçiriyorsundur.” O loş ışıkta koyu birer lekeden ibaret olan kaftanı ile sakalı adamın bir hayalet, Ganşuk’a dadanmaya gelmiş uçan bir kelle gibi gözükmesine yol açıyordu.

“Geçiriyorum,” karşılığını verdi Ganşuk. “Sadece biraz temiz hava alıyordum. Gecenin bu ilk saati fevkalade oluyor.”

“Okumayı ihmal etmiyorsun, değil mi?” diyen Cucay gülümsedi. “Yoksa Lian’ın sana okumayı ihmal edip etmediğini mi sormalıyım?”

“Etmiyor. Lian bir Çinliye göre yetenekli bir genç kadın,” dedi Ganşuk. “Tomarlar oldukça sıkıcı ama Lian en azından bana bakabileceğim bir şey sağlıyor.”

Cucay onu kurnaz bakışlarla süzdü. “Bugünkü avı duydum,” dedi.

Başıyla onaylayan Ganşuk adamın devam etmesini bekledi.

“Karakurum imparatorluğun diğer her yerinden farklıdır. Burası bizi değiştirir.” Cucay dudaklarını büzüştürdü. “Hayır, yanlış oldu. Burası bizi *açığa çıkarır.*”

Ganşuk omuz silkti, özellikle de Efendi Cucay’ın sözlerinin verdiği ürpertiği gizlemek için. Arkasından gelen bir çatırtı sesi onu karşılık vermekten kurtardı. Delikanlı hızla döndü ve bir an için sesin kaynağını çıkaramadı. Fakat sonra yerde kırık bir kiremit fark etti. Kalbi hızla atarak başını hemen sarayın çatısına çevirdi ve gözüne bir hareketlenme takıldı.

“İşgalci!” diye bağırdı arkasındaki Cucay.

Bir suikastçı, diye düşündü Ganşuk. *Kağan’ı öldürmek için burada.*

“Muhafızlar!” Cucay alarm vermeyi sürdürüyordu.

Siluet çoktan kaybolmuştu ve Ganşuk Khevtuullardan bir iz bulabilmek için çılgınca etrafına bakındı.

Çok geç, diye düşündü. Sarayın arka tarafına, siluetin gidiyormuş gibi gözüktüğü yöne doğru koşmaya başladı. *Muhafızlar gelene kadar çoktan kaçmış olacak.*

Suikastçıyı yakalamak ona kalmıştı.

11. BÖLÜM

BANKHAR

Sazlıklar, aralarından çömelerek ve hızlı hızlı geçtiği sürece Cnân'ı saklamaya yetecek kadar uzundu. Genç kadın hangi yöne bakarsa baksın bir kol boyu mesafesinden daha uzağı göremiyordu, bu yüzden arada bir durup güneşin konumunu kontrol ediyor ve rotasından sapmadığından emin oluyordu. Ana kanalın en yavaş ve sığ akıntısı boyunca dümdüz ilerliyordu. Kıyıya sazlıkların alçalmasını önleyecek kadar yakın, ama ayaklarının altındaki toprak emici bir çamura dönüşmeyecek kadar da uzak duruyordu. Bu güzergâhın nehrin karşı tarafındaki kulübelerin etrafını kuşatan Moğollar ile kendisine yakın taraftaki ana kuvvetin arasından geçmesi gerekiyordu. Tek riski kadını daha evvelden Raphael'in de fark ettiği o devriye grubuna yaklaştırabilecek olmasıydı, fakat yapması gereken tek şey aklını başında tutmak ve toynak sesleri duyması hâlinde yere yatmaktı. Adamlar güneşten tarafa baktıkları sürece genç kadını asla göremezlerdi. Cnân'ın hareketleri sazları kımıldatabilirdi; fakat bu konuda da şans ondan yanaydı, zira güneybatıdan esen rüzgâr tüm sazlıkları sallıyordu ve dümdüz bir çizgi üzerinde gitmek veya saz saplarını ezerek çamura yapıştırmak gibi aptalca bir şey yapmadığı sürece tespit edilmesi çok zordu.

Zaten adamların dikkati başka yerdeydi; Cnân ana birliğe acil bir haber iletmeye çalışan, lâkin bir milyon sazın fısıltısı arasından seslerini duyuramayan adamların bağırlarından o kadarını anlayabiliyordu.

Bu, genç kadının hızlı ilerlemesi için hiç de iyi bir yöntem sayılmazdı; fakat çok geçmeden adamları geride bırakmış olacaktı ve kullanılmayan kanallara inebileceği yahut ikinci vaktinin uzun gölgelerinden faydalanarak bir kayalıktan diğerine fırlayabileceği bir yere varacaktı.

Seslerden ne kadar çok malumat edinebilirse başını çıkarıp etrafına bakma riskine o kadar az girerdi. Su sıçratan toynak sesleri ona devriye grubunun bir sığılık bulduğunu gösterdi. İlk başta, atlar -tahminen dört tane- ayak bilekleri derinliğindeki sulara tırıs giderken hafif tıktılar yükseldi. Sonra, dizlerine kadar suya gömüldüklerinde daha derin şapırtılar çıktı ve kanalın göbeğinden geçerlerken bunu bir sessizlik izledi. Cnân atların karınlarının kayak gövdeleri gibi akıntıda iz bıraktığını hayalinde canlandırabiliyordu. Ardından, zeminin tekrar yukarıya doğru meyil kazandığını hissettiklerinde, biniciler rahatlamadan doğan bazı sözcükler sarf ettiler. Hayvanların dizleri su yüzünü yararken aralıklı şapırtılar geldi ve az önceki tüm sesler ters bir sırada tekrarlandı; tâ ki toynaklar yeniden sert zeminde takırdayana dek, nehrin bu yakasında, muhtemelen Cnân'dan bir ok atımı mesafede.

Cnân tam yeniden hareket etme riskine girecekti ki kulaklarına başka bir şey takıldı. Atların peşi sıra nehirden çıkan bir başka yaratık... Bu bir insan değildi, zira dört ayak üstünde gidiyordu. Fakat bir at olamayacak kadar da küçüktü.

Sonra silkelenmekten doğan bir şapırtı çıktı ve buna etrafa saçılan su damlalarının pırtırtısı karıştı. Cnân olduğu yere çömelip donakaldı. Bu bir köpekti. Sığığa dört biniciyle aynı anda girmiş ama

patileri nehrin dibine değmediği için geri kalmıştı; karşı tarafa kadar yüzmesi ve yol boyunca akıntıya karşı direnmesi gerekmişti. Nihayet kıyıya vardığında da silkinerek üzerindeki suları atmıştı. Hayvan ne kadar geride kaldığını görünce inlemeye benzer bir ses çıkardı ve arayı kapatmak amacıyla yerinden fırladı. Derken, atların sazlıkları ezerek açtıkları tünele girmeden hemen önce zınk diye duruverdi.

Ve havayı kokladı.

O anda rüzgârın esiş yönüne göre Cnân'ın aşağısındaydı.

Köpeklerin gözleri zayıf olurdu. Cnân onu görebilecek kadar doğrudu. İlk başta hayvanı tanıyamadı, çünkü tazıya benzer ufak tefek ve kıvrak bir şey bekliyordu. Fakat o sırada kadını bulmak için etrafı koklayan şey daha çok bir ayıya benziyordu. Cnân bunları daha önce de görmüştü. Hatta onlar tarafından kovalanmıştı da. Peşindekileri ekme ya da ağaçlara tırmanma konusunda kendisi kadar becerikli olmayan kişilerin bu köpekler tarafından parçalandığını da görmüştü. Bu bir *bankhar*, yani Moğolların çadırlarının önüne bağlayıp bekçilik yaptırdıkları iri cüsseli bir çoban köpeğiydi. ,

Onu Istvan'ın izini sürmekte kullanıyor olmalıydı.

Köpek, genç kadının orada olduğunu biliyordu. Duruşundan belliydi, kasları boğum boğum olan kalın bacaklarının üzerinde Cnân kadar kıpırtısızdı. Böğründeki hafif titremeler dışında hareket eden tek yeri burun delikleriydi. Bariz bir koku yakalayana veya bir hareket işitene kadar da böyle duracaktı. Sonra da vücudundaki her kas aynı anda faaliyete geçecekti. Eğer Cnân'ın daha önce gördüğü bankharlara benziyorsa kendisinden iki kat daha ağır ve de hızlı olmalıydı.

Köpek yeniden hafifçe inledi. Kocaman kafasını havaya kaldırıp çevirdi. Dev çenesini aralayıp ağır ağır solumaya başladı. Bankhar yeni avına bir anlam vermeye çalışıyordu. Cnân onu izlerken hayvanın kendisi hakkında ne gibi tahminlerde bulunduğunu merak etti. Koku bir insana aitti, ama son bir-iki gündür izini sürdüğü kişiye değil. Cnân'ın kokusu elbette ki cinsiyetini ele verecekti; peki hayvan genç kadının korktuğunu da anlayabilir miydi? Cnân korkmuyordu. En azından şimdilik. Ama yakında fazlasıyla korkacaktı.

Dönüp kaçamazdı. Bir bankharın kovalama içgüdüsünü tetiklemek ölüm demekti, hem de hayal edilebilecek en feci şekilde. Olduğu yerde kalıp onunla yüzleşmesi daha iyiydi.

Hayvanın ağızından çıkan alçak ve boğuk bir havlama kısılarak şüpheli bir hırıltı hâlini aldı. Bankhar başını yere eğdi ve koca burnunu ileri geri oynatarak Cnân'a doğru hızlı hızlı yürümeye başladı.

Cnân az önce sazları yarararak ilerlerken peşi sıra bırakmış olduğu koridora geri döndü. Ses çıkarmadığı sürece kendisiyle köpek arasına mesafe koymanın zararı olmazdı ve Cnân istediğinde çok sessiz hareket edebilirdi. Etrafta tırmanacak bir ağaç yoktu. Açık arazide bir bankhardan koşarak kaçamazdı. Lâkin aynı şeyi yüzerek yapması mümkün olabilirdi. Yine de evvela yüzebileceği ve köpeğin patilerinin dibe değemeyeceği kadar derin sulara ulaşması lazımdı. Yaklaşık bir taş atımlık mesafe geride bıraktığı, ansızın dizine kadar suya gömülmesine neden olan durgun bir birikintiyi hatırladı. Sazlığın içinden depara kalkıp aradaki kumluğu enlemesine aşmak ve dosdoğru suya koşturmak işe yarayabilirdi. Fakat bu son çareydi; öyle bir hareket yalnızca derhâl peşine takılacak olan bankhara değil, o esnada kayalık nehir kıyısında kendilerine bir yol bulmaya çalıştıkları için köpeklerinin yeni ve beklenmedik bir avın peşinde olduğunu henüz bilmeyen dört Moğol binicisine de yerini belli ederdi.

Erkek köpek -Cnân onun hadım edilmemiş bir erkek olduğunu artık görebiliyordu- hafifçe havladı ve avının takibe değer olduğuna karar vererek yürüyüşünü hızlandırdı. Cnân, Kalkan-Biraderleri'nin

fobo diye adlandırdıkları, serbest kalmasına izin verirsiniz vücudunuzun kontrolünü ele geçiren ve sonunuzu getirecek şeyler yapmanıza sebep olan o mantıksız korkuyla savaşırken daha büyük bir sürat ve gürültüyle gerilemeye başladı. *Fobo* o anda genç kadına gerisingeri dönüp can havliyle koşmasını söylüyordu.

Ayaklarının altındaki toprak giderek daha çamurlu bir hâle geliyordu. Hızlıca bir göz atma riskine giren Cnân koyu birikintinin hızla yaklaştığını, fakat bankharın içinde koşabileceği kadar da sığ olduğunu gördü. Ayrıca birikintiyi ana kanaldan ayıran bir kum seti vardı ve yaratık dişlerini bacağına geçirmeden önce Cnân'ın onu da aşması gerekecekti.

Genç kadın tuniğini çıkarmaya hazırlandı. Koşarken onu arkasından sürükleyebilirdi. Köpek tuniği ısırır, onu elinden kapar ve bir sincap yakalamış gibi silkeleyerek parçalamakla birkaç saniye kaybederken Cnân da çıplak bir hâlde suya dalabilir, yüzerek uzaklaşabilirdi...

Yoksa bu fikir açığa çıkmaya çalışan *fobo* 'ya mı aitti?

Bankhardan yükselen bir inilti hemen tiz bir havlamaya dönüştü. Hayvan artık çok yakındı.

Cnân su birikintisinin balçığımsı kıyısını ayaklarının altında hissetti. Bu yaptığı aptalcaydı.

Aniden ayağa kalkarak köpekle yüzleşti. İrkilen hayvan ayaklarını sürüyerek durdu. Sonra da yüksek ve aralıksız havlamalarla sahiplerini uyardı. Cnân onun üzerinden ileriye bir göz atınca dört Moğol'u gördü. Biri benden tepesine ulaşmıştı ve kendisinden tarafa bakıyordu. Diğer üçüye tırmanmayı bıraktı, döndü ve neler olup bittiğini anlamak amacıyla bentten aşağı inmeye koyuldu. Adamlar ilk önce bankhar'ı, sonra da Cnân'ı tespit ettiler. Parmaklarıyla işaret ederek hayretle bağıştılar, daha net görebilmek için üzengileri üzerinde doğruldular ve yaylarına uzandılar.

Bankharı görüş alanında tutan, fakat gözlerinin içine bakmayan Cnân yana doğru yavaş adımlar atmaya başladı ve sadece bir-iki kulaç genişliğindeki durgun suya dizlerine kadar girdi. Bankhar onun peşinden koşacak gibi oldu, durdu, hırıldadı ve tekrar havladı. Blöf yapıyor, kadını paniğe sevk ederek dönüp koşmasını sağlamaya çalışıyordu.

Cnân köpeklerden hoşlanmazdı, ama onları da tıpkı erkekleri anladığı biçimde anlardı. Köpekler bir lidere, bir patrona ihtiyaç duyardı ve patron siz değilseniz köpek o mevkiye kendini atardı. Bunun cüsseyle hiçbir ilgisi yoktu. Cnân ufacık bir finonun sadece kişiliğinin gücüyle iri bir kurt köpeği üzerinde hâkimiyet kurmasına tanıklık etmişti.

Genç kadın gözlerini bankhara dikerek onu boyun eğmeye zorladı.

Hayvanın devasa göğsünden derin bir homurtu yükseldi.

Cnân sudan geri geri çıkarak kum yığımına tırmandı.

Moğollardan biri atını dosdoğru onun üzerine sürüyordu. Cnân göğsünde kabaran korkuyu hissedebiliyordu. Kalbi göğüs kemiğini alttan dövüyor, çarpıntısı kulaklarında gümbürdüyordu.

Moğol bağırarak bir emir verdi. Bankhar dönüp ona baktı, kimin patron olduğunu hatırladı, sonra da suya atladığı gibi çabucak kum yığımına tırmandı. Artık tek bir hamleyle Cnân'ın gırtlığına erişebilecek kadar yakındı. Genç kadını hemen oracıkta öldürmesini engelleyen tek şey tedbirli bir içgüdü, avının görüldüğünden daha fazlası olabileceğine yönelik bir endişeydi.

Cnân'ın korkusu kontrolü ele aldı. Ölmek üzere olduğunun farkındaydı. Bankhar tarafından parçalanmasa bile hızla üstüne gelen Moğollar tarafından tekrar tekrar vurulacaktı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sarsıntıyı ayaklarının tabanlarında bile hissedebiliyordu.

Sarsıntı mı?

Köpek ansızın onun ötesine baktı, sonra da yere çöküp korkuyla inledi. Moğol'un dudaklarından bir hayret nidası koptu.

Suyun ve çamurun içindeki Cnân tam zamanında arkasına dönüp nehir kanalından yıldırım gibi fırlayan devasa bir şeyin küçük kum yığınına bir çırpıda aştığını ve toynaklarıyla havayı döverek neredeyse kafasının üzerinden geçtiğini gördü. Başı dönen genç kadın yere düştü ve bir anlığına o şeyi gözden kaybetti. Tekrar öteki tarafa baktığında Bankhar'ın taklalar atarak geriye savrulduğunu, omuzlarının üstünden kopan kırmızı bir parçanın kum yığınının üzerinde yuvarlandığını gördü.

Sazların ve balçığın arasında tökezleyen Cnân dengesini sağlayıp doğruldu ve o devasa şeyin ne olduğunu nihayet görebildi: atlı bir adam. Batan güneş adama arkadan vuruyor, zırhı Cnân'ın gözlerini kamaştırıyordu. Binicinin sol eli atının dizginlerindeydi,sağ elindeyse dikenlerle kaplı, yumruk büyüklüğünde demir bir gürz tutuyordu. Dikenlerden etrafa köpek kanı sıçırıyordu.

Kayarak duran bankhar sırtüstü yatıp kaldı, arka bacaklarından biri titriyordu. Kafasının yarısı eksikti.

Bankhar ile en öndeki Moğol'un arasındaki mesafe uzun bir taş atımı kadardı. Atını dörtnala koşturan Percival o arayı gümbürdeyen toynaklar eşliğinde çabucak kat ediverdi. Gergin zincirinin ucunda acelesiz ve amansız bir yay çizen demir gürz ansızın hızlandı ve görünürde hızından hiçbir şey kaybetmeksizin Moğol'un suratına yandan çarparak -zira adam o sırada dönmeye çalışıyordu- kafatasının öteki tarafından dışarı çıktı.

Percival sazlığa doğru baktı. "Al sana bir yedek!" diye seslendi, sakın bir dille.

Afallamış hâldeki Cnân kendisine hitap edildiğini neden sonra anladı.

"Seninle..." derken sözünün devamını getiremedi.

"Hayır. Nehrin karşı tarafına geç," diyen adam nehir seviyesindeki iki Moğol'a aldırış etmeyerek destriyerini sertçe mahmuzladı ve onu dosdoğru bendin alçak bir kısmına sürdü. At bir an için bocaladı, sonra da binicisinin niyetini anladı ve ufuk çizgisindeki bir yükseltiye doğru koşturarak onun üzerinden atlamayı denedi. Hayvanın ön toynakları zirveyi aştı. Arka bacaklarıysa gergin geçen birkaç saniye boyunca sahili eşeleyerek kürekler dolusu toz toprak kaldırdı. Fakat sonra devasa butları havaya kalktı ve nihayet yamacın üstüne çıktı. Percival bir zafer veya teşvik haykırışıyla bineğini sertçe sola döndürdü ve görünüşe bakılırsa tepeye ondan önce çıkan yalnız bir Moğol'un tam üstüne sürdü.

Ardından Cnân şövalyeyi gözden kaybetti.

Kum yığnında kalan iki Moğol sonunda yaylarını sırtlarından indirdi. Cnân, durmadan hareket edip siper aldığı takdirde bu mesafeden kendisini vurulabileceklerini sanmıyordu; fakat şanslı bir atışın ne zaman geleceğini hiç kimse bilemezdi. O yüzden neler olacağını görmek için durup beklemeye hevesli değildi. Bankhardan kaçarken yapmaya çalıştığı manevrayı tamamlayarak seti yanlamasına geçti ve nehrin ana kanalına ulaştı. Balçık kaplı devrik bir ağaç kütüğünü aşarken gözlerini birkaç saniyeliğine Moğollardan ayırması gerekti.

Tekrar arkasına baktığında Moğollardan biri sarsakça dizleri üstüne çöküyor, miğferini düzeltmeye çalışmış gibi elini başına uzatıyordu. Cnân adamın boynuna aşağıya doğru, eğimli bir açıyla saplanmış bir ok fark etti ve Moğol'un nehrin karşı tarafından atılan bir okla vurulduğunu düşündü.

Genç kadın döndü, suya daldı ve bir düzine kulaç attı. Akıntı onu nehirden aşağıya, yeri belirsiz okçuya doğru sürüklüyordu; ama Cnân bunun kötü bir şey olmadığına karar verdi ve suya karşı koymayarak tüm enerjisini kanalın karşısına geçmeye ayırdı.

Ayaklarının altındaki nehir yatağının tekrar yükseldiğini hissedince başının sadece birkaç santimlik bir kısmını akıntıdan çıkartarak arkasına baktı. Az evvel bankharın sonunu getiren gümbürtü yeniden kulaklarına çalındı ve Percival'in -tabii atının da- başı banketin arkasından tüm haşmetiyle yükseldi.

Şövalye köpeğe ve ilk Moğol'a karşı son derece etkili bir şekilde kullandığı gürzünü kemerine asmıştı; artık bir elinde kanlı bir mızrak, diğerindeyse gözyaşı biçimli bir kalkan taşımaktaydı. Kalkana saplanmış iki ok, ikinci Moğol'un ilkinden daha iyi direndiğini gösteriyordu. İki eli dolu olan Percival atının nehir kıyısı boyunca kendi yolunu bulmasına izin verirken bir gözü sazların arasında siper alan ve o sırada yayını kaldırmakta olan Moğol'un üzerindeydi. Percival bendin tepesinde açıkça görülüyordu. Zırhlı şövalye kalkanını hızla indirerek bineğinin omzuna saplanacak bir oku kolayca durdurdu.

Cnân'ın başının tam üstünden geçip giden başka bir ok sazların arasına düştü. Belli ki nehrin genç kadınla aynı tarafında bulunan okçu -Cnân onun Raphael olduğunu tahmin ediyordu- şanslı bir atış yapabilmeyi ummuştu.

Destriyer sazlığın içine paldır küldür daldı. Percival o kadar geriye yaslanmıştı ki atın sağrısına uzanmış gibi görünüyordu. Birkaç saniyelik bocalamanın ve toparlanmanın ardından at ile binicisi tekrar bir araya geldi. Ardından Percival öyle bir şey yaptı ki -inanması ne kadar güç olsa da- Cnân sazlıktaki Moğol'a acıdı. Atını daha sıkı ve kumluk zemine çıkarıp kargıyı düşük bir açıda tutarak hücumu geçti.

Moğol neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi anladı. Yerinden fırlayan adam zikzaklar çizerek ve ayaklarıyla etrafa sular sıçratarak kıyı boyunca koştu. Açık arazide Kağan'ın gruplarına yakalanan, dehşet içindeki milyonlarca kurban gibi artık o da kötü bir seçimle karşı karşıyaydı: Ya omurgası ve kaburgaları ekmek kırıntıları misali ezilerek çamurun içine gömülecekti, ya da iki buçuk metre uzunluğundaki bir mızrak karnını deşecekti.

Hiddetle haykıran Moğol son anda arkasına döndü ve mızrağı seçti. Ona istediğini veren Percival silahını adamın ayakları yerden kesilene kadar kaldırdı, sonra da cesedi bir bez bebekmişçesine sazların arasında taşıdı. Ta ki mızrağın ucundan kurtulup düşene kadar. .. Atın toynaklarıyla yerden kalkan su damlları etrafa sıçrayan kanları kısmen sakladı.

Midesi bulan Cnân başını çevirdi, sonra da kuzey bendindeki bir yarığa tırmandı. Raphael'in yakınlardaki dallı budaklı bir çalının içinde gizlendiğini tahmin ediyordu. Hekimi beklediği yerde bulmasına buldu; fakat Raphael çoktan ona sırtını dönmüştü ve zirveye çıkan gevşek toprağı tırmanmakla meşguldü. Adam tepeye yaklaşırken yavaşladı, çömeldi ve ikaz amacıyla elini kaldırarak başını yamaçtan uzatmaması için genç kadını uyardı. Zirvenin ötesine baktığında her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir şey gördü, yukarıdaki düz zemine çıktı ve çömelmeyi sürdürerek genç kadına elini uzattı. Başka birinden gelse -tabii her zamanki gibi Percival hariç- Cnân böyle bir hareketi hoş karşılamazdı; yardım almadan da rahatlıkla başının çaresine bakabilirdi. Fakat Raphael'in tavırlarındaki bir şey ona aralarındaki ilişkinin her zaman basit ve sorunsuz olduğu hissini veriyordu. Bu yüzden adamın elini kavradı ve her iki ayağıyla kıyıda destek alarak kendini yukarıya itti. Raphael de onu zirveye çekti.

Daha aşağıda ve geride bulunan Percival o sırada Moğolların atlarını topluyor, peşinden kolayca çekebilmek için onları ipe diziyordu.

“Yedek binekler,” dedi Cnân.

“Güzel,” cevabını veren Raphael başıyla nehrin karşısını işaret etti, ana kanal boyunca değil de, güney kıyısını. Cnân sazlıkların arasında kapana kısılmış olduğu için şu ana dek o tarafta ne olduğunu görememişti. Genç kadının fark ettiği ilk şey Percival'in kıyıyı aşarken atını üzerine sürüp öldürdüğü Moğol'un sazlarla kaplı cesediydi. Fakat sonra gözleri daha uzaktaki bir hareketlenmeye takıldı.

Bir süre önce ana Moğol kuvvetinin toplandığı zirve artık boştu ve tepenin yakın tarafından aşağı

bir çığa yahut toprak kaymasına benzer bir Şey akıyor, batan güneşin ışığında ateş gibi parıldayan bir toz bulutu kaldırıyordu.

Yerleri belirlenmiŐti. Moğollar onları öldürmeye geliyordu.

“Kendince bir güzelliğe sahip,” diye belirtti Raphael, alaycı bir üslupla. “Ama manzara seyretmeye fazla zaman harcamasak iyi olacak. Zaten senin yeni veya faydalı bir izlenim edinmen pek mümkün değil.”

“Sen ne halt etmeye izliyorsun o zaman?” diye çıkıştı kadın.

“Sanırım benim biraz oyalanmam gerek, Percival’in yardımıma ihtiyaçı olabilir. Yedek atlarla başa çıkmasında veya kıyıya ulaştıklarında Moğolları yavaŐlatmasında belki ona faydam dokunabilir.”

“Benim ne yapmamı istersin?”

“Eleâzar’ın yanına git.”

“Eleâzar nerede ki?”

“Herhâlde o çiftlikte kuŐatılanlar her kimse onları ziyaret ediyordur,” diyen Raphael evik bir hareketle ayak parmaklarının uçları üzerinde döndü ve mümkün olduğu kadar yere yakın kalarak aksi istikameti gzetledi. “Civardaki l ve yaralı Moğolların sayısına bakılırsa kuŐattıkları kişinin Istvan olduğuna bahse girerim.”

Bu Cnân’a hiç de güzel bir plan gibi gelmedi, hatta bir planın baŐlangıcı bile değildi; fakat enine boyuna tasarlanmış bir Şey duymayı zaten beklemiyordu ve kendisini taşkın nehir yatağının karşı tarafından üzerlerine gelen kırk kadar atlıdan uzak tutacak her Şeye razıydı.

Raphael yakınlarda bir yerde mızrağını yere saplamıŐ ve atını ona bağlamıştı. Cnân’ın midillisi de başka bir iple o ata bağlı duruyor, başını önüne eğerek burnuyla otların arasını eŐeliyordu. Genç kadın gergin ipi Raphael’in eyerinden çözdü ve kendisini bile Şaşırtan bir özgüvenle midillinin sırtına atladı. evikliğinin yol arkadaŐlarından biri tarafından görüldüğünü ummayacak kadar mütevazı olduğu söylenemezdi.

Sağ dizgine sertçe asılıp topuklarını ata vurdu, sonra da bindikleri atın dikkatini gerçekten çekmek istediklerinde erkeklerin yaptığı gibi bir nara attı. Midilli de onun istediği Şekilde, aniden boynunu uzatıp dörtnala bir koşu tutturarak tepki verdi.

Cnân artık küçük çiftlikte süren çatışmaya doğru son sürat gidiyordu. Yaklaşık yarım kilometre uzaklıktaki çiftlik, onu mevsimsel sellerin üstünde tutacak küçük bir yükseltinin üzerine kurulmuştu. nceki konumlarından baktıklarında onu çok az seebilmiŐlerdi. Fakat Şimdi, daha yakından baktığında oranın tentelerden, dış binalardan, kulübelerden, domuz ağıllarından, tütsü evlerinden, kümeslerden ve ahırlardan oluşan düzensiz bir yer olduğunu görebiliyordu. Üstelik iftlik sakinleri o kadarla da yetinmeyip tüm bunların arasına geliŐiĖzel bir Şekilde turba yığınları, saman balyaları, çardaklar, ambarlar ve arı kovanları eklemiŐlerdi.

Son bir-iki sene içinde saklanma yerleri konusunda tam bir uzman olup çıkan Cnân açık alanlardan kaçınarak gizliyi, karmaŐığı, etrefilliyi ve biimsizi -savaşçıların ve avcıların kafasını karıŐtırıp hevesini kıracak yerleri- yeğliyordu. Taşkın nehir havzasının üzerinde Moğollar tarafından kovalanacak olsaydı -aslına bakılacak olursa durum Şu anda tam olarak bundan ibaretti- dosdoğru o çiftliğe yollanırdı. Ana binada bir ateş yakıp orada kaldığına sanmaları için elinden geleni yapar, sonra da çiftliğin eteklerine sıvıŐıp kendisini gübre veya samanların içine gömer ve oradan avcılarını gzetlerdi.

Onların gitmelerini beklerdi. İzleyip Ğrenirdi.

Muhtemelen Istvan da benzer bir davranışta bulunmuştu. Henüz çiftliğe ulaŐmadığı için Cnân

bundan tam olarak emin değildi; fakat Raphael adamın hâlâ yaşadığını düşünüyordu ve Istvan'ın başka bir yöntemle hayatta kalması mümkün değildi.

Aradaki mesafeyi kapattıkça bir çatışmanın izlerini tespit etti: kütüklerden yapılmış çitlerin üstüne serili Moğol cesetleri. Bunu çamurla kaplı bir domuz çukurunda yatan, siyah pelerinli, muhtemelen bir Rus asilzadesine ait olabilecek bir başka beden izledi. Sağa sola saçılmış küflü saman balyalarının etrafında birer cenin gibi kıvrılmış başka Moğol cesetleri de yatıyordu; bir yanı oklarla kaplı, ölü bir inekle beraber. Birisi hayvanın gırtlığını kesmiş ve leşinin arkasında siper almıştı.

Istvan gizlenip seyretmekten fazlasını yapmıştı. Cesetlerden bazıları düştükleri yerde yatmasına rağmen diğerleri tüyler ürpertici pozlarda bırakılmıştı. Istvan bir ara -hem de çok yakın bir zamanda, zira kısa bir süre öncesine kadar kanlı canlı on Moğol çiftliğin etrafını kuşatmış bulunuyordu- gizlendiği yerden sessizce çıkmış, hızlı ve hevesli bıçaklarla yakın mesafeden işe koyulmuştu. Avlarını bir an önce öldürmek isteyen Moğollar atlarından inmek ve o pis, virane labirente girmek gibi bir hata yapmıştı. Avladıkları kişinin dehşet içindeki bir kaçak, bulduğu ilk yere saklanan ve paçasını bir şekilde kurtarmak için dua eden bir hasatçı olmadığını anlamamışlardı.

Istvan mantarlarını çiğneyerek, belki de zamanlamasını en uygun anda coşkuya kapılacak şekilde ayarlayarak onları beklemişti.

Garip ve unutulmaz sahnelere dolu, uzun bir gün olmuştu ve genç kadın yine onlardan biriyle karşı karşıyaydı: geri geri yürüyerek bir kümesin köşesinden çıkan, kısa ve eğik bir kılıçla kesme ve saplama hamleleri yapan bir Moğol. Adam tökezleyen ayaklarının arkasında ne olduğunu umursamıyor, onun yerine dehşet dolu gözlerle önüne bakıyor ve kötek yemiş bir eşek gibi anırıyordu, ömrünün son saniyesinde.

Bir seksen boyundaki bir kılıç gümüşi bir yıldırım misali yukarıdan aşağıya doğru savrulurken kümesin arkasından çıktı, Moğol'un boynuyla omuzlarının birleştiği yere isabet etti, vücudunu boydan boya kesti ve adamın öteki tarafından, kalça kemiğinin hemen üstünden dışarı çıktı. Moğol'un her iki yarısı da zıt yönlere doğru devrilirken bağırsakları serbest kalmak için yirmi yıldır bekliyormuşçasına dışarı taşıtı.

Bu Istvan'ın eseri değildi. O devasa kılıç bir başkasına aitti.

Attığı bir adımla görüş alanına giren Eleazar kılıcının hızını kesmek için çaba harcamayarak hareketini tamamlamasına müsaade etti ve ellerini başının üstüne kadar kaldırarak silahının ucunun yere saplanmasını engelledi. Kılıcın ucunu çizdiği yayın merkezi niyetine kullanarak kendi etrafında zarifçe döndü ve hiç kimsenin gizlice yaklaşmadığından emin olmak için arkasını kolaçan etti.

Böyle bir kavgaya karışmak Cnân'a yardım etmeyeceği gibi Eleazar ile (eğer hâlâ buralarda bir yerdeyse) Istvan'ın da işini zorlaştırabilirdi. Bu yüzden geri çekilip bineğiyle sakin bir ses tonuyla konuştu ve rotasını değiştirerek tedbirli bir tırısa geçmesi için onu ikna etti.

Atlarla arası pek iyi olmayan Cnân diğerlerinin neden yedek bineklere bu kadar önem verdiğini hemen anlayamamıştı. Teoride mantıklıydı elbette. Fakat gerçeği bütünüyle kavrayabilmesi için güruhu akın ederken görmesi gerekmişti. O sırada birkaç Moğol midillisi çiftliğin sınırları civarında amaçsızca dolaşıyor, yiyecek bir şeyler bulabilmek için toprağı kokluyordu. Sahiplerinden bazıları siper aldığı yerden vurduğu anlaşılan Istvan sayesinde -Cnân Moğol cesetlerine sapsız duran okları kolayca tanımıştı- artık hepsi de birer yedekti ve genç kadın onları bir araya toplayarak işe yarar bir şey yapabileceğine karar verdi. Midilliler kadına fazla aldırış etmemelerine rağmen dost canlısı hayvanlardı ve bir sürüye katılmaya itirazları yoktu. Böylelikle Cnân zamanının bir kısmını midillileri toparlamaya ve onlara çiftliğin etrafında yavaş bir tur attırmaya ayırdı. Bir yandan da ölü

Moğolları sayıyor ve geriye kalan son birkaç tanenin Istvan ile Eleâzar tarafından avlanmasını bekliyordu. Midilliler çok geçmeden kadına alıştı ve Cnân da aşına gözüktükleri dili, yani Türkçeyi kullanarak onlarla konuştu.

İki şövalye nihayet ağılların arasından çıktı ve aynı anda Raphael ile Percival de nehir kıyısının oradan dörtnala geldi. Üstü başı kandan kıpkırmızı kesilmiş Istvan peşi sıra birkaç yedek at çekerken neredeyse tertemiz hâldeki Percival de dört attan oluşan inatçı bir grubu arkasından sürüklüyordu. Artık gruplarındaki herkes için üç-dört binekleri vardı.

Cnân onlara katıldı. O anda Istvan ile diğerleri arasında ilginç bir konuşma geçebilirdi ama elbette ki buna zaman yoktu. Sahiden de Moğol atlılarının en coşkulu olanları kıyıyı şimdiden aşılıyordu. Tabii güneş batmak üzere olduğu ve etraf sadece gri bir alacakaranlıkla aydınlandığı için bu durum görüntüden ziyade seslerden anlaşılıyordu.

“Ormana mı?” diye öneride bulundu Percival, dizginlerini biraz daha yukarıdan tutarak. “Ya dikenleri ya da okları seçeceğiz. Şahsen ben dikenleri yeğlerim.”

“Beni takip edin,” dedi Istvan.

Böylece adamın peşine düştüler. Moğollar da onların.

Cnân yaşlı ağaçların arasında kısmen açık bir patika buldu. Neredeyse ormanın korunağına girer girmez şövalyelerin ne yaptıklarına dair hiçbir fikirlerinin olmadığı ortaya çıktı. Gür, dikenli çalılıkların arasında bata çıka ilerliyor ve küfür ediyorlardı. Aynı şey Cnân için de geçerliydi.

Hepsi de Istvan’ın eylemlerine şüpheyle yaklaşma eğilimindeydi ve gürültülü ilerleyişlerinin altı üstü bir şaşkınlığa olup olmadığını kendi aralarında tartıştılar. Sonunda Eleâzar peşlerindeki Moğolları bir pusuya çekmeye çalıştıkları sonucuna vardı.

Percival hiçbir şey söylemedi. Planı diğerleri için bir muammaydı, tabii gerçekten de bir planı varsa. Bu yüzden grup etrafta körü körüne dolaşarak; birbirini gözden kaybedip tekrar bularak; sık çalılıkların arasından üzerlerine gelen bir atlının kendi ekiplerinden biri mi, yoksa bir Moğol gözcüsü mü olduğunu kestiremeyerek birkaç tehlikeli dakika geçirdi.

“Burada hiç kimse dövüşmez,” diye mırıldanan Istvan yavaşça ve sözcükleri geveleyerek konuşuyordu. Eğimli bir ayışı huzmesinin içinden geçerken başını kaldırdı ve yarı yarıya kapattığı göz kapaklarının ardından ona ağzı açık bir şekilde baktı. Yüzünde kanlı bir parmak izi vardı. Kısmen de olsa hâlen mantarların etkisi altındaydı.

Cnân bunun daha önceden bahsi geçen, Feronantus’un grubu rahatsız edilmeksizin yolculuk yapabilsin diye kendilerini feda edecekleri o an olup olmadığını sordu Percival’e. Eğer öyleyse en kısa zamanda ortadan kaybolmayı planlıyordu. Sonunda Raphael yakışıklı şövalyeyi ne düşündüğünü açıklamaya ve aklından ne geçtiğine dair en ufak bir fikirlerinin olmadığına ikna etti.

Dikenli bir çalıdan kaçınan Percival atını durdurdu, karanlıkta belli belirsiz görülebiliyordu. Cnân, adamın duruşundaki kararlılığı gördü. “Feronantus’la buluşacağız,” diye duyurdu Percival, sanki bu daha en başından itibaren belliymiş gibi.

“Onu bulabilirsek bile, ki bundan şüpheliyim,” dedi Eleâzar, “Moğolları da dosdoğru ona götürmüş olacağız.”

“Evet,” dedi Percival, “ve aynı sebepten dolayı onları tamamen ortadan kaldırabilecek bir sayıya ulaşacağız.”

“En azından öfkeden gözü dönmüş bir Moğol birliğini kampının orta yerine götürmeden önce

Feronantus'u uyarmak... kibarca bir davranış olabilir," diye belirtti Raphael.

"Ben önden giderim," diye başlayan Istvan demir kırığı atıyla birlikte kendi etrafında döndü ve bir çalıyı ezip geçti. Fakat sendeledi ve yanlışımlı kendi de görüp vazgeçti.

"Bu ormanda o biraz zor," dedi Eleazar alaycı bir üslupla.

"Cnân her zamanki gibi çabucak ve sessizce önden gidecek," dedi Percival. "Biz de yavaşça ve gürültüyle onu takip edeceğiz. Hemen yola çık!"

Bu tam da Cnân'ın şövalyeleri hak ettikleri kadere terk edeceği türden bir andı, tabii emri veren Percival çarpıcı bir dikkatle dosdoğru gözlerinin içine bakmasaydı. Bu yüzden homurdandı ve midillilerini peşi sıra çekerek ağaçların arasına girdi. Artık nereye gittiğini göremese de ayakları ona hangi yönün yokuş aşağı olduğunu söyleyebilirdi. Bir ara nehrin karşısına yeniden geçmesi gerekecekti, hem de karanlıkta. Öyle bir şey için en uygun zamanın şu an olduğuna karar verdi. Moğol birliği bu yakaya daha yeni geçmişti. En azından şu son birkaç dakikadır bütün enerjilerini bu işe harcamışlardı. Amaçlarına ulaşmak için de tehlikelere göğüs germiş ve sıkı çalışmışlardı. İnsan doğası gereği bu saatten sonra gerisingeri dönüp nehri tekrar geçmeye yönelik güçlü bir isteksizliğe kapılacak olmaları çok normaldi; özellikle de duyuları onlara düşmanlarının -veya en azından en yavaş ve gürültülü bölümünün- tam önlerinde olduğunu söylerken.

Cnân nehri aştıktan sonra başka bir akşam olsa gurur duyacağı bir tempoyla yol aldı. Fakat ne zaman işemek veya bitkin hâldeki bir midilliği geride bırakmak için duraklasa arkasından bir yerlerden toynak gümbürtülerinin yükselmesi çok da uzun sürmüyordu.

Moğollar ya Percival ile arkadaşlarını önlerine katmış sürüyor, ya da onları takip ediyorlardı; her hâlükarda iki grup da var gücüyle ilerliyordu ve Cnân'ın yegâne sorumluluğu hedefe onlardan önce varmak olduğu için o da aynını yapmak zorundaydı.

Cnân şafaktan önceki saatlerde, gökyüzü aydınlanırken atını daha hızlı sürebildiğini keşfetti. Elinde kalan atlar, gece çöktüğünden beri çatışmalar arasında mekik dokuyan şövalyelerin bineklerinden daha dinçti. Toynak sesleri iyice geride kaldı, sonra tekrar yaklaştı, doğuya yöneldi, ardından tekrar batıya kaydı. Cnân neredeyse her iki grubun da bir şekilde etrafından dolanarak kendisinden evvel Feronantus'a ulaşacağına inanacaktı. Hepsinin. Hiddetle birbirlerine girmiş bir hâlde.

Yine de yaklaşan savaşçıların gürültüsü onlara kadar ulaşmadan önce Kalkan-Biraderleri'nin kampına dörtnala girmeyi başardı. Diğerleri uyurken Raedwulf nöbet tutuyordu. Adam Cnân'ı belirli bir mesafeden tanıdığı için onu havada ıslık çalan oklarla değil de tebessümlerle ve el işaretleriyle karşıladı.

"Umarım çoraplarınızı yamamayı bitirmişsinizdir," dedi genç kadın.

"Tamamıyla bitirdik," dedi Taran sakin bir sesle, rahatça oturduğu yerden. Rzedwulf elinde yayıyla kampın öteki tarafından yaklaştı. "Niye yalnızsın?"

"Percival en içten selamlarını gönderdi," dedi Cnân. "Küçük bir Moğol ordusunu dosdoğru buraya getiriyor ve bu durumun sizin için fazla bir sıkıntı yaratmamasını umuyor."

Taran ayağa kalktı.

"Ne kadar gerideler?" diye sordu Raedwulf.

"Gidip rahatça işeyebilecek kadar vaktiniz belki vardır," dedi Cnân.

12. BÖLÜM

GÖLGELERİ KOVALAMAK

Karakurum'da kaldığı zamanlarda Kağan'ı koruyan tümenin içinden bir *minghan* (bin asker) seçilerek *Khevtuul* (Gece Bekçileri) görevine atanırdı. Hava karardıktan sonra sarayda ve çevresinde devriye atarlardı. Ganşuk gece devriyeleri ile gündüz düzenlenen av arasında belirgin bir farklılık olduğunun bilincindeydi. *Khevtuul* birlikleri Efendi Cucay'ın alarmına tepki vermeye başlarken Ganşuk da dikkatini sarayı çevreleyen binalara yöneltti. Gece Bekçileri merkez binanın etrafını saracak ve yaylı askerler karanlık göğü oklarla doldurmak için hazır bekleyecekti. Hatta damdaki suikastçıyı bulamadıkları takdirde içlerinden bazıları çevre bölgeyi taramaya bile başlayabilirdi, ama o zamana kadar iş işten geçmiş olurdu.

Aşağıya düşen kiremit suikastçının yerini belli etmişti. Görevi her ne olursa olsun artık önceliği o değildi. Şu an akli fikri sıvışmaktaydı, tıpkı ürken ve apar topar kaçmak dışında her şeyi unutan bir geyik gibi.

Sarayın etrafındaki meydan deri zırhlar giyen, ellerinde yaylar ve meşaleler taşıyan suretlerle doluyordu. Panikleyen nedimler ve cariyeler kaftanlarının eteklerini kaldırarak tıpkı bir kaz sürüsü gibi dört bir yana dağılırken şapkalarındaki ve saç tokalarındaki püsküller delicesine sağa sola savruluyordu. Ganşuk meşaleli adamlara içten içe sövdü. Titrek ışıklar herkesin gece görüşünü bozuyordu. Sarayın çatısının nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını görmek şimdiden imkânsızdı zaten. Etrafta çok fazla gölge, bir insanın saklanabileceği çok fazla yer vardı.

Kovalamacanın ilk dakikaları kritik bir öneme haizdi. Ürken av, bir saklanma yerine ulaşmak veya kendisiyle avcısı arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymak amacıyla koşmaya başladılar. Bir avcının avını değerlendirmek için sadece birkaç saniyesi olurdu; ya onun nereye kaçacağını tahmin edip bir şekilde önüne geçmesi, ya da av daha süratliyse ona baskın gelmesi gerekirdi. Tabii bir de iz sürmeyi bilmesi.

İmparatorluk Muhafızları avcılardan seçilmezdi. Kağanla beraber ava çıkanlar yalnızca koca bir daire şeklinde etrafa yayılarak önlerine gelen hayvanları kovalarlardı. Onlar tek bir hayvan avlamazlardı; taktikleri mümkün olduğunca çok sayıda canlıyı bir ara toplamaktı. Kağan'ın eğlendirmek için işe yarayan, fakat tek bir av dahi yakalayamayan bir taktikti bu.

Gece Bekçileri'nden bazıları o sırada parmaklarıyla bir yeri işaret ediyordu. Ganşuk yukarı baktı. Bir çift muhafız, suikastçının çatıdaki ilerleyişini tespit etmiş ve onu kovalamaya başlamıştı. Adamlardan biri eğimli kiremitlerin üzerinde kayıp haykırarak aşağıya düştü ve bir kiremit yağmuru eşliğinde avludaki taşlara çakıldı. Ganşuk muhafızların suikastçıyı bu yöntemle kovalayarak aptallık ettiklerini, fakat görülmeleri kolay olduğu için suikastçının hangi yöne kaçtığına dair değerli ipuçları verdiklerini fark etti.

İkinci muhafız daha dikkatli ve yavaş adımlarla ilerliyordu. Bir ara durup yayını doğrulttu. Fakat atış yapmadan önce suratına bir şey çarptı ve oku hedefini açık ara farkla ıskaladı. Muhafızın ayağı

kaysa da eğimli çatının tepesini yakalayıp tutunmayı becerdi. Yayıysa kiremitlerin üzerinden kayarak çatının yarısında durdu.

Suikastçının saklanması gerekiyordu. Ganşuk sarayı çevreleyen tüm binaların konumunu anımsamaya çalıştı. Hatırlayabildiği kadarıyla hepsi de çok uzaktı. Ama çatıdan inmenin tek yolu -tek *çabuk* yolu- atlamaktı. Suikastçı belli ki bir hata yapmış ve tespit edilmişti. Çatıya kaçmak çaresizlikten doğan bir kumar olmuştu. Gevşek kiremit ona ihanet etmeseydi çabaları başarıyla sonuçlanabilirdi de.

Ganşuk sarayın güneydoğu köşesine ulaştığında durdu. Güney avlusu bir öncekinden daha da açıktı ve çatıdaki bir adamın atlayabileceği tek uygun yapı oradaki devasa heykeldi; her birinin ağzından farklı bir sıvı fışkıran dört adet yılanımsı boruyla taçlandırılmış gümüşî ağaç. Fakat borular dışında çıplak olan ağaç saklanılabilecek herhangi bir yer sağlamadığı gibi etrafındaki açık alan asabi bir *Khevtuul* kalabalığı tarafından hızla doldurulmaktaydı.

Batıdan bağırانlar oldu ve birkaç kiremidin daha yere çarpmasıyla oluşan gürültü sonucu bir grup Gece Bekçisi sarayın öteki tarafına doğru koştu. Ganşuk onları takip etmeye başladı, derken durdu. Bahçe hemen arkasında uzanıyordu. Duvarları pek yüksek değildi; parmak uçlarına kalkarsa duvarın tepesine erişebilirdi. Fakat ağaçlar çok daha uzundu.

Gökyüzünden bir şey geçti ve bahçe duvarlarının içinde kalan yüksek bir dişbudak ağacı güçlü bir rüzgârın etkisindeymiş gibi şiddetle sallandı. Her iki yanındaki ağaçlarsa neredeyse hiç kıpırdamadı.

Suikastçının çevikliği ve cesareti karşısında hayrete düşen Ganşuk -hiç şüphesiz böyle bir atlayışı sadece çaresiz biri yapabilirdi- yönünü değiştirip hızla bahçeye doğru koştu. Bir homurtuyla kendisini duvarın üstüne çekti ve öteki tarafa atladı. Yere kolayca iner inmez de sallanan dişbudak ağacına doğru çalı çitlerin arasında yol aldı.

Ağaç öbeğinin ötesindeki patikada taşlar takırdadı. Ganşuk özenle budanmış ağaç ve çalı labirentinin içinde yer alan patikanın seyrini anımsamaya çalıştı. Patika aynen hatırladığı gibi uzun bir dikdörtgen şeklindeki bahçenin etrafında gelişigüzel bir biçimde dolanıyordu ve bunun taktiksel bir rota olmadığı belliydi. Öyle ki gündüzleri bahçede bulunduğu sıralarda Ganşuk birkaç defa yolunu şaşırmıştı. Delikanlı bir söğüdün altından koşarak geçerken uzun dallar yüzüne ve omuzlarına çarptı. Sonunda kendini merkezdeki uzun açıklığın bir ucunda buldu.

Aslına bakılırsa o günün daha erken saatlerinde vurduğu geyiğin durduğu noktadan çok da uzakta sayılmazdı.

İleride *-kuzeyde*, diye düşündü, yönünü belirlerken- bir hareket tespit etti. Bahçenin gölgeleri arasında neredeyse hiç göze çarpmayan, fakat ayışığı huzmeleri tarafından ele verilen koyu renk giysiler içindeki bir siluet. Ganşuk adamın peşinden depar atarak aradaki mesafeyi kapatmaya çalıştı.

Bahçenin kuzey duvarında bir kapının yanı sıra bir de bekçi kulübesi vardı. Belki de suikastçı körü körüne koşuyor ve kendisini neyin beklediğini bilmiyordu; fakat Ganşuk işini şansa bırakmazdı. Adam sarayın içlerine kadar girmişti. Hem saldırısını hem de kaçışını planlayacak kadar binaları ve *Khevtuul* birliklerinin alışkanlıklarını bildiği muhakkaktı. Bilmiyorsa da...

Kozelsk'teyken planları neredeyse ilk andan itibaren ters gitmiş ve Ganşuk'un bir çözüm bulması gerekmişti. O hissi, kendisine müthiş bir odaklanma kabiliyeti kazandıran paniği hâlâ hatırlıyordu. Seçim yapmak çok daha kolay bir hâle gelmişti. Hayatta kalmak her şeyin üstünde geliyordu. Geriye kalan her şey önemsizdi.

Suikastçı sağa saparak patikadan çıktı. Adamın büyük bir sedir ağacı kümesinin arkasında kaybolmasını bekledikten sonra Ganşuk da aynını yaptı. *Doğu duvarı*. Bahçe ile ana yerleşke

arasındaki duvardan daha yüksek olmasına rağmen sarayın dış duvarı istilacıları püskürtmek için değil, Kağan ile erkânını Karakurum varoşlarından ayırmak üzere tasarlanmıştı. Üzerine nöbetçi dikilebilecek kadar geniş değilse de bir insanın atlayabileceğinden daha yüksekti, at sırtında olsa bile.

Ganşuk arkasından gelen bazı bağırmalar duydu. Başını çevirip o tarafa bir göz attığında ağaçlardan bazılarının turuncu ışıklarla çevrelenmiş olduğunu gördü. *Meşaleler*. Suikastçının hilesini *Khevtuul* birlikleri de anlamıştı ve bahçeye hücum ediyorlardı. Ganşuk'un kulağına "iki" sözcüğü çalınır gibi oldu. Hemen sonra yanından geçip giden bir ok, başını kıl payı ıskaladı.

O kargaşada delikanlıyı başka bir işgalci sanmışlardı.

Lian alarm haykırışını belli belirsiz işittiği sırada uzun saçlarını taramayı daha yeni bitirmişti. Odasının dışındaki koridor saniyeler içinde koşturan ayakların sesleriyle doldu. Genç kadın hafif ipek kaftanının üstüne uzun bir ceket geçirdi ve patırtının kaynağını araştırmaya gitti. Daracık odasından çıkar çıkmaz kendisi gibi yarı giyinik bedenlerden oluşan bir sele kapıldı. Binanın çıkışına doğru yapılan o düzensiz ilerleyişin arasında kulağına gelen bölük pörçük konuşmalardan tutarlı bir hikâyeye çıkarmaya çalıştı. Mahzende çıkmış bir yangın, Kağan'ın düşmanlarınca düzenlenen bir saldırı, akşam yemeğine otururken Kağan'ı öldürsün diye Çinliler tarafından gönderilen bir suikastçı, her biri farklı birer infaz yönteminde eğitilmiş yarım düzine hızlı ve sessiz suikastçı... Lian anlatılanların herhangi bir tutarlılığının bulunmadığını kısa sürede fark etti; hepsi de aynı derecede doğru ve yanlış. Sabit olan tek şey panikti.

Dışarısı içeriden daha sakin değildi. Cariyeler ve erkâna mensup hanımefendiler gıdaklayan tavuklar misali bir araya toplanırlarken *Khevtuul* birlikleri öfkeden deliye dönmüş bir kovan arı gibi etrafta dört dönüyordu. Askerlerin dikkati saraya çevriliydi ve Lian itiş kakışın arasında bir hayalet gibi süzülerek merkezi binanın etrafındaki geniş meydanın kıyısına ulaştı. İleride, sarayın batı tarafında bir *Khevtuul* kalabalığı yerde yatan bir çift tümseğin başında koşuşturmaktaydı. Lian biraz daha yaklaşınca o tümseklerin çevredeki muhafızlarla aynı kıyafetleri giyen birer ceset olduğunu anladı.

Cesetlerden birinin Ganşuk'a ait olabileceğinden korktuğunu anlayınca tutmakta olduğu nefesi saldı. Verdiği tepki sebebiyle -ve tabii genç savaşçı söz konusuysen akılsız bir köylü kızı gibi davrandığı için- kendi kendini paylayarak odasına geri gitmek üzere döndü. Fakat Efendi Cucay'ın sesini duyunca duraklamak zorunda kaldı.

Sert adımlarla üzerine doğru gelen adam dans eden meşale ışıklarının önünde karanlık bir buluta benziyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu başdanışman.

Ceketinin önünü sıkıca örten Lian bakışlarını yere dikti. "Saraylı hanımların arasında büyük bir panik vardı," dedi. "Onlar gibi ben de güvenliğim için endişe duydum."

Cucay uzaklardaki bir gök gürültüsünü andıran bir sesle göğsünün içinden homurdandı. "Odana dön," diye çıkıştı. "Şunları da toparlayıp—" Uzun manşetlerinden birini kadınların oluşturduğu kalabalığa doğru savurdu. "Onları da yanına al. Burası güvenli değil. İçeride olmalısınız."

Lian boynunu eğdi. "Peki, Efendi Cucay." Adamın önünden bir an önce çekilebilmek için yanından geçmeye davrandı.

Genç kadın geçip giderken Cucay onu kolundan yakalayıp durdurdu. Lian başdanışmanın yılmaz bakışlarından sakınabilmek için başını çevirdi. "Ganşuk'un tehlikede olmadığından eminim," dedi

Cucay. Lian'ın yüzü içinden geçenler bu kadar açıkça anlaşıldığı için kızarınca da kadını bıraktı.

Lian diğer bayanları yanında götürmeyi ihmal ederek odasına kaçtı. Tek isteği Cucay'ın haklı olabileceği gerçeğinden saklanmaktı. O gerçekse Ganşuk'un güvende olduğunu umması ve delikanlıya bu denli önem vermesiydi.

Durup açıklama yapmaya vakit yoktu. Ganşuk sarayın dış duvarına yaklaşırken yavaşladı ve nefesini bir düzene sokmaya çalışarak suikastçının nereye gitmiş olabileceğine dair bir işaret aradı. Bahçedeki *Khevtuul* birliklerinin bağrıışmaları ve patırtıları alçak sesleri duymayı neredeyse imkânsız hâle getirdiğinden çabaları beyhude gözüküyordu. Fakat sonra kulağına bir sürtünmenin ve hemen ardından bir homurtunun çalınmasıyla mükâfatlandırıldı.

Delikanlı yanlış yere bakarken ilk başta gözden kaçırdığı bir şeyi fark etti. Fazla uzakta olmayan bir yerde, düğümlü bir halat simsiyah bir yılan gibi duvarın önünde kıpırdanmaktaydı. Ganşuk halatın yanına kadar koşup ona asıldı. Öteki uçta bir ağırlık vardı ve başını kaldırdığında duvarın tepesine varmak üzere olan suikastçının karanlık silüetini gördü.

Kılıcıyla yayını yanında getirmediği için kendi kendini azarladı. Fakat Lian'la gerçekleştirdiği buluşmanın askeri eğitim üzerine olacağını beklememişti. Onun asıl beklentisi...

Ganşuk bu düşünceleri bir kenara iterek duvara tırmanmaya başladı. Suikastçının halatı duvarın tepesine nasıl sabitlediğini bilmiyordu, ama kendi ağırlığının adamın orada oyalanarak halatı salmakla uğraşmasına mâni olmasını umuyordu. Düşüş onu öldürmezdi; fakat suikastçıyı takip edebilmesinin tek yolu halat yardımıyla yukarı çıkmaktı. Kuzey kapısını kullanarak etraftan dolanmak çok daha uzun sürerdi, hele bir de muhafızlar onu başka bir işgalci zannetmeye devam ederlerse.

Suikastçı durmadı. Ganşuk tepeye vardığı sırada koyu renkli silüet ortalarda yoktu.

Etrafindaki duvardan oklar sekti ve Ganşuk okçuların daha iyi nişan almalarını beklemedi. Duvardan aşağı atladı ve indiğinde sarsakça bir takla attı. Yere çarptığında sol omzuna saplanan acıyı yok sayarak hemen ayağa fırladı.

Hangi tarafa? Kağan'ın mallarını depolamakta kullandığı yüksek binalardan birinin arka sokağındaydı ve binanın bu tarafında hiçbir kapı yahut pencere yoktu. *Kuzey mi güney mi?* Güneyde sarayın ön kapıları ve Karakurum'un ana bölümü boyunca uzanan taş döşeli yolun başındaki toplanma alanı bulunuyordu. Suikastçı kentin çalkantılı kargaşası arasında izini kaybettirmeyi planlıyorsa seçeceği rota kesinlikle o olurdu.

Ganşuk tereddüt etti. Saklanmak doğru bir seçime benzemiyordu. Bir av ancak avcının ilgisini yitireceğine güvenirse öyle bir işe kalkışır. Peki ya Kağan'ı öldüren bir suikastçı? Av asla sona ermezdi ve suikastçının hayatta kalmak için tek umudu kaçabildiği kadar uzağa kaçmak olurdu, hem de en hızlı şekilde. Bir çadır kentten geçerek kaçmak ise çok uzun sürerdi.

Sarayın batısında ve kuzeyinde şehre giriş-çıkışı sağlayan çok sayıda kapı mevcuttu. Bunlardan çoğu gündüzleri hayvanlarını satmak isteyen koyun ve keçi çobanlarıyla dolup taşardı. Fakat geceleyin pazaryerleri boşalırdı.

Deponun ötesinde bir yerden bir kadın çığılığı yükseldi ve böylece Ganşuk'un seçimi kendiliğinden yapıldı. Delikanlı soluna doğru depara kalktı ve binanın köşesine varınca mavi ipeklere bürünmüş, ufak tefek Çinli bir fahişenin hemen arkadaki sokağın orta yerinde boylu boyunca yattığını gördü. Kadın hızla uzaklaşan bir suretin arkasından küfürler ediyordu.

“Dur! İşgalci!” Kuzey bekçi kulübesi Ganşuk'un arkasındaydı. Muhafızlar yükseltilmiş platformdan ok yağdırmaya başladıkları sırada Ganşuk binanın köşesini döndü.

Suikastçının işbirlikçisi sanılmak gibi bir riske girmektense *Khevtuul* birliklerinin yetişmesini beklemek, kendini tanıtmak ve onlarla beraber suikastçının peşine düşmek muhtemelen daha akıllıca olurdu. Ganşuk pazaryeri kapısına doğru giden boş sokakta tabana kuvvet koşturan suikastçının hızla uzaklaşan suretine uzun uzun baktı. *Öylesi daha akıllıca olur...*

Mavi Kurt'a [\[29\]](#) yarı yakarıp yarı söven Ganşuk avının peşine düştü.

13. BÖLÜM

BATI DOĞUYLA BULUŞUNCA

“Dikkatini asıl meseleden ayırmak istemem ama...” dedi Rutger Birader, miğferi Haakon’un başına geçirirken.

“Asıl mesele derken şuradaki tünelden her kim çıkarsa onun kılıcının ucunda can vermemeyi mi kastediyorsun?”

“Kesinlikle. Ama Han hakkında bilgi edinmemiz lazım. Özel çadırı arenanın güney ucunda duruyor. Güneş asla gözlerine vurmuyacak şekilde konumlandırılmış. Tüm o bezlerin, içeriği saklamak için asılmış tüm o perdelerin arkasında ahşap duvarlar olmalı. Çadırın iç düzeni hakkında çok az şey biliyoruz. Han’ın yanında kaç kişi oturuyor? Fırlatacağımız kargı hedefini ıskalarsa kırmamız gereken bir kapısı veya girişi var mı? Üzerinden aşmamız gereken bir korkuluğu? Ayak altından kaldırılması gereken muhafızlar? Birinci ve ikinci girişimlerimiz başarısızlıkla sonuçlanırsa Han’ın kaçış yolu ne?”

Haakon öfkeden kükremek istediye de sesi boğuk bir kahkaha şeklinde çıktı. “Bir iblisle kapışmak üzereyim,” diye yakındı, “ve sen kalkmış benden—”

“O bir iblis falan değil,” diyen Rutger Birader sağ kalan dövüşçülerin çizmeleriyle tünelden aşağı kadar taşınmış olan koyu sarı renkli gevşek toprağa tükürdü. “Sadece iblis gibi giyinmiş bir insan.” Miğferi sertçe Haakon’un başına oturttu ve delikanlının kıçına bir şaplak attı. Aradaki cüppeye, zincir yeleğe, *gambesoria* ^[30] ve dona rağmen darbenin şiddeti ete kadar ulaştı. “Tabii bir de Kırmızı Perde var,” diye ekledi Rutger. “Öteki tarafta ne olduğunu hâlâ öğrenmek istiyoruz.”

Haakon miğferini rahat edebileceği şekilde düzeltirken homurdandı. Gizemli örtü, Han’ın tribününün dış sınırından sarkarak güneydeki girişi arenanın geri kalanından saklıyordu. Perdeden sadece muzaffer dövüşçülerin geçmelerine izin veriliyordu, fakat arenayı kendi başlarına terk edebilecek durumda olmaları gerekiyordu. Şimdiye dek hiçbir dövüşçü girdiği düelloyu yaralanmadan kazanamamıştı. Haakon’dan önce arenada dövüşen Biraderlerin sayısı üçtü. İki tanesi düellolarından galip ayrılmıştı, ama aldıkları ağır yaralar sebebiyle sabahı görece kadar yaşamamışlardı.

Rutger elini Haakon’un omzuna koydu. Birbirlerini sessizce süzdüler. Veda etmek faydasızdan da öteydi, zira Rutger ile diğerleri buna yenilgiyi erkenden kabullenmek gözüyle bakardı. Kendisinden önce dövüşen yoldaşları gibi Haakon’un da bol keseden atıp tutması gerekirdi. Hatta Rutger’in dile getirilmemiş endişesini küçümsemeli ve helaya kadar gidip sıçmak için gerekenden daha kısa bir sürede dövüşü kazanacağı yönünde bir şeyler söylemeliydi.

Fakat öylesi doğru olmazdı ve o denli bir yalan söylemek -özellikle de Rutger yalanının farkındayken- bürünmesi gereken role hiç yakışmayan bir davranıştı.

Ben *Bakire Savunucunun Şövalyeleri*’nden biriyim.

Delikanlı omzundaki ele dostça vurdu ve zırhına çekidüzen verip paldır küldür tünele daldı. Attığı her adımla birlikte ayaklarının altındaki kızıl toprak daha derin ve yumuşak bir hâl alıyordu.

Dar tünelde yürürken Taran'ın arenada dövüşecek genç Kalkan-Biraderleri mensuplarına söylediği son sözleri düşündü. Onların oplo'ları olan Taran, daha önce görkemli konuşmalar yapmaya hiç yanaşmamıştı. Açıklamaları daima kısa, öğrencilerine verdiği talimatlar da bir o kadar özlü olmuştu: *Bu Tyrshammar'da düzenlenenler gibi bir idman turnuvası değil. Burada rakipleriniz fırsat bulurlarsa sizi öldürecekler. Kısıtlı bir savaş alanıyla karşılaşacaksınız ve seyirci safları sizi şaşırtıp kafanızı karıştıracak. Tüm bunları görmezden gelin. Hatırlamanız gereken tek bir kural var: Sakın ölmeyin. Dikkatinizi bozmayın. Yolunuzu iyi bilin savaşçılar; dengenizi ve kuvvetinizi iyi bilin.* Sophrosyne ^[31]. *İşte bu sayede galip geleceksiniz.*

Haakon, Feronantus'un gözdeleri arasında olan o Yunanca sözcüğün anlamını asla tam olarak kavrayamamıştı. Raphael bir keresinde bu sözcüğün İskenderiye'de *bekaret* anlamına geldiğini söyleyerek Feronantus'u ayıplamıştı. Buna rağmen liderleri onu kullanmaktan vazgeçmemişti. Hem zaten Haakon *sahiden de* bakirdi...

Tünelin sonunda iki adam -bozkırların pullu ve katmanlı zırhlarını kuşanmış iki Moğol-delikanlının önüne çıkararak yolunu kesti. İçlerinden biri gırtlaktan gelen tek bir sözcük sarf eder ve elini *dur* dercesine kaldırırken Haakon durakladı.

Dövüşün bir an önce başlaması için hazır olsa da yavaşladı. Acele etmeye gerek yoktu. Dışarıda güneş parlıyordu. Güneşin miğferine vurduğu anda terlemeye başlayacaktı. Kısacık kesilmiş saçlarının altındaki kafasını koruyan içi bez dolu başlık terden sıırılsıklam olacak, ardından o ter gözlerine damlayarak miğferinin göz yarıklarından dışarıyı görmesini güçleştirecekti. Ondan kısa bir süre sonra da dikkati ve kuvveti hızla azalacaktı.

Sophrosyne. Haakon bekleyebilirdi.

Üçüncü bir Moğol ortaya çıktı ve Haakon'un yolunu kesen diğer ikisine bir şeyler söyledi. Sözcükleri aynı anda hem sertti hem de lirik bir akıcılığa sahipti, fakat delikanlı için kuru gürültüden ibarettiler. İki muhafız kenara çekildi ve üçüncüsü yanlış anlaşılacak bir hareketle kafa salladı. Haakon artık arenaya girebilirdi.

Genç adam gölgelerden çıkarken güneş onu bir ışık patlamasıyla karşılayarak kör etti. Gözlerini kırıştırarak ışığa alışmak için bekleyen Haakon yönünü tayin etmeye çalıştı. Han'ın kutu şeklindeki çadırı sağında, arenanın kumlu zeminine kadar sarkan deste deste kırmızı kumaşların yukarısında bir yerde olmalıydı, tabii öyle bir şey gerçekten varsa.

Arenaya batı girişinden giren Haakon'un görüş alanı seyirci safları tarafından kapatılıyordu. Bunlar Ongun'un Moğolları -kendilerinden aşağı halkların arasına karışmaktan hoşlanmayan kibirli bir topluluk- olmayıp bir Süryani, Slav, Germen ve Frenk kalabalığıydı. Hepsi de dünyanın hükümdarlarının gözüne girebilmek için ırklarına ihanet etmiş -veya hangi açıdan baktığınıza bağlı olarak halkları ortadan kaldırılmasın diye bazı gerekli antlaşmalar yapmış- kimselerdi.

Tüm bu kısıtlamalara rağmen yalnızca Han'ı gözlerden sakınmak için değil, aynı zamanda metreslerinin solgun boyunlarını güneşin karartıcı ışığından korumak için de ağır kumaşlarla örtülmüş çadırın şişkin şeklini görebiliyordu. Han'ın nerede olacağını öğrenmekten memnun kalan delikanlı başını bu sefer de soluna çevirerek kısa zaman önce tırmıklanmış kumları gözden geçirdi. Daire şeklindeki meydan epeyce büyüktü ve delikanlının durduğu yerden karşıdaki girişe kadar belki yirmi *faömr* ^[32] vardı. Bu da iki adamın rahatça dövüşmesine fazlasıyla yeterdi.

Haakon'un beyni bu arenanın ikiden fazla dövüşçü ağırlayabileceği düşüncesi karşısında korkuya

kapıldı. Aşağılık Han'ın sapkınca zevki için bile olsa üzerine aynı anda birden fazla rakip gönderecek hâlleri yoktu ya...

Odaklan. Konuşan yine Taran'dı. Eğitildiğin gibi dövüş. Gerisinin hiçbir önemi yok.

Haakon daireyi tekrar taradı. Arenadaki tek dövüşçü kendisiydi. Omzunun üzerinden arkasındaki Moğollara bir göz attı. Neden az önce yolunu kesmişlerdi? Niçin yalnızdı? Üstüne vahşi hayvanlar mı salacaklardı? Niye...

Dikkatini topla, diye kendi kendini azarladı. Bu gidişle zihnin ellerine ihanet edecek. Düşünmeyi bırak.

Haakon büyük savaş kılıcını tutuş şeklini biraz değiştirdi ve arenanın ortasına kadar ihtiyatla yürümeye karar verdi. Gözlerini doğudaki geçidin, rakibinin dışarı çıkacağı yerin karanlık ağzına dikti ve vücudunun geri kalanını gevşemeye bıraktı.

Seyirciler bir renk ve hareket cümbüşü hâline geldi. Çıkardıkları şamata tıpkı Tyrshammar kalesinin kayalık temellerini döven dalgaların sesi gibi ritmik bir zonklamaya dönüştü. Delikanlının nabzı da o dalgalara uyum sağlamak için yavaşladı ve bunu soluk alışları izledi.

Zzzu! Zzzu! Zzzu!

Haakon daha dikkatli dinledi. Kalabalık aynı anda tek bir kelime haykırıyordu. Haykırıştan birbirine karışarak bir uğultu hâlinde arenayı dolduruyordu:

“Zug! Zug! Zug!”

Seyirciler artık şiddetli bir fırtına misali kükrüyordu. Haakon bas bas bağırarak bu gözü dönmüş kalabalığın bir ismi seslendirdiğini yavaşça idrak etti. Kana hasret duyuyor, ölüm talep ediyor ve en kötüsü de Zug'u istiyorlardı.

Haakon kendini kusacakmış gibi hissediyordu.

Doğu geçidinin karanlığında bir şey hareket etti; geniş, dik omuzlara ve büyük, beyaz bir ağza sahip siyah-kırmızı bir gölge. Bu acayip suret, yol yordam bilmeyen köylülerle dolu bir taht salonuna giriş yapan bir imparatorluk cariyesinin tüm cakasıyla parlak günışığının içine adım attı.

Yine o tanıdık sesi çıkarıyorlardı; kafatasının içinde yüzlerce arı mahsur katmışçasına yükselen bir uğultu. Ağzı metal tadıyla doluydu ve çenesi sızlıyordu. Daha şimdiden bir defa küsmüştü; *kımız* ile safradan oluşan asitli karışım suneate'sine de sıçramıştı. Midesi o denli büzüşmüştü ki tekrar kusmasına imkân yoktu.

Suneate'si, yani birbirlerine paralel hâlde bağlanıp bacaklarına düğümlenmiş kayışlardan oluşan zırhı son birkaç senede pek çok defa kirlenmişti; genellikle kanla. Son zamanlardaysa dövüşten önce kusmak alışkanlık olmuş, hazırlık ayınının bir parçası hâline gelmişti. Midesi, maskesini takmadan hemen önce ona isyan ediyordu. Sadece karnı, yani hâlâ hissedebilen yegâne parçası onun geldiği bu hâle olan öfkesini gösterebiliyordu. Vücudunun geri kalanıysa uyuşmuş, *kımız* yüzünden hiçbir şeyi umursamayacak kadar mayışmıştı.

O bir ölüydü. Kafesinin demirleriyle, altına girdiği kan borcuyla bu dünyada tutulan bir hayaletti. Ona verdikleri ismi haykırıp bağırarak onu çağırıyorlardı; bizzat *hak ettiği* ismi. Haykırışları -bal arılarının o ısrarcı uğultusu- onu uyuşukluğundan çıkardı. Bedeni olan et yığını hareketlendirecek, utancının kabuğuna sokacak ve ışığa doğru sendeleyerek yolcu edecekti.

Ancak ondan sonra kelle-avcısını ellerine vereceklerdi.

Bir kelle aldığı zaman gürültü kesilecekti. Işığın altında göz kamaştırıcı görünen kelle-avcısı, tüm

parlaklığını yitirene kadar dönüp duracaktı. İşini bitirdikten sonra insanlar bir süre daha haykırıp bağıracaktı, ama başındaki ağrı azalmaya başlayacaktı. Karanlıklara dönmesine, oradan sürünerek uzaklaşmasına, yürüdükçe maskesini ve kabuğunu üstünden atmasına izin vereceklerdi. Sonunda canavardan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Kalan tek şey kımızın sunduğu o dipsiz kuyuya balıklama dalacak ölü bir adam, şuursuzluğun boşluğuna dönecek bir hayalet olacaktı.

Yalpalarken tünelin duvarına çarptı. Kelle-avcısı tavana sürterken kemik yerine tahta kestiği için inledi. O da susamış vaziyetteydi.

Yutkunmaya çalıştıysa da ağzı tamamen kurumuştur. Dili bir taş parçası gibiydi. Onu ısırarak bir şey, herhangi bir şey hissetmeyi denedi.

Bir ayağını kaldırmadan önce diğerini yere bas, diye talimat verdi et yığınına. Kelle-avcısını kontrol altında tut. Beklemek zorunda..

Kelle-avcısıyla birlikte aldığı talimatlar, sanki bir çocukmuş da duyduklarını hatırlayamazmış gibi, çok basitti: *Adamı çabucak öldürme.* Çadırdaki gölgenin yanı sıra seyirciler de bir gösteri seyretmek istiyordu. Onun görevi eğlendirmektir, bir adamı öldürmek değil. Kalabalığı ulutup güldürmektir. Canavarı kontrol ettiklerine inanmalarını sağlamaktır. Kendileri için rol yaptırduklarına. Dans ettirdiklerine. Şarkı söylediklerine. Öldürtebildiklerine. O onların oyuncağıydı.

Yakında, diye fısıldadı kelle-avcısına, tünelden çıktığı sırada.

Haakon'un rakibi geçidin gölgeleri arasından yavaşça çıktı. Üzerinde Haakon'un o güne kadar gördüğü en şatafatlı ve karmaşık zırh vardı. Üst üste binen tabakalar Moğolların pullu zırhlarına çok benzese de gerçek bir zanaatkârın eseri idi. Bu iblisin kusursuz donanımıyla kıyaslandığında sıradan Moğol zırhları alelacele birleştirilmiş çentikli hurda parçalarına benziyordu. Başındaki cilalı, siyah miğfer kaşlarının üstüne kadar iniyor ve tepesindeki geniş sorguç Haakon'a atalarından bazılarının miğferlerinde bulunan kanatları anımsatıyordu. Miğferin eğimli kaputunun altından yeleye benzer beyaz saçlar dışarı taşıyor, ustaca imal edilmiş bir maske -alaycı bir kükreyişle geriye çekilmiş bir ağız, üst dudaktan dökülen beyaz renkli upuzun at kılları, çevresi ateş desenleriyle boyalı gözler-rakibinin suratını gizliyordu.

Bu bir iblisin suratıydı.

Haakon, Ongun Han'ın büyük şampiyonu hakkındaki öyküleri duymuştu elbette; erzak almak için arenayı saran gecekondu mahallesine inen her Kalkan-Biraderleri grubu dönüşte dedikoduları ve yerel efsaneleri de beraberlerinde getirmişti. Moğol mühendisler arenayı inşa etmeye başlar başlamaz civardaki düzlükte ıvır zıvır satan eğreti pazarlar, kâhinler, tatlı dilli ozanlar, hırsızlar, ne idüğü belirsiz hekimler ve keskin gözlü tüccarlar türemişti. Kan sporu ve ticaret vaadiyle oraya gelen tüm bu insanlar aşağılık Han'ın emrindeki canavarlara dair bitmek bilmez bir yalan, efsane ve de korku hikâyeleriyle doluydu.

Haakon kendi çocukluğunda da onlara benzer öyküler dinlemişti -mesela *jötnar* ırkı ve *Ragnarök*'te oynayacakları rolle ilgili hikâyeler gibi- ama hiçbiri üzerinde fazla kafa yormamıştı. Bugüne kadar.

Korkunun doğası böyledir işte, diye hatırlattı Feronantus'un sesi, Taran'ın kılı kırk yaran derslerinin yanında alternatif bir bakış açısı sunarak. Zihnini çocukluğundan kalma gulyabanilerle sana ihanet eder. Başka zaman seni rahatsız etmeyecek görüntüler, kontrolün dışındaki enerjiler tarafından güçlendirilerek büyütülür. Sen bu akıma açık değilsin; vücudundaki her kas sınımsız

duruyor ve hiçbir şeye geçit vermiyor. Her minik kıvılcım yakalanıyor ve bedeninin etrafını bir ateş sarıyor.

Haakon'un soluğu kesildi.

Nefes al, seni budala. Karşıdaki sadece zırhlı bir adam. Taran'ın talimatları da tıpkı verdiği kılıç eğitimi gibiydi; basit ve dolaysız.

Nefes al. Odaklan. Gözlerini kullan.

Tribünlerden gelen gürültü seli aralıksız ve karşı konulmazdı. Uğultular miğferinin içine kadar sızar gibiydi. Yankılar kulaklarını dövüyordu. Güneş artık ona da vuruyor, zincir yeleğini ve zırhını acımasızca ısıtıyordu. Alnına sardığı bant şimdiden sırlıslam olmuştu ve tuzlu damlalar gözlerinin köşesine doğru kayıyordu. Koltukaltları kaşınıyor, omuzlarındaki ağırlık dayanılmaz geliyordu.

Soluklan. Enerjiyi içeri al, sonra tekrar dışarı it. Sen bir kaya değilsin.

Iblis -hayır, olsa olsa bir adam- arenanın ortasına yakın bir noktada durdu. Sağ pençesinde -*elinde-* boyunun bir buçuk katı uzunluğunda bir sırık tutuyordu, ucuna tek ağızlı bir yalım takılmıştı.

Gürültüler azaldı. Haakon sağır olduğunu, ölümden hemen önce gelen ve benliğin uçsuz bucaksız bir bilinç okyanusunda kaybolduğu o savaş boşluğuna düştüğünü sandı. *Kader bakışı*, derdi Feronantus buna; sarsılmaz bir hassasiyetle, sahaya ve düşmana yönelik değişken bir bilinçle ıslah edilip karanlıkla çevrelenen dayanılmaz bir fanilik hissi.

Fakat bu doğru değildi. Haakon güçle aldığı nefesleri hâlâ duyabiliyor, kalbinin var gücüyle vücuduna kan pompaladığını hâlâ hissedebiliyordu. Ruhunun bedeninden ayrıldığı falan yoktu; dünyanın geri kalanına bir sessizlik çökmüştü, o kadar.

Iblis kıpırdamamışsa da seyirciler toplu uğultularını birdenbire sonlandırmıştı. Haakon çok uzaklardan bir yerlerden bebek ağlamasına benzer bir feryat duydu ve benliğinin bir kısmı Legnica'nın duvarlarında gördüğü onca şeyden sonra bir bebeğin nasıl olup da hâlâ hayatta kalabileceğini merak etti. Sesin bir kuşa ait olması daha muhtemeldi.

Lâkin o çığlık bir sinyalmişçesine iblis hareket etti, ama bir savaş duruşu olarak değil.

Onun yerine belden yukarısını hafifçe eğerek selam verdi, ardından zarif bir hareketle sol ayağını geriye atıp sırtını kaldırdı. Vücuduyla dik bir açıda uzanan *glaive* ^[33] artık dosdoğru Haakon'u gösteriyor, parlak yalımından etrafa günışığı yansıyor.

Iblisin verdiği kısa selam o denli yersiz, korkutucu kıyafetinin tehditkârlılığıyla o denli uyumsuzdu ki Haakon yarım adım geri çekildi. *Bu kesinlikle iblis kılığındaki bir insan.* Delikanlının aklından düzensiz bir sıra hâlinde bir dizi düşünce geçti: Öncelikle rakibi insanların görgü kurallarına uydukları kültürlü bir yerden geliyordu; İkincisi, oranın halkı dövüşmeden önce bile o kurallara riayet ediyor, bu da törensel dövüşün yaygın bir uygulama olduğu fikrini veriyordu.

Üçüncüsü, bu hiç de iyiye işaret değildi.

Bekliyor, diye düşündü Haakon, rakibinin kendisini sırkı bir kılıca saldırı başlatacak kadar budala sanıp sanmadığını merak ederek. *Değilim*, dedi içinden. Zırhının ağırlığı yüzünden yüzükoyun yere kapaklanmamak için bir bacağını iyice öne atıp akıcı bir hareketle o da münasip bir şekilde eğildi.

Tekrar doğrulduğunda rakibinin merak olduğunu tahmin ettiği bir ifadeyle kendisini süzdüğünü gördü. Zaten niçin bakmayacaktı ki? Onun kadar cafcıflı giyinmemesine rağmen Haakon'un zırhı da sıradan bir piyadeninkinden çok daha karmaşıktı. Hem de bir şövalyeyi savaş meydanının kıran kırana arbedesinde canlı tutacak birkaç ilave parçayı geride bırakmış olmasına rağmen.

Iblis biliyor, diye düşündü Haakon. *Bunun gibi bir zırhı daha önce de görmüş.* Bakışları doğal

olarak sırtının ucuna takılı yalıtıma gitti. Hiç şüphesiz ona kuvvet ve sertlik kazandırması için kalınlaştırılmış bir omurgadan incelerek meydana gelen tek bir keskin ağza sahipti. Yalıtımın kıvrımı onun en etkili kullanımının bir itme veya çekme hareketi eşliğinde olacağı izlenimini veriyordu, tıpkı bir kasabın et doğrarken yaptığı gibi. O tür saldırılar genellikle zırhsız hedeflere karşı işe yarasa da sırtının uzunluğu ve ağırlığı zırhlı dövüşçüler için de tehlike teşkil ediyordu.

Haakon'un bildiği çoğu teknik böyle bir silah karşısında kullanışsızdı. Kullandığı büyük kılıç simetrik ve çift ağızlıydı. Aslında Rutger Birader güvenilirliği kanıtlanmış bir yöntem önermişti: sağ elde bir kısa kılıç, sol kolda bir kalkan. Eğer *hem Romalıların hem de Viking atalarının işine yaradıysa senin de—*

İblis, insanın kanını donduran bir çılgılık attı. Suratındaki maske çıkan sesi boğmasına rağmen çılgılık o kadar ani, o kadar şok ediciydi ki Haakon yıldırım çarpmışa döndü. Kasları seğirdi ve iblisin ileri atılmasıyla birlikte içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Glaive'in uzun yalıtıma dümdüz uzanarak delikanlının yanından hızla geçti ve iblis bileğinin bir hareketiyle dar bir çember çizerek sırtını döndürdü. Haakon'un geriye doğru attığı adım delikanlının vücudunu yana doğru çevirdi, fakat bir anda yanlamasına sıçramış gibi görünen yalıtım dosdoğru yüzüne geldi.

Kılıcını hızla yukarı kaldıran Haakon darbeyi hissetmekten çok, çeliğin çeliğe çarpmasıyla çıkan kulak tırmalayıcı bir ses duydu. İblis ona yalıtımın yassı tarafıyla vurmıştı -bir kesikten ziyade bir tokat- ve Haakon tepki vermeden önce silah çoktan geri çekilmişti.

Bir sınıma, diye aklından geçirdi Haakon, gerçeği anlayarak. İblis o sırada kumları dikkatle arşınıyor, sırtını kısa ve ölümcül çemberler çizerek döndürüyordu. Bıçak her seferinde farklı bir yerden saldırıya geçiyordu; ilk önce yüksekte, sonra alçaktan, tekrar yüksekte, sonra ortadan. Haakon onlardan birini karşılayacak değildi. Tokatlama şeklindeki saldırı çok da sert gelmemişti. Gelseydi alelacele yaptığı savunma hamlesini kolayca aşardı. Bu vuruşlarsa iblisin ilk saldırısı kadar hızlı olmamasına rağmen onun tüm kuvvetini taşımaktaydı. Haakon'un kılıcı sert bir savurma hamlesine karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Zugaikotsu no Yama bekledi. Batılı şövalyenin baştan savma -ve biraz da zoraki- selamının ardından kendini hazırlaması için değil. Rakibinin zırhından endişe duyduğu için de değil. Kafa, omuzlar, göğüs, bacaklar, ayaklar... Batılı şövalye başının tepesinden çizmelerinin tabanlarına kadar metalle kaplıydı. Zug'un asıl beklediği şey o sestiydi. Et yığınının derinliklerindeki bir yerlerden taşacak olan korkunç ve yırtıcı haykırıştı. Asla ölmeyecekmiş gibi gözükken o keder ve hiddet boşalmasıydı.

Yani *kiai*.^[34]

Ağızından şiddetle kopan bağırsık maskesini sarstı. *Kiai* içindeki bir uyanışı, ani bir arzunun ve öfkenin doğumunu simgeliyordu. Uzuvarına can veren haykırışı kas hafızası; yani ne yapacağı, nasıl dövüleceği, nasıl öldüreceği bilgisi takip etti.

Zug,kelle-avcısını dümdüz ileri uzatarak bir saplama hareketi yaptı ve şövalye bu saldırı karşısında yan dönünce rakibinin toyluğu karşısında gülecek gibi oldu. Elleri seğirirken uzun yalıtımının yassı tarafını şövalyenin zırhlı suratına doğru savurdu.

Onu oracıkta öldürmek kolay olurdu; fakat henüz erkendi. Korku içindeki şövalyenin etrafında tur atarken karmaşık bir saldırı ve yanılma hamleleri dizisiyle kelle-avcısını bir süre oyun oynamaya bıraktı.

Yalıtımın menzili dışında kalan rakibi ihtiyatlıydı. Zug kendini biraz daha hızlı ve sert solurken buldu.

Belki de adam ilk başta görüldüğü kadar beceriksiz değildi...

İblisin silahı havada bir yay çizdi ve kısa kalan bir başka savruluşla Haakon'un yanından geçti. *Madem ki menzilini biliyor, neden geri duruyor?* Bir sonraki savuruş alçaktan gelse de yine kısa kaldı. Menzilin dışına çıkmak için Haakon'un sol ayağını bir karış geriye çekmesi yetti. *Aradaki mesafeyi kapatmamı istiyor.* Bu yanıltma hamlelerinin amacı Haakon'u parıltılı bıçaktan kaçmak zorunda olmadığına inandırmaya çalışmaktı.

Haakon sol ayağını öne kaydırırken kılıcını kaldırdı. Ucunu yukarıya, keskin kenarı yaklaşan kargıya bakacak şekilde tuttu. Karnı kasılmıştı, vücudunun içinde sıcak bir kuvvet topu oluşuyordu. Gözlerini iblisin vahşi maskesinden ayırmadı; bıçağın gelişini seyretmesine gerek yoktu. Öyle bir şey yaparsa metalden yansıyan günışığı gözlerini kamaştırırdı. Bıçağın nerede olacağını biliyordu.

Rakibi bir kılıç kullanıyor olsaydı kılıç çatıştırmak için iyi bir konumdaydı; fakat aynı konum bir *glaive* karşısında hataydı. Bu savunma duruşuyla son sürat gelen bir kesme hamlesini durduramazdı. Rakibine bir adım daha yakın olsaydı hamleyi karşılayamazdı bile; darbe savunmasını aşır başına veya boynuna isabet ederdi.

Fakat Haakon o kadar yakın değildi. Yalınlar birbirine çarparken tutuşunu gevşeterek iblisin saldırısına geçit verdi. *Glaive'in* kılıcına aktardığı ivme sayesinde bileklerini döndürdü ve silahını iblisin kafasına doğru hızla savurdu.

Kılıcın ucu hedefe kadar yetişmedi ve aradaki mesafeyi doğru ölçen iblis Haakon'un hamlesini durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Onun yerine bıçağını geri çekti ve vücudunu bükerek ikinci bir savuruş için silahını havada döndürdü.

İblisin hareketi onu Haakon'a azar azar yaklaştırdı. Sırık hızla üzerine gelirken Haakon bir adım daha attı ve aynı anda silahını yukarı kaldırarak yalınının sol avucuna iyice oturmasını sağladı.

Bir çakışmayı bozduktan sonra geri çekilemezsiniz. Taran bunu onlara insafsızca alıştırmıştı. *Bir savaşı girdiği bir mücadeleden kaçmaz. Onu bir an önce bitirmek için rakibine yanaşır.* Haakon diğer Biraderlerden biriyle dövüşüyor olsaydı daha ilk temasta silahlarını çekmez, yarım kılıç hamlesini [35] yapabilmesi için delikanlıya fırsat vermezlerdi.

Haakon kılıcını her iki eliyle sıkıca kavrayıp iblisin savurarak yaptığı hamleyi karşıladı. Darbenin sarsıntısı kolları boyunca yol aldıysa da Haakon ona direnmedi. Enerji göğsünden ve bacaklarından geçip sağ topuğundan bedenini terk etti.

Farkı hissedebiliyordu; tahtaya karşı metal. Kılıcına karşı *glaive'in* sırtığı. *Hem de menzili dahilinde.*

Haakon kılıcının kabzasını aşağıya indirdi. Elini düz bir duvarda gezdirircesine, kendi kılıcına sürtünen iblisin silahını açıkça hissedebiliyordu. *Glaive'in* tahta sırtığını bir eksen niyetine kullanarak karmaşık bir bitirici darbe tekniği uyguladı: Kabza rakibinin ellerine takılarak öteki silahı engellesin diye kılıcını yukarıya doğru kaldırdı ve aynı anda sol eliyle sivri ucunu ileriye doğru itti.

İblis başını geriye çekerek kılıcın ucundan sakındı; fakat bu hareketi yalnızca Haakon'a kusursuz bir saplama hamlesi yapabilmek için doğrulacak kadar boş alan vermeye yaradı.

İblis bu beklenmedik saplama hamlesinden neredeyse nazlı denebilecek bir geri adımla kaçtı ve kendi ekseninde döndü. Kendisini Haakon'un kabzasından kurtarmak için bir elini sırıktan ayırması gerekti. O geri çekilirken topırağa değen *glaive* uzun bir kuyruk misali arkasından sürüklendi.

Rakibi bir saniyeliğine sırtını Haakon'a döndü. Delikanlı hemen silahını iki eliyle birden sıkıca kavradı ve hayatında ilk kez kılıç kullanan bir oğlandan beklenecek türde beceriksizce bir darbe

indirdi. Bunu yaparken de eğer vurmayı başarırsa gururun bir önemini kalmayacağını söyledi kendi kendine.

İlk kuralı unutma: Sakın ölme.

Hamlesi ıskaladı ve Haakon yeni bir saldırı için kılıcını geri çekerken iblis de topuğunun üzerinde dönüp *glaive*'ini doğrulttu.

Kılıç ile bıçak çarpıştı. Dövüşçüler karşılıklı bakıştı: kılıcı rakibine doğru yarı yarıya uzanan Haakon ve sıçramaya hazırlanmış gibi çömelen iblis. *Glaive*'in ucu yukarı bakıyor, bıçağı Haakon'un kabza muhafazasına sürtüyordu.

Birbirlerini değerlendirdikleri o anda Haakon seyircilerden gelen bağrıışların farkına vardı. Arenayı dolduran ayaktakımının o âna kadar bahis oranlarını belirlemeye, taraflarını seçmeye ve iddiaya tutuşmaya yetecek kadar çok şey görmüş olduklarını fark etti. Şimdi de seçimlerine uygun olarak tezahürat ediyorlardı ve içlerinden bazıları, "Haçlı! Haçlı!" diye bağırıyordu. Eğer Haakon'un aklı başka yerde olmasaydı onun gibi İskandinav balıkçılarından gelen bir keşişin, bir Haçlı şövalyesiyle karıştırılması karşısında gülerdi.

Diğer seyircilerse, "Zug! Zug! Zug!" diye haykırıyorlardı.

Kelle-avcısı kan görmek, kemiklerin ve etlerin parlak bıçağı önünde ikiye ayrıldığını hissetmek istiyordu. Silah Zug'u peşinden sürüklüyor, Zug da onun arzularına boyun eğiyordu.

Fakat bir hata yapıldığının farkındaydı.

Sırığı *-naginata-* zırlı şövalyenin işini bitirmesi gereken bir hamleyle dönerek savrulurken Zug kendini yüksekte düşen bir taş gibi hissetti. Şövalyenin kılıcı *glaive*'in tahta sırığıyla buluştuğu sırada bir sarsıntı Zug'un tüm bedenini sardı. Aniden zırhının kısıtlayıcı ağırlığını, maskenin içinde nefes almanın ne kadar zor olduğunu fark ederek soluğu kesildi. Sırtından aşağı akan terler etini tırmalayan pençeler gibi geldi. Bağırsakları titredi ve altına kaçırarak gibi oldu.

Sanki derin bir uykudan kaldırılmışçasına bir anda her şeyin *farkına vardı*.

Zug, şövalyenin miğferinden yansıyan güneş ışığı karşısında gözlerini kısıtı ve rakibi yaklaşırken başını geri çekti. Rüzgârda savrulan yağmur damlalarının bir ger'in keçeden yapılmış çatısına vurması misali, şövalyenin kılıcının ellerindeki sırık boyunca kaydığını belli belirsiz hissetti.

Şövalyenin yalın kabzaya dolanmış metal parmaklı elleri aşağıya indi ve metal bir uç Zug'un yüzünün önünde dans etti.

Zug tısladı. Bedeni yavaş tepki verdi, tıpkı küreksiz bir yolcu taşıyan bir kayığın durgun bir göl üzerinde dönmesi gibi. Çok uzun bir zamandır kendinde değildi, düşünceleri arasında kaybolmuştu ve bedeni başka efendilerin kölesi hâline gelmişti: kalabalık, kelle-avcısı, *kımız*. Sonunda bir hayaletten farkı kalmamıştı.

Henüz değil, diye düşündü. Şövalyenin saplama hamlesi karşısında gerilerken *naginata*'nın bıçağı yerde süründü. *Ben bir hayalet değilim*.

Elleri silahının sapını sıkıca kavradı. Ayaklarının yerini biliyordu. Hızla yukarı kaldırdığı kelle-avcısı âdeta şakıdı. Şövalye hemen arkasındaydı...

İblis *-Zug-* ağırlık merkezini kaydırırken Haakon rakibinin ön bacağına ufacık bir hareketlenme tespit etti. Bu hareket Zug'un niyetini belli etti; gardını alırken fazla geri çekilmişti ve bir sonraki

saldırısını gerçekleştiremeden önce ağırlığını aktarması lazımdı.

Zug silahını kıpırdatmaya başlamadan önce Haakon harekete geçmişti bile. Delikanlı kılıcını sıırıktan ayırmadan ileriye atıldı. Yalımı tahta sıırık boyunca aşağı kayarken dirseklerini kaldırdı ve sıırığı kılıcın metal kısmıyla kabza muhafazası arasında sıkıştırdı. Zug silahını çekip kurtaramadı ve Haakon öne doğru bir adım daha atarken *-tehlikeye doğru koş!*- *glaiive*'i yukarı kalkmaya zorladı. Bileklerinin bir hareketiyle kılıcını *glaiive*'in etrafında döndürdü ve bir kez daha silahının metal kısmını sol eliyle yakaladı.

Haakon ölümcül bir yarım kılıç hamlesi yapacak kadar yakın değilse de hareketi birkaç saniye öncekinin tekrarıydı. Delikanlı niyetinin hemen anlaşılmasını, böylece Zug'un dikkatinin bir-iki saniyeliğine dağılmasını umuyordu. Acaba Zug rakibinin kabza kapama hareketini yeniden deneyecek kadar budala olduğunu düşünür müydü?

Haakon hasmına daha da sokularak kılıcını *glaiive*'in etrafında döndürdü ki kolları yer değiştirebilsin. Kılıcın ucu artık Zug'un suratında değilse bile kendisi hâlâ *glaiive*'in bıçağının menzilindeydi.

Haakon sert bir hareketle silahının kabzasını Zug'un sol ön kolunun arkasındaki üçgensiz açıklığa indirdi. Bu az önce kullandığı kapana benzer bir kilitti ama şimdiki hedefi farklıydı. Rutger Birader bu teknikten hoşlanırdı: diğer savaşçının kolunu kendi kılıcının kabzasına doladıktan sonra bir adım yaklaşmak ve silahı çekip almak. Haakon *glaiive*'i Zug'dan kurtarabileceğini pek sanmıyordu, çünkü bu teknik en iyi kısa silahlar karşısında işe yarardı; fakat *glaiive* bu mesafeden olsa olsa bir söğüt dalı kadar tehlikeliydi.

Zug ikinci kez yakalanmadı. Eli ileri fırlayarak kilit tamamlanamadan önce Haakon'un kılıcının kabzasını yakaladı. Tepkisi beklenmedik değildi; diğer adamın dövüş sanatları eğitimi yakın mesafe dövüş tekniklerini içermeseydi Haakon asıl o zaman şaşardı. Zug kılıca asılırken delikanlı da sol elini silahının metal kısmından çekerek *glaiive*'in sapını kavradı. Bir çekişmenin içine düşen Zug, bir eliyle sıırığını bırakmamaya çalışırken diğeriyle de ağır kılıcı Haakon'dan alma gayretindeydi.

Bu durum enerjisinin bölünmesine yol açtı. Haakon adamın dikkatinin farklı yönlere giden iki akım şeklinde dağıldığını hissedebiliyordu ve tam orada, ortada girdap gibi dönen şaşkın bir enerji yığını vardı. Haakon hiç düşünmeden Rutger Birader'in asla yapmayacağı bir şey yaptı. Aslında durup eyleminin muhtemel sonuçlarını düşünseydi kendisi de asla öyle bir işe kalkışmazdı.

Haakon kılıcını büsbütün bıraktı ve Zug'un *glaiive*'ini tutup hızla yukarı kaldırdı.

Zug , bıçaklı sıırığın alt kısmı apış arasına çarpınca bir homurtu çıkardı. Duruşu fazla alçaktı ve boğuşma sırasında sıırık bacaklarının arasına kadar kaymıştı.

Haakon ondan çok daha uzun boyluydu ve bacaklarının bütün gücünü ağırlık kaldırmaya veriyordu. Zug'un orasına ne tür bir zırh taktığına dair hiçbir fikri yoktu; fakat kendisinininkine azıcık bile benziyorsa fazla kalın bir şey olamazdı. Darbesi ölümcül değilse bile hiçbir erkek bacaklarının arasına vurulmasından hoşlanmazdı.

Delikanlı sıırığı iki defa daha sertçe kaldırdı.

Ya Zug'un alt kısmındaki zırh epey sağlamdı, ya da Haakon ıskalamıştı; zira iblis suratlı adam neredeyse hiç irkilmedi ve kendini çabucak toparladı. Haakon'un kılıcını bir kenara fırlattı ve belindeki kında bekleyen kısa bir kılıca davrandı.

Haakon sol bacağını geriye atıp sağ kalçası üzerinde döndü. Bileklerini dışa doğru döndürerek ve rakibinin bacakları arasındaki sıırıktan destek alarak Zug'u yere yıkmaya çalıştı. Zug da hâlâ sıırığa tutunuyordu ve bir eli Haakon'unkinin altına yapışmıştı.

Zug çabuk çabuk yaptığı saplama hamleleriyle delikanlıya saldırdı. Kısa kılıcı Haakon'un metal kollukları karşısında etkisiz kalıyordu. Fakat silahın sivri ucu eninde sonunda Haakon'un göğüs levhasının ardına geçmeyi başaracaktı.

Haakon'un bu çıkmazı bozması gerekiyordu, ama ne yapabiliyordu ki? Kılıcını bırakmıştı. Onun yerine rakibinin silahını almıştı fakat *glaive* hâlâ Zug'un bacaklarının arasında ve avucunun içindeydi. Başka ne kullanabiliyordu ki? Hançeri belinin arkasına asılıydı ve ona uzanmak için *glaive*'i bırakmaya cesaret edemiyordu.

Zug bir yılan gibi kıvrılarak sıırığın etrafında dönmeye çalıştı ve Haakon böğründeki bir şeyin yırtıldığını hissetti. Zug zincir yeleğini bulmuştu.

Kendine hâkim ol, diye delikanlıyı azarladı Taran. *Odaklan*.

Haakon rakibinin donuk maskesine baktı; bu kadar yakındayken onun metal olmadığını görebiliyordu. Zug kılıcının ucunu Haakon'un zincir yeleğine sürterken sesli bir soluk verdi ve yüzünü kapatan maskeye rağmen nefesinin pis kokusu delikanlının burnuna kadar ulaştı.

Kımız. Moğolların hoşuna giden alkollü bir içki.

Zug kısa zaman öncesine kadar sarhoştı. Hatta *hâlen* sarhoş olabiliyordu. Bu da reflekslerinin ve dengesinin zayıf düştüğü anlamına gelirdi.

Basit düşün, diye tavsiyede bulundu Taran.

Haakon başını ve miğferini hızla öne indirirken çenesini aşağıya çekti ki darbe alını koruyan sert, metal bombeden gelsin. Hamlesi hedefini buldu; kafası şiddetle geriye savrulan Zug'un miğferinin ve sorgucunun altından acı dolu bir homurtu yükseldi. Fakat darbe onu bayıltmadı. Sadece dengesini kaybettirdi. Zug toparlanmaya çalışırken Haakon onu sertçe itti. Zug geriye doğru sendeledi. Haakon ise *glaive*'i sıkıca tutmayı sürdürdü.

Dengesini sağlayıp duruşunu ayarlarken silahı çevirerek ucunu rakibine doğrulttu.

Seyirciler bu hayret verici gelişme karşısında neşeyle gülüp bağıştılar. İşte o anda Haakon etrafında bir *kalabalık* olduğunu hatırladı ve ansızın dövüşün dışında kaldı. Nefes almayı unuttuğunu, kalbinin atmak yerine titremek gibi gelen bir hızla göğsünde çarptığını, bedeninden oluk oluk ter boşaldığını fark etti. Duvara istediğinden daha yakın olduğunu gördü ve arenanın merkezine doğru yürüdü.

Zug ellerini başına koyarak miğferini düzeltilti. Maskesinin üst kısmı ezilmiş ve uzun külahlarından biri aşağı sarkmıştı. Güneş, iblis maskesi ile parlak, siyah renkli bir boyun firfirının arasına vuruyordu.

Haakon'un gözüne rakibinin çenesinin köşesindeki kahverengi ve pürüzsüz deri takıldı; hani bir erkekte sakalla kaplı olması gereken o yer.

Sakalı yok. Bu bir oğlandı. Sadece bir oğlan.

Zug'un elleri büyük bir hızla aşağı savruldu. Maskesini düzeltirken kısa kılıcını bırakmamıştı ve bileğinin ani bir hareketiyle silahı fırlattı. Kılıç ideal bir ok değilse de Zug iyi nişan almış ve onu hatırı sayılır bir kuvvetle fırlatmıştı. Haakon bıçaklı sıırığı havada döndürerek kılıcı metalle kaplı omzuna çarpacak kadar saptırmayı başardı, fakat bu manevra onu hazırlıksız yakalamıştı. Zug fırsatı değerlendirerek yerinden fırladı ve kumları kat ederek yerdeki diğer sahipsiz silahı kaptı.

Yani Haakon'un büyük kılıcını.

Kalabalık bu olay üzerine çılginca bir keyifle kendinden geçti. Kükremeleri şeytansı, domuz cıyıklamasına benzer, keskin ve acı verici bir hâl aldı.

İkili bir kez daha karşılıklı durarak birbirlerini tarttı. Sırığı gevşekçe tutan Haakon yavaş adımlarla

rakibinin üzerine yürüdü ve onu arena zemininde yer değiştirmeye zorladı.

Haakon'un bıçağına göre sağa doğru yan yan yürüyen Zug güney tünelini örten kırmızı renkli uzun ipek kolonun önünde, yani özel çadırındaki Han'ın keyif çattığı yerin tam altında durdu, ipekten yansıyan gümüşüğü, perdenin kıpır kıpır yanan bir alev sütunu gibi görünmesine neden oluyordu.

Kırmızı Perde.

Acaba öteki tarafta ne var?

Haakon'un silahı daha uzun, zırhı daha sağlamdı. Rakibi henüz sakalı bile çıkmamış bir oğlan veya belki de bir haremağasıydı, ama kesinlikle bir iblis değildi.

Haakon, dövüş başladığından beri ilk defa olasılıklardan hoşnuttu.

14. BÖLÜM

KIZKUŞU TAKTIĞI

Feronantus kalkar kalkmaz Cnân önceki gün yaşananları ve yaklaşmakta olan şeyi bildirdi. Genç kadın sözlerini bir öneriyle noktaladı: “Kampınızı dağıtıp ormanın içinde kaybolursanız, ki bu konuda size yardımcı olabilirim, hiç kimse hakkınızda kötü düşünmez.”

Feronantus yüzünü buruşturdu. “Kaç Moğol atlısı var dedin?”

“Belki dört *arban*.” Bu kelimenin adam için hiçbir şey ifade etmediğini görünce açıklamada bulundu. “Moğollar on kişilik gruplar hâlinde at binerler,” dedi. “On *arban* -on tane on- bu bir *jaghun* eder.”

Feronantus’un suratı gevşedi. “Öyleyse ortada herhangi bir sıkıntı göremiyorum.”

Cnân kendini alaycı bir homurtu çıkarmaktan güçlükle alıkoydu. Sonra Istvan’ın eserini düşündü. “Hazırlanmak için çok az zamanınız var,” diye uyardı.

“*Hazırlanma* işinin kamp atlı okçular tarafından istila edilmeden önce yapılması gerekir. Buraya geldiğimizden beri hazırlanıyoruz,” diye belirtti Feronantus. “Şimdi... genç Bağcı. Kızkuşu taktiğine aşına mısın?”

Cnân aşınaydı.

“Öyleyse senden biraz geriye gitmeni ve Moğollar geldiği zaman saklandığın yerden çıkarak panik hâlinde kampımıza doğru kaçmanı isteyebilir miyim? Atlı adamlar bir şeyleri kovalamaktan hoşlanırlar ve Moğollar bu konuda bir istisna değil.”

Cnân burnunu çekti. “Şu son birkaç yıldır görülmemek konusunda epey ustalaştım. *Paniklemek* içinse aynı şeyi söyleyemem.”

“Anlıyorum,” dedi Feronantus. “Fakat bugün hepimizin beklenmedik olanı yapması gerekiyor.”

Feronantus konuyu bu şekilde dile getirince Cnân bu isteği reddetmekte zorlandı. Bütün gece at binip önüne çıkan nehirleri karanlıkta aşmış, şu Biraderlere ve onların delice serüvenine bulaşmamış olsaydı aklından bile geçirmeyeceği riskler almıştı.

Feronantus o sırada kampa kalan diğer altı kişiyle beraber sakin sakin vakit öldürmekteydi: iri yarı İrlandalı *oplo* Taran, İngiliz okçu Raedwulf, Rutenyalı asilzade Illarion, üstünde çok fazla keskin şey taşıyan Normandiyalı Roger ve gerçekte *Ordo Militum Vindicis Intactae* üyesi olmayan diğer iki kişi, yani avcı Finn ile siyacı Yasper. Her iki adam da Avrupa’nın kuzeybatısından geliyordu ve Cnân’ın kulağını tırmalayan diller konuşuyordu. Cnân elinde kalan son atla kampa dörtlüye girdiği sırada içlerinden çoğu uyuyor olmasına rağmen öyle bir süratle giyinmişlerdi ki insanın içinden çeliğe bürünmüş hâlde yattıklarına inanmak geliyordu.

Tabii bu bölgede kamp kurup ateş yakacak kadar budala olsaydı herhalde Cnân da öyle yatarı.

Kafası karmakarışıktı. Sabah ışıkları yorgun gözlerine donuk ve kasvetli geliyordu. Sahip olduğu her içgüdü ona oradan bir an önce sıvışmasını, bir süredir bindiği gürültücü ve pis kokulu hayvandan kurtulmasını, sonra da hatırı sayılır yeteneklerini kullanarak ortadan kaybolmasını söylüyordu. Lâkin

Feronantus ondan sadece birkaç dakikalığına da olsa yırtıcıları yuvadan uzaklaştıran bir anne kuş gibi davranmasını, yani düşmanlara elinden geldiğince belirgin ve savunmasız gözükmesini istiyordu. Adam bu isteği yanlış bir ses tonuyla veya gözünde yanlış bir bakışla dile getirmiş olsaydı Cnân şimdiye dek öyle bir ortadan kaybolurdu ki yalnızca Finn izini tekrar bulabilirdi, tabii şansı yaver giderse.

Ama Feronantus -adı batasıca- kibar bir dil kullanmış ve ne istediğinin farkında olduğunu açıkça belli etmişti: Cnân'ın kendisini hem dostlarının hem de düşmanlarının önünde küçük düşürmesini.

Feronantus'u itip geçen genç kadının kasıla kasıla yürüme girişimi duyduğu bitkinlik yüzünden gülünç bir sonuç verdi. "Öyleyse takipçilerimi karşılamak üzere *hazırlanın*," dedi ve öncekinden daha az bir zarafetle atına bindi. Midillisini döndürüp az evvel geldiği istikamete doğru sürdü.

Kampın içinden hızlıca geçip giderken Kalkan-Biraderleri'nin hazırlıklarını görme fırsatı yakaladı. Bunlardan bazıları (ağaçların arasına bir binicinin boynunun hizasına gelen halatlar germek, yere ucu sivriltilmiş direkler çakmak) barizken diğerleri (Yasper'ın güpegündüz meşale yakması) şaşırtıcıydı.

Cnân havanın karanlık olduğu saatler boyunca açık arazide yol alırken tedbiri sürate feda etmiş ve arkasındaki dörtlünün -Percival, Raphael, Eleazar ve Istvan- takipteki Moğolların dikkatini üzerlerinde toplayacağına güvenmişti. Sadece birkaç dakika önce kampa gelirken kullandığı yol yaklaşık bir kilometre genişliğindeki bir çayır boyunca ezilmiş çimenlerle kendini belli ediyor ve sanki çimenli tepenin ufuk çizgisine bir çentik atıyordu.

Çayırın alçaktaki eteğinin sınırında yıkık bir taş duvar vardı. Mor çiçekler açan devedikenleri ve bezelye sarmaşıkları, köklerini taşların arasına daldırarak eski duvarı üzerinden atlanamayacak kadar yüksek bir çalı çite dönüştürmüştü. Duvardaki bir aralık -eski bir kapı yahut geçit- yemyeşil bitkiler tarafından aynı anda sadece tek bir binicinin geçebileceği bir tür fare deliğine indirgenmişti. Duvarın ötesinde uzanan çavdar tarlası artık yabani bir hâldeydi ve daha dayanıklı otlara karşı verdiği savaşı kaybediyordu. Çoğu ekilebilir alan gibi onun da uzunluğu genişliğinden çok daha fazlaydı ki çiftçi toprağı işlerken koşum hayvanlarını sık sık döndürmek zorunda kalmasın. Bitki duvarı, tarlanın uzun kenarlarından biri boyunca uzanıyordu. Aşağı yukarı yüz adım mesafedeki karşı kenar çitle çevrilmemişti, tabii çiftçinin kestiği bazı ağaçlardan kalan eski çotuklar sayılmazsa. Tarlaya o taraftan sokulan siyah renkli gür akça ağaçlar ve dişbudaklar yaklaşık yarım kilometre boyunca hafif bir yokuştan aşağı iniyor, sonra da kararlı bir biçimde oradaki engin bataklığa karışıyordu.

Tarlanın uzun kenarları bu kadardı. Kısa kenarlardan biri yine orman tarafından belirleniyordu. Çayıra kadar giren çam ağaçları, toprağın eski sahiplerinin kulübelerini inşa ettiği yere kadar uzanıyordu. En az bir sene evvel terk edilmişlerdi. Diğer kenarsa ancak diz yüksekliğindeki bir moloz hattıyla bitişikti. Belki de inşaat malzemelerine ihtiyaç duyan hurdacılar tarafından yıkılan başka bir taş duvarın kalıntılarıydılar.

Şövalyeler birkaç gün önce barınaklarını kulübelerin arkasındaki çamların oraya kurmuşlardı. Buldukları yer tam anlamıyla bir açıklık sayılmazdı, zira çeşitli büyüklüklerdeki birkaç dişbudak etrafa serpilmiş durumdaydı. Yine de yerdeki bitki örtüsü seyrekti ve Cnân için bu durumun genç ağaçları yok etmiş, fakat büyükleri öldürecek kadar uzun süre veya yüksek sıcaklıkta yanmamış kısa bir yangından kaynaklandığı belliydi. Çiftçiler genellikle bu tür yangınlar çıkarırlardı, ama bu seferki muhtemelen kuru havada düşen bir yıldırım tarafından başlatılmıştı.

Fare deliğinden geçerek çavdar tarlasından ayrıldığı ve ötedeki büyük çayıra adım attığı sırada gözüne Moğolların yakında çıkagelecekleri ufuk çizgisinin önünde tamamen yalnız bir şekilde duran bir ağacın yıldırım düşmüş kalıntısı çarptı. Moğolların imparatorluğu boyunca yaptığı uzun yolculukta

tanık olduğu pek çok tatsız manzaradan biriyle daha karşı karşıyaydı.

Midillisini dürterek eşkin adımlarla yürümesini sağladı ve zirveye iyice yaklaşıp daha önceden ezdiği otları takip ederek açtığı patikadan yukarı çıktı. Fakat başını uzatmadan önce bineğinden indi ve midilliyi ağaç kalıntısına -can çekişen bir dişbudağa-kadar yamaç boyunca yürüttü.

Midillinin dizginlerini alçaktaki dallardan birinin üstünden attı. Sonra aynı dalı bir basamak gibi kullanarak daha yukarıdaki bir başkasına çıktı. Dişbudak uzaktan görüldüğü kadar büyük değildi; dalları kuru, yanık ve kırılıyordu. Gruptaki erkeklerden hiçbirini taşıyamazlardı; Cnân'ı bile zor taşıyorlardı. Yine de genç kadın biraz itina göstererek gövdenin hemen hemen iki eşit parçaya çatallandığı iki adam boyu yüksekliğe kadar çıktı. Bulduğu yer yamacın öteki tarafına bakabileceği ve gelenleri görebileceği güvenli bir beşikti.

Gariptir ki asıl korkusu hiçbir şey görememektir, çünkü öylesi Percival ile diğerlerinin öldükleri anlamına gelirdi. Bu Percival'in yakınında bulunmanın kendisini aptala çevirdiğinin bir diğer kanıtıydı, zira tek amacı kendini kurtarmaksa şövalyelerin ölümü karşılaşılabileceği en iyi sonuç olurdu.

Fakat batıda sabah güneşinin alçaktan gelen ışığını yakalayarak horoz kuyruğunu andıran bir toz bulutu kalkıyordu, sadece dört kişinin kaldırılabileceğinden çok daha büyük bir tane... Kaçaklardan birini veya daha fazlasını kovalayan, oldukça büyük bir kalabalık yaklaşıyordu.

Arazinin hafif yükseltisi yakın görüşe mâni olduğu için Cnân daha da yükseğe tırmandı ve kaygılı bir bekleyişin ardından bir vahşi kaz sürüsünün havadaki dizilişini andıran dört adet ışıltılı V fark etti. Şafakta geçtiği genişçe bir nehri aşıyorlardı.

Cnân'ın gördüğü şey sığıllıklarda bata çıka koşturarak dört atın arkalarında bıraktıkları su izleriydi. Ayağının altındaki bir dal çatırdarken ağacın gövdesine tutunan, sonra da ağırlığını başka bir noktaya veren genç kadın başını çevirdiğinde sırtındaki yayla beraber bitki duvarının arkasına tüneyerek kendisini seyreden Raedwulf'u gördü. Cnân başparmağını avucuna yasladı ve diğer dördünü havaya kaldırdı. Kafa sallayan Raedwulf görüş alanından çıktı. Cnân şövalyeleri takipteki kalabalığın boyutları hakkında da bilgilendirmesi gerektiğini hissediyordu, ama biraz düşündükten sonra Finn'in yakınında toprağı dinleyerek de bunu öğrenebileceğine karar verdi.

V'lerin uçları nehir geçidinin yakınındaki kıyıyı aştı. Cnân usulca kısa bir şarkı, Bağcılara özgü bir dansın düzenli ve cezbedici ritmiyle uyumlu bir ezgi mırıldanmaya başladı. Aslında şarkının en iyi hâli bir *zuma* melodiyi çaldığında ve bir *tef* tempo tuttuğunda ortaya çıkardı. Yine de Cnân daha mutlu günlerde ve daha güzel yerlerde, bir ateşin çevresinde o enstrümanlar eşliğinde çalındığına dair anılarını hafızasında canlandırabiliyordu. Nakaratın sonuna ulaştığında başparmağını kaldırdı ve şarkıya baştan başladı.

İkinci bitirişinde de işaret parmağını kaldırdı.

İlk V'ler sığıllığın uzak tarafında belirmediğinde yüzük parmağı havadaydı. Serçe parmağını kaldırdığında köşeleri de kıyıya ulaşmıştı. Diğer başparmağına geçtiği sırada kalabalık o denli sıkılaştı ki farklı su izlerini birbirinden ayırmak imkânsız hâle geldi. Yine de bunun dünkü alacakaranlıkta gördüğü gruptan daha büyük olduğunu sanmıyordu.

Diğer bir deyişle kovalamaca sırasında aralarına başka *arban* karışmamıştı. Yine de emin olmak için bakışlarını toplu hâlde nehir kenarına yığılan gruptan ayırdı ve başka toz bulutu var mı diye ufku taradı. Öyle bir şeyle karşılaşmadı.

Her şey Feronantus'a anlattığı gibiydi. Bir düzeltme yapmak için kampa koşturmasına gerek yoktu.

Bunu takip eden bekleyiş uzundu ve Cnân'a görevini en iyi nasıl yerine getirebileceğini düşünecek zamanı tanıdı. *Görev* çirkin bir kelimeydi; genç kadının bir parçası karşısına çıkan bir yılandan ürkmüşçesine ondan kaçıyor. Fakat Cnân o sese aldırış etmemeye alışmıştı ve yine aynı yaptı.

Percival'in liderlik ettiği dört kişilik grup tepeyi dörtnala çıkarken genç kadın hâlâ ağaçta şarkısını yineliyordu. Ağzlarından köpükler saçan atlar çatladı çatluyacaktı. Yanmış ağacı yönlerini bulmak için bir işaret olarak kullandıkları için Cnân kendini onlara belli etmekte zorlanmadı. Adamların dikkatini çektikten sonra onları etkin bir biçimde bitki duvarındaki fare deliğine yönlendirdi. Diğerlerinin bir-iki at boyu önünden giden Istvan kadının ne kastettiğini hemen anlayıp bineğini o tarafa çevirdi. Onu takip eden Raphael ile Eleâzar ise tereddüde kapıldı.

“Hey, orayı bir güzel tıkayın!” diye onlara bağırdı Cnân. “Yangın çıkmış bir tavernadan kaçan sarhoşlar gibi.”

Adamların tepkisi dişlerini göstermek ve Istvan'ın peşine takılmak oldu. Yan yana giderlerken de sırf kadını eğlendirmek için birbirleriyle şaka yollu itişerek panik hâlindeki birer ayyaş rolü yaptılar. Hâlen hayatta olmanın verdiği mutlulukla küçük çocuklar gibi davranıyorlardı. Cnân esprisinin hoşlarına gitmesinden memnundu.

Percival ansızın dizginlere asılarak ağacın yakınında durdu. “Devam et,” diye ona seslendi Cnân. “Diğerlerini takip et.” Sonra da başını çevirdi ve yumruğuyla ritim tutarak şarkısına kaldığı yerden devam etti.

“Leydim,” diye başladı Percival. Dün de ona aynı şekilde hitap etmişti ama Cnân bunun bir tür alay olduğunu düşünmüştü. Fakat o anda birbirlerine nahoş sözler edecek zamanları varmış gibi gözüküyordu. Belki de Percival böyle yetiştirilmişti. Cnân adamın annesiyle tanışabilmeyi çok isterdi. “O pozisyonda kalmanı tavsiye etmem,” dedi şövalye. “Özellikle de çok sayıda düşman okçunun çevreni sarmak üzere olduğu düşünülürse.”

Cnân cevap vermedi. Nakaratının sonuna geliyordu ve yerini unutmak istemiyordu.

“Yok illâ ki kalacaksan,” diye sözlerini sürdürdü Percival, “şarkı söylemeyi bırakman iyi olur. Sesin çok güzel ama yakında pek çok oku üstüne çekeceğine şüphe yok.”

Cnân başparmağını kaldırdı. “Bu bir planın parçası —için rahat edecekse Feronantus'un planının— ve sen şu anda o planı mahvediyorsun. Gidip duvardaki delikte kendine bir yer bulmaya çalış.” Percival'den tarafa sert bir bakış attıktan sonra şarkısına döndü ve işaret parmağını kaldırdı.

“Ah, demek kızkuşu olacaksın,” diye tahminde bulundu Percival. Döndü ve deliğe giden yolu yarılamış olan Raphael ile Eleâzar'a baktı. “Aralığa kadar koşup oranın şu bencil hödüklerce tıkandığını göreceksin. Sonra da diğer tarafa, tarlanın ucundaki alçak moloz hattına doğru koşturacaksın. Zaten orası Moğollar için de çok daha uygun.”

Kalkma sırası orta parmaktaydı. Cnân ağaçtan inmeyi çok istese de öncelikle kendisini Moğollara göstermesi lazımdı.

Percival başını kaldırıp kadına baktı. “Tehlikedeki bir bayana yardım etmeye yanaşmazsam gösterin inandırıcılığını yitirecektir. Zira bir şövalye olarak hedefine sağ salim vardığını görmek benim görevim, bazen işimi zorlaştırmak için elinden geleni yapsan bile.”

Cnân kaldırdığı son parmakla ona bir hareket çekti ve adama bağırarak kadar şarkısına ara verdi. “Her şeyin içine ediyorsun! Yürü!” Sonra yamaç boyunca bir hareket tespit etti; Moğol kargılarının yükselip alçalan uçları...

“Arkandan geleceğim,” dedi Percival düşünceli bir edayla. “Nasılsa hile öyle de işe yarar.”

“Keyfin bilir,” diye hırıldadı Cnân. Moğolların miğferleri altındaki geniş suratlarını artık açıkça

görebiliyordu. İçlerinden biri doğrudan onu işaret ederek arkadaşlarına heyecanla seslendi.

Cnân ağaçtan inmeye başladı. Dallardan biri ayağının altında kırıldığı ve şarkının birkaç ritmi boyunca asılı kalarak tutunacak bir yer aradığı için bu olay umduğundan daha uzun sürdü.

Atını ustaca onun altına yanaştıran Percival kadını ayak bileğinden tutarak sabırla bekleyen midillisine indirdi, sonra da kışını eyerin tam üstüne koymasını sağladı. Cnân dizginlere uzandığı sırada da midillinin sağrısına bir tokat attı. Hayvan yerinden fırladı. Percival de Cnân ile Moğolların arasına girerek takibe başladı.

Nihayet dizginleri sıkıca tutmayı başaran genç kadın Istvan'ın, Raphael'in ve Eleâzar'ın az önce izledikleri yoldan gitti. Percival'in arkasında ne yapıyor olabileceğine aldırış etmemeye çalışarak atını fare deliğinden tarafa dörtlüla koşturdu ve yolun, niyetinin Moğollar tarafından anlaşılmasına yetecek kadar uzun olduğunu umdu.

Raphael ile Eleâzar rollerini abartılı bir şekilde oynuyor, dar açıklığın önünde birbirlerine sövüp sayarak karşılıklı itişiyorlardı.

Cnân kendisini takip etmek üzere yön değiştiren Moğolların bağrıışlarını duyabiliyordu. Genç kadın midillisini sertçe çevirdi. Midilli bitki duvarına hemen hemen paralel ve ondan belki on adım uzak bir yol izledi. Tarlaya girebilmek için yaklaşık bir ok atımı kadar mesafe katetmesi, sonra da doksan derece dönüp alçak moloz engelini üstünden atlaması gerekecekti. Cnân midillinin dörtlüla koşarken o kadar keskin bir dönüş yapabileceğine güvenemediği için hayvanı bitki duvarından uzağa yönlendirdi.

Felaket o kadar ani geldi ki daha bir şeylerin ters gittiğini bile anlamadan kendini çavdarların arasında taklalar atarken buldu. İvmesinin son raddesini yuvarlanarak ayağa kalkmakta kullandı. Yüksek bir çatırtı sesi kulaklarındaki tazeliğini korurken dönüp arkasına baktı. Midilli hareketsiz bir yığın hâlinde yerde yatıyordu. Belki de küçük bir hayvanın açtığı çukura girmiş, bacağını kırmış, binicisini sırtından atmış ve boynu üstüne düşmüştü.

Afallamış bir hâlde uzun otların ve bitki saplarının arasında dimdik duruyordu. Okçuların nişan aldıkları bir ortamda bu pek de iyi bir strateji sayılmazdı.

Aynı anda iki ses birden yükseldi: sol kulağının hemen dibinden geçen bir okun tıslaması ve ayak tabanlarından yükselen bir gümbürtü. Başını kaldırdığında gökyüzünde yay çizen başka oklar gördü ve de dörtlüla üstüne gelen Percival'i.

Tıpkı önceki gibi gelen başka biri olsaydı genç kadın tereddüt eder, durup düşünür, karşısındakinin aklından ne geçtiği ve ne gibi bir niyet beslediğini bilemezdi. Fakat gelen Percival olduğu için bunları bir çırpıda bildi. Percival onu ya kurtarır ya da bu yolda can verirdi. Cnân şövalyenin ölmesini istemiyordu. Bu yüzden elini havaya kaldırdı.

Percival'in çelik kaplı kolu, parlak kanatlı bir şahin gibi gökyüzünden inerek havada bir yarım daire çizdi; zırhlı eli Cnân'ın havaya kaldırdığı kolunu dirsekle omuz hizasından yakaladı ve ızdırap verici bir sıkılıkla kavradı. Koluna saplanan ani bir acı -omzu çıkacak gibi olmuştu- Cnân'ı adamın zincir zırhını sıkıca kavramaya, diğer elini yukarı atmaya ve parmak uçlarını şövalyenin dirseğini kaplayan çelik bombenin kenarına geçirmeye zorladı. Vücudunda kalan tüm kuvvetle tutunan Cnân, bir müddet boyunca tüm o sarsıntının ve savrulmanın arasında Percival'in baldırlarından, eyerden, atın inip kalktığı sağrısından, tepedeki gökyüzünden ve aşağıdaki çalkantılı topraktan kesitler gördü.

Percival onu bir çuval buğday gibi yukarı çekip eyerinin önüne yan yatırmadan hemen önce genç kadın dizlerini kaldırmayı akıl etti. Uzun bir yolculuk bekleseydi bir bacağını öteki tarafa atar ve doğrulup otururdu; fakat eyer tarafından karnına ve kaburgalarına yumruk atılıyormuş gibi hissetse de

bulunduğu pozisyon ona daha güvenli geliyordu. Bu yüzden çırpınan ellerinin yakalayabildiği her tür eyer parçasına yapıştı ve elinden geldiğince durum değerlendirmesi yaptı.

Atın yön değiştirdiği, uzun tarlanın açık ağzına doğru manevra yapmaya başladığı kesindi.

Bir şey hızla atın solundan geçip ilerideki toprağa saplandı. Daha da tesirli takırtılar duyunca ürktü; Percival'in sırtına isabet eden oklar... Neyse ki arkasına asılı duran kalkan onu kısmen koruyordu. Fakat aynı şey bineği için geçerli değildi.

Ansızın ritmi bozulan hayvan feci bir çığlık attı, birkaç adım tökezledi, tekrar dörtmala koşmaya çalıştı, fakat yeniden tökezledi ve yavaş bir alçalmaya benzeyen, ritimsiz, dengesiz bir yürüyüşle çaprazlama bir çizgi üzerinde yol aldı. Eyer Cnân'ın karnına vurmaya bıraktı. Bir anlığına genç kadının gözünün önünden molozlar geçti, ileri atılan bir toynak büyük bir taşa denk geldi, sonra da yer hızla yaklaştı.

Percival'le birlikte yerde kayar ve üst üste alt alta taklalar atarken gökyüzü, molozlar ve çavdarlar Cnân'ın dikkatini çekmek için birbirleriyle yarıştı. Durduklarında şövalyenin üstünde kalan genç kadın titrek bacaklarla doğruldu, boşalan ciğerlerini havayla doldurdu ve bugün daha kaç kez ölen bir attan düşeceğini merak ederek düşmana doğru döndü.

Dört Moğol onlara doğru yan yana at sürüyor, başkaları da dörtlünün hemen arkasında yer kapabilmek için uğraşıyordu. Okçulardan biri yayına bir ok sürüp kirişi germiştir. Adam yayını ileri uzatıp bir ok attı. Bir diğeri yoldaydı. Her iki ok da hedefini buldu.

Percival, Herkül'ü andıran bir kuvvetle vücudunu, zincir yeleğini ve zırhını yerden kaldırıp kalkanını omzundan indirdi. Kalkana üç ok saplıydı. Bir başkası daha ona -hayır, Cnâria- doğru geliyordu ve Percival kalkanını son anda uzatarak o oku da yakaladı. Bir diğeriye çelik miğferine çarparak yüksek bir tınlama çıkardı.

Şövalye yan yan sendeledi, döndü, çömeldi ve oklarla kaplı kalkanını en yakındaki Moğol atının toprağı döven bacaklarına doğru hızla savurdu. Yere düşen hayvanın attığı çığlık ağzının yeşil otlara ve toprağa çarpmasıyla son buldu. Havada kontrolsüzce bir takla atan binici kızağa binmiş bir çocuk gibi çimenlerin üstünde kaydı. Percival çift elle kavradığı kılıcını yukarıdan aşağı doğru saplayarak Moğol'un kayışını aniden sonlandırdı ve adamı toprağa mıhladı.

Diğer üç Moğol yanlarından geçip gitti. Cnân adamların bir sonraki hareketinin birer Parthia atışı [36] olacağını farkındaydı. Onlarla yüzleşmek için arkasına doğru döndü ve aynı anda yanlardan ve ileriden gelip deri zırhlarını delen oklarla teker teker -bir, iki, üç- yere yıkıldıklarını gördü.

Gözüne çarpan tek okçu Istvan'dı; diğer atışlar gizli mevzilerden gelmiş olmalıydı. Macar binici atını dörtmala sürerek öne çıktı, eyerinde eğildi ve ayağa kalkmaya çalışan yaralı bir Moğol'u boynundan vurdu. Tekrar dizleri üstüne düşen Moğol ellerini kaldırırken haykıramıyordu. Ok soluk borusunu delip geçmiş ve öteki taraftan dışarı çıkmıştı.

"Koşun leydim," diyen Percival o kadar soğukkanlıydı ki sanki kadını dansa davet ediyordu. Cnân söyleneni yaptı. Şövalye hemen arkasındaydı. Percival çıplak olsaydı onu geçebilirdi; baştan aşağı zırhlıyken o bile ister istemez geri kalıyordu.

Moğollar ikisini de tarla boyunca kovaladı. Hafif pabuçları çavdarlarla otların arasında inip kalkarken çimen yığınlarının altındaki sığ hendeklere yüzükoyun uzanmış adamları gözlerinin ucuyla fark etti Cnân. Gördüğü bir diğere şey de yere serilmiş upuzun halatlardı; düz fakat gevşek bir hâlde bırakılmış halatlar.

Istvan aksi istikamete doğru atıyla yanlarından geçip gitti. Cnân dönüp ona bakarken Macar binici bir sonraki atlı dalgasının en ön saflarına bir ok attı. Sonra da aygırını gerisingeri çevirdi ve geldiği

tarafa giderken kendi Parthia atışını gerçekleştirdi. O üzerlerinden geçtikçe üç sıra halat birbiri ardına yerden kalktı. Her halatın ucunda karşılıklı durarak ikili gruplar hâlinde çalışan şövalyeler toprağa sapladıkları kalın sopalar yardımıyla onları geriyorlardı.

Percival bir anda depara kalktı ve birkaç adımda Cnân'a yetişti. Genç kadını zaten ağrıyan kolundan yakaladı, onu çalı çite doğru yöneltti ve hızla içine doğru itti. Cnân'ı sarmaşıklar ve devedikenleri karşıladı. Taşlara çarpan yüzünde ve omuzlarında hafif ezikler oluşmasına rağmen içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında buna bir itirazı yoktu. Sadece birkaç metre ilerisine başka oklar da saplandı.

Cnân çalı çite iyice sokulup tenine batan dikenleri özenle ayıkladı ve kendini gizlemek için üstüne sarmaşık filizleriyle örttü. Fakat sonunda merak ihtiyata baskın geldi. Genç kadın sarmaşıkları ayırıp baktığında Moğol atlılarının bir felaketle karşılaşmak üzere olduklarını gördü. İki *arban* -yirmi binici- son sürat halat tuzaklarına yaklaşıyordu.

İki biniciyle midillileri hariç hepsi de gerili halatlara takıldı ve çifteler ile cıyıklamalar eşliğinde kafa üstü yere yuvarlanarak büyük bir toz bulutu kaldırdı. Halatları sağ salim aşabilen diğer ikisiyse Raedwulf'tan ve yine ters bir atış yapan Istvan'dan gelen oklarla alaşağı edildi. Bir iblis gibi sırttan Macar'ın diken diken olmuş dev bıyığı hâlâ o çiftlikteki katliamdan kalan siyah kan lekeleriyle kaplıydı.

Nefes nefese kalmış bir adam Cnân'ın bitki duvarındaki saklanma yerinin hemen önünden ağır adımlarla koşturarak ve arkasında uzun bir duman bulutu bırakarak paldır küldür geçip gitti. Adam simyacı Jasper'dı ve tutuşmuş gibi bir hâli vardı. Her iki adımda bir duruyor ve omzuna astığı çantadan dumanlar saçan bir nesne çıkarıp fırlatıyordu. Nesnelere terk edilmiş tarlanın girişine, yani iki Moğol birliğinin güç bela ayağa kalktığı, kılıçlarını çektiği veya hâlâ debelenmekte olan atlarının altından çıkmaya çalıştıkları yere atıyordu.

Yanan nesnelere yerde yuvarlanırken etrafa duman saçıyordu; normal bir ateşten yükselen o mat, beyaz dumandan değil de nehir çamuru kadar yoğun ve sarı-kahverengi bir buhar. Üstelik bu dumanın ardı arkası kesilmiyordu. Nesnelere biri Jasper'ın çantasından düşüp Cnân'ın yakınında bir yerde durdu. Bu bir tarafına delik açılmış, hemen hemen yumruk büyüklüğündeki bir sukabağıydı. Cnân ufacık nesneden tıslayarak fişkırarak dumanın miktarı karşısında hayrete düştü; tek bir şarap fıçısının içinden birdenbire yüz adamın çıkmasını izlemek gibiydi.

Duman bulutları saniyeler içinde birleşerek yerde yatan binicilerin etrafında alçak bir fırtına bulutu kadar yoğun bir duvar oluşturdu. Hava sakindi, ağaç koruluğunun yanındaki tarla korunaklıydı ve keskin kokulu sarı buharın uçup gitmek için hiç acelesi yoktu.

Sığ hendeklerin içinden önce Taran ile Feronantus, sonra da Roger ile Illarion fırladı. Kılıçlarını çeken adamlar baykuş ötüşüne benzeyen tuhaf bir sesle haykırdı:

"*Alalazu! Alalazu!*"

Cnân bunun *Ordo Militum Vindicis Intactae*'nin savaş narası olduğunu tahmin etti.

Tarlanın ortasından koşarak çıkagelen Eleâzar dün akşam büyük bir başarıyla kullandığı devasa kılıcını çekip önünde tuttu. Onu tez adımlarla takip eden Raphael eline aldığı yayına bir ok sürmüştü ve uzakta kalan düşmanlara karşı etrafi tarıyordu.

Fakat Jasper'ın duman bulutunun kör edici etkisi mutlaktı. Bu yüzden hâlâ bitki duvarının etrafından ve üzerinden geçmeye çalışan Moğol kuvvetlerinin geri kalanı kendi silah arkadaşlarını vurma korkusuyla yaylarını kullanmaya cesaret edemiyordu.

Bulut genişledi. Artık içinden korkunç sesler yükseliyordu. Dalgalanan sarı buluttan tek ayağı

üstünde sekerek çıkan bir Moğol öksürüp tıksırıyor, saçlarıyla giysilerinden dumanlar tütüyor ve boştaki eliyle kendini yelliyordu. Bulutun içinden döne döne fırlayan bir nacak adamın kafatasını arkadan ikiye biçti. Ansızın gözleri pörtleleyen adam kollarını iki yana açtı ve yere yüzükoyun kapaklandı.

Kolları kanla kaplı olan Roger bulutun içinden geri geri çıktı, elini aşağıya uzattı ve nacağı çekip aldı. Başka bir Moğol ona hücum etti. Roger elinin tersiyle yaptığı sakın bir hareketle silahı tekrar fırlattı ve yere paralel bir şekilde, diz seviyesinde dönerek uçmasını sağladı. Nacak Moğol'u yaralamadı, ama ayaklarına dolanıp tökezlemesine neden oldu. Bir darbe indirmekten ziyade her an gelebilecek başka bir saldırıya karşı kendini korumak için kısa kılıcını kaldırdı. Roger ileri koştu, adamın dirseğini yakaladı ve tüm gücüyle geriye iterek kılıcın ucunun sahibinin kulağını sıyırmasını sağladı. Böylece Moğol kendi etrafında döndü ve açıktaki boynu Roger'ın diğer elindeki hançer için kolay bir hedef hâline geldi. Hançer hedefini buldu.

Artık üstü başı kan içinde olan Roger, ölü Moğol'un kılıcını elinden aldı ve tekrar bulutun içine daldı. Yüzü savaşın hiddetiyle çarpılmıştı, ağzından yine o haykırış yükseldi. "Alalazu!"

Raphael çalı çite doğru döndü ve dosdoğru Cnân'a -hayır, kadının hemen yukarısına- bakarak bir ok attı. Yüksek bir hışırtı sesiyle beraber duvarın üstünden düşen bir Moğol tüm ağırlığıyla Cnân'ın omzuna indi. Adam ile kadın -ve de yerinden kopan bol miktarda bitki- birbirine dolandı. Cnân çırpınarak adamın altından çıktı, sonra da karnından yükselen derin bir korku ve tiksinti homurtusuyla geriye sıçramaya çalıştı. Moğol'un sağ ciğerine bir ok saplıydı. Yine de aniden uzanıp Cnân'ı ayak bileğinden yakaladı. Diğer eliyle de kemerini yoklayarak düşüş sırasında yana kaymış bir hançerin kabzasına ulaşmaya çalıştı.

Cnân dizlerinin üzerine çöktü, bunu yaparken de dizinin Moğol'un burnuna sertçe çarptığına emin oldu. Ardından kaprisli hançeri kaptığı gibi adamın karnına sapladı. Yukarıdaki yapraklar tekrar hışırdıyınca yüksek sesle ölmekte olan Moğol'un üstünden kalkıp kendini geriye attı ve böylece başka bir Moğol tarafından ezilmekten son anda kurtuldu. Bu seferkinin vücudunda *iki* ok vardı.

Şans bu ya, Cnân diğer taraftan bitki duvarının üstüne kolayca çıkılabilen eğimli bir noktaya saklanmıştı. Yine de bu arbedenin içinde güvenli bir yer olabileceği gibi budalaca bir fikrin boşa çıkması muhtemelen iyi bir şeydi. O yüzden de tarlanın ortasına doğru koştu.

Duman bulutu yavaş yavaş ondan tarafa sürüklendi. Belki de sadece genişliyordu. Çatışma da onunla beraber geldi.

Üç metrelik bir mızrağı havada çeviren Illarion'u gördü. Adam sadece silahının o veya bu ucunu bir düşmana saptamak için duraklıyordu. Feronantus ise insafsız bir sükunetle dövüşün sınırları etrafında dolaşıyor, kısa kılıcı ve kalkanıyla kaçmaya çalışanların işini bitiriyordu.

Duman bulutunun bir bölümünün dağılmasıyla birlikte sağlam ve kalın bir zırh giyen bir Moğol'la teke tek dövüşen Taran ortaya çıktı. Moğol'un bir *arban*'ın, hatta belki de tüm grubun komutanı olduğu açıktı. İkili birbirlerinin her hamlesini karşılayabilse de Moğol bitkin ve kararsız gözükürken Taran sakın, amansız ve tabiri caizse meraklıydı. Taran rakibinin havaya kalkan kılıcının verdiği fırsatı değerlendirerek yana kaydı ve kendi kılıcını komutanın korunmasız koltukaltına sapladı.

Tüm simya malzemelerini tüketmişe benzeyen Yasper o sırada kılıcıyla beraber dikkatle ortalıkta geziniyor, fakat çatışma bulutunun içine girmeye davranmıyordu. Cnân onun bu davranışını son derece sağduyulu buldu. Muharebe meydanının çevresinde bir gözcü bulundurmaları gafil avlanmayacakları anlamına geliyordu. Sahiden de Yasper genç kadının gözleri önünde kılıcını tarlanın diğer ucuna doğrulttu ve Cnân'ın pek anlamadığı, fakat açıkça ikaz amacı taşıyan bazı sözcüklerle ötekilere

bağırıldı.

Bitki duvarını aşmaya çalışan başıboş Moğolları avlamakla meşgul durumdaki Raphael, Raedwulf ve Istvan tarlanın öteki ucuna, ormanlık çıkıntının ve eski çiftlik kulübelerinin bulunduğu yere dikkat etmiyorlardı. Başka bir Moğol birliği o taraftan gelmenin bir yolunu bulmuştu. Ağaçlar arasında gerili duran, boyun yüksekliğindeki halatlara büyük bir hışımla kılıç savuruyorlardı. Dört atlı şimdiden halatları aşip tarlanın başında toplanmıştı ve diğer silah arkadaşlarının da gelmelerini bekliyordu.

Fakat Jasper'ın bağırışını duyduklarında ve okçuların dönüp kendilerinden tarafa nişan aldıklarını gördüklerinde bekleyip avlanmaktansa hücumla geçtiler.

Istvan tek bir ok atıp aygırını dörtlünün üstüne sürdü. Bir yandan yayını omzuna asarken diğer yandan da eğimli kılıcını çekti. O ve hücumun en önündeki Moğol tarlanın ortasında kılıçlarını çarpıştırdılar. Moğol eyerinden düşmeksizin yol almayı sürdürdü; fakat yüzünde dehşete düşmüş ve solgun bir bakış bulunan adamın kılıç tutan kolunun yarısı yoktu.

Diğer ikisi boyna ve göğse yedikleri oklarla atlarından düştü ama dördüncüsü her nasılsa Istvan'ın, okçuların, Jasper'ın ve de Cnân'ın arasından geçmeyi başardı. Adam o sırada arkası dönük olan Taran'a doğru atını dörtlüye sürdü. O ilk dört Moğol'u aynı yolu kullanan yarım düzinesi daha takip etti.

Duman bulutunun içindeki dövüşçüler arbedeyi duymuş ve tehlikenin farkına varmışlardı. Illarion ile Feronantus koşarak yanlarına geldi, Percival ile Roger'ı artık muharebenin arka kısmı hâlini alan yeri korumaya bıraktılar.

Cnân, at üzerinde hücumla geçen bir Moğol süvarisiyle yaya hâlde teke tek dövüşe giren Feronantus'un görüntüsü karşısında âdeta büyüdü. Feronantus kılıcıyla oynarcasına onu yukarıya doğru fırlattı, havada birkaç tembel takla atmasına müsaade etti ve parmak uçları ile elinin ayasını kullanarak yalımı yassı kısmından yakaladı. Yana çekilerek çenesine doğru gelen darbeden kıl payıyla kaçındı, kılıcını kabzası yukarı bakacak şekilde tuttu ve onu bir kazma gibi savurdu. Böylece kılıcın kabza muhafazasının sivri kısmı binicinin koltukaltına sıkışarak onu atından düşürdü.

Feronantus yerdeki adamın boynuna basarak onu yere mihladıktan sonra kılıcını tekrar çevirdi ve Moğol'un miğferinin altına sapladı.

O adam ölen son Moğol'du. Ama Moğolların sonuncusu değildi.

Tarlanın başında, eski kulübenin yakınında bir tane daha vardı. Eyerinin üstünde yan çökmüş bir vaziyette oturuyordu. Biraz öne eğilmiş, bir ayağını üzengiden çıkarıp eyer kayışının arkasına kadar kaldırmış ve dirseğini o dizine dayayarak yumruğuyla çenesine destek yapmıştı. Duruşunda meydan okurcasına bir soğukkanlılık ve güven vardı. İzliyordu. Moğol standartlarına göre bile tıknaz biriydi, güzel fakat sade denebilecek bir zırh kuşanmıştı. Harika bir ata biniyordu, ama kafasında miğfer yoktu ve gri saçları tüm Moğol savaşçılarındaki gibi tepesi kazınmış bir kafadan gevşekçe sarkıyordu.

Cnân onu ilk fark ettiğinde Raedwulf adama bir ok atıyordu. Fakat gri saçlı Moğol geriye yaslandı, kalkanını ustaca kaldırdı ve oku yüzüne saplanmadan hemen önce durdurdu. Parlak gözlerle kalkanın üzerinden ileriye bir göz attı ve başka bir okun gelmediğini anlayınca kıvrık kılıcını havaya kaldırıp salladı. Hareketi öfke belirtme amacı taşıyabileceği gibi bir selamlama da olabilirdi. Gırtlaktan gelen bağırışlarla ve diz-topuk sinyalleriyle iletişim kurduğu atını gerisingeri döndürdü ve koruluğa doğru dörtlüye uzaklaştı.

Istvan takibe geçecekmişcesine o tarafa döndü; fakat yakınında duran Feronantus uzanıp atın dizginlerini tuttu. "Dur," dedi. "Onu asla yakalayamazsın. Atın neredeyse çatlayacak. Hem zaten

hiddetin şimdilik yeterince iş başardı.”

Istvan böyle bir iltifat almaktan gururlu gözükte, tâ ki Feronantus’un yüzündeki ciddi ifadeyi fark edene kadar. Gözleriyle yaşlı adamın bakışlarını takip ederek yaklaşık on adım uzaklıktaki bir noktaya odaklandı. Taran orada hiç kıpırdamadan, yüzükoyun yatmaktaydı.

15. BÖLÜM

BİR GECE TAKİBİ

Atının ritmik hareketleri ve Orhun Nehri'nin uzaktan gelen sesiyle içi geçen Ganşuk uyudu uyuyacaktı. Beliyle sol omzu hâlâ ağrıyordu. Duvardan atladığında ve düşüşünü yavaşlatmak için bir ger'den faydalandığında beli iyice zarar görmüştü. Çadır, vücudunun ağırlığı altında çökerek ağır bir yara almasını engellemişse de etrafındaki her şey yıkılırken delikanlı ger'in içindeki sert bir nesnenin üstüne düşmüştü.

O atlayış son birkaç saatte yaptığı ahmakça eylemler dizisinin sonuncusu olmuştu. Ganşuk suikastçının izini sürerken bu listeyi gözden geçirmek için bol bol zaman bulmuştu.

Suikastçı tıpkı Ganşuk'un tahmin ettiği gibi batı kapısını kullanarak Karakurum'dan kaçmış, fakat bunu çok daha az kullanılan bir yöntemle yapmıştı; pazaryerinin kapısından geçmeyip duvarın üstünden atlayarak. Bir kütük ve taş yığını -sonradan kullanılmak üzere başka bir yere taşınmayı bekleyen inşaat malzemeleri- hem suikastçıya hem de Ganşuk'a dış duvarı aşmalarını sağlayacak bir kestirme temin etmişti. Suikastçı, delikanlıdan çok daha ustaca bir şekilde kütük yığınının üstünden duvardaki mazgallı siperlere sıçramış, yukarı tırmanmış ve duvarın diğer tarafından aşağı atlamıştı. Ganşuk ise -mancınıktan fırlamış bir kaya parçası misali mazgallara çarptıktan sonra- duvara güç bela çıkabilmiş ve suikastçının düşüşünü yavaşlatmak için bir ger kullandığını görmüştü.

Ortada seçip beğenecek çok sayıda *ger* mevcuttu; Kağan ne zaman kentte kalsa Karakurum'un nüfusu da duvarların kapsayabileceğinden çok daha büyük bir yoğunluğa ulaşırdı. Pek çok kabile çadırlarını duvarların hemen dışında kurarak orada küçük köyler oluştururdu. Ganşuk'u duraklatan asıl *şey yükseklikti*.

Ganşuk suikastçının bir ger'in üstüne inmesiyle -ve onu çökertmesiyle- çıkan gürültünün kabile üyelerini uyandırmasını kuşbakışı bir açıdan seyretmişti. Kasları duvardan atlamayı reddetmiş, beyni ona suikastçıyı takip etmenin delilik olacağını ve kovalamacanın burada sona ermesi gerektiğini söylemişti.

Fakat Ganşuk vücudunu atlamaya zorlamıştı ve düşerken kapıldığı his o kadar heyecan vericiydi ki belindeki ağrıyı saatlerce hissetmemişti, tâ ki takibin verdiği hazzın yerini gece vakti iz sürmenin o sonu gelmez angaryası alana dek. Sonra da vücudu onu yorgunluktan yığılıp kalmakla tehdit etmeye başlamıştı.

Karakurum'un etrafındaki düz arazi çoğunlukla makilerle ve çayırlarla kaplıydı; batıda uzanan Orhun Nehri geniş bir kurdeleyi andırıyor ve vadiyi ikiye bölüyordu. Kağan yaz ile kış ikametgâhları arasında geçiş yaparken genellikle birkaç hafta boyunca Karakurum'da kalırdı ve bu zaman zarfında şehrin nüfusu yüz katına çıkardı. Düzinelerce küçük kabile, kente hac seferleri düzenleyerek Kağan'a hürmetlerini sunardı; her türlü egzotik malla tepeleme dolu olan upuzun kervanlar ticaret bölgelerine akardı; insanın doğru dürüst sayamayacağı kadar çok dini mezhebi temsil eden rahipler, ruhani eğilimlerinin fiziksel tezahürlerine uygun olarak kâh görkemli kâh mütevazı mabetler kurardı;

prensler, nedimler ve sürgüne gönderilmiş soylular Kağan'ın gözüne girmek için birbirleriyle yarışırđı. Hepsi de Karakurum'a toynaklı hayvanlar üzerinde -atlarla, eşeklerle ve öküzlerle- gelir ve şehrin etrafındaki topraklar defalarca kez ayaklar altında çiğnenirdi.

Fakat birkaç gün önce yağan bir yağmur havadaki tozu yatıştırıp toprağı yumuşatmıştı. Böylece Ganşuk birkaç toynak izi -şehirden uzaklaşan keskin çukurlar- bulabilmişti. Nehir doğal bir engeldi; suikastçı tam olarak nereden geçmesi gerektiğini bilmedikçe geceleyin onu aşmaya kalkışmazdı ve Ganşuk adamın bu konuda bilgi sahibi olduğundan kuşkuluydu. İzler suikastçının niyetini ele veriyordu: Nehri solunda, kenti arkanda tut. Yedi Tanrı [\[37\]](#) dümdüz ileride, gece göğünün alçaktaki bir yerinde asılı duruyordu. *Basit bir güzergâh*. Ganşuk bütün gece adamın izini sürebilirdi.

Çalıntı atını Yedi Tanrı'nın en parlağına doğrultup kendi temposunu belirlemesi için hayvana izin verdi. Arazi dümdüz olmasına rağmen atı zorlamanın hiç gereğı yoktu. Bir çukura basıp sakatlanabilirdi, ayrıca yorgun bir bineğın Ganşuk'a hiçbir faydası dokunmazdı. Suikastçıya yetiştığı zaman dinç bir at son kovalamacada büyük bir fark yaratabilirdi.

Bineğı sormadan alıp gittiğı için geri döndüğünde hesap vermesi gerekecekti. Durup da atı ödünç almak için pazarlık edecek kadar vakti olmamıştı. Zaten gerçek bir bozkır savaşçısı koşa koşa yanına gelen bir yabancıya atını asla *ödünç* vermezdi. Bazı kabilelerde at hırsızlığının cezası ölümdü. Suikastçıyı yakalamanın hafifletici bir sebep olacağını ve Kağan'ın kendisini affedeceğini ummaktan başka bir çaresi yoktu.

Atın yürüyüş tarzının değışmesiyle birlikte genç adam biraz daha dik oturdu ve o karanlıkta bir şeyler görmeye çalışarak ileriye baktı. Hava bulutsuzdu ve ay gökyüzündeki yerini koruyordu, fakat etrafındaki düzlükte belirgin bir şey seçemiyordu. Nehrin seslenişini duymazdan gelmeye çalıştı, sonra burnuna bir koku çarptı ve atını neyin tedirgin ettiğini anladı.

Yerdeki iri suretin bir at ile binicisi değıl de sadece bir at olduğundan emin oluncaya kadar bacaklarını sıkarak bineğini ilerlemeye zorladı, sonra da atının ölü hayvandan uzaklaşmasına izin verdi. Yerdeki kan hâlâ ıslak ve tazeydi. Ganşuk bineğının başını sola çevrili tutarak leşin etrafında geniş bir tur attı ve suikastçının sakatlanmış hayvanı öldürdükten sonra ne tarafa kaçtığını kestirmeye çalıştı. .

Suikastçı atını çok hızlı sürmüştü ve at bir çukura girerek bacağını kırmıştı. Suikastçı da hayvanın çılgınlıkları yüzünden yeri belli olmasın diye onu çabucak öldürmüştü. Fakat Ganşuk adamı yakından takip ettiğı için kan kokusu onu ele vermeye yetmişti.

Ganşuk atını çevirirken uzakta kurtlar uludu. Suikastçının ne tarafa gittiğine dair açık bir bulgu olmadığından delikanlı kuzeye doğru devam etti. Arkasındaki Karakurum'un uzaklarda kalan ışıklarını hâlâ seçebiliyordu. Yedi Tanrı, ölü at ve de kent... Bu kolayca takip edilebilecek bir çizgiydi ve suikastçının yön değıştirdiğini düşünmek yersizdi.

Ganşuk atını sürerken öne eğilerek etrafındaki dünyaya kulak kabarttı. Binlerce yıldız yukarıdan ona bakıyor, sessiz bir izleyici kalabalığı geniş bir düzlükteki minicik şekillerin hareketini izliyordu. Ganşuk'un içi bir anlığına dünyanın ve gökyüzünün sınırsızlığına yönelik bir bilinçle dolarken ensesindeki tüyler diken diken oldu. *İmparatorluk ne kadar büyük olursa olsun*, diye aklından geçirdi, *ötesinde daima daha büyük bir dünya bulunacak*. Normalde böyle bir düşünce ona huzur verirdi. Ovalarda yalnız kalmayı, kendini tabiatın haşmetiyle çevrelemeyi çok severdi. Fakat bu gece karşı karşıya olduğu enginlik huzurunu kaçırıyordu. Karanlıkta göremediğı, duyamadığı veya hissedemediğı şeyler; asla bütünüyle anlayamayacağı bir dünyanın hayaletleri vardı. Ögeday Han -ve ondan sonra gelecek diğerkleri- dünyanın dört bir tarafına yayılacaktı, fakat dünya da onların etrafına

yayıllacak ve hepsini değiştirecekti.

Ganşuk omzunun üzerinden geriye, Karakurum olan belli belirsiz ışık kubbesine, uçsuz bucaksız bir boşluktaki minicik bir parıltıya baktı. Genç adam at sırtında bozkırlardan çıkararak dünyayı fetheden başka imparatorlukların öykülerini duymuştu ve onların başına ne geldiğini ister istemez merak ediyordu. Işıkları söndüğünde ve karanlık tekrar üstlerine hücum ettiğinde ne olmuştu? Ganşuk o imparatorlukların yıkık kalelerinin yıpranmış temellerini görmüştü. Bin yıl içinde Karakurum da aynı kaderi paylaşır mıydı? *Eğer Kağan öldüyse*, diye düşündü, *o ışığa ne olacak?* Kendisi gecenin içinde yolculuk ederken ova Karakurum'u şimdiden kemirmeye başlamış mıydı? Kurtlar birbirlerine şimdiden sesleniyor muydu? *Taze et var kardeşlerim. Hepimize yetecek kadar taze et.*

Hafifçe ürperen delikanlı beynini istila eden karanlığı kovmaya çalıştı. *Hangisi daha iyi?* diye sordu beyni, yolundan şaşmayarak. *Karanlığı dağıtan parlak bir ışık olmak, dolayısıyla da her tür leş yiyiciyi ve avcıyı üstüne çekmek mi, yoksa oradaki at gibi kayıp ve unutulmuş bir hâlde can verip kemiklerin toprakla kaplanana kadar rüzgârlar tarafından kemirilmek mi?*

Sağında bir şey fırladı; hızla koşturan ayaklar... *İki bacak*, diye bir anda aklından geçiren Ganşuk atını sese doğru çevirdi ve mahmuzlayarak dörtnala kaldırdı. Öne eğilerek başını atınkiyle neredeyse aynı seviyede tuttu ve tüm duyularıyla koşucunun yerini tespit etmek için uğraştı.

Suikastçıyı bulmuştu.

O karanlıkta gözüne koşan bir suret takıldı. Suikastçı beklediğinden hem daha iri hem de daha ufaktı. İriydi çünkü artık çok daha yakındaydı; ama aynı zamanda Ganşuk'un tahmin ettiğinden daha küçüktü. Delikanlı atının kaburgalarından bir kez daha tekmeleyince hayvan ileri fırladı. Hâlâ siyahlara bürünmüş olan suikastçı yaklaşan bir meşaleden kaçan bir gölge misali bulunduğu yerde döndü ve Ganşuk'un atı yanından geçerken ona sertçe çarparak yere devrilmesine neden oldu.

Ganşuk dizginlere asılarak atını durdurmaya çalıştı. Hayvan bu baskıya karşı koymaya başlayınca da bir bacağını atın sırtından aşırıp yere atladı ve sert zemine yumuşak bir iniş yaptı. Ayağa kalkmakta olan suikastçı kılıcını çekmeye çalıştı, ama Ganşuk adamın üzerine atılarak rakibine sertçe çarptı. Sonra elini suikastçınınkinin üstüne koydu ve yarıya kadar çekilmiş kılıç için boğuşurlarken birlikte yere düştüler. Bir diz darbesi delikanlının apış arasını sıyırıp geçti ve sol kolu debelenen siluetin altında kaldı. Bunun üzerine Ganşuk da başını öne savurarak alnının tepesiyle suikastçıya kafa attı.

Suikastçı bir anda gevşedi. Ganşuk kolunu kurtarıp kendini diğer adamdan ayırdı. O sırada sağ başparmağı keskin bir şeye değererek kesildi. Delikanlı elini hızla geri çekti, sonra tekrar indirdi. Parmakları suikastçının silahının kabzasını buldu. Kılıç üstü geri geri giderken kılıcı da çekerek yanında götürdü. Yalım kından çıkarken onun metal ağzına sürtünerek kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Fakat sonunda serbest kaldı ve Ganşuk silahın kontrolünü ele geçirmiş oldu.

Suikastçı ellerini kanlı yüzünden indirdiğinde kendini kılıcının sivri ucuna bakarken buldu.

“Kıpırdama.” Ganşuk hırıltılı soluklar alıp verdiğini saklamaya çalıştı. Kılıç sıkıca kapattığı parmaklarının arasında titredi.

Bir teslimiyet hareketiyle ellerini kaldıran suikastçı donup kaldı. O da derin nefesler alıyor, göğsü en az Ganşuk'un ki kadar hızlı inip kalkıyordu. Ganşuk ansızın suikastçının niçin beklediğinden daha ufak tefek olduğunu ve onu nasıl bu kadar kolay alt edebildiğini anlayarak şok geçirdi. Kılıcın ucuyla suikastçının yüzünün büyük bölümünü örten fuları işaret etti. “Çıkar şunu,” diye homurdandı.

Suikastçı çok yavaş hareketlerle isteneni yerine getirdi ve sıkıca sarılı fuların açılmasıyla birlikte uzun saçları aşağı dökölüverdi.

Kadın Ganşuk'a Lian'ı hatırlattı; üstelik sadece aynı çekik suratı ve uzun siyah saçları paylaştığı için değil. Kadının gözlerinde bir kıvılcım, uysallaştırılmaya yönelik bir itiraz mevcuttu. Lian ile suikastçi arasındaki benzerliklerin ailevi değil de sadece irsi olduğunu bilmesine rağmen Ganşuk ani bir panik ve haz dalgasına kapılarak hem karnında hem de kasıklarında bir kasılma hissetti.

“Seni kim gönderdi?” diye bilmek istedi.

Kadın sırttarak beyaz fakat kanlı dişlerle dolu ağzını gösterdi. Ganşuk'un anlamadığı bir lehçede bir şeyler söyledi ve delikanlı tepki vermeyince de ona tükürdü.

Ganşuk kılıçla kadının yanağına bir tokat atıp ona içinde bulunduğu durumu hatırlattı. “Moğolca bilir misin?” diye sordu hırıldayarak. “Bilmiyorsan işime yaramazsın. Kendi atını öldürdüğün gibi ben de seni öldürürüm. Seni kurtlara bırakırım.” Yalımın sivri ucunu kadının boğazına dayadı. “Kağan'ı öldürmen için seni kim yolladı?”

Kadın ona uzunca bir süre bakarak tehdidini gerçekleştirmesi için delikanlıya meydan okundu. Ganşuk kıpırdanmayınca veya başını çevirmeyince de sertçe yutkunup konuştu. Dil üzerindeki hâkimiyeti kısıtlı, aksanıysa bozuktu. Sözcükleri telaffuz ederken onları daha önce bir veya iki kereden fazla kullanmamış gibi fazlaca vurguluyordu. “Hatalar yaptın. Ben bir katil değil. Kağanın yaşıyor.”

“Sana inanmıyorum.”

Kadın dudaklarını küstahça büzüştürdüysen de delikanlıyı ikna etmeye çalışmadı. Sanki Ganşuk'un ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu. Nasılsa gerçek her halükarda aynı kalacaktı.

Ganşuk ağırlığını bir ayağından ötekine verdi ve kılıcın ucunu kadının göğüs kemiğine indirdi; ona bir budala olmadığını göstermeye yetecek kadar. Kadına inandığı yoktu; en azından tamamen. Fakat pek çok ayrıntı dikkatini çekmek için bağırıp çağırmaya başlıyordu. Eğer kadın bir suikastçiyse nasıl bir silah kullanmayı seçmişti? Seçiminin bu süvari kılıcı olamayacağı belliydi, çünkü fazlasıyla belirgin ve işlevseldi. Ayrıca etkili bir biçimde kullanılabilmesi için kadının gözüktüğünden daha iri yarı ve güçlü kuvvetli olması gerekirdi. Peki ya zehir? Kadın zehirli silahını yolda üzerinden atmış mıydı? Sade ve siyah kıyafetinde görünür bir cep yahut kese yoktu.

“Dön,” dedi Ganşuk. Kadın kıpırdamadığında da açıklama yaptı. “Üstünü aramak istiyorum. Bir bıçak falan olmalı...”

Kadın başını iki yana salladı, ama bu inkâr Ganşuk'a tesir etmeyince isteği yerine getirdi. Ellerini havada tutarak kalçalarından destek aldı ve dönerek delikanlıya doğru yuvarlanmaya başladı. Bu esnada da Ganşuk'u kılıcını geri çekmeye ya da kendisini kesmeye zorluyordu. Daha açık konuşmadığı için sessizce kendisine küfür eden delikanlı, pozisyonunu korumak için yarım adım geri çekildi. Hareket ederken de dizleri üstünde kalmamak amacıyla ağırlığını ayak parmaklarına verdi. Tutsağının ne yapacağını tahmin ediyor ve ona göre davranıyordu.

Suikastçi ellerini yere koyar koymaz fırlayıp kaçmaya çalıştı. Yan koşup yarı sürünerek Ganşuk'tan biraz uzaklaştı ve ayağa kalkacak gibi oldu. Ganşuk ona bir kez daha çarparak kadını yere devirdi. Delikanlının tüm ağırlığını üzerinde hisseden kadının nefesi kesildi ve Ganşuk kılıcın kabzasıyla beline vurana dek bir süre çırpındı. O andan sonra kadın başını yana çevirmiş ve yanağını toprağa dayamış bir hâlde kıpırtısız kalarak delikanlıya kötü kötü baktı.

Ganşuk ellerini sertçe onun vücudunda gezdirerek giysilerini yokladı. İnce yapısı ve köşeli bedeniyle kadından ziyade bir kuşa benziyordu. Yine de Ganşuk bıçak olabilecek kadar sert hiçbir şey hissetmedi. Aynı şekilde kese olabilecek kadar yumuşak bir şey de yoktu. Ganşuk suikastçiyi sırtüstü çevirerek önünü de aramak niyetiyle ceketini kavradı, fakat eli sert bir şeye denk gelince

durdu. Kadını ters çevirmeksizin ceketini çıkarmaya çalışınca kadın buna tepki verip altında şiddetle debelendi. Gaşuk dirseğiyle kadının omuriliğine sertçe vurdu ve kılıcın keskin ucunu başının yanına dayadı.

“Kıpırdamadan yat,” diye tısladı, kadın sakinleştikten sonra.

Elini içine sokabilmek için cekete asılmayı sürdürdü ama açısı çok tersti. Ceketini açmak için uğraşırken kulağına toynak sesleri geldi.

Arkasına bir göz attığında ova boyunca yükselip alçalarak hareket eden dört ışık gördü: bir arama ekibinin ellerindeki meşaleler. Tutsağı yeniden kıpırdanmaya başlayınca kadının üzerine eğilerek ona tekrar tısladı. Gaşuk kadının gevşediğini hissetti ve atlılar tarafından fark edilmemeyi umarak açık arazide mümkün olduğunca düz bir biçimde yattılar; Gaşuk ganimetinden ayrılmaya hazır olmadığı, kadınsa daha fazla gardiyanın kaçma şansını azaltacağını bildiği için.

Meşalelerle beraber hızla at süren beş kişi vardı ve görünüşe bakılırsa tüm dikkatlerini önlerine vermişlerdi. İkilinin sağından geçip gittiler. Gaşuk tam keşfedilmedikleri için kendi kendini tebrik edecekken binicilerden biri ansızın atını dizginleyip diğerlerine bağırdı. Adamın sesini duyunca Gaşuk’un kalbi duracak gibi oldu.

Munokhoy.

16. BÖLÜM

ROMA'DAN GELEN ADAM

Dietrich von Grüningen, *Heermeister* yani Livonya [38] Kılıç Biraderleri'nin, *Fratres Militiae Christi Livoniae*'nin askeri başkanı olduğundan beri pek çok turnuvada görev almıştı. Bu tür organizasyonların içerdiği bezginliğe yabancı değildi. Fakat istilacı Moğol ordusunun Hanlarından birinin düzenlediği bu gladyatörsel tören diğerlerine hiç benzemiyordu. Tıpkı ötekiler gibi bunda da kalabalıklar hünerlerini sergileyen iki dövüşçüyü izlemek üzere bir araya toplanıyordu; fakat genellikle bir veya iki gün süren diğer turnuvaların aksine bunun süresi ev sahibinin seyir zevkine bağlı olarak değişiyordu.

Onun ve diğer askeri tarikat başkanlarının yanıt verdiği davet Avrupa'nın kaderini etkileyecek bir turnuvadan bahsediyordu. Temsilciler teke tek dövüşte karşı karşıya gelecekti, ama zaferin neyle mükâfatlandırılacağı açıkça belirtilmemişti. Han -Hanlar Hanı Ögeday'ın oğullarından Ongunturnuvayı kaybetmesi hâlinde Avrupa'dan çekileceği gibi bir izlenim uyandırmıştı. Fakat o Batı'yı tehdit eden birkaç generalden sadece biriydi ve üstelik en güçlüsü de değildi. Bu oyunların gerçek amacı ne olabilirdi?

Eğlence, demişti Papa Hazretleri, Dietrich iki ay evvel Roma'da onun huzuruna çıkıp bu soruyu sorduğunda. Kendilerini eğlendirmek için göze alabilecekleri bir oyalama. Ayrıca bizi ne kadar küçük gördüklerinin bir kanıtı. Legnica ve Mohi'deki iyi yürekli Hıristiyan askerleri katlettikten sonra askeri gücümüzden çekinmiyorlar.

Öyleyse bu maskaralığa iştirak etmek için ne gibi bir sebep olabilir? diye sormuştu Dietrich.

Büyük Han ülkesini genişletmek istiyor, diye yanıtlamıştı Papa Dokuzuncu Gregory, sonunda. Tıpkı kendisinden önceki tüm fatihler gibi. Onlar da bir imparatorluğu belirleyen şeyin toprak ve haraç olduğunu sanan dar görüşlü adamlardı. Bunlar bizi ilgilendiren meseleler değil.

Öyleyse bizi ilgilendiren nedir? demişti Dietrich.

Cevap o sırada bilincini yitiren ruhani liderden gelmemişti. Adamın gözleri açık kalmıştı, göğsü inip kalkmayı sürdürmesine rağmen üstünü örten kalın cüppelerle battaniyelerin arasından bu hareketi seçmek epey güçtü. Oda batıya bakıyordu, pencereler günün büyük bir bölümü boyunca günışığını içeriye alacak kadar geniş ve uzundu. Dietrich orada sadece birkaç dakikadır bulunmasına rağmen sırtı şimdiden terlemeye başlamıştı. Papa ise çok daha uzun bir zamandır oradaydı ve vücudu hâlâ hafifçe titremekteydi.

Roma Piskoposu'nun [39] ne kadar kırılğan bir hâle geldiğini gören Dietrich içine doğan karamsarlık hissinden bir türlü kurtulamamıştı. Kilise'nin yükü muazzamdı ve o göreve başlayan herkesi yavaş yavaş ezerdi. Fakat Dokuzuncu Gregory'nin sanki bir üzümmuş ve birileri sıkarak canını çıkarıyormuş gibi bir hâli vardı.

Kilise'nin devamlılığı, demişti Kardinal Fieschi, Lateran Sarayı'nın [40] ana salonuna kadar Dietrich'e eşlik ederken. Bizi asıl ilgilendiren şey Kilise'nin devamlılığıdır, çünkü Kilise

halkımızın ruhudur. Biz etraflarındaki her şey sürüklenip götürüldüğünde tutundukları kayayız-

Peki ne yapacağım? demişti Dietrich, kısa görüşmeleri sırasında kırılğan Papa'nın yanıtı bulamadığı soruya -niçin Roma'ya çağrıldığına- cevap arayarak.

Varlığımızı sürdürmemizi garanti altına al. Moğol ayaktakımının Hıristiyanlık Âlemi'ne daha fazla el uzatmaması en iyi çözüm olur. Yok böyle bir şey mümkün değilse, ki Moğol guruhunun bu konuda üşengeç davranmasının çok uzak bir ihtimal olduğunun farkındayız, gelip kapına dayanmadan önce bir ordunun gücünü nasıl eksiltirsin?

Yaptıkları yolculuğu onlar için pahalıya patlatarak, karşılığını vermişti Dietrich. Katettikleri her kilometre evlerinden biraz daha uzaktaki, kontrolleri dışındaki bir bölgenin biraz daha içlerindeki bir mesafedir. O toprakları kazanmaları gerekir.

Durdurulamaz bir orduyu yolundan saptırmak ve fethin bedeli karşılanamaz hâle gelene dek o ordunun askerlerini eksiltmek çözülmesi imkânsız bir bulmacaya benziyordu. Legnica'ya varıncaya kadar Dietrich her gün -hayır, her saat- bunun cevabını düşünmüştü. Sirk ilk başta geçici hevesten, bir avarenin yaz eğlencesinden başka bir şey gibi gözükmemişti. Moğol ordusu sonbaharda ikmallerini tamamlayacak ve fethedecek daha sıcak iklimler bulmak için bakışlarını güneye çevirecekti. Dietrich onların dikkatini Roma'dan nasıl ayıracaktı?

Sonra çözüm kendiliğinden geliverdi. Savaş meydanlarının ve kısa zaman önce kurulan arenanın -ve tabii arenanın etrafında türeyen yeni gecekondu kentinin- kuzeyinde eski bir manastır vardı. Önceki sahipleri tarafından terk edilen bina artık ruhaniden ziyade askeri eğilimleri olan yeni tövbekârları ağırlıyordu. Eski salonun üstünde yükselen sancakları on üç köşeli sarı bir yıldızın üzerine bırakılmış kırmızı bir gül amblemine sahipti.

Ordo Militum Vindicis Intactae.

Gladyatör dövüşleri eskiden Roma'daki Kolezyum'da köylüleri eğlendirmek için düzenlenen başlıca etkinlikti; Moğol Hanı'nın yeteri kadar yağma ve çapulculuk fırsatı bulamadıkları zaman askerlerinin moralini yüksek tutmanın en iyi yolunu bildiği kesindi. Ölümüne dövüşler haftada bir düzenleniyordu. Diğer günlerse ölümcül olmayan kapışmalarla, savaşçıların aşağılık Han'ın önünde dövüşme hakkı kazandıkları özensiz bir turnuvayla doluydu. Dietrich, saygıdeğer Kalkan-Biraderleri arenada dövüşmeye hazır adam temin edebildikleri müddetçe bu *sirkin* çok uzun bir süre devam edebileceği fikrindeydi.

Hem de ordunun kış bastırmadan önce yola çıkma hevesinin geçebileceği kadar uzun bir süre.

Bu pek de ahım şahım bir gecikme değilse bile hiç yoktan iyiydi. Moğolların Hıristiyanlık Âlemi'nin daha da içlerine girmedeği her mevsim, Dietrich'in Roma'daki efendilerinin bir barış antlaşması yapmak için daha fazla zaman kazanmaları demektir. Öyle bir antlaşma geçerliliğini uzun süre koruyamazdı. Tıpkı Akdeniz'in doğusundaki Araplar gibi Moğollar da birer kâfirdi ve Roma onlara güven olmayacağını bilincindeydi. Fakat bir barış antlaşması dikkatlerini başka bir yere çevirmelerini sağlayabilirdi...

Kalabalık ayaklanarak arenadaki gösteri karşısında çılgık çılgığa uludu. Beyaz bıyıklı, korkutucu bir maske takan ve cafcıflı bir kostüm giyen Moğol dövüşçüsü silahını kaybetmişti; Kalkan-Biraderleri'nin şövalyesi adamın *gaive*'ini ele geçirmişti, ama onu doğru düzgün kullanmayı bilmediği açıktı. Moğol dövüşçüsü -Dietrich seyircilerin tezahüratlarını doğru anlayabilirdiyse *Zug* adında biri- en azından biraz önceki domuz bıçağını daha uzun bir şeyle değiştirmişti. Kısa kılıcını şövalyeye atması en iyi tabiriyle etkisiz bir hareketti, çünkü öyle bir silahın şövalyenin zırhını delme konusunda hiç şansı yoktu. Yine de bu ona şövalyenin kılıcını kapmak için fırsat vermişti. Tabii silahı

etkili biçimde kullanıp kullanamayacağı apayrı bir meseleydi; Dietrich adamın büyük savaş kılıçları konusunda tecrübeli olduğundan kuşkuluydu.

Bazı şövalyeler o tür silahları tercih etse de Dietrich'e göre fazla büyük ve de hantaldı. Diğer bir deyişle zırh giymeyi ve çatışmanın orta yerine dalmayı seven birine göre bir silahtı. Dietrich, tecrübelerine dayanarak düşmana o kadar yaklaşmanın taktiksel bir hata olduğunu ve öyle hataların daima pahalıya patladığını düşünüyordu.

Dietrich, Sajö Nehri'ndeki muharebeden sağ çıkanların Moğol generali Subutay hakkında verdikleri raporları dinlemişti. Subutay, kılıç ve mızrak menzilininde dışında kalan, son derece süratli ve hareketli atlı okçular kullanıyordu. Siz onlara yaklaşıncaya kadar bu askerler bir sadak dolusu oku saflarınızın arasına boşaltabilirdi.

Pahalıya patlayan hatalar.

Burchard, yani iki yakın korumasından biri, Dietrich'i dürterek dikkatini kalabalıktaki bir hareketlenmeye çekti. Dietrich daldığı düşüncelerden çıktı ve Livonyalı yoldaşının gözüne takılan şeye baktı.

“Bir holigan,” diye işaret etti Burchard. “Arenaya bir şey attı.” Dietrich'in yakın korumalığına getirilmeden önce yıllarca izcilik yapan uzun boylu Alman'ın ne kadar keskin gözlere sahip olduğu Livonya Kılıç Kardeşliği içinde iyi bilinirdi.

Dietrich gözlerini kısarak kumların üzerinde yuvarlanan minik nesneye baktı, sonra da onun ne olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Zaten tribünlerdeki tepki çok daha ilginçti.

Bir çavdar tarlasında esen rüzgâr misali kalabalıkta büyük bir kıpırdanma yaşandı. Başlar Han'ı ve maiyetini barındıran dev çadıra doğru çevrilirken vücutlar dalga dalga yükselip alçaldı. Çadırın gölgelerinin arasından bir tür sinyalin verilmesiyle birlikte hareket yön değiştirerek kalabalığı ikiye ayırdı. Seyirciler, az önceki adam ansızın alevlere boğulmuşçasına ondan alelacele uzaklaştı. Kıyafetlerine bakılırsa bir Süryani olan adam büyük bir dehşete kapıldı ve gözlerden sakınmak istercesine giderek genişleyen halkanın kenarına doğru kaçtı. Fakat yarım düzine el uzanarak onu sertçe geriye itti. Adam tribünün zemininde kaymaya başladı ve açılan boşluğun ortasından geçerken ansızın vücuduna saplanan üç okla sarsılarak durdu.

Dietrich ok kuyruklarının çok farklı açıları gösterdiğini fark etti. Alışkanlık icabı keskin nişancıların yerlerini tespit etmek için arenaya bakındı. İkisini çabucak gördü; arenanın çevresindeki sabit platformlara konuşlanmışlardı. Üçüncüsünü, Han'ın çadırının hemen altında duran bir Moğol'u Burchard gösterdi. Bir dördüncüsü de karşı tarafta beklemesine rağmen ok atmamıştı.

Süryani haykırarak kıvrılırken kalabalık onunla arasındaki mesafeyi korudu. Sonra iri kıyım iki Moğol seyircileri iterek dairenin içine girdi. İçlerinde biri ölmekte olan adam susana kadar yuvarlak başlı bir topuzla ona vurdu, ardından ikisi birlikte cesedi kabaca sürükleyerek götürdü.

“Pahalıya patlayan bir hata,” diye mırıldandı Dietrich. Burchard bir kaşını kaldırdıysa da Dietrich elini sallayarak Kılıç Biraderi'nin dile getirilmemiş sorusunu geçiştirdi.

Moraller bozulmaya başlıyordu. Kalabalık giderek huzursuzlanıyordu. Han can sıkıntısı belirtileri gösteriyordu. Bu durum turnuvarın devamı için iyiye işaret değildi. Dietrich kumların üstündeki iki adamın davranışını bakışlarıyla değiştirmek istercesine onları dik dik süzdü. *Bu silah takas etme ve sarhoş köylüler gibi itişip kakışma oyunu Han'ın ilgisini uzun süre çekmeyecek.*

Kalkan-Biraderleri'nin arenada sergilenenden daha usta olmaları gerekirdi. Dietrich onları savaşırken görmeyeli uzun yıllar geçmişti ama bir zamanlar sahip oldukları kusursuz dövüş becerilerinden bu denli uzaklaştıklarına inanmak zordu. Tarikat, her ne kadar mevcut görevlerinin

çoğundan el çekmiş olsa da hâlâ kendisine ait birkaç kaleye sahipti ve Dietrich muharebede büyük kayıplar verdiklerine dair bir söylenti duymamıştı; Mohi'de bile.

Bu müsabakayı canlı tutmak hayati öneme haizdi ve Dietrich adamlarını turnuvaya sokarak kendi tarikatının güvenliğini tehlikeye atamazdı. Turnuva sona erer ermez Moğol ordusu dikkatini Avrupa'ya çevirecekti; Livonya Kılıç Biraderleri'nin zorlu dövüşçüler olarak nam salmaları Dietrich'in tarikatına ve Roma'daki efendilerine pek bir fayda sağlamazdı. Moğollar başkalarının tehdidi altındaymış gibi hissetmeliydiler, ama *Ordo Militum Vindicis Intactae*'den geriye sadece ihtiyarlar ve çocuklar kalmışsa aşağılık Han'ın dikkatini Kalkan-Biraderleri'ne odaklamak çok zor olacaktı.

Zug'un *glaiive*'ini elinden aldıktan sonra Haakon'un ilk dürtüsü Taran'ın "Korkmuş Küçük Çocuk Pozu" diye tarif ettiği duruşa geçmek, yani yalımın ucunu dümdüz ileri uzatmak oldu. O anda aklının çalışabilen kısmı bunun muhtemelen öcüyü uzak tutmaya yönelik bir girişim olduğunun farkındaydı; korkmuş tüm çocukların da anlayabileceği gibi. Fakat Zug yerdeki uzun kılıcı aldıktan ve böylece tam bir silah takası gerçekleştikten sonra arenada bir şamata koptu. O esnadaki duraklama sırasında delikanlının aklı başına gelmeye başladı.

Haakon ne zaman silahını birkaç saniye boyunca dümdüz uzatsa kendisini içgüdüsel olarak huzursuz hissedirdi. Karşısındaki tecrübeli dövüşçü durduk yere ileri atılacak ve kendini silahın ucuna şişleyecek miydi? Bu pek mümkün değildi. Üstelik Haakon elindeki yalımın uzun ve savurmalı hamleler için üretildiğini anlayacak kadar çok şey görmüştü ve bulunduğu pozisyonda öyle bir şey yapamazdı.

Bu yüzden sağ kolunu indirerek *glaiive*'in ucunu yerin bir karış yukarısına kadar alçalttı. Artık onu sağa veya sola hareket ettirerek bir darbeyi bloke edebilir ya da herhangi bir yükseklikten gelebilecek bir saplama hamlesini savuşturabilirdi. Ayrıca sırtığı sağa-sola savurarak düşmanın şiddetli bir saldırısını durdurabilir, elleriyle bir itme-çekme hareketi yaparak kesici kenarı aniden yukarı kaldırabilir ve Zug'un anatomisinin hangi kısmı kolaydaysa orayı doğrayabilirdi. Şu an için en bariz hedef adamın sağ bacağıydı. Diğerinin biraz önünde duran o bacak pek de korunaklı sayılmazdı.

Karşılıklı bakıştıkları sırada arenaya bir nesne düştü ve çınlayarak Zug'un miğferinden sekti. Her ne kadar bir yaralanmaya sebebiyet vermese de dövüşçüler bir anlığına şaşırıldı.

Haakon inisiyatif kullanmanın önemi hakkında durmaksızın eğitilmişti. Feronantus'a göre kader, elini çabuk tutacak kadar cesurca davranan kimselere lütufta bulunurdu. Taran'ın sesi o ânın gizemini bir anda dağıttı: *Bırak da rakibin sana tepki versin, kahrolasınca!*

Haakon öne çıkıp alçaktan gelen bir kesme hareketi yaptı (yalımın başlangıç konumu düşünülürse bu bariz bir vuruştur), sonra da geri çekildi ve *glaiive*'i bir ucundan tutup döndürdü. Yalım delikanlının başının üstünde tam bir tur attıktan sonra nihayet yukarıdan aşağıya bir darbe indirdi.

Uzun kılıcı önünde tutan Zug'un duruşu Haakon'unkinden çok da farklı değildi. Fakat bu duruş yalnızca ele ve önkola yapılan ani saldırılardan korunmaya yarardı. İşte adamın sarhoş olduğunun ve doğru düzgün düşünemediğinin bir kanıtı daha. Haakon'un yegâne fırsatı Zug'un ağır reflekslerinden faydalanmaktan geçiyordu.

Zug delikanlının yanıltmacasına kanmayarak kılıcını hızla kaldırdı ve kabza muhafazasıyla *glaiive*'i yakaladı. Çelik bir çubuktan daha fazlası olmayan muhafaza Haakon'un darbesini engelledi, ama vuruşunun şiddeti Zug'un kollarını çökertti ve *glaiive*'in yalımı Zug'un miğferinin yanından sekti.

Haakon ilk saldırısının asla başarılı olmayacağını bekleyecek şekilde eğitilmişti. O nedenle silahının durdurulmasından istifade ederek onu geri çekip tekrar savurdu ve sol alttan hücumla geçti. Bu kez yanıltmaca falan yoktu. Zug'un sağ bacağını nişan alan sert bir darbeydi.

Zug çok daha küçük bir hareketle kılıcının ucunu aşağıya indirmeyi ve saldırının önünü kesmeyi becerdi. Önceki gibi şimdi de *glaive*'in ivmesine karşı koyma şansı yoktu ama bu sefer altındaki zeminden destek alabilirdi. Yalınları birbirine çarptığında büyük kılıcın ucu kumlara gömülerek orada durdu kaldı. Tıpkı *glaive* gibi.

Fakat *glaive*'in ucu artık dosdoğru Zug'un baldırına çevriliydi. Haakon silahı ileri itti. Öyle bir hamleyi sezinleyen Zug dizini esneterek yalının bacaklarının arasından geçmesini sağladı. Haakon'un yapabildiği en iyi şey silahının sapını sertçe sağa iterek kılıcın yere saplı yalımından aşırarak ve Zug'un bacağını bükerek onu yere yıkmaktı.

Ki kalabalığın tepkisine bakılırsa bu şimdiye kadar o arenada yaşanmış en heyecan verici olaydı.

Bir çift sarhoş Slav, Dietrich'in önünde hoplayıp zıplıyordu ve kapıldıkları coşku yüzünden elden ele geçirdikleri mayalanmış kısırak sütüyle dolu tulumla pek de iyi başa çıkamıyorlardı. Kırmızı üçüncü kez omuzlarının üzerinden arkaya sıçratıp Dietrich'in *gambeson*'unu ıslattıklarında *Heermeister* el değiştiren tulumu alıkoydu ve adamlardan biri içkisinin nereye gittiğini görmeye çalıştığında da elinin tersiyle suratına bir tokat indirdi.

Burchard, şaşkınlıkla yüzünü buruşturan ikinci Slav'ın böbreğine okkalı bir yumruk atarak adamın boğuk bir çığlık atmasına neden oldu, sonra da onu aşağıdaki seyircilerin arasına sertçe itti. İkiye ayrılan kalabalık, atılan bir taşı yutan göl misali, yalpalayan ve inleyen sarhoşu yutuverdi.

İlk adam -kırılmış ve kanayan burnunu tutarak- aşağıdaki insan duvarına aptal aptal baktı ve az önce neler olduğunu anlamaya çalıştı. Dietrich elini tekrar kaldırırsa da diğer yakın koruması Sigeberht onu durdurdu.

“Lordum,” dedi uzun boylu Frenk. “Sadece üç kişiyiz.”

Dietrich homurdanarak korumasının sözlerini kabullendi ve *kımız* tulumunu Burchard'ın zorla uzaklaştırdığı adamın peşinden kalabalığın içine attı. Ağzı burnu kan içinde kalan adam kaçarak oradan uzaklaştı, arkadaşına yardım etmekten çok içkisini geri almak için.

Sadece üç kişiyiz. Dietrich'in kampta yirmi bir adamı daha vardı. Tepeden tırnağa silahlı Livonya Kılıç Biraderleri. Legnica harabelerinin etrafındaki kırsal kesime yayılmış Moğolların sayısıysa binden fazlaydı ve arenanın yanında bitiveren çadır kent nüfusunu ancak Tanrı bilirdi. Bunların çoğu ilk çatışma belirtisinde kaçıp giderdi ama geride kalanlardan kaçtı Dietrich'in tarafına geçip bir işe yarardı?

Üstelik buradaki grup Mohi Muharebesi'ni kazandıktan sonra yavaş yavaş Macaristan'a yayılan ana Moğol ordusuyla kıyaslanamazdı bile.

Onları nasıl durduracağım?

Kardinaller için Tanrı'ya güvenmesini söylemek kolaydı. Onlar Roma'da güvendeydiler. Burada, avazı çıktığı kadar bağırarak bir kana susamış vahşiler sürüsünün arasındaysa Dietrich inanç ile eylem arasında geniş bir boşlukla karşılaşmıştı. İçini dökmek ve yardım dilemek amacıyla sık sık Tanrı'ya dua etmesine rağmen adamlarının silahlarına ve yeteneklerine bel bağlamayı yeğlerdi.

Fakat sayıları bu görev için çok azdı. Dietrich'in bir orduya ihtiyacı vardı.

Arenadaki rakiplerin şaklabanlıklarıyla seyircileri heyecana boğmaları iyiydi hoştu ama Dietrich bunun uzun sürmeyeceğinin farkındaydı. En tecrübeli saray soytarısı bile eninde sonunda sıkıntısı

giderek artan bir kalabalığı eğlendiremez hâle gelirdi.

Dietrich iki yanında duran ellerini sıkıp gevşeterek içten içe bilenirken Kalkan-Biraderleri şövalyesinin *glaive*'le Moğol şampiyonunu kızıl kumlara mıhlamaya çalışmasını seyretti.

17. BÖLÜM

SUİKASTÇININ ESRARI

Munokhoy ile diğer biniciler yaklaşırlarken Ganşuk kılıcın ucuyla tutsağa kıpırdamamasını hatırlatarak ayağa kalktı.

İkilinin yanına evvela Munokhoy ulaştı. Adam, ağır yaralı bir geyiğin boğazına dişlerini geçirmeden önce o ânın keyfini çıkararak aç bir kurt gibiydi. “Suçüstü yakalandın,” dedi, ama o suçun ne olduğunu izah etmedi.

“Bu kadın benim tutsağım,” dedi Ganşuk.

Diğer biniciler Munokhoy’un etrafında bir yarım daire oluştururlarken atlarının kaldırdığı toz bulutu Ganşuk ile kadına çarptı. *Deel*’lerindeki [\[41\]](#) beyaz kürklü süslemelere bakılırsa adamlar Gece Bekçileri değil de Gündüz Bekçileri olan *Torguud*lardı; yani Munokhoy’un jaghun’unun askerleri.

Munokhoy eyerine yaslanırken meşale ışığı yüzündeki gölgeleri dağıttı. “Kadın mı?” dedi. Dili bu sözcükten haz duyarcasına dudaklarına dokundu ve Ganşuk konuştuğuna pişman oldu. Munokhoy eyerinden aşağı kayıp ikiliye yaklaştı. “O kadın İmparatorluk Muhafızlarının tutsağı, enik.”

Bu aşağılayıcı sözcük Ganşuk’u çok kızdırdı, özellikle de Munokhoy bunu söylerken aynen böyle bir tepkiyi amaçladığı için. Aslında Munokhoy yaş olarak ondan çok da büyük sayılmazdı ama “enik” lafi aralarında muazzam bir fark olduğunu imâ ediyordu. Ganşuk öfkeli bir karşılığın Munokhoy’a tam da istediği gibi bir bahane vereceğini anlayarak dilini tuttu.

Munokhoy kemerinden uzun bir bıçak çekip esiri süzdü. Bilinçsizce bir aşinalıkla bıçağın ucuyla oynadı. “Geri çekil enik,” dedi Ganşuk’a, tüm dikkatini kadına vererek.

Kadın o sırada gözlerini hızla kırpıştırarak Ganşuk’a bakıyordu. Delikanlı onun korkudan mı yoksa gözlerine kaçan tozdan mı öyle yaptığını bilemiyordu. Kadının ağzı da açıktı ve hızla nefes alıp veriyordu. Ganşuk kılıcın ucunu onun sırtından çektiği anda tutsağın ne yapacağını farkındaydı.

“Pekâla,” diyen genç adam kılıcı kaldırdı.

Kadın çalılıklardan fırlayan bir geyik gibi depara kalktı ve meşale ışıklarının ötesindeki karanlıkta gözden kaybolmaya çalıştı. At sırtındaki adamlardan biri alelacele elini yayına atarken meşalesini düşürdü ve yere dağılan kıvılcımlar atları ürküttü. Hayvanlar kıpırdanarak birbirlerine çarparken adamlar meşalesini düşüren arkadaşlarına bağırıp çağırmaya başladılar.

Munokhoy neredeyse tembelce bir hareketle bıçağını fırlattı ve Ganşuk’un kulağına önce bir acı cıyıklaması, sonra da yere yığılan bir beden patirtisi geldi. “Hey!” diye adamlarına bağırarak Munokhoy. “Atlarınıza hâkim olun.”

Askerler bineklerini kontrol altına alıp küçük bir ot yangının yayılmaya başladığı yerdeki meşaleden uzaklaştırdılar. Hayvanlar sakinleşirken Ganşuk meşale ışığı çemberinin ötesinden gelen boğuk bir inilti duydu.

Munokhoy yüzünde yine o vahşice sırıtışla delikanlıya bir göz attı.

“Artık bıçağın onda,” dedi Ganşuk, sözlerinin adamın yüzünde yarattığı değişimden zevk alarak.

Munokhoy sert adımlarla yerdeki meşalenin yanına gitti. Ot yangınına ayağıyla söndürdükten sonra meşaleyi havaya kaldırdı. “Dikkat et enik,” diye hırıldadı. “Bıçağımı geri aldığım zaman onu senin üzerinde kullanabilirim.” Munokhoy bıçağı attığı yöne doğru tez adımlarla yürüdü ve kısa bir süre sonra taş bir zemini süpürürcesine meşalesini yerin yakınında savurdu. Feryat eden kadının attığı uzun çığlık bir ağlamanın hıçkırıklarına dönüştü.

Kim bu kadın? Ganşuk onun bir suikastçı olmadığı iddiası üzerinde düşünecek kadar bile zaman bulamamıştı. Eğer dediği doğruysa sarayda ne arıyordu? Bir hırsız mıydı? Ne çalmıştı?

Cevaplara ihtiyaçları vardı ve kadını keşfetmelerinin ardından başlayan kovalamaca büyük bir karışıklık içinde geçmişti. Üstelik o karışıklık sırasında muhafızlardan bazıları Ganşuk’u kadının suç ortağı sanmıştı.

Ansızın boğazı daralan delikanlı Munokhoy’un adamlarına bir göz attı. Adamlar Kağan’ı korumaya yemin etmiş birer *Torguud* da olsa hepsi de Munokhoy’un bizzat seçtiği savaşıtlardı. *Saraydan çok uzağız*, diye düşündü Ganşuk. *Tabii Kağan’ın gözlerinden de. Burada başıma her an bir “kaza” gelebilir. Üstelik hiç kimse aksini iddia etmez.*

“O bir suikastçı değil,” diye bağırdı Ganşuk. “Sarayda ne aradığını öğrenmezsek Kağan’ı *nasıl* koruyabiliriz?”

Binicilerden ikisi eyerlerinde biraz doğruldu. Ganşuk *Torguud*’ların asıl amacını hatırlatınca vücut dilleri değişiverdi. Ganşuk biraz zaman kazanmıştı. Dikkatleri kadının üstünde tuttuğu sürece kendisi ile Munokhoy arasındaki husumet mevcut meselenin yanında önemsiz kalacaktı. Adamları böyle bir durumda Munokhoy’un intikam peşinde koşmasına göz yummazlardı.

Ganşuk derin bir nefes vererek binicilere sırtını döndü ve Munokhoy’un dans eden meşalesine doğru emin adımlarla yürüdü.

Munokhoy kadını kontrol etmekte zorlanıyordu. Hem meşale hem de bıçak taşırken onu hareketsiz tutamıyordu. Kadının omzunda biraz kan, meşalenin ışığında parıldayan ıslak bir karartı vardı ve ikiliye yaklaşırken Ganşuk’un burnuna yanık saç kokusu çarptı. Kadın delikanlının yaklaştığını görünce hareketleri daha da vahşileşti ve Munokhoy’a pençeler attı. Adamın sol koluna -meşaleyi tutana- vurunca ateş tehlikeli bir biçimde Munokhoy’un suratına yaklaştı. Munokhoy’un başını geri çekmesiyle birlikte de kendini onun elinden kurtardı.

Kadın koşmaya başladı; karanlığa değil, dosdoğru Ganşuk’un üzerine doğru. Şaşırان delikanlı kılıcını indirdi ki kadın kendini şişleyemesin (tabii niyeti sahiden oysa). Kadın yavaşlamaksızın ona sertçe çarptı ve sendeleyen Ganşuk yüzüne saldırılmasını yahut kılıcının elinden alınmasını engellemeye çalıştı. Kadın her ikisine de kalkışmadı ve bir anlığına ellerini delikanlının göğsüne bastırdı. Sonra da Munokhoy yanlarında bitti.

Gündüz Bekçisi, kadını saçlarından yakaladı, başını geriye çekti ve bıçağı onun boynuna dayadı. Ganşuk bıçağın yaklaşması karşısında irkilse de kendini kadından kurtaramadı. Suikastçı sanki delikanlının deel’ini yırtıp içine girmeye çalışırcasına kumaşa asılıyordu. Ancak Munokhoy bıçağını biraz daha bastırdıktan -ve böylece kadının korunmasız boynundan bir damla kan akıttıktan- sonra durdu.

Munokhoy elini kadının saçlarına daha da sıkı dolarken onun arkasından Ganşuk’a kötü kötü baktı. “Her şeyi anlatacak,” deyip güldü. “İnsanları *öldürmemekte* üstüme yoktur.”

Kadın kendine hâkim olamayarak titredi. Gözlerindeki çaresiz bakış Ganşuk’a ölümünün yaklaştığını anlayan bir hayvanı hatırlatıyordu.

“O benim tutsağım,” dedi Ganşuk, vazgeçmeyerek.

Munokhoy dudak büktü. “Ben Kağan’ın *Torguud*larının bir *jaghun*’una komuta ediyorum,” dedi. “Sense Büyük Han’ın ağabeyinin süs köpeğinden başka bir şey değilsin. Sözünün Karakurum’da neredeyse hiçbir bir ağırlığı yok.”

Ama yine de biraz var, diye düşündü Ganşuk. *Zaten o yüzden beni burada, emrin altında olmayanların kulaklarından bu kadar uzakta tehdit ediyorsun.* Ganşuk adama bir-iki saniye daha baktı, sonra da başını çevirdi. Geri adım atıp yana çekilerek kadın üstündeki hak iddiasından vazgeçti. *Şimdilik.*

Bu karşılaşmadan galip ayrıldığını düşünen Munokhoy homurdandı ve tutsağı -*kendi* tutsağını- Ganşuk’un yanından ilerletti. “Bağlayın şunu,” diye seslendi adamlarına. “Kente geri dönüyoruz.” Ganşuk’a son bir aşağılayıcı bakış attı.

Ganşuk kadının ellerinin birbirine bağlanmasını, sonra da Munokhoy’un atının eyerine yanlamasına yatırılmasını seyretti. Adamlar birkaç dakika içinde atlarına binip oradan ayrıldılar. Kısa zamanda ateşböceklerini andıracak kadar küçüldüler, sonra da gözden kayboldular.

Delikanlı, Munokhoy’un düşürdüğü meşaleyi yerden aldı ve onun çıkardığı yangını tamamen söndürdüğü sırada deel’inin içine kadın tarafından gizlice bir şey sokulmuş olduğunu fark etti.

Ganşuk elinden geldiği kadar kısa sürede Karakurum’a döndü; fakat zayıf meşale ışığıyla bile atını bulması uzun sürmüştü. Sonuç olarak saraya şafaktan sonra ulaştı; toz toprak ve ağrı sızı içinde, yorgun ve asabi bir hâlde. Sarayın önünde atından inerken yüzünü yalayan bir sabah esintisi bile moralini yükseltmedi.

Sarayın koca kapıları kapalıydı, üzerlerindeki ejder motifli görkemli kabartmalar dünyayı dışarıda tutuyordu. Kapıların önünde bekleyen bir muhafız dörtlüsü Gündüz Bekçileri’nin süslü bronz zırhını ve bembeyaz koyun postu süslemelerini kuşanmıştı. Ganşuk yaklaşırken soğukkanlı bir resmiyete bürünen adamlar delikanlının ne gelişinden ne de mizacından etkilenmiş benziyorlardı.

“Kağan’a verecek önemli bilgilerim var,” dedi Ganşuk. “Dün geceki işgalciyle ilgili.”

“İşgalci çoktan sorguya çekildi,” dedi içlerinden biri.

Ganşuk kadının verdiği minik kutuyu düşündü. Fanilasına dayalı duran lakeli siyah kutu dikdörtgen şeklindeydi, avucuna zar zor sığacak büyüklükteydi ve görünür bir kapak izinden yoksundu. Ganşuk onu salladığı zaman içinde bir şeyin tıkırdadığını duymuştu.

“Onu yakalayan bendim,” dedi delikanlı. “Kağan raporumu duymak isteyecektir.”

“İşgalciyi *Torguud*ların komutanı Munokhoy yakaladı,” karşılığını verdi muhafız.

Ganşuk adama iyice yaklaştı. Muhafızın arkasındaki diğer ikisi kargılı baltalarını indirerek bir engel oluşturdu. “Bana yalancı mı diyorsun?” diye soran Ganşuk suratını muhafızın burnunun dibine kadar soktu. “Ben Çağatay Han’ın elçisiyim ve Kagan’a bizzat rapor vermek üzere gönderildim. Eğer hemen kenara çekilip beni saraya almazsan...”

Muhafız onu yalancı çıkarmaya çalıştı. “Ne yaparsın?”

“Bıçağımı karnına saplarım.” Ganşuk dişlerini gösterdi. “Arkadaşların büyük ihtimalle beni öldürür, ama sonra Kağan’a kimi ne diye öldürdüklerini anlatmaları gerekir. Sence senin için böyle bir işe kalkışırılar mı? Belki Kağan ne halt yediklerini Çağatay Han’a kendi ağızlarıyla anlatmalarına yetecek kadar onları canlı bırakır.”

Muhafızın arkasındaki kargılı baltalar takırdayarak geri çekildi. Muhafız bu sesi duyunca gözlerini kırıştırdı.

Ganşuk tedirgin muhafızı itip geçti ve ağır kapı kanatlarından birine yüklendi. Dar aralıktan alelacele geçerken avuçlarında ve alnında biriken teri kavgacı bir tavırla gizledi. Yine de ovadayken fark ettiği bir gerçeğin bu şekilde doğrulanmasından cesaretlenmişti; sözünün sahiden de bir ağırlığı vardı. Saray hiyerarşisinde Munokhoy'un altında bulunduğu kesindi; fakat aynı zamanda Kağan'ın ağabeyinden gelen emirler doğrultusunda hareket ediyordu ve o emirleri Kağan bile bütünüyle yok sayamazdı.

Bu bilginin ışığında daha güçlü bir yürüyüş ve duruşla taht salonuna girdi. Sonra da olduğu yerde kalakaldı.

Uzun salon neredeyse boştu. Ortalıkta ne bir tören muhafızı ne de yalaka bir nedimler ve bölgesel idareciler kalabalığı vardı. Islak bezler ve süngertaşları kullanan birkaç uşak yerdeki karoları ovalayarak temizliyordu. Onların haricindeki tek kişi düşüncelere dalmış bir hâlde Kağan'ın devasa tahtının yakınında duran Efendi Cucay'dı.

“Ne...?” diye söze girdi Ganşuk, sonra da uşakların neyi silmeye çalıştıklarını anladı. Boğazı bir anda düğümlenirken coşkusu sönüverdi. Parfümlü suların ve daha evvelden yakılmış tüsülerin maskeleyici aromasına rağmen havadaki kokuyu başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi; ovada aldığı kokunun anısı Ganşuk'un hafızasında hâlâ taptazeydi. “Neler oldu?” diye sordu delikanlı, cevabı rahatlıkla tahmin edebilmesine rağmen.

“Bir sorgulama,” dedi Efendi Cucay. Adam hem fiziksel hem de zihinsel yorgunluk sebebiyle çökmüş bir suratla delikanlıya yaklaştı. O da hiç uyumamıştı. “*Jaghun* komutanı Munokhoy imparatorluğun unutmayı dilediği eski tekniklere yatkındır.” Omuz silkti. “Ama bazen en iyisi—”

“O kadın benim tutsağımdı Efendi Cucay,” dedi Ganşuk, Kağan'ın danışmanının sözünü keserek. “Ben onu çok daha az...” -parmağıyla yerleri ovalayan uşakları işaret etti— “Çok daha az bir gaddarlıkla konuşturabilirdim.”

“Bir imparatorluğu yönetmek için bazen gaddarlık da gerekir,” diye açıkladı Cucay, sözünün kesilmesine tepki vermeksizin. Sakin ve ölçülü bir ses tonuyla konuşuyordu. “Ne kadar üzücü olsa da yoğun bir kuvvet tatbiki Kağan'a ve de egemenliğinin istikrarına yönelik tehditlerin açığa çıkarılmasında kullanılabilir.”

“Kadın bir tehdit miydi?” diye bilmek istedi Ganşuk.

Bakışlarını delikanlıya odaklayan Cucay'ın gözleri kısıldı. “Düşman düşmandır,” dedi adam, öncekinden daha soğuk bir sesle.

“Size sorduğum o değildi,” karşılığını verdi Ganşuk. “Kabilem bozkırlarda düşmanlarına karşı daima saygılı davranır; kılıçlarla ve yaylarla üzerimize gelenlere bile. Kadın silahsızdı. Bu... bu kasaplık.”

“Evet, silahı yoktu,” diye doğruladı Cucay. “Ama bir silah kuşanamayacağımı düşünerek saflık ediyorsun.”

“Yani o yüzden mi buradaymış?” diye sordu Ganşuk. “Kağan'a suikast düzenlemek mi istiyormuş?”

Cucay delikanlıya soran gözlerle baktı. “Sana öyle mi söyledi?”

“Bana hiçbir şey söylemedi,” diye çabucak cevap verdi Ganşuk.

“İyi bir yalancı değilsin Ganşuk,” dedi Cucay, daha dikkatli bakışlarla. “Lian seni bu kadar az mı eğitti?”

“Bu konunun...” diye başlayan Ganşuk'un yanakları kızarmaya başlıyordu.

“Çağatay Han'dan aldığın talimat neydi?” diye sordu başdanışman. “Hırsızların peşinde koşup

yabancı casusları sorgulaman mı gerekiyordu? Yoksa sadece Kağan'ın içme alışkanlıklarını mı gözlemleyecektin?"

Ganşuk ağzını kapatarak boğazından yükselen sözcük selini bastırdı. Cucay'ın onları dinlemekle ilgilenmediğinin farkındaydı.

“O kadının ne istediği -neyi başarmaya çalıştığı- seni ilgilendirmez,” dedi Cucay, elinin bir hareketiyle Ganşuk'u başından savarak. “Lian'ı sarayın yolunu yordamını öğrensin ve böylece görevini daha kolay yerine getirebilesin diye sana tahsis ettim. Dün gece yaptığın gibi bir işgalcinin peşinden koşmak tam da bozkırlardan gelmiş *medeniyetsiz* göçebelere uygun bir davranış.”

“Medeniyetsiz mi?” Ganşuk burun kıvırdı. “Ben o kadına asla işkence etmezdim.” Sonra da Efendi Cucay'a arkasını dönüp Kağan'ın taht salonundan ve onun kanlı zemininden ayrıldı.

Aslında vazgeçmekten hazzetmezdi ama Lian'dan bir şey öğrenmişti: elindeki avantajı ne zaman yitirdiğini anlamayı. Efendi Cucay lafı döndürerek kadının ne istediğine değil de Ganşuk'a yoğunlaşmıştı. Ganşuk da adama karşı gelmeyi göze alamamıştı. Yoksa Cucay belli ettiğinden fazlasını bildiğini anlardı.

İyi de belli ettiğinden fazlasını biliyor muydu?

Ganşuk elini deel'inin içine sokup lakeli kutuya dokundu.

18. BÖLÜM

PERDENİN ARALANIŞI

Zug yere düşürülmenin -hem de kendi silahıyla!- utancını daha sonra, bu çelik kaplı dev hamamböceğini öldürmesinin ardından düşünecekti. Fakat bu ve benzeri arenalarda yüzlerce dövüş girip de belli başlı beceriler kazanmamış değildi. O becerilerden biri de işine geldiği zaman seyircilerden güç almak, yok eğer o seyirciler kızıymış kazlar gibi ötüştükten başka bir şey yapmıyorlarsa da onları tamamıyla yok saymaktı.

Haçlı -kalabalık iri yarı Frenk'e bu ismi takmışa benziyordu-uzun silahlar konusunda biraz tecrübeliydi ve *naginata*'yı büyük bir ustalikle kullanamasa da fena sayılmazdı. Zug şansının yaver gittiğinin -hem de *iki* kez!- ve bu kadar büyük bir talihin ölü bir adam için çok fazla olduğunun farkındaydı. Şansı üçüncü kez yaver gitmeyebilirdi.

Yerde yatarken rakibinin saldırılarını bertaraf etmekte bacaklarının veya vücudunun kuvvetinden faydalanamazdı. Önceden Frenk'in de yaptığı gibi rakibine iyice yaklaşmalıydı.

Fakat Frenk'in aksine kendisi yerde sırtüstü uzanmış durumdaydı.

Zug göğsünü ve dizlerini birbirine yaklaştırarak bir karides gibi kıvrıldı. Sırtını bükerek yerde bir kavis çizerken Frenk'in kılıcını en yakındaki hedefe -rakibinin sağ ayak bileğine- doğru savurdu.

Vücudunun geri kalanının aksine Frenk'in ayak bileği zırlı değildi. Darbe ya ayağını kesip atacak ya da oradaki kemikleri kırarak adamı sakatlayacaktı.

Frenk maharetli bir hareketle, yalnızca yalının alttan geçip gitmesine imkân tanıyacak kadar ayağını kaldırdı. Fakat dengesi bozuldu ve tekrar saldırıya geçmeden önce ayağını yeniden yere basmak zorundaydı. Yani inisiyatifini kaybetti.

Zug dev kılıcı hareket hâlinde tuttu. Yattığı yerde yine bir karides gibi kıvrılırken ikinci bir vuruş için kılıca tam bir tur attırdı. Bu saldırı ilkinin aynısı olmakla beraber daha da güçlüydü.

Naginata'nın ucu Zug'un hemen önüne saplanarak kılıcın hareketini aniden sonlandırdı. Zug bir dakika önce *naginata*'nın ikinci vuruşunu da neredeyse tıpatıp aynı şekilde durdurmuştu.

Zug sağ dirseği üstünde doğrulup sol elini kaldırdı ve *naginata*'nın tahta sırtığını yakaladı. Eli Frenk'inkinden sadece bir adım kadar uzaktaydı. Silah etkisiz hâle gelmişti ve Zug artık destek alabileceği bir şeye sahipti.

Frenk'in sol dizi o anda Zug'un başıyla aynı hizada ve de savunmasızdı. Tekmelenmek için mükemmel bir konumdaydı. Zug dizlerini neredeyse çenesine kadar çekip ayaklarını rakibinin dizine doğru hızla savurdu. Zug'un kafasını tekmelemek için iyi bir fırsat yakaladığını düşünen Frenk de o sırada sol bacağının üzerinde dönmeye başlamıştı. Fakat Zug daha hızlıydı ve diğer adamın dizini tam da Frenk bütün vücudunun -ve de onu kaplayan dev zırhının- ağırlığını ona verdiği anda yana doğru itti.

Yere devrilen Frenk neredeyse Zug'un tam üstüne düştü. Sağ dirseği Zug'un sol dirseğine denk gelerek o kolu hareketsiz kıldı ve leş gibi kokan koltukaltı Zug'un burnunun dibindeydi. Lâkin vücudu

tarafından korunan sağ kolu hareket etmekte serbestti.

Zug rakibinin kılıcını bıraktı ve deneyimli bir hareketle belinin arkasına uzanıp oradaki tanto'yu kınından çekti. Frenk'in göremeyeceği kadar küçük ve hızlı bir hamleyle hançeri vücudunun önüne kadar getirdi, sonra da sivri ucunu Frenk'in koltukaltına doğrultup tüm gücüyle itti. Bunu yaparken yüzünü çevirme dürtüsüne direnmesi gerekti, çünkü Frenk'in koluna yaşam pompalayan koca atardamardan oluk oluk kan fişkırmasını bekliyordu.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Haakon eğitimi boyunca acı verici pek çok darbe almıştı ve Taran öğrencilerini eğitirken çene ucunun hemen arkası gibi bazı son derece nahoş noktalardan birbirilerini dürtmelerine özen göstermişti. Yine de Zug'un koltukaltına yaptığı şey kadar kötüsünü hiç hissetmemişti.

Glaive'in sırığını daha fazla tutamadı, koltukaltındaki şeyin darbesi yüzünden eli gevşemişti. Bir dövüş taktiğinden ziyade hâlâ çalışıp çalışmadığını görmek amacıyla kolunu kaldırdı ve Zug'un sağ yumruğundan başlayarak acıyan yere kadar uzanan gümüşi çelik hançeri görünce de dehşete kapıldı.

Haakon'un zincir yeleği kusursuzca hedeflenmiş bir saplamayı engellemişti.

Sonra -olması gerekenden çok daha sonra- Haakon eğitimini hatırladı. Zug'un bileğini sol, bıçağıysa sağ eliyle tuttu ve ikisini farklı yönler doğru itti. Serçeden başlayarak Zug'un parmakları kabzadan tek tek ayrıldı ve hançer Haakon'un eline geçti. Kendi koluyla rakibininkine baskı yaparak Zug'un sağ kolunu büktü ve göğsüne yapıştırdı. Haakon gerçek bir planlama yapmadan veya çaba harcamadan hançerinin ucunu rakibinin gırtlığından sadece birkaç santim uzaklıkta buldu. Elinin küçük bir hareketiyle her şeyi sonlandırabilirdi.

Fakat bu adamı öldürmeyi kendine yediremedi. Belirli bir mesafeden o koskoca *glaive*'i savurmak ayrı şeydi. Lâkin artık rakibine o kadar yakındı ki iblis maskesinin daracık göz yarıklarından Zug'un kan çanağına dönmüş gözlerini seçebiliyordu.

Duruma adil bir açıdan bakıldığında düelloyu Zug kazanmıştı. Haakon daha az önce çok daha üstün bir silahla rakibinin başında dikilirken bu adam onu yere devirmiş ve arenanın ortasında kan kaybından çaresizce ölmesine sebep olacak kusursuz bir vuruş yapmıştı.

Bazen tüm dikkatini bir dövüşte verdiğinde Haakon'un kulakları duymaz olur, dövüş bittiğinde de eski hâline dönerdi. Şimdi yine öyle bir şey yaşıyor olabileceğini düşündü; ama Zug'un alıp verdiği solukları, kıpırdanırken zincir zırhından çıkan belli belirsiz şingirtuları duyabiliyordu.

Haakon'un kulakları işlevini yitirmemişti. Sadece arenaya mutlak bir sessizlik çökmüştü.

Delikanlı kendini Zug'dan beriye itip ayağa kalktı. Topuğunun arkasıyla *naginata*'ya vurarak silahı erişim mesafesinin dışına yolladı ve yerde yatan rakibinden uzaklaştı.

Zug'un çarpılarak eğilmiş maskesi artık haşin bir iblisin suratına benzemiyordu. Beyaz bıyıkları kirlenip solmuştu ve yanlamasına esnemiş olan ağız uluyan bir çeneden ziyade sarhoş bir sırıtışı andırıyordu.

Seyirciler bir anda haykırmaya başladı. Gürültü seli, muazzam gücüyle Haakon'u afallattı. Zug da irkildi ve Haakon'un gerisindeki bir şeye bakarken maskesi yukarıya kalktı.

Haakon arkasına döndü ve mest olmuş kalabalığın çalkantısını izledi. Tüm arena ayağa kalkmış bas bas bağılıyor ve tezahürat ediyordu. Sonra delikanlının bakışları Han'ın çadırını buldu, iri cüssesi parlak kırmızı ve altın sarısı bir kaftanla örtülü olan Ongun Han çadırın kenarında durup ellerini yukarı kaldırmıştı. Adam ellerini bir araya getirerek Haakon'u selamlarken parmaklarındaki bir sürü yüzük güneşin altında parıldadı.

Haakon aynı şekilde karşılık verecek kadar kendindeydi. Delikanlı Zug'un hançerinin kabzasını miğferinin altına değdirdi ve bir saniyeliğine kafasının içinde Taran'ın sesini duydu. *Yap şunu!* diye bağırdı oplo'su. *Bu atışı yapabilirsin.* Delikanlının eli hançerin kabzasını sıkı.

Ongun Han bir perdeyi açarcasına avuçlarını ileri doğrultup ellerini birbirinden ayırdı ve Haakon adamın aynen öyle yaptığını şaşırarak fark etti. Ongun'un altındaki Kırmızı Perde hareket ediyordu. Perde gizli eller tarafından çekilirken Haakon ötede neyin bulunduğunu ilk kez gördü.

Kilometrelerce uzaktan duyulacak kadar gürültü yapan kalabalık sesini daha da yükseltti. Haakon'un göğsü sıkıştı. Nefes alamaz oldu ve Han'ı öldürmeye çalışma fikri kafasından uçup gitti. Dünya âdeta yavaşladı. Kalabalığın çığlıkları, asker davullarının ağır ağır yükselen gümbürtüsü misali kulaklarını örseleyen boğuk bir kükreyiş hâlini aldı. Sonra, hızlı hızlı konuşan tek bir ses seyircilerin haykırışlarının arasından öne çıktı.

Zug ayağa kalkmıştı. Yüzü değişmişti; Haakon rakibinin maskesini çıkardığını hayal meyal fark etti. Zug'un suratı büyük ölçüde pürüzsüz olmasına rağmen bir çocuğa değil, bir yetişkine aitti. Felç geçirircesine gözleri pörtlemiş, yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Ağzından Haakon'un anlamadığı kelimeler birbiri ardına dökülmekteydi. Haakon zamanda donmuş bir an boyunca ona bakarak Zug'un suratından açıkça okunan hiddeti ve ümitsizliği belledi. O suratı yakın bir zamanda unutmayacağı kesindi.

Zug'u eğilerek selamladı, sonra da mağlup olmuş rakibine sırtını döndü ve Han'ın çadırının altındaki açıklığa doğru yürüdü.

Haakon kazanmıştı. Kırmızı Perde aralanmıştı.

Dietrich, Kalkan-Biraderleri şövalyesinin gözden kayboluşunu izledi. Arenanın batı tarafındaki konumundan bakıldığında perde ile ötesindeki tünelin bir kısmı görülebiliyordu. Fakat şövalye içeri girer girmez perde tekrar kapanarak diğer tarafta neler olduğunu herkesin gözünden sakladı.

Kalabalık hâlâ kutlama yapıyor, stadyum yere vuran ayakların ritmik titreşimiyle sarsılmaya başlıyordu. Yine de coşku dolu tezahüratlar Dietrich'in bağırmandan da sesini arkadaşlarına duyurabileceği kadar alçaldı. Tam Burchard'la konuşacakken ortamdaki lakırdının arasından kulakları sağır edici bir çığlık yükseldi.

Arenanın zeminindeki mağlup dövüşçü uluyordu. Maskesini çıkarmıştı ve öfkesi Han'ın çadırına yönelikti. Çığlığı kademeli olarak azalacağına topuğu üzerinde gerisingeri dönmesiyle ve kumların üzerinde yatan *glaipe*'e doğru atılmasıyla birlikte ansızın kesiliverdi.

O sırada açılmakta olan doğu kapısından dışarı dört Moğol askeri çıktı. Onların ellerinde de uzun sıırıklar vardı; uçlarında sersemletme ve yatıştırma amaçlı kum torbaları bulunan sıırıklar. Rakipleri birbirinden ayırmakta ve sağ kalanları gitmeleri gereken yerlere göndermekte kullanılan dağıtma ekibi arenada iyi bilinen bir manzaraydı. Dietrich onların ağır sıırıklarını birden fazla kez faaliyet hâlinde görmüşse de genellikle sadece kılıç kuşanmış tek bir savaşçının karşısına çıkarlardı.

Zug'un silahı ise onlarınki kadar uzun ve de keskindi.

İlk Moğol, sıırığın ucundaki yalımın ne kadar keskin olduğunu kellesi boynundan ayrılınca öğrendi.

İkinci Moğol, Zug'un hızla savrulan yalımını bloke etmek için sıırığını kaldırmaya çalıştı, ama başarabildiği tek şey yalımı yukarı saptırmak oldu. Böylece keskin bıçak boynunu değil de kafatasını yarıp geçti.

Geriye kalan ikili alelacele geri çekilerek Zug'un erişim mesafesinin dışında kalmaya çalıştı.

Dietrich arenayı çevreleyen duvarlara göz gezdirerek Moğol okçularına bakındı. Aşağıdaki

çıldırılmış dövüşçüyü hedef almışlardı ve içlerinden biri bir ok attı. Zug kollarını kaldırıp silahını kendisi ile okçu arasında döndürdü ve ok *glaiive*'in sırtına çarpıp sekti.

Burchard beğeniyle homurdandı. “Bak,” dedi çadırı işaret ederek. Orada konuşlanmış okçular da yaylarına ok sürmüşlerdi ama o yayları germiyorlardı. “Han şampiyonunu kaybetmeye hazır değil.”

Daha uzağa konuşlanmış okçular nihayet beklemeleri için bağırılan emri duydular. Kalabalık birbiriyle çelişen fikirlerin oluşturduğu bir deniz hâlini almaya başlıyordu: Bazıları Zug'un ismiyle tezahürat ediyor; bazıları merhamet çağrısında bulunuyor; bazılarıysa birinin, herhangi birinin kanının akması için kıyameti koparıyordu. Kalabalığın küçük bir kısmıysa kızmaya başlıyordu. Livonyalıların aşağısında, duvara yakın bir noktada bir kavga çıktı ve o homurtulu topluluğun içindeki biri tirabzanın üstünden arena meydanına atıldı.

Atılan kişi -açık saç rengine bakılırsa bir Kuzeyli- kendini korumaya yönelik herhangi bir girişimde bulunmaksızın kumlara çakıldı. Suratında kan vardı ve uzuvları seğirmekteydi; hâlâ yaşamasına rağmen arenaya fırlamasına sebep olan darbe tarafından bayıltılmıştı. Bundan sonra yaşananlar onun suçu değildi, ama işleri çığırından çıkarana o oldu.

Kumlara iki Moğol atladı. Biri hareketsiz hâldeki Kuzeyliyi haklamak için eğilirken diğeri şövalyenin geride bıraktığı kılıca doğru koştu.

Geriye kalan iki sıyrıklı muhafızı korkutup doğu kapısına (Zug dört muhafızdan ilkinde saldırır saldırmaz hızla kapanan ve geriye kalan adamların eşiğin arkasındakilere tüm yalvarmalarına rağmen açılmayan kapıya) kadar kaçırana Zug tekrar arenanın ortasına doğru hücumla geçti ve koşturana Moğol'u arkadan yakalayan *glaiive*'i adamın bacaklarını neredeyse gövdesinden ayırdı.

Arena zeminine farklı noktalardan başka seyirciler de düştü ve Dietrich hiçbirinin Moğol olmadığını fark etti. Okçular atışa başladı. Kalabalık artık, “Zug! Zug!” diye haykırmayıp korku ve öfkeyle hareket ediyordu. Seyirciler de kendi cephanelerini -çoğunlukla taş- atmaya başladılar. Bunlardan bazıları aşağıdaki arenada bulunan adamları hedef alsada büyük çoğunluğu okçulara ve çadırın sakinlerine yöneltiyordu. Okçular da duruma aynı şekilde tepki veriyor, dikkatlerini etraflarında kaynaşana topluluğa yönelttikçe insanların üstüne ok yağdırıyorlardı.

Sigeberth lordunun koluna asılarak gitme zamanının geldiğini açıkça belirtti. Dietrich isyan eden seyirciler kargaşasından uzaklaştırılmaya gönülsüzce de olsa razı oldu. “Fevkalade,” diye mırıldandı, Sigeberth kalabalığı ite kaka ilerleyerek tribünlerin arkasındaki merdivenlere uzanan bir yol açarken. Dietrich'in kafasında bir fikir oluşmaya başlıyor, her gece yol göstermesi için Tanrı'ya ettiği dualar kabul oluyordu.

Tüm kabadayılıklarına ve askeri üstünlüklerine rağmen Moğollar da birer insandı; yabancı toprakları işgal etmiş, evlerinden uzak insanlar. Bu adamlar -Han için elini kana bulayan savaşçılar-heveslerini kaybetmeye başlıyordu. Ordu giderek yoruluyordu ve yorgun bir ordu çok daha kolay korkardı.

Evet, diye aklından geçirdi Dietrich, ve korkan adamlar korktukları şeye saldırırlar. Ordo Militum Vindicis Intactae'nin yıkık manastırında dalgalanan sancağı hayal edip gülümsedi.

19. BÖLÜM

BABAMIN MİRASI

Lian, Ganşuk'u hafif pantolonu haricinde çıplak bir şekilde, bahçedeki bahtsız bir ağacın üzerinde kılıç idmanı yaparken buldu. Aslında bu tür idmanlar Kağan'ın bahçesinde yasaktı, ama genç kadın ağaç kabuğuna çarpan metalin sesini duyar duymaz Ganşuk'un öfkelerini sezdi. Bahçıvanlar da eşit derecede hassastı ve bahçenin bu köşesinden uzak duruyorlardı. Kesik yapraklarla dallar yerlere saçılmıştı ve yalım ne zaman ışıldayarak savrulsa birkaç tanesi daha düşüyordu. Ganşuk kadının geldiğini görünce durdu, kılıcın ucunu kısa çimlerin arasına sapladı ve kan ter içinde ona dayanarak soluklandı.

“Uşaklardan bazı... öyküler... dinledim,” dedi Lian.

Ganşuk konuşmadan homurdandı ve kaba tavrının bir kovma olarak anlaşılması niyetiyle tekrar ağaca doğru döndü.

“İşgalcinin bir kadın olduğunu duydum,” dedi Lian.

Ganşuk elinde kılıcıyla hareketsizce durdu. “Ona neler olduğunu da söylediler mi?” diye sordu.

Başını iki yana sallayan Lian birkaç adım daha yaklaştı. Delikanlının çıplak sırtına dokundu dokunacaktı. “Hayır,” dedi, ama bu bütünüyle doğru değildi. Uşaklar taht salonunda yaşananlardan açık açık bahsetmeye çekinmişlerse de bu bile *neler* yaşandığını anlamak için yeterliydi.

Ganşuk ani bir hiddetle kılıcını ağacın kalbine sapladı. Hışmı Lian'ı korkutup ürkek bir hayvan gibi geriye sıçrattı. “Burada ne işim var?” dedi Ganşuk, hızla kadına doğru dönerek. Yüzü öfke ve şaşkınlıkla çarpılmıştı.

Lian sözlerini özenle seçti. “Kağan'ın ağabeyi seni imparatorluğa yardımın dokunsun diye gönderdi.”

“Nasıl?” diye sordu Ganşuk. “Kağan'ın sarayında bir süs köpeği olarak mı? O... o *herif* gibi mi olmam gerekiyor?”

“Munokhoy'dan mı bahsediyorsun?” Lian başını iki yana salladı. “Hayır. Sen ona hiç benzemiyorsun.”

Ganşuk kılıcını ağaçtan çekip çıkardı ve neredeyse pişman bir şekilde parmaklarını silahın ağzında gezdirerek çentik var mı diye baktı. “Öyleyse neyim ben?” diye düşündü yüksek sesle. “Cucay bir avcı olduğum için beni azarlıyor. Kendimi Kağan'a *sevdireyim* diye bugüne kadar yaptığım ve öğrendiğim her şeyi bir kenara mı bırakmalıyım? Bunun imparatorluğa nasıl bir faydası dokunabilir ki?”

Lian delikanlıya yaklaştı ve elini onun çıplak omzuna koydu. Ganşuk bir saldırı beklercesine bu dokunuş karşısında ürperdi. Kasları gergindi ve kadının elinin altındaki teni sıcacıktı.

Delikanlı kılıcını incelemeyi tamamladı. “Kağan her şeyi biliyor ve görüyorsa niçin Munokhoy'un kuzu katili bir köpek olduğunu görmüyor?” dedi merakla. “Tabii bir de Efendi Cucay var. Kağan'ın babasına öyle çok şey öğretti ki. Ama Kağan hiç de...” Ganşuk ansızın susup Lian'a baktı, fakat

gözleri kadınlıkla buluşmadı. Lian delikanlının dile getiremediği bir şey olduğunu sezdi.

“Ne?” diye ağzından laf almaya çalıştı.

Ganşuk başını iki yana salladı ve Lian da üstelemedi. Aralarındaki güven hâlâ çok narindi. O güveni kaybetmeyi göze alamazdı. Henüz değil...

“Burada her şey yanlış.” Ganşuk kolunu bir taraftan ötekine savurarak sarayı imâ etti. “Kağan’a kuvvetine kavuşmasına yardım etmek için buraya gönderildim; fakat hiç kimse o kuvvetin kaybolduğunu düşünmüyor. Güçlü bir savaşçı gibi davranacağıma onu eğlendireyim diye selam vermeyi ve yerlerde sürünmeyi öğreniyorum. Ona karşı bir tehdit ortaya çıktığında o tehdit hiç var olmamışçasına susturuluyor. Tüm bu yer koskoca bir göz aldanması ve onun gerçek hâlini bir tek ben görebiliyorum. Elimden ne gelir ki?”

Lian parmaklarını delikanlının kolundan aşağı kaydırarak ona iyice sokuldu ve elini sıkıca tuttu. Ganşuk ona baktığında ve elini sıkarak aynı şekilde karşılık verdiğinde de yüzünün ifadesiz kalması, yanaklarının kızarmaması için büyük çaba sarf etti. Ne kadar da şaşkın, diye aklından geçirdi kadın. *Çok azimli, ama hangi yöne gideceğini bilemiyor.*

“Dediklerinin hepsi doğru,” dedi Lian ve sözlerinde ciddi olduğunu anladığında da şaşırıldı.

Ganşuk dil dökerek Kağan’ın dairesine girmeyi başarana kadar güneş gökyüzünü bir uçtan diğerine kadar katetmiş ve dağların arkasında kaybolmaya başlamıştı. Delikanlı o günü Kağan’ın tüm yakın danışmanlarının -tabii dikkatle sakındığı Efendi Cucay hariç- peşinde koşarak ve hatta *Torguud*ların birkaç noyanına giderek geçirmişti. Sonunda Kağan’ın eşlerinden biri -Mukha- onun adına kocasıyla konuşmayı kabul etmişti. Kadın kocasının moralinin “kapkara” olduğunu çıtlatmıştı, Ganşuk da bunun “kör kütük sarhoş” anlamına geldiğini farz etmişti. Kağan’ın oturma odasının kapısına yaklaşırken sarayın geri kalanında yaygın olan sığır don-yağının o ağır kokusunun aksine bu koridordaki fenerlerin portakal aroması taşıdığı dikkatinden kaçmadı.

Bir kadın elinin dokunuşu, diye aklından geçirdi delikanlı, o günün daha erken saatlerinde vücudunda gezinen Lian’ın ellerini düşünerek.

Kağan’ın kapısındaki siyah pelerinli muhafızlar gergin bir tebessüm edip kafa sallayarak onun gelişinden haberdar olduklarını gösterdiler. Aynı zamanda gözlerindeki bakışla *bize geleceğine sana gelsin* der gibiydiler. Belki fikrini değiştirmeye kalkar diye kapıyı Ganşuk’un arkasından çabucak kapadılar.

Uzun ve loş odanın içi yalnızca birkaç fenerle aydınlanıyordu. Işığın çoğu kararın göğün önündeki geniş omuzlu bir silüetten ibaret olan Ögeday Han’ın durduğu balkondan geliyordu. Gece rüzgârı -kaybolan güneşin son nefesi- odaya sızarak ipek perdeleri hışırdatıyor ve fener alevlerini dans ettiriyordu. Alev almışa benzeyen bulut kümeleri çivit mavisi gökyüzünde kayıp gidiyordu ve Ganşuk balkona yaklaşırken zirveleri turuncu bir alevle çevrelenen dağları tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Yakında o ışık da sönecekti ve dünya bir kez daha karanlığa gömülecekti.

Ganşuk sadece bir gün evvel bu saatlerde başlayan olaylar dizisini düşünmemeye çalıştı. Onun yerine bir dizi üstüne çöküp genzini temizledi. “Ey Hanlar Hanı, dünyanın efendisi, ne zamandan beri... ne zamandan beri...” Böyle süslü bir dil kullanmak ona doğal gelmese de Ganşuk kafasındaki asıl soruları sormadan önce Kağan’a gerektiği gibi hürmetlerini sunmanın iyi olacağını düşünmüştü. *Kapkara bir moral,* diye aklından geçirirken bocaladı.

Ögeday balkona sırtını döndü. Elinde bir kadeh vardı ve odaya girerken yalpalıyordu. “Ah, genç midilli,” diye gürlendi adam. “Demek benimle konuşmak istiyorsun.”

Ganşuk kafa salladı. “Biraz... nasihate ihtiyacım var.”

“Öyleyse kalk da buraya gel.” Kağan kadehinden bir yudum aldı. “İkinci bir heykele ihtiyacım yok.” Eliyle açık balkondan tarafı işaret etti. “Aşağıda zaten bir tane var. Onu gördün mü?”

Ganşuk görmüştü. Zaten gözden kaçırmak hiç de kolay değildi, özellikle de borularından şarap, ballı süt ve Mavi Kurt bilir daha başka neler neler fişkirirken. Ganşuk ayağa kalkarken elini lakeli minik kutuyu tikiştirdiği kuşağına doğru kaydırıldı. “Geçen gece saraya girmeye çalışan o kadın vardı ya,” diye başladı delikanlı. “Neyin peşinde olduğunu biliyor musunuz?” Oysa ki sormak isteyip de cesaret edemediği asıl soru başkaydı: *Ona işkence edilmesini seyrettiniz mi?*

Kağan’ın yüzü ifadesiz kaldı ve Ganşuk’un sorusunun altında yatan asıl anlamı kavrayıp kavramadığına dair hiçbir şey belli etmedi. “Sırlar,” dedi geveleyerek. “Cucay kadınının bilgi toplayan bir casus olduğunu söyledi. Ama faydalı bir şey öğrenmeden önce kaçıp gitmiş.”

Sertçe yutkunan Ganşuk midasını kıpırtısız kalmaya zorladı. “Bunu size o kadın mı söyledi, yoksa Efendi Cucay mı?” diye sordu, hâlâ açık açık konuşamamaya.

Ögeday kadehinden içerek misafirine yaklaşırken delikanlının suratına dikkatle baktı. “Efendi Cucay söyledi,” dedi.

Ganşuk dizlerinin titrediğini hissetti. Kapıldığı ani dehşet, münasebetsizce içini dolduran sevinçle kafa kafaya çarpıştı. “Yani orada değildiniz,” diye fısıldadı.

Ögeday delikanlıya doğru eğildi ve parmağını gevşek dudaklarının üstüne koydu. Nefesi leş gibi içki kokuyordu. “Şşt,” diye fısıldadı. “Zaten nadiren olmam gereken yerdeyimdir ve bu bir sır.” Ansızın bir kahkaha atarak Ganşuk’un yüzüne tükürüklerini saçtı. “Ben bir sürü sır bilirim genç midilli.” Delikanlının omzuna bir şaplak attı. “Öğrenmek istediğin bu muydu? Çağatay çenesini kapalı tutamayacak kadar ayyaş biri olacağımdan mı endişe ediyor? Uyuduğum sırada düşmanlarımın o sırları çalacak birini göndereceğinden mi?”

“Hayır,” karşılığını veren Ganşuk adamın tavırlarındaki bu ani değişim karşısında şaşırıldı. “Sadece Efendi Cucay—”

“Cucay.” Ögeday bu ismi boğazına takılan bir şeymiş gibi dışarı tükürdü. “O tepelerin kurtlarla dolu olduğunu sanan yaşlı bir keçi çobanından başka bir şey değil.” Dimdik doğrulup göğsünü dışarı çıkardı. Kadehindeki sıvının bir kısmı dışarı sıçrayıp zaten kirli olan manşetini daha da kararttı. “Ama ben keçi değilim.”

“Hayır,” karşılığını verdi Ganşuk. “Tabii ki değilsiniz.”

Bir şey Ögeday’ın dikkatini çekti ve Kağan delikanlıya peşinden gelmesini işaret etti. Sendeleterek dışarı çıkıp balkonun kenarına dikilmiş olan dev savaş sancağını gösterdi. At sırtında kolay kolay taşınamayacak, upuzun bir mızraktı bu; metal ucunun altına siyah renkli at kollarından oluşan kalın tutamlar, yani bütün bir sürünün kuyrukları asılıydı ve rüzgârlı gece havasında birbirlerine dolanarak dalgalanıyorlardı.

“Cengiz Han’ın Büyük Ruh Sancağı,” dedi Ögeday. “Hikâyeyi bilir misin genç midilli? Babamın ruhu hâlâ o direğin içinde yaşar ve imparatorluğun tüm diyarları kaplayana kadar genişleyeceğinden emin olur.”

Ganşuk kafa salladı. “Duymuştum.”

“Bu sadece bir hikâyeye,” dedi Ögeday sözcükleri geveleyerek. Ganşuk’a yaslanmasıyla birlikte bu ani ağırlığı desteklemeye çalışan delikanlıyı sendeletti. “Batıl inançtan başka bir şey değil,” diye tısladı adam. “İşte sana bir sır...” Gözünü kadehine dikti. İçtiği zaman şarabın bir kısmı çenesinden aşağı aktı. “Bu sancak babamdan yaşlıdır,” diye sözlerini sürdürdü Ögeday, yüzünden damlayan

şarabın farkına bile varmadan. “Onu babam yapmadı. Kağan olmadan çok önce babama verildi. Nereden aldığımı bana hiç söylemedi...” Ögeday devam etmeden önce sancağa uzun uzun baktı.

“Ama bana onu nasıl dinlemem gerektiğini anlattı. Kılıpların hareket şekline bakarak farklı şeyler görebileceğimi de. Bu bir sancaktan daha fazlası... Ona baktığım zaman bana hiç görmediğim, bugüne kadar yaşanmamış ve hatta bazıları asla yaşanmayacak savaşları anlatır. Ellerimi bin atın kılıplarının arasına koyar ve hareketlerinin ritmini hissederim. Nasıl saldıracağımı, düşmanı nasıl yarıltacağımı, nasıl ricat edeceğimi... her savaşın nasıl kazanılacağını sezerim.”

Ganşuk sancağa bakarak Kağan’ın gördüklerini görmeye çalıştı; fakat seçebildiği tek şey yaklaşan gecenin karanlığı içinde kaybolan siyah at kılılarıydı. “Kağanım, kusura bakmayın ama siz sarhoşsunuz.”

Ögeday dikkatini bir anda Ganşuk’un yüzüne ve oradan da elindeki kadehe çevrildi. Aradığı cevabı bardağın dibinde kalan tortularda bulacakmışçasına ondan kana kana içti. Kolunu indirdiğinde gözleri daha da donuktu. Dönüp ufka bakarken hiçbir şey görmüyor, güneşin battığını ve havanın karardığını bile fark etmiyordu. “Anlamıyorsun midilli,” dedi. “Ben Kağan’ım ve canım ne isterse onu yaparım. İmparatorluğun devamı buna bağlı. Babamın imparatorluğunun. Devam etmeli. Kendini feda eden herkesin anısına. Tuluy’un anısına.” Ögeday’ın göz kenarlarından yaşlar akmaya başladı.

“Anlamıyorsun!” diye ansızın haykıran Kağan delikanlıyı öteye itti. Kadehini de ona fırlattı ve Ganşuk’un eğilmesiyle birlikte kadeh onun üstünden geçip odanın içine düştü. “Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Ne Cucay, ne Çağatay, ne de generallerim. Hiçbiriniz gerçekte neyin önemli olduğunu anlamıyorsunuz. Tek istediğiniz bana ne yapmam gerektiğini söylemek, ama bilmiyorsunuz. Hiçbiriniz ne yapılacağını bilmiyorsunuz!”

Ganşuk ellerini önünde tutup geri geri yürüyerek adamdan uzaklaştı. “Kağanım, ben—” diye başladı, ama sözleri Ögeday’dan yükselen feci bir feryatla kesildi. Delikanlı, Kagan’ın balkon tırabzanından kopardığı bir süsü gecenin karanlığına doğru atmasını şaşkınlıkla seyretti. Kağan ansızın ona doğru dönünce de çabucak geri çekildi; fakat adamın ilgisi sadece oturma odasındaki mobilyalara ve vazolara yönelikti.

Ögeday Han’ın yaşadığı değişim karşısında dili tutulan Ganşuk kapıya doğru gerilemeyi sürdürdü. Ögeday artık Moğol İmparatorluğu’nun başı değildi; korkunç bir yaygara koparan dev bir bebek olup çıkmıştı. Vazoları sağa sola fırlattı. Mobilyaları kaldırıp yere çaldı ve kolayca kaldıramadığı bir şeye rastladığında da ona tekmeler savurdu. Bütün bunları yaparken de hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Kapı açıldı. İçi hem utanç hem de tiksintiyle dolan Ganşuk sessizce dışarı çıktı. Muhafızlar kapıyı kapatıp tekrar önünde durdular. Gözleri dümdüz ileri bakıyor, duruşları içeriden gelen sesleri duymazdan geldiklerini açıkça belli ediyordu. Arkalarında olup bitenler asla açığa vurmayacakları bir sırды.

Ganşuk’un eli *deel*’inin içine girip orada gizlenen lakeli minik sırda dokundu. Kağan’ın özel dairesinden uzaklaşırken Ögeday’ın sesi onu kovaladı. Gerçek sesler azalırken Kağan’ın sözlerinin yankısı giderek arttı: *Hiçbiriniz gerçekte neyin önemli olduğunu anlamıyorsunuz.*

20. BÖLÜM

BİR DOSTUN ÖLÜMÜ

Bir haberci adam öldürmez; bir Bağcı can almaz. Fakat Cnân'ın ellerinde ve bıçağında kan vardı.

“Yardım ister misin?”

Genç kadın Raphael'in sesini çok uzaklardan geliyormuşçasına duydu ve bir anlığına sorunun kendisine sorulduğunu zannetti; fakat cevap vermek için başını kaldırdığında adamın Percival'le konuştuğunu gördü.

“Onu bir tayken alıp yetiştirdim,” dedi Percival. Yüzü bir maskeden farksızdı; konuşurken dudakları neredeyse hiç oynamıyordu. “Kendim hâllederim. Sen git diğerlerinin Taran'la ilgilenmelerine yardım et.” Vakur şövalye döndü ve ezilmiş çimenler ile kandan oluşan bir patikayı takip ederek koruluğa yollandı.

Tarlanın ve ormanın sessizliği Cnân'ın etrafını sardı. Bıçağı toynaklar altında çiğnenmiş çimenlere ve toprağa kan damlatmayı sürdürüyordu. Genç kadın koruluğun kıyısındaki ağaçların tuhaf bir sükunete bürünmüş güzelliğine görmeyen gözlerle baktı. Yasper'ın dağılmak bilmeyen dumanı manzaraya puslu ve ürkütücü bir hava katıyordu. Cnân'ın elindeki hançer sanki tüy kadar hafifti ve bu ona ters geliyordu. Hançerden kurtulmak istiyor, fakat aynı zamanda da onu fırlatıp atmaya göze alamıyordu.

Taran'ı bir pelerinle sarmışlar ve bir mezarın kazılacağı kampa geri götürmüşlerdi. Yasper o sırada tarlada gezinerek alevleri söndürüyor ve geride kalan dumanlar adamın etrafında dönerek uçuşuyordu. Cnân toprakta yüzükoyun yatan bir Moğol'un üzerinden atladı. Ceset Taran'ınkiyle aynı pozisyondaydı. Genç kadın ürpertisini bastırıp yoluna devam ederken kendini şiddetle kusacakmış gibi hissediyordu.

Buralara gelerek ve elindeki can alıcı aleti tasarlandığı amaçla kullanarak ne kadar da alçalmıştı. Yalımı bir avuç yaprakla silerken şoku yavaş yavaş atlatıyor, vicdanı da uyurken uyuşmuş bir uzvun tekrar hisse kavuşması gibi karıncalanarak geri gelmeye başlıyordu.

Tabii böyle bir şey hissetmek istediği yoktu.

Gruptan uzaklaşıp yalnız kalmayı planlayarak bir adım daha attı. Yürürken arkasından gelen tartışmalar duydu: Roger'ın yükselen sesi, Feronantus'un cevabı. Boş ve uzak sözcükler berbat bir kâbusa karışır gibiydi. Yoksa bu şekilde yaptıklarının kefareti mi ödüyordu?

Garip, kederli bir ses ona kadar ulaşarak zihnine sızdı ve genç kadını zaten yürümekte olduğu istikamete çekti. Uzun otlar bacaklarına sürtünüyordu. Cnân kısa bir süre önce Moğolların taarruz ettikleri geniş alanın kıyısında durdu. Amaçsızca yürümediğini, başka birinin ayak izlerini tarla boyunca takip edip koruluğa döndüğünü anlayınca mide bulandırıcı bir sarsıntıyla dikkati yerine geldi.

Genç kadın atının yanına diz çöken Percival'i kıpırdamadan seyretti. Hayvan, sığınacak bir yer aramasını söyleyen içgüdülerine itaat edip düşe kalka ağaçların kuytululuğuna kadar gitmiş ve oraya

yığılmıştı.

Yükseklerdeki ağaç yapraklarının arasından sızan güneş ışığı huzmeleri şövalyenin vücuduna çarpıyordu. Kaslarını kaplayan zincir zırh temkinli ve nazik bir yumuşaklıkla kıpırdıyor, adamın bir süre önce sergilediği şiddetli hareketlerle tam bir tezat oluşturuyordu. Cnân içine düştüğü depresyondan çıkmasını sağlayan o kısık ve hırıltılı sesi -Percival'in ağır yaralı destriyerinden gelen derin iniltileri- tekrar işitti.

Şövalyenin soluğu, eğreltiotlarının arasında yatan koca atın kesik kesik nefeslerine karışır gibiydi.

Percival zırhlı eldivenlerinden birini çıkarıp nasırlı elini hayvanın kalın boynunda gezdirirken Cnân'ın midesi düğümlendi ve boğazında bir yumru oluştu. Böğrüne bir ok saplı olan at daha da yüksek bir sesle inledi ve göğsü körük gibi şişti. Hayvan debelenir, sonra da acı içinde kasılırken Percival birkaç adım geri çekildi.

Cnân kısa hayatı boyunca pek çok atın ve insanın ölümüne tanık olmuş, gördüğü sahnelerin dehşetini içine atıp yoluna devam etmişti. Zaten ondan beklenen de buydu. Fakat şimdiki durum farklıydı. Burada karşılaştığı manzara onu durdurup hareketsizleştirmiş; kısmen gizlendiği yerde, koruluğun kenarında yetişen eğreltiotlarının arasında kıpırdamaz veya kıpırdamak istemez olmuştu.

Percival kendisini kilometrelerce taşıyan hayvanı yatıştırmaya uğraşırken Cnân sanki bu büyük ve soylu adamın elzem bir parçasının da atla beraber ızdırap çekerek öldüğünü seyrediyordu.

Bu ne biçim bir dünya ki böyle bir adam yaratabiliyor? diye aklından geçirdi. Şiddeti itaatkâr bir köpek misali istediği zaman çağırabilen, sonra da onu bir kılıcı kınına sokarcasına kaldırabilen bir adam.

Şiddet uygulamak Cnân için ne kadar da beklenmedik, ne kadar da ani ve çaresizce olmuştu. Percival de kılıcını her çektiğinde öyle mi hissediyordu? Aynı şoku mu geçiriyordu? Eğer bu sorularının cevabı hayırsa şiddet adındaki köpeğin kuduz bir kurda dönüştüğü, zincirlerine asıldığı ve sahibi istese de istemese de her an dışarı çıkmaya hazır beklediği bir hayatın içine atmak ne kadar da kolay olurdu!

Fakat Percival o anda dua edercesine bir dizi üstüne çökmüştü ve Cnân ona bakarken adamın sessiz azabının tek sebebinin yaralı destriyer olmadığını görüyordu.

Genç kadının boğazı sıkıştı. Gözleri yaşardı. Titriyordu. Bu netice, bu dehşet ve şok hem Percival'in hem de diğerlerinin savaşa her çağrıldıklarında katlandıkları bir şeydi.

Aniden atıyla konuşmaya başlayan Percival'in sesi genç kadının karanlık sefaletini delip geçti. "Senden çok şey istedim, *Tonnerre*. Kilometreler katettin ve benim çekmem gereken pek çok zorluğa göğüs gerdin. Daima sadık, sabırlı ve iyi huylu davrandın. Makul bir insan senin bana verdiklerinin ufacak bir parçasını bile isteyemez."

Hayvanın kuyruğu adama cevap verircesine seğirdi. Cnân atın başının kalktığını gördü ve onun kara gözlerinde kederli bir zekâ pırıltısı seçti. Orada acı da vardı elbette, ama meraklı bir masumiyet kalıntısı daha belirgindi. Atın bakışları genç kadına Feronantus'un sözlerini hatırlattı. Vefakâr binekleri onları yetiştiren, eğiten ve kullanan insanların hatırına yük taşıyor, acı çekiyor ve ölüyordu.

"Çok yol teptin ve bize en iyi şekilde hizmet ettin," diyen Percival'in sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. Atının kocaman kafasına yaklaşp kulaklarından birini nazikçe tuttu ve kendi dudaklarına doğru çevirdi. "Acını gideremeyeceğim gibi tekrar koşmanı da isteyemem. O yüzden daha çok ızdırap çekesin diye seni burada tutmayacağım, *Tonnerre*."

Cnân seyretmeyi sürdürürken şövalye yapmak üzere olduğu şeyi yapmaktansa kendi elini kesip atmaya yeğleyen bir adamın suskunluğuyla hançerini çekti.

Adamın görüntüsü netliğini kaybetti ve genç kadın yanaklarından aşağı sıcak yaşlar aktığını hissetti.

Cnân kendi bıçağını çaresizlikten çekmişti. Percival'inkiyse merhamettendi.

"Gidişin bizden de bir şeyler götürüyor," dedi Percival, çatlaman bir sesle. Bugün iki yoldaşını birden yitirmişti; biri düşmanın ellerinde can verirken diğerini şimdi bizzat yolcu etmesi gerekiyordu. Cnân bu son ayını de pek çok yıl ve pek çok kilometre boyunca defalarca görmüştü. Bazen hayvanlar o kadar ağır yaralanırlardı ki onları öldürmek, acı çekerek yavaşça can vermeye bırakmaktan çok daha insaflica olurdu.

Fakat daha önce hiç böylesiyle karşılaşmamıştı. Bu gerçek Percival'in hançeri tutuş şeklinden ve daimi bir soğukkanlılıkla çıkan sesinin titreyişinden belliydi. Cnân başını çevirip gözlerini sıkıca yumdu. Bunu görmeye dayanamazdı.

KontROLSÜZCE yeri döven toynakların patırtısını şiddetli bir sarsılışın kısa, hışırtılı çırpıntısı izledi ve sonra her şey duruldu.

Cnân'ın gözlerinin önünden öldürdüğü Moğol'un titreyişleri ve çırpınışları geçti. Genç kadın dişlerini sıktı. Kendini tekrar bakmaya zorladığında Percival'i hareketsiz hayvanın yanı başında dikilirken gördü. Adam yavaşça ona doğru döndü.

Cnân koruluğun ötesindeki gölgelerin arasında Raphael'i de gördü. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde şövalyeyi izliyordu, yüzüne kadının bazen çok sinir bozucu bulduğu o analitik ifade hâkimdi. Bir hekim nasıl olur da böyle bir sahne karşısında duygulanmazdı?

Lâkin Percival'in tek gördüğü Cnân'dı. Adam konuşmak amacıyla ağzını açtı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Fakat hiçbir şey söylemedi. Bocaladı. Bedeni yavaşça yana doğru döndü ve gözleri sadece akları kalana kadar yukarı kayd. Her iki dizi üstüne çöktü ve çenesi göğsüne kadar düştü. Uyur gibi bir hâli vardı, ama bir yandan da gizli bir müziği dinlercesine başını yavaşça iki yana sallıyordu. Sonra uzun zamandır ayrı kaldığı bir dostuyla karşılaşmışçasına hiç beklenmedik bir tebessüm etti. Gözlerini tepedeki dallara ve gökyüzüne kaldırdı, sıcak bir yağmuru yakalamasına her iki kolunu da avuçları yukarı bakacak şekilde uzattı. Cnân şövalyenin kederli bedeninin gevşediğini ve nöbet geçirircesine iki defa üst üste sarsıldığını gördü.

Adam Latince bir şeyler mırıldanmaya başladı. Cnân söylediklerini duyabilmek için kulak kabarttı. "*Ego audio Domine. Attimus humilis igitur sub ptoenti manu Dei est. Mundus sum ego, et absque delicto immaculatus. Verbum vester in me caro et ferrum erit.*"

Percival'in yüzü parlardı, ama sabahın bu vaktinde, koruluğun altında bu mümkün değildi! Dünyevi hiçbir şey görmeyerek etrafına bakınırken küçük bir çocuk misali kocaman gülümsedi. Yüzündeki ışık bütün koruluğu aydınlatır gibiydi.

Gölgesiz bir ışık.

Cnân çılgınlığını zar zor bastırarak oradan kaçtı. Ayakları onu eğretilti otlarının arasından geçirip geniş tarlaya çıkardı. Merak, suçluluk ve anılar peşini bırakmadı. Yirmi adım sonra durakladı, taş kadar kaskatı omuzlarla öylece dikildi ve sonra -kendine hâkim olamayarak- dönüp arkasına baktı.

Percival yerinden kıpırdamamıştı. Olayın bir diğer tanığı olan Raphael de bulunduğu yerden ayrılıyordu. Adamın Percival'e doğru yürümediği, aksine ondan uzaklaştığı Cnân'ın gözünden kaçmadı. Güneşten kararmış yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Genç kadın bir kez daha koşarak bitki duvarındaki fare deliğinden geçti ve arkasındaki geniş alana, biraz mahremiyet bulabileceği çayıra ulaştı. Daha evvelden tırmandığı yanmış ağaç kısa bir mesafedeydi. Cnân oraya kadar koştu, ağacın etrafından dolaşarak hiç kimsenin onu göremeyeceği

diğer tarafına geçti ve tir tir titreyerek gövdenin dibindeki birbirine dolanmış köklerin arasına çöktü. Parmaklarını ağacın kadim kabuğuna bastırıp vücudu baştan aşağı sızlayana kadar ağladı. Gözyaşları acıya, ıstıraba ve de Percival'ın o ızdırıp sırasında ortaya çıkan beklenmedik, olağanüstü güzelliğine aktı.

Cnân bir süre sonra, göğsü hâlâ sıkışık ve yanakları kurumuş gözyaşlarıyla gerilmiş bir hâlde kampa geri döndü. Kalkan-Biraderleri'ni görmeden önce artık kulağına o kadar da boğuk gelmeyen seslerini duydu, konuşmaları tarlanın iki tarafındaki ağaçların arasında yankılanır gibiydi. Yasper'ın dumunu çoktan dağılmıştı ve hava açıktı. Sessizlik, savaşın ardından yerini öfkeye bırakmıştı. Kalkan-Biraderleri'nin arasında bir münakaşa çıkmıştı ve eski savaş meydanı bunun velvelesiyle çınliyordu.

“Roger, dur!” diye yükseldi bir bağıriş, tam da kamp alanı genç kadının görüş alanına bütünüyle girdiği sırada. Sesin sahibi olan Raphael, vücudunu Normandiyalı ile Istvan'ın arasına sokmuştu. Normandiyalı o sırada çekili bir nacak ile beylik kılıcını tutmaktaydı.

“Kenara çekil,” dedi Roger. “Herif tek tek hepimizin ölümüne sebep olacak. O senin korumanı hak etmiyor; hele ki güvenini etsin.”

“Biz *barbar* değiliz,” dedi Raphael yılmadan. “Düşmanlarımız burnumuzun dibindeyken aramızdan birini öldürecek hâlimiz yok. Silahlarınızı indirin. Tanrı ve bizler aşkına, biraz makul davranın.”

“Makul mu?” diye hırıldadı Roger. “Taran *öldü* ve bu adam” -kılıcıyla Macar'ı işaret etti- “onu öldüren Moğolları buraya kendi elleriyle getirmiş sayılır. Onu ve deliliğini bu grupta tutmak saçmalığın daniskası; yapabileceğimiz en *makul* şey geri kalanımızı da öldürtmeden önce onu haklamak. Öylesi hem ona hem de bize merhamet göstermek olur!”

“Yeter,” dedi Feronantus, Taran'ın yattığı yerden kalkarak. Illarion hâlâ cesedin öteki tarafında oturuyordu, ikisi bir süredir alçak sesle kendi aralarında konuşuyorlardı. Cnân yaklaşırken Biraderlerin liderinin yüzünde yas ile azim arası bir ifade olduğunu gördü. Feronantus'un sesinde itiraz kabul etmeyen sakin bir sertlik mevcuttu. “Istvan'ın budalalığı zaten bir cana mal oldu, gelin daha fazlasına da olmasın. Kampı dağıtın ve bulduğumuz yedek binekleri bir araya toplayın, Taran'ın cenazesini münasip biçimde kaldırır kaldırmaz yola çıkacağız.”

Silahları hazırda bekleyen Roger kıpırdamadı. Eli eğimli kılıcının kabzasında duran Istvan'ın bakışları daha fazla şiddete hazır olduğunu ve hatta bundan zevk alacağını belli eden bir ifadeyle Normandiyalının gözlerine dikiliydi.

Macar'ın sakalındaki kan ve toz kuruyarak çamurlu bir siyaha dönmüştü. Artık insandan ziyade iblise benziyordu.

İkilinin arasında kalan Raphael bakışlarını Roger'dan ayırmadı. Diğerleri nefeslerini tutarak beklediler. Hiç kimse biraderlerini misilleme yapmaya itecek bir harekette bulunmak istemiyordu.

Duruşunu ilk Roger bozdu. “Öyle olsun,” diyen adam hem kılıcını hem de nacağını indirdi. Yarı yarıya eğilip geri çekilirken dikkatini Feronantus'a çevirdi. “Bu artık senin sorumluluğunda Ferhonanth. Eğer bu... bu...” -yine Istvan'dan tarafa bir bakış attı- “*kuduz köpek* tasmaını koparırsa hem Tanrı hem de Bakire Meryem yardımcımız olsun. O artık benim için bir hiç; ne yoldaş, ne savaşçı. O içine iblis girmiş bir kasap ve onunla işim bitti. Onu bir ağaca bağlayıp Moğollara terk etmeliyiz.”

Istvan bu bedduaları güveninden bir şey kaybetmeksizin nazik bir baş selamıyla kabul etti. Küstahlığıyla etrafındaki herkese meydan okuyordu, tabii Feronantus hariç.

İyice tiksinen Roger gerisingeri dönüp sert adımlarla oradan uzaklaştı. Gruptakiler omuzlarını

yavaşça gevşetip silkindi, sonra da kampı toparlamaya giriştiler.

Cnân'ın geldiğini gören tek kişi Istvan'dı, genç kadın onun bakışlarından kaçınmak için omuzlarını kaldırmasına rağmen... Başına iblisler dadanan, silah arkadaşları tarafından lanetlenen Macar hâlâ cüretkâr ve mağrurdu. Cnân ne Feronantus'u ne de niyetini tam olarak anlamıştı.

Percival geri geldiğinde hep beraber silah arkadaşlarını yabancı bir toprağa vermenin nihayetine koyuldular. İkişer kişi Taran'ın her iki yanına geçip pelerini kavradı, onu birkaç adım taşıdı ve yeni kazılmış mezara indirdi. Sonra da atılacak toprağa karşı korumak amacıyla naşını bir bezle sardılar.

Oplo'nun silah arkadaşları boyunlarını bükerek, yavaşça ve sessizce mezarın etrafında toplandı. Feronantus kısa bir methiye düzdü. Cnân eski Latince sözcükleri yeterince iyi anlıyordu. Hıristiyanların ölülerini gömme ve kutsama yöntemlerine biraz aşinalığı vardı. Kıyamet Günü gelip çattığında tanrılarının onları tekrar dirilteceği ve cesedi olmayan birinin içine dönebileceği bir şey bulamayacağı inancıyla ölülerini tek parça hâlde toprağa verdiklerini biliyordu. Artık yakından görmüş olsa da bu Cnân için garip bir uygulamaydı ve Doğu'da tanık olduğu cenazelere hiç benzemiyordu. Yine de ölümün nihailiğini o veya bu şekilde hiçe sayan her yol ona tuhaf ve anlamsız geliyordu doğrusu.

Feronantus'un konuşması kısa sürse de her kelimesi yoğun bir sevgi ve yitirme duygusu taşıyordu. "Tanrı sana yanında bir yer versin Taran. Çoğumuzun *oplo*'su ve içimizdekilerin en iyisi. Dünya seni hatırlamayabilir, ama biz asla unutmayacağız."

Feronantus bunun ardından Cnân'ın daha önce nadiren ve o da bölük pörçük duyduğu farklı bir dilde konuşmaya başladı. Kayalıkların üstündeki kaleye ismini veren kuzeylilerin lisanını kullanarak alçak fakat güçlü bir sesle ritmik bir ilahi okudu. Cnân ilahinin ne hakkında olduğunu bilmiyordu, lâkin çok geçmeden diğerleri de liderlerine katıldı. Ritimdeki ve gırtlaktan gelen sert sözcüklerdeki bir şey Cnân'a bunun çok ama çok eski, hatta belki Hıristiyanlığın bile öncesine dayanan bir ilahi olduğunu söyledi, sözde hizmet ettikleri Kilise'nin asla tasvip etmeyeceği bir ayın.

İlahi sona erdiğinde herkesin gözünde yaşlar vardı. Şövalyeler teker teker yere diz çöktü ve her biri mezara bir avuç toprak attı.

Taran için kullandıkları ismin gerçek anlamı işte o zaman Cnân'ın kafasına dank etti: *oplo*. Taran onların dostu olmasına dostuydu, ama bazıları için daha da fazlasıydı: öğretmenleriydi, sırdaşlarıydı, sakın ve sabırlı kılavuzlarıydı. Cnân mezarın başında nasıl oyalandıklarına ve verdikleri kaybın üzerlerinde ne kadar büyük bir etki yarattığına bakarak tereddüdün ilk belirtilerini gördü. Aralarındaki en iyi savaşçılardan biri can vermişti. Kendilerine ne kadar güvenirlerse güvensinler hiçbir şey bu yolculukta değilse bile bir diğerinde kendilerinin de aynı kaderle yüzleşeceği gerçeğini değiştiremezdi. Kilometreler boyunca zorluk ve çile çekecekler, sonunda da kavuşacakları tek şey topraktaki eğreti bir çukur olacaktı. Arkalarından yakılacak ağıtlar her geçen gün daha az kişi tarafından seslendirilecekti.

Genç kadın, Feronantus'un kısa bir süre öncesine kadar Taran'a ait olan savaş yorgunu kılıcı almasını, silahın kınını ölü adamın atından çözüp kendi eyerine bağlamasını ve kabzayı sıkıca tutup gözlerini yumarak bir dua fisıldamasını seyretti.

O sırada diğerleri mezarı doldurmayı bitirip üstüne taşlardan bir höyük kurdu ve orta yerine değnek olarak kullanılabilecek kadar uzun, tahta bir çubuk diktiler. Topraktan yükselen çubuk şimdiden kadim gözüküyor, şövalyelerin asla eskimeyecek kederini tüm dünyaya ilan ediyordu.

Cnân kısa bir süre önce Percival'in *Tonnerre*'ye fisıldadığı sözleri anımsadı. Tüm grup bu yolculuktaki herkesin tıpkı atlar gibi gözden çıkarılabilir olduğunu daha yeni yeni anlıyordu.

“Bir içkiye ihtiyacım var,” dedi Yasper, atını Raphael’inkiyle yan yana getirirken. Birkaç saattir yol tepiyorlar ve Raphael’in tahminince doğudan ziyade güneye gidiyorlardı. Gruptaki herkes kendi düşünceleri arasında kaybolmuştu. Raphael o sırada Cördoba kuşatmasını düşünerek dostları saydığı kimseleri -hem Faslıları hem de Kastilyalıları- yâd ediyordu ve Hollandalının dikkatini dağıtmasından hoşnuttu. Çatışmaların ardından asla gelmemezik etmeyen karamsar düşünceler o muharebeden sağ çıkanların taşıyacakları daimî bir yaraydı.

“Bir içki ha?” karşılığını verdi, Yasper’ı kurnazca süzerek. “Sanırım içmek için izin istemekten ziyade sana katılıp katılmayacağımı soruyorsun.”

Yasper ışıltılı gözlerle kafa salladı. Saçları hâlâ simya bombalarının dumanyıyla lekeliydi ve Raphael’in burnuna kimyevi maddelerin o keskin kokusu çarptı. Gülümseyen Hollandalının mesleği, tıka basa dolu eyer torbalarından taşan bol miktardaki kesenin ve kavanozun yanı sıra eğik ve dar ağızlı diğer gizemli kaplara bakılarak anlaşılmıyorsa bile etrafından eksik olmayan koku yeterince bariz bir ipucuydu. “Elbette Raphael. Niyetimi bir çırpıda anlayabileceğin kadar uzun zamandır birlikte seyahat ediyoruz.” Yasper ona yuvarlak bir nesne uzattı.

Deri bir tulumdu bu. Raphael silah arkadaşının bineğine yüklü tüm teçhizat takımının arasında bunun gibi birkaç tanesinin daha bulunduğunu fark etti. Her biri akıllıca atılmış düğümlerle elindeki tıpatıp aynısı kayışlara asılıydı. Görünüşe bakılırsa at postundan yapılan tulum dikdörtgen şeklindeydi ve ağız kısmına doğru daralıyordu. Gruptakilerin su tulumlarına çok benziyordu. Raphael onu dudaklarına doğru kaldırdığında içindeki sıvının ağır kokusu burnunu sızlattı.

“Bu şey felaket kokuyor,” dedi hekim.

“Zaten amaç da o değil mi?” diye kıkırdadı Yasper. Elleriyle Raphael’e içmesini işaret etti.

Raphael tadının da kokusu kadar kötü olacağını bekleyerek gönülsüzce tekrar denedi. Sıvı tahmin ettiğinden daha yoğunsa bile nahoş değildi ve tadı... “Badem,” diye belirtti. “Bunu nereden buldun?”

“Moğollardan. Hepsinin bir tulumu vardı. Bir de...” Adam ürperdi.

“Ne?”

“Eyerlerinin altında.” Yasper suratını ekşitti ve Raphael’e ya tekrar içmesini, ya da tulumu geri vermesini işaret etti. “Yağlı bezlere sarılı etler.”

“Çiğ miydi?”

Yasper tulumdan koca bir firt çekti ve ağzını silerken başıyla onayladı. “Öyleydi,” dedi ve Raphael arkadaşının sesinde tiksintiyle beraber takdir de olduğunu fark etti. “Gördüğüm en körpe etti. Ama...” Tulumu yeniden Raphael’e uzattı.

“Biz o kadar aç değiliz,” dedi Raphael. Tekrar içmeyi denerken yutkundukça boğazının karıncalandığı dikkatinden kaçmadı.

“Şimdilik,” diye onayladı Yasper. Sonra Raphael’e doğru eğilip sesini alçalttı. “Ama bu...” - tulumu gösterdi- “Bu hiç de fena sayılmaz. Bana soracak olursan yeteri kadar sert değil.”

“Sertleştirebilir misin?” diye sordu Raphael.

“Muhtemelen. Ama yardıma ihtiyacım olur. Tabii bazı malzemelere de.”

Raphael ana grubun ilerisinde ve sağında at süren Istvan’a bir göz attı. Macar havadan sudan muhabbetlerin menzili dışında kalacak kadar uzakta, fakat varlığını unutturmayacak kadar da yakındaydı. “Şimdiden *malzeme* arayışıyla alıp başını giden bir üyemiz var. Bir diğerine daha göz yumulacağını hiç sanmam.”

Yasper alaycı bir homurtu çıkardı. “Onun aradıkları kadar zararlı şeylerden bahsetmiyorum.

İhtiyacım olanları şöyle büyükçe bir köyde bulabiliriz. Tabii birinin yakınından geçsek.”

“O konuda seni ümitlendirmek istemem dostum. Arkadaş canlısı olarak nitelendirebileceğim herhangi bir yerleşkeden oldukça uzağız.”

Yasper uzatılan tulumu aldı. “Aynı fikirdeyim. Üstelik konu üzerinde kafa yordukça çıktığımız bu yolculuktan şüphe duymaya başlıyorum.”

“Daha yeni mi başlıyorsun?” karşılığını verdi Raphael.

Yasper dudaklarını büzdü. “Senin de dediğin gibi arkadaş canlısı topraklardan uzaksak ve hedefimize kadarki yolun sadece ufacık bir kısmını aşmışsak ihtiyaç duyabileceğimiz malzemelere ve yardıma yönelik planımız nedir?” Moğol içkisiyle dolu tulumdan biraz daha içti. “Bizler uzun yürüyüşlere ve yıldızların altında uyumaya alışkınız; fakat bu sabahki... kaybın ardından insanın morali ister istemez bozuluyor. Geçen her saatle birlikte liderimizin... *hevesini* desteklemek güçleşiyor. İnsan sıcak bir ateş ve bir yatak -hatta başını sokabileceği bir çatı- düşünmeye başlıyor. Bir geceliğine bile olsa.”

“Her asker zırhını çıkarıp tasasızca uyuyabileceği gecenin hayalini kurar,” dedi Raphael. “O tür konforlardan -veya herhangi bir konfordan- uzak kalmak taşıdığımız yükün tanıdık bir parçasıdır.” Tulumu geri verdi. Dili giderek daha zor dönüyordu. “Dediğin gibi daha önce de savaşa yürüdük; bu umutlar ve hüsranslar yeni bir şey değil.”

“Doğru,” dedi Yasper. “Ama geçmişte gittiğimiz yeri düşünerek, günün birinde fevkalade bir amaca erişeceğimizi bilerek teselli bulurdum. Hedefim daha önce hiç gitmediğim bir yerse genellikle grubumda oralara uğramış birileri bulunurdu ve gözüme daha gerçek gözükmesi için onları o yerle ilgili öyküler anlatmaya ikna ederim.”

“Şimdiki hedefimize daha önce hiçbirimiz uğramadık,” diye belirtti Raphael. “Feronantus’un gruba davetini kabul ederken de bunun farkındaydık.”

Yasper güldü. “Unutma, ben tarikatınızın bir üyesi değilim. Bu yolculuk için gönüllü oldum.” Tulumdan bir yudum daha alıp Raphael’e uzattı. Hekim elini kaldırarak teklifi reddetti, sonra vazgeçerek bir firt daha çekmeye razı geldi. “Ama,” derken Hollandalının sesindeki tüm laubalilik kaybolmuştu, “Taran’ı gömdükten sonra senin ve diğerlerinin iyi askerler olduğunuzu hatırladım. Sizi nereye götürürse götürsün soru sormadan Feronantus’un peşinden gidirsiniz. Peki ya ben? Ben ne merakın ne de itaatsizliğin yaptırımlarından çekinmediğim için o adamın nereye gittiğini, hepimizi birden nereye götürdüğünü kendisinin bile bildiğinden şüphe duyuyorum.”

Raphael koruluktaiken Percival’in yüzünde beliren bakışı, *bilmenin* verdiği huzuru hatırladı ve Yasper’ın muhabbeti ne kadar büyük bir beceriyle başka bir yöne çektiğini aklının bir köşesine yazdı. Simyacının zeki ve sorgulayıcı bir adam olduğunun farkındaydı. İdrak etmek ve deneyler yaparak üzerlerinde uzmanlaşmak için didinip durduğu garip, anlaşılmaz meseleler sadece duman bombaları üretmekten ya da şu Moğol içkisini damıtarak daha sert bir şeye dönüştürmekten çok daha gizemli ve mistikti. Bütün grup içinde kendisi kadar çok lisanı akıcı bir şekilde konuşabilen tek kişi muhtemelen Hollandalıydı ve tüm o dilleri -hatta büyük ihtimalle Arapçayı bile- okuyup yazabildiğine şüphesi yoktu. Yunan fen bilimlerini biliyorsa onların sözbilimlerinden ve felsefesinden de anlaması işten bile değildi. Çehresi ve takırdayıp duran kap kacakları aksi yönde bir izlenim vermesine rağmen adam hiç de budala biri değildi.

Raphael kafa salladı. “Bu değiştirilmesi mümkün olmayan sağlıklı bir plan.”

“Publilius Syrus’un [\[42\]](#) şerefine içiyorum,” dedi Yasper.

Raphael atını hafifçe mahmuzladı. “Ben de gidip liderimizin ruh hâline bakacağım.” Hollandalıyı

boşalmış içki tulumuyla baş başa bırakıp ön saflara geçti.

Feronantus o sırada Cnân'la, gruplarına ilginç bir biçimde katkıda bulunan koyu tenli Bağcı'yla diyalog halindeydi. Genç kadın Raphael'in o güne dek tanıştığı ilk Bağcı değildi. O da çoğu Bağcı'yla aynı kibirli ve mesafeli duruşu sergilemekteydi; fakat son bir ay içinde Raphael onu dikkatle gözlemlene fırsatı bulmuştu. Cnân ana grubun yanındayken genelde Feronantus'la konuşurdu ve Raphael sohbetlerinin büyük bir bölümünü çevre bölgeyle ve de izledikleri güzergâhla ilgili raporların oluşturduğunu biliyordu. Genç kadın bir-iki defa Percival'le de konuşmak için bahane bulmuştu, ama şövalyenin saygılı yanıtları Cnân'a o kadar itici gelmişti ki sohbeti asla uzun süre devam ettirmemişti.

Raphael korulukta Percival'i izlerken kadın tarafından tespit edildiğinin farkındaydı. Cnân'ın gördüğü şeyi anlayıp anlamadığını bilmese de yeterince çok şey gördüğü kesindi.

Raphael ikilinin yanına kadar gitti ve Feronantus'a imâli bir bakış attı. "Bir dakika gelir misin?" deyip atını biraz öne geçirdi. Feronantus yanına gelene kadar da temposunu korudu.

"Aklından neler geçiyor Raphael?" dedi Tyrshammar'ın yaşlı gazisi.

"Aslına bakarsan Yasper'in aklındaki bir meseleyi konuşmak istedim," dedi hekim. "Ona verecek uygun bir cevap bulamadım da."

Feronantus eyerinin üstünde yan dönüp arkasındaki atlı sırasına baktı. "Hollandalı dostumuz neyi öğrenmek istiyor?"

"Karakurum'a olan rotamızı."

"Öyle bir rota bilmiyorum. Zaten o yüzden Bağcı ile Illarion'u yanımıza aldık. Yasper biz yola çıkmadan önce de bunun farkındaydı ve o zamandan bu yana değişen bir şey yok. Rotamızı yolculuk sürdükçe belli olacak ve—"

"Ne zaman?" diye adamın sözünü kesti Raphael.

Feronantus'un yüzü karardı. "İzcilerimiz keşif yaptıkça ve yerel kaynaklardan bilgi edindikçe," dedi. "Bunu sen de biliyorsun Raphael."

"Elbette. Zaten bundan şüphe duyduğum yok. Ama senin de dediğin gibi rotamız *belli olacak*. Sorum geçerliliğini koruyor. Ne zaman?"

Feronantus dudaklarını büzüp Raphael'in sorusuna bir müddet kafa yordu. Eli Taran'ın kılıcının kabzasına indi, tehditkâr bir edayla değil; sadece bozuk bir arazide bir duvardan yahut kayadan destek almak isteyen bir adam gibi, bilinçsizce. "Lütfen açık konuş Raphael," dedi. "Böylece herhangi bir karışıklık olmasın."

"Bir sanrı mı gördün?" diye dobra dobra sordu Raphael. "Yolumuz sana belli mi edildi?"

Feronantus'un eli Taran'ın kılıcını sıktı.

Yaşlı adamın cevap vermeyeceği anlaşılınca Raphael sözlerini sürdürdü. "Percival'i ormanda atını öldürürken seyrettim. Meryem Ana onu ziyaret ederken oradaydım."

Feronantus başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olamaz."

Raphael adama dik dik baktı. "Kendi gözlerimle gördüm. Cnân da gördü, ama neler olup bittiğini anladığından emin değilim. Bize bir alâmet gösterildi Feronantus. Onu reddetmek budalalık olur."

Feronantus inadından vazgeçmediği gibi elini ölü oplo'nun kılıç kabzasından da ayırmadı. "Bana kehanetlerden ve sanrılardan bahsederek haddini aşıyorsun Raphael. Hayaletlere akıl ve yön danışan cahil bir çobanmışım gibi—"

"Dimyat'taki biraderlerimizden birine bir Ziyaret bahşedildiğinde ben de oradaydım," dedi Raphael, adamın sözünü tekrar keserek. "Papalık Elçisi Albanolu Pelagius kardeşimizin gördüğü

sanrıdan hoşlanmadı ve böylece kendi sanrısını uydurdu. Hatta daha otantik gözükmesi için onu Arapça'ya çevireyim diye bana geldiler. Reddettiğimde bizi şehirden kovmak istediler ve Aziz Francis'in yardımı olmasaydı koyulacaktık da. Biz geride kalırken ordu Nil Nehri'ne doğru yürüdü." Anılar boğazını düğümleyen sesine buruk bir ton karıştı. "Biz kentte beklerken dostlarımız ve Hıristiyan kardeşlerimiz piskoposun gururu ve kibri yüzünden ölüme gitti."

Feronantus'un kılıcı tutan eli gevşedi. Haşın bakışlarının yumuşamasıyla birlikte yüzü yaşlı ve yorgun bir adamın çehresine dönüştü. "Üzgünüm Raphael," dedi. "Yıllar boyunca pek çok kimseyi benzer sebeplerden dolayı kaybettik. Hem de pek çok..."

Sert çıkışıyla kendini bile şaşırtan Raphael söyleyecek daha fazla sözü olmadığını fark edip kafa salladı. Hissettiği şeyler yüzünden boğazı düğümlenmişti. *Hem de pek çok...* Vücudu o sabahki dövüşün bitkinliğini nihayet kabul etmişçesine kolları ansızın sızlamaya başladı. Tek yapmak istediği atının dizginlerini bırakmak ve yolunu kendiliğinden bulmasına izin vermektir. Benliğinin bir parçası atın batıya yönelmesini umuyordu...

"Biraz daha yanımda kal, olur mu?" dedi Feronantus. "Söylediklerini düşünürken bana refakat etmene minnettar olurum."

Raphael dizginleri hafifçe şaklattı ve hayvan geri dönmek gibi bir düşüncesi olduğunu reddedercesine başını iki yana salladı. "Elbette," dedi Raphael, varlığıyla yaşlı gaziye huzur verdiğini gördüğü için eyerinde biraz daha dik oturarak.

21. BÖLÜM

HOŞ BİR GEZİNTİ

Kim, onunla ilk tanıştığı anda artık Zugaikotsu no Yama olarak dövüşen adam Byeokrando'nun ^[43] rıhtımlarında vakit öldürüyor, kaptanlardan alacağı üç beş kuruş karşılığında gemilerden midye kazıyıp yük indiriyordu. Yerli halkın görüşü adamın deli veya sadece geri zekâlı olduğu yönünde değişiklikler gösterse de herkes Japon olduğu konusunda hemfikirdi. Zug o günlerde ne zaman adı sorulsa farklı bir yanıt verirdi ve Kim -tüccarlarla ve balıkçılarla konuşa konuşa birkaç kelime Japonca öğrendiği için- adamın etrafına bakınıp gözüne kestirdiği ilk nesnenin adını söylediğini çözmüştü. O yüzden Zug farklı farklı günlerde “Midye,” “Sokak Kedisi,” “Sahile Vuran Dalga,” ya da “Bir Kova Balık” adlarıyla tanınırdı.

Çiçek Şövalyeleri'nin ^[44] Son Direnişi'nin ardından Byeokrando'ya kadar kovalanan Kim orada bir tür inzibat olarak iş bulmuştu ve liman bölgesinde düzeni sağlamakla görevliydi. O yaşında bile uzun boylu, geniş yüzlü ve omuzlu, gür sakallı, ciddi görünümlüydü. Rıhtımlarda takılan zorlu tiplerden çoğunu korkutan bu vasıflar bol isimli Japon serseriye kışkırtmaktan başka bir işe yaramamıştı. İkili pek çok kez kavga etmişti. Bazılarını Kim kazanmıştı. Bildiği kadarıyla bin yıl öncesine kadar uzanan bir yakın dövüş geleneğinin yaşayan son temsilcisi olduğu için Kim bunu normal ve beklendik bir sonuç olarak görürdü. Öte yandan daha sonra “Zug” adıyla tanınacak adam aynı sonuç karşısında hayrete düşerdi. Kim kaybettiğindeyse -ki kendisine göre bu olağandışı bir durumdu-bu sefer de Zug sonucu normal karşılardı.

Kim ile Japon adamın arasında bir dostluğun geliştiğini söylemek fazla ileri gitmek olurdu. Yine de aralarında temkinli bir saygıya dayanan bir ilişki kurulmuştu. Öyle ki bir keresinde Kim gerçek adını söylemesi için ona baskı yapmıştı. Adamın cevabı “Shisha” olmuştu. Kim bunun Japonca'da “Ölü Adam” anlamına geldiğinden ilk başta şüphelenmiş, sonra da bunu teyit etmişti.

Sohbet ettikleri tavernanın penceresinden bezgin bir şekilde dışarı bakan Kim sokakta çiftleşen iki köpek görmüştü ve adama “Düzüşen İki Köpek,” lakabını takmıştı. Lakap daha sonra “İki Köpek” olarak kısalmıştı.

Moğollar zaman içinde bütün Kore yarımadasını ele geçirmişti. Bunun üzerine hanedan ailesi askeri bir direniş örgütlemek amacıyla Byeokrando limanından denize açılmış ve kıyıda kısa bir mesafe uzaklıktaki Ganghwa Adası'na gitmişti. Fakat Moğollar hemen peşlerinde oldukları için kral ile erkânı kaçma fırsatı bulamadan evvel rıhtımlar ele geçirilmesin diye bir oyalama muharebesi düzenlenmesine gerek görülmüştü. Böylece Kim ile İki Köpek'e tam da onlara göre bir görev düşmüştü: sayıca çok daha üstün bir kuvvete karşı girilen ümitsiz fakat yiğitçe bir çatışmada ölmek.

Sırt sırta veren ikili aşırı miktarda Moğol'un eceli olmuş ve dolayısıyla da genç Ongun Han'ın dikkatini çekmişlerdi. Ongun adamlarına saldırıyı durdurmalarını emretmiş, sonra da bir tercüman aracılığıyla bitkin hâldeki iki dövüşçüye seslenerek isimlerini sormuştu. “Çiçek Şövalyeleri'nin son mensubu Kim Alcheon,” diye doğruyu söyleyerek cevap vermişti Kim. O âna kadar *naginata*'sıyla

meşgul olan İki Köpek ise etrafına çabucak göz gezdirdikten sonra “Kafatasları Dağı” anlamına gelen “Zugaikotsu no Yama” demiş ve bu isim üzerine yapışmıştı.

Ongun onları oracıkta öldürtmektense Kılıçlar Sirki’ne dahil etmişti. O günden beri de yegâne uğraşları orada dövüşmek olmuştu.

Tüm bu yaşananlar, Zug’un kilitli tutulduğu demir kafeste son derecede abartılı ölüm sancıları çektiği haberini aldığı anda Kim’in gözlerini yuvarlamakla yetinmesinin sebebini kolayca açıklıyordu. Frenk şövalyenin karşısında yenik düştükten sonra kafayı sıyırıp tüm o Moğolların kellesini uçurduğu için budala herif bunu fazlasıyla hak etmişti.

“Ölüm sancıları” üçüncü gününe girdiğinde Kim kafesi ziyaret etmeye gitmiş ve dehşet içindeki muhafızların kapıyı açıp içeri girmesine izin vermeleri için ısrar etmişti.

İçerideki durum sahiden de yüz kızartıcıydı. Çalışma şekli göz önüne alındığında sirk doğal olarak insanların kapatılmasına müsait çok sayıda kafese sahipti ve İki Köpek onlardan birine ilk defa kapatılmıyordu. Normalde kafesle beraber temin edilen kovayı kullanacak kadar bilinçli davranırdı. Fakat içine nasıl bir iblis girmişse bağırsaklarının kontrolünü kaybetmesine yol açmıştı, bu yüzden ishal hâlindeki dışkısı her yere bulaşmıştı. Tüm bunların orta yerinde yatan İki Köpek tir tir titriyor, üstünü başını çılgınca tırmalıyordu. İnsan kendi bokuyla kaplı olduğunda bu anlaşılır bir durumdu, ama Kim adamın hummalı kaşıntılarının başka bir sebepten kaynaklandığından şüpheleniyordu. İçkiden mahrum kaldıkları zaman üzerlerinde böceklerin yahut küçük kemirgenlerin gezindiğine inanan ayyaşlarla ilgili hikâyeler duymuşluğu vardı.

Konuyla ilgili olarak sorguya çekildiklerinde muhafızlar Ongun Han’ın özel emri üzerine Zug’un alkolden mahrum bırakıldığını keyifli denebilecek bir üslupla doğruladılar. Kendilerine daha geniş bir hareket özgürlüğü tanınsa Zug’a sadece içkiyi yasaklamaktan çok daha büyük bir zarar verecekleri belliydi. O nedenle adamın mevcut hâli hoşlarına gidiyordu ve Japon’un eziyetini dindirmek için hiç aceleleri yoktu.

Kim onlara gözde gladyatörlerinden birinin ölmesini isteseydi Ongun’un öyle bir emri çoktan vereceğini sabırla izah etti. O yönde bir emir verilmediği için alkolün eksikliği mantıken sadece bir *cezaydı*. Zug’u tıbbi tedaviden mahrum bırakmaksa ölüm fermanıyla aynı şey sayılırdı. Kafası çalışan muhafızlardan biri Kim’in bu ifadesindeki doğruluk payını gördü ve keyifsiz hastanın haşhaş özüyle tedavi edilmesi için Çinli bir doktor çağırdı.

İlaç kafese girmenin ani ve kaçınılmaz bir ölüme sebebiyet vermeyeceği kadar Zug’u yatıştırdıktan sonra içeriyi biraz temizlemeleri ve adamın üstündeki bokları yıkamaları için köleler gönderildi. Bu bakımlar sayesinde Zug’un durumu iyiye gitti. Sonraki birkaç gün boyunca haşhaşın dozu azaltıldı ve çok geçmeden onunla konuşmanın tamamen vakit kaybı olmayacağı kadar ayıldı.

“Köleler hâline getirildik ve artık yaşamayı hak etmiyoruz,” diye cevap verdi Zug, Kim’in sağlık durumuna istinaden yönelttiği soruya. Moğollar tarafından anlaşılacak istemedikleri zamanlarda kullandıkları Korece dilinde konuşuyordu.

“Yani bunu daha yeni mi anlıyorsun?” diye sordu Kim. “Eğer öyleyse tahmin ettiğimden daha delisin demektir. Veyahut Han’ın sana anlattığı masallara inanmaya başlıyorsun.”

İki Köpek titreyen ellerinden birini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. “Yıllardır farkındaydım,” dedi. “Tıpkı senin gibi, ey Çiçek Şövalyesi.”

Kim büyük acılara katlanacak şekilde eğitilmişti -ve zaten yıllardır katlanıyordu da- fakat Zug’un sözlerindeki kayıtsız beyan onu derinden yaraladı ve duyduklarına görülür bir tepki vermemek için uğraştı. “Dünya kölelerle dolu,” dedi pervasızca. “İçlerinden çoğu bizden çok daha kötü koşullarda

yaşıyor.”

“Başka bir açıdan bakıldığında bizden çok daha iyi koşullarda yaşadıkları söylenebilir. Onlar zincire vurulup kırbaçlandıkları için en azından kendilerini kandıramıyorlar,” karşılığını verdi iki Köpek. “Son birkaç gündür kendi dışkımda içinde debelenmek ve bir yudum şarap için diz çöküp yalvarmak, durumumuzu çok net anlamamı sağladı. Hayatımı bu koşullar altında sürdürmek istemiyorum.”

“Yaşayış biçimin için duyduğun kederi ilk defa dile getirmiyorsun,” diye adama hatırlattı Kim. “Bu kaçınıcı? Üç mü? Yoksa dört mü? Hatırlayamıyorum. İyi de vaziyeti değiştirmek için ne yapabilirsin ki?”

“Han’ı öldürüp buradan gidebilirim.”

“Nereye gideceksin? Evinden sayısız kilometre uzaktasın.”

“Evime dönmek istemiyorum.” Zug doğrulup oturmaya çalıştı ve Kim’e doğru eğildi. “Ama artık burada ölmek de istemiyorum. Ya sen?”

Kim onu dikkatle süzdü. *Niye isteyeyim ki? Omuz silkti. Adam haklı. Kafesim onunkinden temiz olmasına rağmen yine de bir kafes.* “Hayır,” cevabını verdi. “Ben de istemiyorum. İyi de bu.. bu görevi... nasıl başarmamızı önerirsin? Biz sadece iki kişiyiz. Üstelik sen yarı ölü hâlde bir kafeste kilitlisin.”

“Al Erik Çiçeği Keşişleri’yle ittifak kurmalıyız.”

Kim omuz silkti. “Kimmiş bu keşişler? Anavatanındaki askeri bir tarikat mı?” Ansızın Zug’un deliliğinin ilk düşündüğünden daha derin olup olamayacağını merak etti. Yoksa hayali bir suikastçılar örgütünden mi bahsediyordu?

“Hayır, buradalar. Onları gördüm. Arenada dövüştüğüm o Frenk vardı ya. Hani—”

“Seni yenen adam mı?”

“Beni yenmedi,” dedi İki Köpek ısrarla. “Tanto’mu o kahrolası koltukaltına soktum. Sadece zırhı iyiydi, o kadar.”

Kim, hasta bir adamın üstüne varmanın yakışık almayacağını düşündüğü için herhangi bir yorumda bulunmadı.

Kafesin zemini kirliydi. İki Köpek kendi pisliğinin arasından güçlkle doğruldu ve rastgele bulduğu bir çubuğun ucuyla yere bir sembol çizdi: etrafına sivri uçlu ışık huzmeleri saçan bir güneşin üstündeki beş yapraklı bir çiçek. “Bunu mon’ları olarak kullanan savaşçı-keşişler diğer Frenklerden farklılar. Sanırım bize benziyorlar.”

“Eski hâlimize,” diye düzeltti Kim.

İki Köpek aradaki fark önemsizmişçesine elini salladı. “Moğollar durdurulmazsa onlar da ya bizim gibi olup çıkacaklar, ya da yok edilecekler. Onlara bu yönde bir mesaj ulaştırmalıyız.”

“Aramızda ortak bir dil bulunmadığı düşünülürse bunu nasıl yapmamızı önerirsin?”

İki Köpek titreyen işaret parmağını kaldırarak dile getirmek üzere olduğu önemli hususa dikkat çekti. “Bu sirki çevreleyen reziller ve sefiller köyünde yıllardır Moğollarla iç içe yaşayan ve onların dilini neredeyse kendisinininki kadar iyi konuşan bir Frenk rahibi var.”

“Evet,” diye lafa girdi Kim. “Onu tanıyorum.”

Zug başıyla onayladı. “Git onu bul. Ondan Hıristiyanlık’ın dillerinden birinde bir mesaj yazıp Al Erik Çiçeği Keşişleri’ne iletmesini iste.”

“O rahibe güvenemeyebilirim.”

“Tabii ki güvenemezsin. Ama daha çok güvenebileceğin biri var mı?”

Kim, hatırı sayılır bir asabiyetle kafesten ayrıldı. Hiç kimse onu İki Köpek kadar kızdıramazdı. Ayak işlerine gönderilmekten hoşlanmazdı, ama İki Köpek'in bahsettiği ikilemden çıkamadığı gibi sözlerindeki yalın gerçeği de reddedemezdi.

Kim'e Moğol yerleşkesinin ve arenanın yakın çevresinden asla ayrılmaması tembihlenmişti. Ama Han'ın gözünden düşmediği müddetçe bu kuralın zorla uygulanmayacağını biliyordu. Yine de evden fazla uzaklaşmamaya özen gösterirdi. Ona yeterli ebatlarda, temiz ve güzelce döşenmiş bir *ger* temin edilmişti. Çadırın Moğol kampının içinde bulunması da geceleri iyi korunmasına ve Kim'in mışıl mışıl uyumasına imkân tanırdı. Üstelik her türlü yiyecek, içki, kadın ve masaj emrine amadeydi, fakat bunları Zug kadar müsrifçe kullanmazdı. Tabii onları kolayca elde edebilmesi, kampın savunma hatlarının dışına çıkmak ve sirkin faaliyette olduğu aylarda bir çotuğun üstünde bitiveren mantarlar misali arenanın etrafını saran varoşa uğramak için fazla bir sebebi bulunmadığı anlamına geliyordu.

Şimdiyse omuzlarına örttüğü kapüşonlu bir pelerinle kılık değiştirerek oraya gidiyordu.

Kılığı elbette ki kampın çıkışını koruyan Moğolları kandırmazdı; muhafızlar onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Kim'in pelerine bürünmesinin iki sebebi vardı: birincisi, Han'ın dışarı çıkmaması yönündeki emrine saygı göstermek, ikincisiyse Ongun Han dövüşçüler için çağrıda bulunduğu bilinen dünyanın dört bir yanından arenaya koşan genç dövüşçü adaylarınca derhâl tanınmamak. Bu varoş büyük ölçüde böyle insanların bir yere yerleşmeye çalıştıklarında kendileri için inşa ettikleri bir anıttı. Diğer şehirlerle kıyaslandığında maceraperest ve burnu havada genç erkeklerle, fahişelerle, silah ve zırh yapımcılarıyla ve de meyhanelerle dolu olurdu. Öte yandan sıhhi temizlik, kültürel düzey, güvenlik ve edepli kadınlar açısından büyük bir eksiklik çekerdi. İlk gelenler ve bölgelerini en acımasızca savunanlar daimi yapılara, yani eskiden beri burada bulunan, fakat birkaç ay önce yakılıp yıkılan küçük bir köyün taş ve killi çamur karışımından yapılmış, şimdiyse eğreti çatılarla ve kapılarla yenilenmiş binalarına sahip olurdu. Elini çabuk tutmayanlar ve güçsüzlerse yakındaki Legnica harabelerinden taşınan molozlarla tamamen rastgele bir düzende inşa edilmiş gecekondularda, tentelerde, yahut basit çadırlarda yaşıyordu.

Etrafta gerçek bir sokak yoktu. Ulaşım kafasına göre kıvrılan ve çatallanan, insan ve hayvan dışkılarıyla döşeli patikalardan sağlanıyordu. Kim, varoşa her gelişinde onu biraz daha büyümüş ve kirlenmiş hâlde buluyordu. Her seferinde kampın ve *ger*'inin konforunu terk etmeye niçin yanaşmadığını bir kez daha hatırlıyordu. Sefaletle katlanabilirdi; asıl çekemediği şey kendisine meydan okumak isteyen genç dövüşçülerdi. Bunlar dövüşmeye dair bir şeyler bildiklerine inandıkları ve bunu ispatlamalarını sağlayacak fırsatlar yakalayabileceklerini hayal ettikleri için buraya geliyorlardı. Fakat Han'ın iki haftada bir büyük müsabakalar düzenlediği ve seyir amacı dışında kabul edilme ümitlerinin olmadığı bir arena buluyorlardı. Diğer zamanlarda sirk organizatörlerinin bir sonraki büyük müsabakaya katılacak dövüşçüleri seçmek amacıyla ön dövüşler düzenledikleri oluyordu, ama bunlar davet esasına göre idi. Davet edilmenin yoluyla birilerini tanımaktan, birilerine rüşvet vermekten, muharebede göze girmekten veya gayriresmî karşılaşmalarda öne çıkmaktan geçiyordu. Bu gayriresmî karşılaşmalar sistemin nasıl işlediğini ve ondan nasıl kâr elde edebileceklerini bilen son derece tekinsiz kimseler tarafından varoшта inşa edilmiş birkaç uyduruk batakhane düzenleniyordu. Kılıçlar Sirki'nde bir geleceklere olduğuna inanan yersiz yurtsuz ve hasarlı gençleri çeken başlıca şey de o batakhanelerdi.

Kim'in son gelişinde varoşun sınırı ile ilk Moğol istilalarından şaşkıncı derecede iyi durumda kurtulmuş eski Hıristiyan tapınağı arasında hâlâ birkaç metrelik boş alan vardı. Fakat artık çadır ve

tente kümeleri binanın temellerine kadar dayanmış, yalnızca insanların girip çıkabilmeleri için girişin etrafında küçük bir boş alan bırakılmıştı.

Kim içeri girdiği sırada bir rahip tapınağın en geniş odasında sırtı ona dönük vaziyette duruyor, başının üstünde bir kupa tutarak bir tür mistik ilahi okuyordu. Yarım daire oluşturacak biçimde onun etrafına dizilmiş diğer üç rahip de sempati gösterircesine boş ellerini yukarı kaldırıyor. Dağınık hâlde içeride toplanmış yaklaşık bir düzine Hıristiyan'ın tamamı yere diz çökmüştü. Kim, yapılan ayinden hiçbir şey anlamıyordu tabii ki; ama aradığı adam, yani Peder Pius önde duran düşük kademeli üç rahipten biri olduğu için bunun sakıncası yoktu. İçinden Pius'u kolundan tutup bir kenara çekmek gelse de insanların davranış biçimlerindeki bir şey öyle bir hareketin nezaketsizlik olarak görülebileceğini söylüyordu. Bu yüzden orada sessizce durdu ve başlarındaki rahibin ilahiyi bitirmesini bekledi. Adam ilahinin ardından, diz çökerek bekleyen sefiller kalabalığına yiyecek- iyecek dağıtmaya başladı. Verilen yiyeceğin miktarı son derece azdı ve hiç de beklemeye degecek gibi gözüküyordu. Dahası rahip onu doğrudan cemaat üyelerinin dillerinin üstüne koyarak görünüşe bakılırsa hiç kimsenin hakkından fazlasını almadığından emin oluyordu. Kim, biraz daha cömert davransalardı ellerindeki gıdayı bu kadar dikkatle gözetmek zorunda kalmayacaklarını düşündü.^[45]

Lâkin tüm bunların orada bulunuş amacıyla bir ilgisi yoktu. Yiyecek dağıtımını sona erdiğinde yerinden ayrılıp Pius denen adama yaklaştı ve onunla konuşmak istediğini belli etti. Rahiplerin dik bakışlarına maruz kalınca da seremoninin henüz bitmediğini geç de olsa anladı. Buna rağmen Pius - Kim'in yüzünü mum ışığında görüp onu tanıdıktan sonra- ayinden ayrılmaya razı oldu, dövüşçüyü yandaki çıkışlardan birine yönlendirdi, oradan da tapınağın arkasında kalan ve yanık tavan kalaslarının arasından sızan günışığı huzmelerince aydınlatılan küçük bir odaya soktu.

“Al Erik Çiçeği Keşişleri'ne bir mektup yazmak ve onu liderlerine ulaştırmak için yardımına ihtiyacım var,” diye başladı Kim, Moğolca konuşarak. “Çabaların karşılığında sana para vermeyi veya başka bir yoldan fayda sağlamayı teklif ediyorum.”

Peder Pius tüm bunlar karşısında hayretten dilini yutmuş gibiydi. Kim, rahibin aklının başına gelmesini beklerken iki Köpek'in daha önce kafesinin zeminine çizdiği amblemi -veya diğer adıyla mon'u- tarif etti.

Rahip nihayet kafasını yukarı aşağı sallamaya başladı. “O bir erik çiçeği değil, kırmızı bir gül,” dedi.

“Pekâla. Öyleyse Kırmızı Gül Keşişleri,” diyen Kim omuz silkerek çiçeğin türünün veya tarikatın isminin umurunda olmadığını ifade etti.

Fakat Pius konuyu kapatmadı. “Gül, Frenkler için Bakire Meryem'in simgesidir.”

“İyi. Yani onlar bakir keşişler. Öyleleri bizde de bulunur. Ya da daha doğrusu bakir olduklarını iddia ederler.”

“Tüm keşişler bakirdir,” dedi Pius. “Gülün temsil ettiği şey o değil. Gül daha ziyade Bakire Meryem, yani Tanrı'nın Annesi anlamına gelir.”

Kafasında çok sayıda soru işareti belirmesine rağmen Kim kendini susmaya zorladı, zira hiçbir işine yaramayacak olan bu konu zaten yeterince uzamıştı.

Fakat Pius vazgeçmek bilmiyordu. “Onlara *Ordo Militum Vindicis Irtactae* denir,” diyerek kısa bir süreliğine Kim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir dil kullandı. “Bu da Bakire Savunucunun Şövalyeleri Tarikatı anlamına gelir.”

“Yani bakireleri mi savunurlar?”

“Hayır. Şey, evet. Elbette bakireleri de savunurlar. Ama asıl anlamı o değildir. Bakire Savunucu,

bir keresinde elinde kalkan ve kargıyla bir savaş meydanının üstünde belirerek o tarikatın kurucularını olağanüstü bir kahramanlığa teşvik eden Bakire Meryem'in bir tür tezahürüdür.”

“Sen onlara bir mesaj iletebilir misin onu söyle.”

“Evet. Elbette.” Peder Pius küçük odanın köşesine sıkıştırılmış bir sandığı eşelemeye başladı. Odadaki tüm mobilyalar yakılmış veya yağmalanmıştı; bu sandık oraya muharebenin ardından konulmuştu. Kim'in gördüğü kadarıyla sandığın içinde Frenklerin yazı yazmakta kullandıkları malzemeler bulunuyordu: kurutulmuş hayvan derileri, tüy kalemler ve ağızlarının etrafındaki lekelere bakılırsa mürekkep ihtiva eden küçük kil kavanozlar. Tüy kalemlerin uçlarını sivirtmek ve mürekkebe uygun kıvamı verebilmek için gizemli sıvıları kavanozlarda birbiriyle karıştırmak gibi bazı hazırlıklara biraz zaman harcadı. Kim, Peder Pius'un girdiğı zahmeti ve masrafı ona hatırlatmak amacıyla küçük bir gösteri yaptığını açıkça görebiliyordu, daha sonra tüm o zahmet ve masrafın bedeli ödensin diye. Fakat vakti gelince her şey sandığın düz kapağı üzerinde kullanıma hazır hâle geldi: mum, mürekkep, tüy kalem, parşömen ve mesajı yazacak olan Peder Pius'un ta kendisi.

Kim genzini temizledi. “*Son Çiçek Şövalyesi Kim Alcheon'dan...*” Duraksadı. “Tarikatın efendisinin adı ne?”

“Keşifler sırlarını özenle korur,” dedi Peder Pius, “ama efendilerinden birinin -Feronantus adlı bir adamın- kampta görüldüğü söyleniyor. Eğer gerçekten de oradaysa başlarında mutlaka o vardır.”

“Öyleyse...*Feronantus'a,*” diye devam etti Kim. “*Selamlar. Dövüşteki maharetiniz benim ve silah arkadaşım Kafatasları Dağı'nın dikkatinden—*”

“Bunu harfiyen tercüme etmemi istiyor musun?” diye sordu Pius.

“Neyi?”

“Kafatasları Dağı'nı. Kulağa biraz hafife alma... aşağılama geliyor da.”

“Öyleyse *Zugaikotsu no Yama* veya hoşuna giden başka bir ismi yazabilirsin,” karşılığını verdi Kim. “Feronantus denen adam bahsi geçen kişinin Kılıçlar Sirki'ndeki son dövüšte şampiyonlarıyla kapışan savaşçı olduğunu anladığı sürece fark etmez.”

“Pekâla, bunu açıkça belirteceğim,” dedi Peder Pius ve tuhaf görünümlü bazı işaretler çiziktirerek epey vakit harcadı. Kim işaretleri birbirinden ayırmakta zorlanıyordu. Hepsi de onun gözüne üç aşağı beş yukarı aynı geliyordu.

Pius başını kaldırıp beklentili bir edayla ona baktı.

“*Sizlerle karşılıklı oturup savaşçı savaşçıya, saygılı ve onurlu bir sohbet etmek istiyoruz. Kabul ederseniz bu mektubun hamiliyle haber gönderin veya ikâmet ettiğimiz Han'ın kampında bizi ziyaret edin. Saygı ve onurla...* falan filan.”

“Hepsi bu mu? Daha belirgin bir şey söylemek istemiyor musun?” diye soran Pius biraz hüsrana uğramış gibiydi. Belli ki mektup takası sırasında kişisel değer taşıyan bir şeylere kulak misafiri olmayı ümit etmişti ve Kim'in mektubunun sadeliğı onda hayal kırıklığına yol açmıştı. Kim, adama sert bir bakış attı. Pius kendi arzularına ve güdülerine dair çok fazla şey belli ettiğini anlayarak büzüldü. Başka bir fikir belirtmeksizin mektubu yazmayı bitirdi, mürekkebi kurutmak amacıyla parşömene kum döktü, kumları üfleyerek temizledi ve parşömeni rulo hâline getirdi. Mektubu mühürlemek için üstüne mum damlattı ve Kim mühre kişisel damgasını bastı.

“Onu ne zaman teslim edeceksin?” diye rahibe sordu.

“Ben de tam bazı ayak işlerimi hâll etmek üzere dışarı çıkacaktım,” dedi Peder Pius. “Hemen teslim ederim.” Duraksadı. “Ama dernek evleri buraya biraz uzak. Geri dönmem zaman alacaktır...”

Kim rahibin tereddüdüne aldırış etmedi. “İş bittiğı zaman buraya tekrar geleceğim ve hizmetlerinin

bedelini ödeyeceğim,” dedi ve rahipten gelebilecek bir itirazı sert bakışlarla engelledi. Sonra da oradan ayrıldı.

Onu tanıyan tek kişi Pius değildi ve Kim’in kilisede olduğu haberi çoktan yayılmıştı. Arka odadan çıktığında pek çok genç savaşçıyı kendisini beklerken buldu. Neyse ki bunlar kavga arayan adamlar değil, nasihat isteyen çocuklardı. Bu pasaklı ve serkeş gençlere öğüt vermek gibi bir niyeti olmayan Kim tam kaba bir dille onlara çekip gitmelerini söyleyecekken Düzüşen İki Köpek’in sözlerini anımsadı: *Daha çok güvenebileceğin biri var mı?*

Oğlanlardan bazıları yarı Moğol’du, diğerleriyse Moğolların hükmü altında geçirdikleri aylar boyunca onların dilini biraz öğrenmişe benziyordu. Onlarla sözlü olarak birkaç dakika tartıştıktan sonra -önce ilgi gösterir gibi yapıp hemen sonra hepsi de birer sinekmişçesine başından savarak-diğerlerine göre daha büyük ve dili daha akıcı konuşabilen birinde karar kıldı. Delikanlının adı Hans’tı ve bu isim Kim’in aklında hemen yer etti; çünkü diğer pek çok Frenk isminin aksine hem hatırlaması hem de telaffuzu daha kolaydı.

“Gizlilik ve açıkgozlülük bir savaşçı için önemli vasıflardır,” dedi Kim oğlana, onu bir kenara çekerken. “Bak bakalım fark edilmeden Peder Pius’u izleyebilecek ve yaptıklarını bana bildirebilecek misin? Sonuçtan memnun kalırsam sana bir şey öğreteceğim.”

Hans’ın mavi gözleri sağa sola dönerek işitme mesafesindeki diğer delikanlıları saydı.

“Sözlerimi onlara ister telaffuz et ister etme,” dedi Kim, oğlanın aklından geçenleri tahmin ederek. “Seçim sana kalmış.”

“Bana ne öğreteceksin?”

Kim onu baştan aşağı süzdü. “Bir kılıcın olmadığı için sana silahlı bir adamı çıplak ellerinle nasıl mağlup edebileceğini öğreteceğim.”

Hans ölümle tehdit edilmişçesine gerisingeri dönüp oradan koşarak uzaklaştı. Kim’in ne dediğini bilmek isteyen diğer delikanlılardan birkaçı da onun peşine takıldı.

Yıkık kiliseden gülümseyerek ayrılan Kim hoş -ve rahatsız edilmediği- bir gezintiye çıkarak bir ahşap ustasının, bir süredir Kim’e belirli bir yerel ağaç türünden bir değnek yapmakla uğraşan marangozun dükkânına gitti. Dünyanın daha medeni yerlerinde o tür silahlar üretilirken kullanılan koyu renkli ve ağır odunlar buralarda kolay bulunmadığından proje yavaş ilerliyordu.

Zanaatkar Moğolca bilmediği gibi Kim de civarda yaygın olan dillere yabancıydı; bu yüzden konuşmaları da yavaş ilerledi. Başlayalı henüz birkaç dakika geçmişken sohbetleri atölyeye paldır küldür dalan Hans tarafından bölündü. Oğlan, Peder Pius’un dosdoğru Bilmem-ne Şövalyeleri’nin efendisiyle konuşmaya gittiği haberini verdi.

Bu tam da Kim’in duymayı umduğu şeydi ve delikanlıya marangozla işini bitirene kadar beklemesini söyledi.

İkilinin arasında zor anlaşılır birkaç cümle daha geçti; fakat Kim belirli bir noktanın ardından zanaatkârın söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemediğini fark etti. Kafasını kurcalayan bir şey vardı. Elini kaldırarak ahşap ustasını susturdu ve Hans’ın söyledikleri üzerinde bir süre kafa yordu.

“Pius’un o adamla şu anda mı görüştüğünü söyledin?”

“Evet. Onları şövalyelerin yerleşkesinde konuşurlarken gördüm.”

“Bak bu çok garip,” dedi Kim. “Şövalyelerin buranın uzağındaki bir yerde kaldıklarını sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Hans. “Durduğumuz noktadan bir ok atımı ya var ya yok.”

“Pius’un konuştuğu şu efendinin adı ne?”

“Dietrich.”

“Feronantus değil mi?”

Hans’ın kafası karışmış gibiydi. “Feronantus *Kalkan-Biraderleri*’nin efendisidir. Peder Pius şu anda *Livonya Şövalyeleri'nin* yerleşkesinde.”

“Beni ona götür,” dedi Kim. Ahşap ustasının stokundan bir değnek kaptı -sipariş ettiğini değil de acil bir durumda işini görebilecek, meşe tahtasından yapılmış sağlam bir tane- ve Hans’ı ivedi adımlarla takip etti. Ahşap ustasına değneği çalmadığını, sadece ödünç aldığını açıklayacak kadar zamanı yoktu.

Fakat Hans onu labirentten geçirip de bahsi geçen yere götürene kadar Peder Pius şu Dietrich denen adamla yaptığı görüşmeyi tamamlamış ve Kalkan-Biraderleri’nin kampına doğru kuzey doğu istikametinde yola çıkmıştı. Bu haberi Hans’a veren kişi belli ki onun yardımcılığını yapan daha genç bir oğlandı. Kim, böylece genç yaşına rağmen Hans’ın şimdiden sorumluluklarını yandaşlarına aktarabildiğini ilgi ve beğeniyle gördü. Hans yerel bir dil kullanarak diğer oğlanla konuşurken Kim de Livonya Şövalyeleri’nin el koydukları ve yerel karargâhları hâline getirdikleri taş binayı gözden geçirdi. Bina ayakta kalmış kiliseden daha küçük olsa da tıpkı onun gibi iyi sayılabilecek bir durumdaydı. Kim, şövalyelerin sancağındaki amblemi gözlemledi. Semboller kırmızıydı -en azından o kadarı doğrudu- fakat ortada gül falan yoktu. Bu sancak Kim’in görüşmek istediği gruba ait değildi. Hani şu *Ordo...* Hans onlara ne demişti? Pius’un kullandığı içinden çıkılmaz isimden daha kolay bir şey. *Kalkan-Biraderleri*.

Pius şu Dietrich denen adama giderek Kim’e ihanet mi etmişti? Yoksa Feronantus’la yapacağı görüşmeden önce onunla alâkasız başka bir iş için mi bu binaya uğramıştı? *Ona güvenemeyebilirim.* Kim daha sonra Zug’la yapacağı konuşmayı şimdiden hayalinde canlandırabiliyordu.

Emin olmanın tek bir yolu vardı: mektuptaki mührü kontrol etmek.

22. BÖLÜM

İMPARATORLUĞU KURTARMAK İÇİN

Ganşuk sol elini eyerinin kayışında tutarken sağ eliniyse önüne uzattı ve Orhun Nehri Vadisi'nin engin çayırlarıyla kıyasladı. Yetişkin bir elin genişliğine *aid* denirdi ve el sürülebilecek her şeyin ölçülmesinde kullanılırdı. Ganşuk burada otların uzunluğunu, adımlarının genişliğini, atının gölge boyunu ölçebilirdi, ama tüm bunlar bozkırın ebediliğinin yanında önemsizdi.

Yaz sonu çayırları su gibi dalgalanıyor, rüzgârın kaprisli güzergâhlarını gözler önüne seriyordu. Bitki saplarından çıkan ve bir iç geçirişi andıran ses, Mavi Kürtün delikanlıya dinlemeyi öğrettiği bir şarkıydı. Ganşuk esintinin nereden geleceğini önceden tahmin edebilir ve hem onu hem de atını sarsmaya çalışan ani rüzgârlara karşı kendini hazırlayabilirdi.

Delikanlı gözlerini yumdu ve kollarını sonuna kadar açarak rüzgârı kucakladı. Bunu yaparken güçlü bir esintiye maruz kalınca da eyerinden düşmemek için baldırlarını sıktı. Atı başını eğip kulaklarını yatırdı ve göğsünün derinlerinden gelen bir homurtu çıkardı. Rüzgâr, insanlara ait kokular taşıyordu. Duman; akşam yemeği için pişen et; koyunların, develerin ve sığırların kendine has aromaları... Hepsi de Kağan'ın dünyaya yayılmış imparatorluğunun kokusal göstergeleriydi. Tüm bunların altında hem hayvan hem de insan dışkılarının ve mezbahalardaki sakatatların leş kokusu da yatmaktaydı. Hiçbir şehir bu kokuları tam olarak gizleyemezdi ve çok azı bunu yapmak için Karakurum kadar çaba harcardı.

Burada sır diye bir şey yok.

Burun deliklerini tekrar şişiren Ganşuk serin havayı içine daha çok çekmek amacıyla başını arkaya yasladı ve burnuna daha yabancı, daha ümit verici rayihalar çalındı. Belli belirsiz bir yağmur kokusu mevsimlerdeki değişimi, kabilelerin güneye ve doğuya yönelecekleri yılın o zamanını haber vermekteydi.

Ögeday yakında Karakurum'dan ayrılıp kış sarayına doğru yola çıkacaktı ve her ne kadar Çağatay Han kardeşinin içki sorununu kontrol altına alması için Ganşuk'a belirli bir mühlet vermemişse de delikanlı zamanının hızla azaldığı hissini bir türlü üzerinden atamıyordu. İyi de ne için zamanının? Ganşuk, Kagan'ın dairesini ziyaret ettiğinden beri bu düşünceden kaçmaya çalışmıştı ama şimdi, hiç kimsenin yüzündeki ifadeyi göremeyeceği veya dudaklarından kaçabilecek bir sözü duyamayacağı bu yerde onunla yüzleşebilirdi.

Kurtarması gereken neydi? Kağan ayyaşın tekiydi ve bütün saray kendini bir dalkavukluk girdabına kaptırmış durumdaydı. Moğol İmparatorluğu'nun erişebileceği en yüksek nokta bu muydu? Tıpkı güneşe atılan bir ok gibi yükselebildiği kadar yükselecek, sonra da yere doğru, sonu felaket olan bir düşüşe mi geçecekti?

Ganşuk'un atı bu soruya cevap verircesine başını kaldırıp kişnedi ve altında biraz kıpırdandı. Delikanlı tekrar çayıra göz gezdirdi. Güneş sol omzunun üstünde bir kömür gibi asılı duruyordu; yüzü kuzeybatıya, yani birkaç gece evvel hırsız kovalarken at sürdüğü yöne çevriliydi. Bir an için atını

tırısı kaldırarak tüm bu yozlaşma ve sefaletten kaçmanın hayalini kurdu. Orhun'a doğru, batı yönünde yol alır, sonra da onun ötesine geçip imparatorluğun sınırı boyunca uzanan sonu gelmez ovayı aşardı.

Tüm bunlar onu da yok etmeden önce hepsini geride bırakırdı.

Lian.

Kadına ne olurdu peki? İyi de bu niye umurundaydı ki? Ganşuk kaşlarını çattı. Lian'ın bu görevle hiçbir alâkası yoktu, tabii kendisine yardım edeceğine dair verdiği sözü saymazsa. Lian bir köleydi, hem de başına buyruk bir köle. Ganşuk çoğu zaman kadının kendisine güldüğünden emindi ve bu saygısızlığı -hem gerçek hem de hayali- sebebiyle onu cezalandırmayı hayal etse de öyle bir davranış Lian'ın görüşlerini doğrulamaktan başka bir işe yaramazdı. Kadının üzerinde fiziksel egemenlik kurarak hiçbir şey kazanamayacağı gibi öyle hoyratça bir davranış sergileyerek tam tersine bir şeyler kaybedeceğini daha yeni yeni anlamaktaydı.

Munokhoy tarafından zorla götürülmeden önce hırsızın yüzünde beliren o dehşet ifadesi gözlerinin önünde canlandı. Kadının gözlerindeki bakışta çaresizlik ve kendisine yöneltilmiş bir öfke parıltısı vardı. Ganşuk her nasılsa kadını hüsrana uğrattığını hissediyor ve bu histen bir türlü kurtulamıyordu. Kurtulamadığı bir diğer his ise dairesinde ortalığı kırıp döken Ögeday'ın yüzünde de benzer bir ifade gördüğüydü. *Başarısızlık.*

Ganşuk eğer oradan giderse -eğer kaçarsa- imparatorluğun başarısızlığından değil, kendisinininkinden kaçıyor olacaktı.

Rüzgâr tekrar yön değiştirdi. Artık yaklaşan bir binicinin ritmik patırtılarını ve sürtündüğü bitkilerin hışırtısını taşımaktaydı. Ganşuk başını arkadaki Karakurum'a doğru çevirdi ve gözlerini kısarak binicinin kimliğini tahmin etmeye çalıştı. *Munokhoy değil. Daha kısa. Daha narin.* Nefesi kesilince kendini bir budala gibi hissetti. *Bir kadın mı?*

Ganşuk ağzının gerisinde beliren acı tat karşısında yüzünü ekşitti; gelen binicinin Lian olabilme ihtimalinden duyduğu heyecana midesi böyle tepki veriyordu. *Burada ne arıyor?* diye aklından geçirdi. *Yanına kimseyi almadan kentten çıkmayı nasıl becermiş?* At ile binicisi acele etmeksizin yaklaşarak ortada bir ivedilik bulunmadığını gösteriyor, bu da gelenin Lian olması ihtimalini hem daha gerçek hem de daha tuhaf kılıyordu.

Atlı silüet alçak bir tepenin arkasında gözden kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında kimliğine dair hiçbir şüphe kalmadı. Lian tebessümünü gizlemek için başını eğdiyse de bunu ancak Ganşuk beyaz dişlerinin parıltısını gördükten sonra yapabildi.

Omuzları seğiren delikanlı hem sonsuz bozkırın dürüstlüğüyle ve şerefiyle yüzleşmek, hem de dudaklarına yayılan sırıtışı saklamak maksadıyla başını çevirdi. Lian atını onunkinin yanına getirene kadar Ganşuk yüzünü kontrol altına almış, sevincini başkalarının yanındayken her daim korumaya çalıştığı sert ifadenin altına gömmüştü.

Rüzgârın kesilmesiyle birlikte otlar düzelerek tam boylarına ulaştı. Biniciler bir dakika boyunca sessiz sedasız bekleyerek yeşil düzlüğün durgunlaşmasını seyretti. Sonunda suskunluğu bozan Lian oldu.

“Senin dünyan,” dedi kadın.

“Evet.” Ganşuk kafa salladı. “Daha yalın. Daha güvenli.”

“Senin için öyle olabilir,” dedi Lian. “Ben de kendimi güvende hissedebileceğimi sanıyordum, ama tüm bu boşluk beni korkutuyor. Etrafta ne olduğunu bilmiyorum.”

“Doğru, ama burada kurallar çok daha basit. Ne yapacağını bilmek daha kolay.”

Lian gülümsedi. “Sarayın kuralları da basit Ganşuk. Üstelik onları öğrenmek konusundaki

yeteneğini ispatladın. Tek sorun sana... yabancı gelmeleri. Hâlâ. Bu bir huzur meselesi. Karşındaki çayırılık araziye bakarken ne görüyorsun? Özgürlük mü?”

“Şahin göklerde süzülür,” dedi Gaşuk, dudaklarını büzerek. “Tavşansa nasıl saklanacağını bilir.”

“Yani burası sana göre özgürlük ama bana göre değil, öyle mi?” dedi Lian. “Peki o niye? Kadın olduğum için mi? Yoksa Çinliyim diye mi?”

“Bu gerçekler Karakurum’un duvarları dahilinde daha mı küçük?”

“Hayır,” dedi kadın, “fakat orada daha az rüzgâr var.” Otlar yeniden eğilirken kendini sabitledi. “Az öncesine kadar bir oku hedeflemekte kendime güvenirdim ama şimdi... rüzgâr oyun oynuyor. Çayırılık arazilerde yaşayan insanlar hedefi nasıl tutturuyorlar?” Rüzgâr kadınla alay edencesine bir anda hızlandı ve saçlarını yüzüne doğru savurdu. Genç kadın sağ eliyle dizginleri tutarken sol eliyle de siyah buklelerini kenara çekti. Bunu yaparken dudaklarının arasındaki ıslak bir teli oradan aldığı delikanlının dikkatinden kaçmadı. “Sen o sırrı biliyorsun, değil mi?”

Gaşuk başıyla onayladı. Lian’a dair beğendiği her şeyin -güzelliği, zekâsı, saray âdetleri hakkındaki bilgisi- içinde onu en çok şaşırtan şey aynı anda iki farklı konuda konuşabilme yeteneğiydi. Acaba Efendi Cucay kadının bu özelliğinin farkında mıydı? Yoksa onu sadece hoyrat bir bozkır barbarına uygun bir eğitmen olarak mı görüyordu?

Gaşuk akıllıca bir karşılık düşünmeye çalıştı; fakat cesurca ya da bilgece bir şey bulamayınca temkinli bir yaklaşımda ve basit bir soruda karar kıldı. “Rüzgârın içinden ve arasından ok atmanın sırrına daha sonra döneriz,” dedi. “Şimdilik bana niçin şehirden yalnız başına ayrılmak gibi bir riske girdiğini söyle.”

“Yalnız değilim ki.” Kadın gözlerini örten saçları bir kez daha çekip delikanlıdan gelecek tepkiyi bekledi.

Eylerinde dönüp Karakurum’dan tarafa bakan Gaşuk ikinci bir atlıyı tepenin arkasında kaybolmadan hemen önce gördü. Adamın başındaki kasketi tanımakta zorlanmadı. *Efendi Cucay.*

“Beni kendisiyle beraber ata binmeye davet etti.” Lian saçlarını sabit tutmaya çalışmaktan vazgeçip ellerini eyerinin kaşında birleştirdi. Gaşuk önce kadının özgürce uçuşan saçlarını, sonra da salınan otları inceledi. *İşin sırrı ok ile hedef arasındaki rüzgârın akışını gözleyerek farklı esintilerin rekabetini ölçmek ve en sonunda hedefinin saçlarına bakmaktır. Ok o saçların savrulduğu yönün bir kedi bıyığı kadar aksine atılmalıdır.*

Cucay’ın onunla bir görüşme ayarlamak istemesi, Lian’ın Karakurum’dan yalnız başına ayrılmasından çok daha inandırıcıydı ve Gaşuk bunu üzümlere kabul etti. Genç kadın tarafından aranmak ne kadar hoşuna gitse de Lian’ın böyle bir şeyi efendisinin ricası üzerine yapacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Gaşuk son konuştukları -ve her şeyin değiştiği- gündün beri Kağan’ın danışmanını ziyaret etmediği gibi öyle bir hevese de kapılmamıştı. Aslında Ögeday’ın o geceki davranışını Cucay’a bildirmesi ve taht salonundaki yarım kalmış konuşmaları hakkında onunla yüzleşmesi gerekirdi (henüz açmayı başaramadığı lakeli kutu meselesi de cabasıydı). Fakat öyle bir şeyi göze alamamıştı. O ne yapacağına karar verene dek saklanan bir tavşan gibi Efendi Cucay’dan kaçınmak çok daha basitti.

Tabii bu aynı zamanda Lian’dan da kaçınmayı gerektiriyordu ve işin o kısmı daha zor olmuştu.

Yine de... Atını kazara gibi görünen bir hareketle dürterek kadının bineğine sokulmasını sağladı. Aralarındaki yakınlık kadar açık arazinin sunduğu mahremiyetten de -Kağan’ın sarayı dahilinde gerçek bir mahremiyet bulmak imkânsızdı- istifade edip uzandı ve elini kadının eyere tutunan ellerinin

üstüne koydu.

Lian başını önüne eğmesine rağmen ellerini çekmedi. Rüzgârda savrulan saçları yüz ifadesini okumayı imkânsız hâle getirmekteydi; tavşanın saklanırken kullanabileceği bir yol daha. Sonra tam Cucay'ın kasketi yükselerek görüş alanına girdiği sırada genç kadın sol elinin serçe parmağını kaldırıp Ganşuk'un başparmağına doladı. Delikanlı tepki vermeden önce de elini onunkinden çekip kurtardı ve dizginlerini kavradı. Gürültülü bir soluk veren atı yana doğru birkaç adım çekilerek Lian'ı erişim mesafesinin dışına taşıdı. Yalnızca birkaç *aid* öteye.

“Genç Ganşuk!” dedi seslendi Cucay, atı tepeyi aştığı sırada. “Lian bir süre evvel seni atına binip saraydan ayrılırken gördüğünü söylemişti. Seni bulduğumuza çok memnunum.” Adamın yüzü yediği rüzgârdan ve harcadığı çabadan dolayı kızarmıştı. Sesiye son birkaç gündür yaşananları hiç dert etmezmiş gibi canlı ve neşeliydi. Sanki savunmasız bir kadının işkenceden geçirilip öldürülmesini seyreden o değildi.

“Efendi Cucay,” diye karşılık verdi Ganşuk. “Sahiden de günlerimizi geçirdiğimiz yerden bu kadar uzakta görüşmemiz büyük bir sürpriz.” Delikanlı da aynı neşeyle, hatta şakacı bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. Fakat Cucay'ın gözlerindeki donuk bakış ona başarılı olamadığını söyledi.

Cucay atını Ganşuk ile Lian'ın önünde durdurup manzaralarını kapattı ve gözünü ikisinin de üstünde tuttuğundan emin oldu. “Seni şehirde bulabilseydim bu sohbeti orada da ederdik.”

“Yapmam gereken bazı işlerim—” diye başladı Ganşuk.

“Önemi yok,” diye sözünü kesti Cucay. “Ben asıl *yapmadığın* şeylerden endişe duyuyorum.”

Ganşuk'un yüzü kızardı. *Cucay'in tek derdi bu mu?* “Sarayda pişmiş kelle gibi sırtıtmayı ve caka satmayı öğrenmekten mi bahsediyorsunuz? Hangi amaçla? Nasılsa Ögeday etrafındaki her şeye ve herkese karşı kör.”

Cucay'ın yüzü ifadesiz, gözleri hâlâ donuktu; yine de kafa salladı. “Açık sözlüsün Ganşuk. Lian'ın da bana birden fazla kez belirttiği gibi bu senin en iyi ve en tehlikeli özelliklerinden biri. Sana dilini bir ok gibi atmaktansa bir yılan gibi kıvrırmayı öğretebileceğini ummuştum. Kıvrak bir dil Kağan'ın kulağına daha kolay ulaşır. Fakat o beceri hâlâ yeteneklerinin ötesinde ve henüz Kağan'ın kulak memelerinin üstüne kadar yükselip de tatlı sözlerle... *içine işleyemedin*, değil mi?”

Ganşuk başını çevirip Lian'a bir göz attı. Atının sağrısına bakmakta olan genç kadın yapılan benzetmeden utanmamışsa da karşılık vererek ona itibar göstermiyordu.

“Suç eğitmeninde mi?” dedi Cucay, delikanlının attığı bakışı fark ederek. “Sana sarayın âdetlerini öğretmiyor mu?”

“Yeterince iyi öğretiyor,” diye homurdandı Ganşuk.

“Peki o iyi bir öğrenci değil mi?” diye bu sefer de Lian'a sordu başdanışman.

“Yeterince iyi bir öğrenci,” cevabını verdi Lian.

Cucay delikanlıya göz gezdirdi. “Öyleyse seni eğitiminden alıkoyan ne?”

İkisi de cevap vermezken Ganşuk bu sefer kadına göz atmaya cesaret edemedi. Kalbi hızla çarpan delikanlı ellerini pantolonuna sildi. *Acaba Lian da aynı şeyi mi düşünüyor?* diye aklından geçirdi.

“Anlıyorum,” dedi Cucay, geriye yaslanıp yanağındaki uzun sakallardan birkaçını çekiştirerek. “Belki de amaçlarınıza yeniden odaklanmanız gerekiyordur.İkinizin de.”

Ganşuk nefesini bir düzene soktu. Efendi Cucay'ın sözleri -ve tabii o sözlerin altında yatan imâ-içine dokunsa bile taht salonunda tanık olduğu sahneyi kolay kolay unutamazdı.

“Efendi Cucay—” diye başladı Lian, fakat Ganşuk onun sözünü kesti.

“Neymiş o amaçlar?” diye bilmek istedi delikanlı. “Sizinkiler mi? İmparatorluğunkiler mi?”

Ögeday'ınkiler mi? Çağatay Han beni buraya Kağan'a yardımım dokunsun diye gönderdi ve görevimin onu içmekten vazgeçirmek kadar basit olduğunu sanıyordum. Ama şimdi kafam karışık. Artık Kağan'ın ihtiyaç duyduğu yardımın içmesini engellemekten çok daha büyük olup olmadığını merak ediyorum..." Delikanlı konuşmayı burada kesti. Daha şimdiden çok fazla şey söylediğinden korktuğu için sözlerinin devamını getiremedi. *Ok gibi bir dil...*

Efendi Cucay'ın yanağında seğiren bir kas ağzının kenarını gülümsercesine kaldırdı. Tabii adam öfke dolu bir kükreyişi bastırmaya çalışıyor da olabilirdi. Ganşuk hangisinin doğru olduğundan emin değilse bile yapabileceği en iyi şeyin yaralı bir yırtıcıyla karşı karşıya gelmiş gibi korkusunu göstermemek, rakibi bir sonraki hamleyi yapana kadar geri adım atmamak olduğunu biliyordu.

Efendi Cucay küçük eyerinde neredeyse söner gibi gözüktü. "Açık söz diye işte buna derler." Adam iç geçirerek bakışlarını çayırılık arazide gezdirdi. "Saraydaki *görgülüler* buna 'köylü gözü' derler ve gelişinden korkarcasına ondan fısıldayarak bahsederler. Atlıların o hasret dolu bakışı takip ederek ovalara, durmaksızın göç eden sürüleri kovalamaya, hatta... unutulmuşluğa dönecekleri o korkunç günü anmaya çekinirler." Danışmanın dudakları ince bir tebessümle kırıştı. "Yine de senin gibi daha çok adamımız olsaydı saray daha hızlı gelişirdi genç Ganşuk. Özellikle de şu an Ögeday'ı çevreleyen iki yüzlü yaratıklara kıyasla."

Bu sözler Ganşuk'u hazırlıksız yakaladı. Danışmanın samimiyeti Lian için de sürpriz olmuştu.

"Seninle açık konuşmalıyım Ganşuk. Zaten o yüzden buraya kadar seni takip ettim." Efendi Cucay'ın sesi yorgun çıkıyordu. "Kağan'ın içkiye düşkünlüğünü azaltsan bile sonuçta *hiçbir şey* başarmayabiliriz."

"Ben..." Ganşuk danışmanın küçük ve koyu renkli gözlerine baktığında orada çelişkili duygularla karşılaştı: umut ve teslimiyet, heyecan ve bezginlik. *Çoğul konuştu*. Cucay onun kararsızlığını *anlıyordu*. Ganşuk, Ögeday'ın öfke patlamasına, dünya görüşünün ve *köylü gözünün* başkaları tarafından da paylaşılması için attığı çaresiz yardım çılgınlığına tanıklık etmişti. Bu bilgiyi Cucay'la paylaşmamasına rağmen bunun danışman için yeni bir haber olmadığı belliydi.

Ganşuk şaşkın vaziyetteydi. *Hiçbir şey başaramazsak neyi kurtarmış oluruz ki?* Yoksa onlar oraya gelmeden önce delikanlının da aklından geçirdiği şeyi mi imâ ediyordu? Bunun düşüncesi bile ihanet gibi geliyordu, sadece Kağan'a değil, tüm Moğol İmparatorluğu'na karşı. Ganşuk hemen o anda yaptıklarını geri alabilmeyi, zihnini silip temizlemeyi ve Karakurum'a geldiği o ilk günkü saflığına dönmeyi çok isterdi.

Ögeday Han imparatorluğu yönetmeye layık mıydı?

"Kağan büyüktür," diye mırıldandı, kelimelerin ifade ettiği anlamdan coşku duymaya çalışarak. Fakat kendini yetersiz hissediyor, sanki Cucay'ın yüzünde gördüğü -bir ayna misali yansıyan- gerçekler yüzünden akli ve ruhu çatlamış gibi geliyordu.

Cucay'ın gözü hâlâ üzerindeydi. "İmparatorluğun da büyük olması gerekir Ganşuk. Sadece Kağan'ın değil. Maskenin altında yatan yalanları gördün, değil mi? Sadece Kağan'dan değil, onun etrafındaki her şeyden -ve herkesten- bahsediyorum. Ona yardım etmek bizim görevimiz, imparatorluğa yardım etmek bizim görevimiz. *Senin* görevin."

"Neden ben?" diye sordu Ganşuk.

Cucay güldü. "Neden olmasın?"

"Ama bu... çok büyük..."

"Elbette öyle," deyip geçti Cucay. "Hiç kimse imparatorluğun gidişatını tek başına değiştiremez, ama bu imparatorluğu tek bir adam kurdu." Kolunun bir hareketiyle açık bozkırı gösterdi. "Timuçin

[46] kabileleri bir araya getirmeden önce burası sadece bir çayırdı. Ögeday imparatorluğu devralmadan evvel Karakurum nehrin etrafında kümelenmiş birkaç çadırdan ibaretti. Bir de şimdi bak. Tüm değişimler *tek bir insan* istedi diye yaşanır. Ögeday bu gerçeği unuttu; onun başına üşüşenlerin ve it gibi peşinden koşanların çoğu dünyanın değişmesini istemiyor, aksini iddia etseler bile.

“Sen özel biri değilsin Ganşuk,” diye sözlerini sürdürdü danışman. “İmparatorluğun sınırlarındaki maceralarında kazandığın tüm şöhrete rağmen Karakurum’a geldiğin zaman bozkırdan çıkmış, akıllı bir karış havadaki bir savaşçıdan fazlası değildin. Hele sarayda bir *hiçtin* ve hâlâ da öyle olabilirsin. Ama...” Cucay durup omuz silkti.

“Ama ne? Bu konuşmanın bana ilham vermesi mi gerekiyor?” diye sordu Ganşuk.

“Tuluy’un ölüm yıldönümü yaklaşıyor.” Cucay delikanlının sorusuna aldırış etmeyip Karakurum’dan tarafı işaret etti. “Kağan’ı yılın hep bu zamanında üstüne çöken depresyondan çıkarmak için büyük bir festival planlanıyor. Kervanlar her gün imparatorluğun dört bir köşesinden hediyeler getiriyor. Oyunlar tertiplenecek: güreş, binicilik, atıcılık, dövüş. Ozanlar, akrobatlar, dansçılar, şairler; yani her türlü eğlence olacak. Festival her sene büyüyor ama, Ögeday kendini içkide boğdukça ona giderek daha az katılıyor.”

Tuluy. Hem Ögeday’ın hem de Çağatay’ın küçük kardeşi. Çağatay küçük kardeşinin ölümünden biraz bahsetmişti. Ganşuk ayrıntıları hatırlamaya çalıştı: Ögeday, Kuzey Çin’e düzenlenen bir sefer sırasında hasta olmuştu, öfkeli ruhlardan kaynaklanan bir hastalık. .. Ölüler kendilerinden alınanlar karşılığında kan talep etmişti.

Ganşuk ürperdi. “Soruma cevap vermediniz,” dedi, hayaletlerle ilgili düşüncelerini bir kenara iterek.

“Vermeme gerek olmadığını düşündüm,” dedi Cucay tatsız bir tebessümle. “Saray protokolleri ve âdetleri hakkında sana öğrettiklerimizin amacı gözünü açmaktı. Açtık da, değil mi? Dur ben sana bir soru sorayım: Kurtarılmaya değer nedir?”

Ganşuk güneşin dik bakışlarının altında olmasına rağmen üşüdüğünü hissederek kollarını ovuşturdu. *Bir kurban*, diye aklından geçirdi. *İmparatorluğu kurtarmak* için.

“Senin ilhama ihtiyacın yok Ganşuk,” dedi Cucay. “Sadece *izne* ihtiyacın var ve o da benden yahut Kağan’dan değil.”

23. BÖLÜM

PLANLARDA BİR DEĞİŞİKLİK

Birkaç gün boyunca bitmek bilmez gibi gözükken aralıklı bataklıklardan ve dağınık ormanlardan geçerek doğuya doğru yolculuk ettiler. Yasper'ın Moğol kırmızını -Cnân'ın uzak duracak kadar iyi tanıdığı bir içkiyi- keşfine rağmen Taran'ın eksikliğinden doğan kasvetli hava geçmeyi reddediyordu. Ateş yaktıkları geceler bunaltıcı ölçüde karanlıktı ve etraflarında kendilerinden daha büyük, daha üstün olan şeylerin olduğunu bilmek -uğuldayan rüzgâr, puslu soğuk, keskin yıldızlar- vahşi doğayı çok sevmesine rağmen Cnân'a bile huzur getirmiyordu.

Akşam sessizliğinin bozulduğu zamanlarda bunun sebebi çoğunlukla bir zamanlar kulağına çalınmış veya belki de şapkasız mantarlarının etkisiyle kafasından uydurduğu Moğol efsaneleri hakkında uzun uzadıya, abuk sabuk konuşan Istvan'dı. Adamın tutarlı demeye bin şahit isteyen öyküleri sonu gelmez bir at deniziyle ve Hanlara güç aktaran uzun, korkunç bir sancakla ilgiliydi. Biraderler ona fazla aldırış etmedi; çoğu arkasını dönüp yatmakla ve Macar'ı duymazdan gelmeye çalışmakla yetindi. Taran'ın ölümünün yol açtığı ızdırap hâlâ tazeiken hiçbirinin onunla konuşması yoktu.

Cnân hayatı boyunca hiç bu kadar yalnız ve yalnızlığından bu denli habersiz birini tanımamıştı.

Roger'ın Istvan'a karşı duyduğu öfke yola devam etmelerinin ardından ne azalmış ne de bocalamıştı. Hatta Cnân'ın görebildiği kadarıyla diğerlerinin gözlerine de aksetmişti, ama hiçbiri onun kadar hınçla dolu değildi. Genç kadın daha sonra Feronantus ile Roger'ın meseleyi kendi aralarında tartıştıklarına kulak misafiri olmuştu. Istvan'ın deliliğinin ve kana susamışlığının başlarına açtığı dert düşünüldüğünde Cnân bile Normandiyalı'nın bakış açısına sempati duyuyordu.

“Ona ihtiyacımız var,” demişti Feronantus, ılımlı bir katilikle. “Evet, Istvan hem deli hem de tehlikeli. Ama aynı zamanda da iyi bir binici ve Raedwulf'tan sonra aramızdaki en iyi okçu. Dahası o bir Mohi gazisi. Çok az kimse Moğolların nasıl savaştıklarını ondan daha iyi bilir.”

“Kendini onun öğretmenine borçlu hissettiğin için böyle konuşmadığından emin misin?” diye huysuzca karşılık vermişti Roger. “Gençken potansiyeli olabilirdi, ama artık başıbozğun teki ve *bizden* biri değil.”

İkili daha sonra genellikle Frenklerin dilinde konuşur oldu. Cnân o lisana pek hâkim değilse de ilk duyduklarını unutmadı. Istvan asla Tarikat'a üye olmamasına rağmen bir üye veya en azından tanıdıkları biri, Feronantus için önem taşıyan bir adam tarafından yetiştirilmişti. Biraderlerin liderinin argümanları biraz fazla bağışlayıcı gibi gözükse de kulağa mantıklı geliyordu, ama Roger'ın sözleri huzurunu kaçıırıyordu. Genç kadın Istvan'ı canlı tutan şeyin bilgelik mi yoksa duygusallık mı olduğunu merak ediyordu.

İzledikleri yolun onları nereye götürdüğü konusuna birkaç gün boyunca değinilmedi; tâ ki Feronantus ağzını açıp Illarion'a hitaben konuşuncaya dek.

“Bizi Kiev'den geçirmen lazım,” dedi yaşlı adam.

“Sen aklını mı kaçırdın?” dedi Roger oturduğu yerden. Normandiyalı o esnada bir bileğitaşıyla

baltalarından birini bilemekteydi. Konuşmaya başlamasıyla birlikte taştan çıkan ritmik sürtünme sesi aniden kesiliverdi. “Maharetimizi küçümsemiş gibi olmayayım ama sadece birkaç gün önceki muharebeden tek bir kayıpla kurtulmamızı sağlayan şey beceri kadar talihti de.” Cümlesinin sonunda Istvan’a sert bir bakış attı.

“Yerine getirmemiz gereken bir vazifemiz var,” diye soğukkanlılıkla belirtti Percival. Lâkin sözleri inandırıcılıktan yoksundu. Taran ile atının kaybı Frenk’e çok ağır gelmiş ve onu Cnân’ın göreceğini hiç düşünmediği bir kararsızlığa itmişti. Bu duruma tanıklık etmek rahatsız ediciydi, ama aynı zamanda da Cnân -ve tabii ki Raphael- dışında ormanda yalnız olduğu o gün ağzından çıkan sesleri hatırlatıyordu.

Percival kendisinden tarafa baktığında Cnân gözlerini onunkilerle buluşturamadı.

“Tespit edildik,” dedi Feronantus. Percival’in beyanını göz ardı etmediği, ama aynı zamanda ona arka da çıkmadığı Cnân’ın dikkatinden kaçmadı. “Üstelik de yeniyetme bir Moğol izcisi tarafından değil, tabii o bile alarm vermek için yeterli olurdu. Hayatım boyunca bilge bir kişiyi görür görmez tanıyacak kadar çok eli kanlı savaşçıyla karşılaşmışlığım var. Haberimiz asıl gürüha kadar yayılacak ve bizi izleyecekler. O nedenle doğuya giderken bize düşmanımızı telaşlandırmayacak bir bahane gerek.”

Feronantus yorgun gözlerini Percival’e çevirdi ve bir an için sözlerini sürdürmeyecekmiş gibi gözüktü. “Percival bana o şehirde oynamamız gereken bir rolden bahsetti. Her ne kadar bu vazifeyi tam olarak açıklayamasam da” -kısaca göz attığı Raphael hafifçe kafa salladı, sonra da konuşması için ona meydan okurcasına bakışlarını Cnân’a dikti- “Kiev’e uğramamızın hizmet edebileceği bir amaç daha var; biz vahşi doğadayken dünyada neler olup bittiğini orada öğrenebiliriz.”

“Neymiş o vazife?” diye Percival’e sordu Roger.

Şövalye başını iki yana salladı. “Bilmiyorum,” dedi usulca, “ama aradığım şeyin ne olduğuna dair bana bir işaret gösterildi.”

“O şey Kiev’de miymiş?” diye üsteledi Roger.

Percival adama gülümsedi ve Cnân’ın soluğu kesildi. *Normandiyalı nasıl olur da onun yüzünden yayılan ışığı görmez?*

“Ben hâlâ bunun bir hata olduğu fikrindeyim,” diye mırıldandı Roger, içine düştüğü hüsrana ve öfkeden çıkamayarak. “Eğer tespit edildiysek onlarla aramıza mümkün olduğu kadar çok mesafe koymamız işimize gelir. Oysa ki orası bir cesedin üstüne üşüşmüş sinekler gibi Moğollarla ve onların yandaşlarıyla kaynıyor.”

“O dediğin burası ile Han’ın imparatorluğunun kalbi arasındaki hiçbir yerde değişmeyecek,” diye aksanlı Latincesiyle karşılık verdi Eleâzar. Yolculukları başladığından beri çok az laf etmişti ve Cnân adamın usulca konuşma biçimine henüz alışamamıştı. İspanyol’un bu özelliği diğer her şeyiyle öylesine zıttı ki. “Ben Feronantus ile Percival’dan yanayım. Kiev’i ziyaret eden on bir kişi, sebepsiz yere doğuya at süren on bir kişiden daha az garip gözükecektir; ziyaretimizin bir anlamı olmadığını tahmin etseler de etmeseler de. Bizi yakından izlerlerse -ki muhtemelen izleyeceklerdir- amacımız ne olursa olsun yavaşlatılacağız. Yersiz kuşkuları üzerimizden atmaya çalışmak zorundayız.”

“Sizi oraya götürebilirim, ama neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum,” dedi Illarion alçak ve mahzun bir sesle. “Prens Alexander’ın şehrinin başına gelenleri sadece söylentilerden duydum. Eğer duyduklarım doğruysa kent hayaletlerle dolu bir harabeden ibaret olabilir.” Ansızın yüzü gülen Slav gerçek bir tebessüm etti, sonra da başının Feronantus’a doğru salladı. “Yine de peşimizdekileri atlatmak için daha iyi bir yer düşünemiyorum.”

Ertesi sabah rotalarını değiştirdiler. Çatışmada elde ettikleri dinlenmiş atlar yolculuğu biraz daha kolay hâle getirirse de ısı ve nem çektikleri ilenin azalmasını engelliyordu. Gnbeğn şehre biraz daha yaklařtıķķa güneydeki dolambaçlı yatağından Rus halkının deyimiyle *Axemos'a* -yani Işıksız Deniz'e [47]- doğru akan koca Dinyeper'in pek çok kolunu ve deresini geride bıraktılar.

Sıcaklık gündüzleri dayanılmaz oluyordu ve sadece bazı gecelerde geri adım atıyordu. Cnn şövalyelerin üzerlerinde taşıdıkları ve yol aldıkça hem enerjilerini hem de sabırlarını tüketen zırhlardan birini giymediği için pek çok kez minnet duydu. Onları seyrederken kendi fırınları içinde yolculuk eden, efsanevi cadı kazanındaki kurbağa misali farkında bile olmaksızın yavaş yavaş pişen adamlar aklına geliyordu.

Kimi zaman insafa gelen gökler yağmur bulutlarıyla karararak üzerlerine biraz rahmet yağdırıyordu. Ardından zırhlardan sahiden de buhar çıkıyordu, atlardan da yle... Böylece biniciler arkalarında seyrek bir pus bırakarak ilerliyorlardı. Suyun getirdiği ferahlama hoş karşılanmasına rağmen sonrasında da çeliğin paslanma ve dşeklerin sıırılsıklam olma eğilimiyle cebelleşmeleri gerekiyordu. Tüm çabalarına rağmen zırhları ağır ağır kararıyordu ve Feronantus'un baldır levhaları ile zincir zırhı bile pas lekeleriyle kaplanmıştı.

Çiftlikler, köyler ve sonunda kasabalar giderek arttı. Lâkin bunların büyük bir kısmı yakılmıştı ve çoğu terk edilmiş durumdaydı. Daha büyük kasabalarda bile insanların bulunmaması bölgeye hayaletimsi bir hava katıyordu. Sanki oraya değer veren herkes çekip gitmiş, evlerini yalnızca o ısısız topraklardan geçecek kadar ahmak olanların seyrine bırakmıştı.

Zamanla insanlara, Finn'in bulmuş olduğu keçi yollarında ve av patikalarında ilerleyen yurtsuzlara rastlamaya başladılar. Savaşın evsiz bıraktığı bu küçük ailelerden bazıları sırtlarındaki birkaç paavradan fazlasına sahip değilken diğerleri bir-iki hayvana, eşya bohalarına ve gördükleri sebebiyle donuk bakan hüzünlü gözlere sahipti. Çoğu, zırhlı binicileri görür görmez kaçıyor, alışkanlık hâline gelmiş bir çaresizlikle hayvanlarını bile bırakıp gidiyordu.

Orada burada medeniyetin izleri arttıkça vahşetinkiler de artıyordu. Moğolların kalaslarla ezdikleri yüzlerce kurban yere kazılmış sığ hendeklerde yatıyordu. Kalaslar inşaatlarda kullanılmak yahut yakılmak amacıyla çoktan toplanmış, açıkta kalan cesetlerse solucanlar tarafından kemirilmiş ve güneşin altında kuruyup gitmişti. Çeneleri ve oyuk gözleri bitmek bilmeyen çığlıklar içerisinde kasılıp kalmıştı. Hatta bir ara fatihlerin gücünü simgelemesi için bir *kurgarim* -eskilerden kalma bir gm hyğnn- üstüne dikkatle yığılmış dudak uuklatan bir kafatası piramidinin önünden geçtiler.

Rus'un efendisi Hanlardı ve Kalkan-Biraderleri dosdoğru onun en büyük kentine gidiyordu. Yine de Illarion içine doğan tüm kötü hislere rağmen orada bir şansları olduğunu düşünür gibiydi. Cnn onu ilk bulduklarında adamın ölümden geri gelmiş bir hayalet taklidi yaparak bir grup Moğol'u korkutup kaçırmasını hatırlamadan edemiyordu.

Rutenyalının üzerinde amansız bir azim, çenesini sıkışında bir sertlik vardı. Cnn bu ifadeyi evlerine dönerken gittikleri yerin ev denecek bir yanının kalmadığını bilen, fakat başka bir çaresi olmayan pek çok savaşçının yüzünde görmüştü. Belki de Moğolların fethedilenlerden aldıkları bedeli Istvan hariç tüm grupta en iyi Illarion anlıyordu.

Rutenyalının başının bir yanında bulunan çıplak kısım, hendeklerdeki ezilmiş cesetlerin daimi sıırışlarından pek de farklı olmayan sessiz bir fanilik simgesiydi. Cnn en azından onlara kılavuzluk eden adamın yolu iyi bildiği gerçeğiyle huzur bulmaya çalışıyordu.

İyi de neydi o yol? Feronantus, Percival'den öğrendiklerinin daha fazlasını onlarla paylaşmayı reddetmişti ve Biraderler -ilk münakaşanın ardından- liderlerinin kararını sessiz sedasız

kabullenseler de Cnân aynı geleneklere bağlı değildi. Korulukta şahit olduklarını gruptaki hiç kimseye anlatmadığı gibi Percival'in gördüğü *sanrıdan* bahsettiğini de hiç duymamıştı.

Büyük Han'ın topraklarında Moğolların yardım veya nasihat almak için gittikleri şamanlar vardı. Cnân o büyücülerden birden fazlasının başka diyarları ve ilahları gördükleri -ya da öyle iddia ettikleri- tuhaf, animistik ayinler düzenlemelerine tanık olmuştu. Şahsen kendisi insanların yaptıkları -ve de zevk aldıkları- zalimlikleri ve barbarlıkları ilahi rehberlik iddialarına inanmayacak ya da o tür eylemlerden ilham almayacak kadar çok görmüştü. Fakat aynı zamanda kendisinininkinden çok daha büyük bir ruhun varlığına da inanmaktaydı. Bir Bağcı olmanın özünde yatan da buydu ve Cnân korulukta gördüğü olayı bütünüyle hiçe sayamazdı.

Kalkan-Biraderleri Hıristiyanlık kisvesine bürünmekte zorlanmıyorlardı, zira o kisve yüreklerinde barındırdıkları gerçek imandan çok da farklı sayılmazdı. Fakat Cnân inançlarının ne kadar derine indiğini daha yeni anlamaya başlıyordu. Genç kadının aklına baharda tepelerin yamaçlarını kaplayan turuncu zambakları getiriyorlardı. Kökler yeraltında yaşamını sürdürüyor, her yıl kısa bir süreliğine yeni saplar çıkarıp çiçekler açıyorlardı.

Percival'in sanrısı da yakında çiçek açacak bir bitki kökü müydü? Bu onun canından daha çok değer verdiği şeref anlayışından mı doğuyordu? Şövalyenin o şereften ilk bahsedişinde Cnân burun kıvrıp gözlerini devirmişti; fakat o zamandan beri Percival'i ondan aldığı güçle hareket ederken görmüştü, bunlardan bazıları ölümcül bir tehlikenin içine düştüğü anlardı.

Adamın onu Moğolların yolundan çekip alması ve eyerine yan yatırması, atı düştüğünde bile onu koruması Cnân'ın aklından çıkmıyordu. Genç kadın birkaç metre ötedeki şövalyeye gizlice göz attı. Percival düşmanlarından aldıkları bir küheylana biniyordu ve eyerdeki tüm hünerlerine rağmen o hayvan asla kendi yitik *Torinnerre*'si kadar duyarlı, süratli yahut güçlü olmayacaktı.

Percival'i zorlukları aşmaya iten şey onur muydu yoksa keder mi? Cnân ona karşı acıma mı yoksa sempati mi hissetmeliydi? Genç kadın kafasındaki ve yüreğindeki kararsızlığı çözemeyerek başını çevirdi. Bağışlaması olmayan, acımasız Rus topraklarını anlamak pek çok açıdan daha kolaydı.

Cnân, Büyük Han'ın imparatorluğundan geçip batıya ilk geldiğinde çok gerekmedikçe şehirlere yaklaşmamaya özen göstermişti. Moğol Güruhu düzlükleri kasıp kavurarak geçip gittikten sonra geride neyin kaldığını pek çok kez görmüştüğü vardı. Illarion gibi o da gittikleri yerde Rus'un baş tacının mahvolmuş kalıntılarından başka bir şeyle karşılaşmamaya hazırды. Yine de bir yamacı aşarak şehrin güney duvarlarının görüş alanına girdiklerinde karşılarına çıkan manzara karşısında nutku tutuldu.

Bir zamanlar o ovada bir şehrin bulunduğu yönelik tek iz, genel hatları kent istihkâmalarının kalıntılarınca belirlenen bir harabeydi. Molozların ve yıkıntıların arasında yollar -evlerin arasında uzanan, enkaz yığınlarıyla ve binalardan kalma yanık kalaslarla tamamen tıkanmamış caddeler- bulunmasına rağmen tüm o kargaşanın arasından bir zamanlar burada pek çok insanın yaşadığı sonucunu çıkarmak epey güçtü. Yangınlara ve Moğol yağmalarına karşın yıkılmayı reddeden bazı binalar taştan ve tuğladan yapılmış birer anıt misali hâlen ayakta; fakat eski görkemlerinden geriye kalan tek şey ölüm döşeklerinde zırhlarını giymeye ve kılıçlarını son bir kez kaldırmaya çalışan ihtiyar askerler gibi dik durmaya yönelik yürek parçalayıcı bir uğraştı.

Illarion atını durdurdu. "İşte güney girişi," diye mırıldandı, grup arkasında duraklarken. "Ona 'Altın Kapı' derdik ve sabah ışığında göz kamaştırırdı. Ama şimdi..." Sesindeki burukluk ve azap gün gibi ortadaydı.

Cnân gözlerini onun ve Biraderlerin baktıkları yere çevirince Kiev'in efsanevi Altın Kapı'sının

harap durumdaki heybetini gördü. Yüksek kapı kanatları, yaz güneşinin ışığını donuk bir ateş gibi yansıtan kızılımsı taşlardan yapılmıştı. Moğolların gazabı kapı odasını [\[48\]](#) çevreleyen hisara ağır hasar vermişti ve oyulmuş taşların büyük bölümü kuşatma sırasında paralanmıştı. Fakat aradaki mesafeye ve savaşın bıraktığı tüm izlere rağmen Cnân taş ustalarının elinden çıkmış güzelliği seçebiliyordu.

Feronantus orada oyalandıkları uzunca bir süre boyunca Illarion’u yakından izlemesine rağmen dostunun dalgınlığını bozmadı. Cnân fırsattan istifade ederek kenti daha yakından incelerken diğerleri de kendi aralarında konuşmaya başladılar.

“Karımın burada bir ailesi vardı,” dedi Illarion. “Düşünmüştüm ki... Bir şekilde hayatta kaldırlarsa bize yardımlarının dokunabileceğini düşünmüştüm ama...” Cümlesini bitirmedi.

“Şu tepeye bakın,” dedi Percival, sanki eski bir alışkanlıktan dolayı bineğinin boynunu dalgın bir edayla okşayıp sıvazlarken. “Üstündeki kilise hâlâ ayakta duruyor, değil mi?”

Illarion daldığı düşüncelerden sıyrıldı. “Evet, *Sobor Svyatoi Sofii*,” dedi, sonra da ismi onlara tercüme etti. “Aziz Sophia Katedrali.”

Roger ismi duyunca homurdansa da konuyu fazla üstelemedi ve ne diyeceğini görmek için Feronantus’a baktı.

Kalkan-Biraderleri’nin yaşlı lideri atının üstünde bir yargıç edasıyla oturuyor; hiç adım atmak istemediği bir araziden geçen en güvenli rotayı saptama gayretindeki biri gibi duvarları, kuleleri ve kapıları dikkatle inceliyordu.

İncelerken gözleri ihtiyatla ve kaygıyla kısıldı. Tekrar konuşana kadar uzun bir süre geçti. “Kilisenin altında ne var Illarion?”

Rutenyalı cevap vermeden önce ona ve ardından Percival’e bir göz attı. “Bir manastır. *Pechersk Lavra*.”

“Burası senin ülken,” dedi Feronantus, hem Roger’ın hem de Cnân’ın bakışlarına aldırış etmeksizin, “ve şehir yıkık durumda olmasına rağmen o kilise hâlâ yerli yerinde. Taşlarında bir tür gizli güç bulursa gerek.” Tatsız bir tebessüm etti. “Büyük Han’ın ordularının geçişinin ardından teselli arayan hacıları ve tövbekârları kendine çekecek bir güç. Yaşadığın onca şeyin ardından orası tam da senin gibi bir adamın gideceği türden bir yer.”

Illarion başıyla onayladı. “Evet, bu oynayabileceğim bir rol.”

“Raphael’i, Percival’i ve Roger’ı yanına al. Onlar senin refakatçilerin,” dedi Feronantus, planda karar kılarak. “Takipçilerimizin habercilerini tespit eder etmez biz de peşinizden geleceğiz.”

24. BÖLÜM

KÖPRÜDEKİ ARBEDE

Hans'ın yardımcısı onlara rahibin Kalkan-Biraderleri'ni tek başına değil de iki Livonya Şövalyesi'yle beraber ziyarete gittiğini söyledi. Hedefleri nehrin karşısında, Hıristiyanlık ordularının Moğollar tarafından mağlup edildiği savaş meydanlarının ötesinde yer alıyordu ve bu rota savaştan birkaç ay sonra bile yalnız bir rahip için güvenli değildi. At sırtında yolculuk etmeleri sebebiyle kuzeye yönelmeden önce batı yönünde ilerleyip nehrin üstüne inşa edilmiş köprüye ulaşmaları gerekecekti.

Eğer rahibin yolunu kesmek istiyorlarsa bunu adamlar köprüye varmadan önce yapmaları iyi olurdu. Hans gülümseyerek kestirme bir yol bildiğini söyledi.

Oğlan son derece kafa karıştırıcı bir güzergâh izleyerek Kim'i eğreti varoşun büyük bir bölümünü teşkil eden köhnenin de köhnesi yerlerden geçirdi. Derme çatma birer çatı vazifesi görsün diye yıkık duvarların arasına gelişigüzel gerilmiş yelken bezleriyle kendilerini belli eden doğaçlama meyhaneleri geride bıraktılar; pislik ve dışkı birikintilerinin kâh etraflarından dolaştılar, kâh üzerlerinden atladılar; neredeyse üst üste kurulmuş yırtık pırtık çadırların doldurduğu geniş alanları aştılar; döküntü ve hurda yığınlarıyla -çöp toplayıcılarının bile dokunmadıkları çöplerle- dolu olan çamur ve kül kaplı kararmış tarlalardan geçtiler.

Kim, şehirde böyle güzergâhların bulunmasına şaşırmadı; bir yerin tüm *sakinleri* bir yerden diğerine giden en kestirme yolları çabucak öğrenirdi. Byeokrando'dayken kendisi de pek çok benzer rota bilirdi ve onu ettiklerini sanan çok sayıda zorlu tipin bir anda önüne çıktığı durumlar olmuştu. Hans'ın bastığı yerlere basmaya, çöp ve moloz yığınlarının üstünden aşarken onunla aynı yerlere tutunmaya çalışarak oğlanı yakından takip etti.

Çok geçmeden Pius ile iki şövalye çadır ve tente kümelerinin arasından bir görünüp bir kaybolmaya başladı. Refakatçilerin atları Pius'un bindiği katır kadar çarpık bacaklı değildi. Şövalyeler bellerinin altına kadar inen zincir zırhlarının üstüne Kim'in daha evvelden sancakta da görmüş olduğu kızıl haç ve kılıç desenli cüppeler giymişlerdi. Zırhlı eldivenleri sertleştirilmiş deridendi ve kısa birer metal koniden ibaret olan miğferleri haç biçimli burun muhafazalarına sahipti. Adamların bellerinde birer kılıç vardı ve her ikisi de uzun bir mızrak -Kim'in değneğinden daha uzun olan ve tepelerine on-on beş santimlik sivri uçlar takılmış birer sırık- taşımaktaydı.

Kim, yavaşlayan Hans'ı dürtüp ileride varoşun seyreldiği bir alanı işaret etti. Moğol mühendisliğinin tüm özelliklerini taşıyan köprü Han'ın kontrolündeki bir darboğazdı. Kim, onu kullanan tüm yolculardan vergi alındığını öğrenirse hiç şaşırmasdı; Ongun Han çoğu yolcunun karşıdan karşıya geçmek için başka bir yer aramaktansa birkaç kuruş vermeyi yeğleyeceğinin farkındaydı. Bu tür vergilendirme yöntemleri Büyük Han'ın imparatorluğunun önemli bir parçası hâline gelmişti ve para toplanan her yerde güvenliğin de olması kaçınılmazdı; kampı koruyan tembel nöbetçilerden çok daha büyük bir şevkle görev yapan en az bir *arban* dolusu Moğol askeri...

Eğer Kim rahibe yetişmek istiyorsa bunu Pius köprüye ulaşmadan önce başarmalıydı.

Ne yapılması gerektiğini anlayan Hans kafasını salladı ve yolunu buna uygun olarak değiştirdi. Leş kokulu bir bok ve sidik çukurunun üstünden atladıktan sonra yola yakın duran düzensiz bir çam ağacı korusunun etrafından dolaştılar. Yol ağaçların orada hafifçe kıvrıldığı için köprünün görüş alanından kısmen gizlenen bir alan mevcuttu.

Yapılacak diyalog iyi sonuçlanmazsa böyle bir yer işe yarayabilirdi.

Hans geride kalarak ağaçların arasında gizlenirken Kim yaklaşan binicilerin önüne çıktı ve değneğini yere dayadı. “Pius,” diye seslendi. “Seninle iki kelime konuşmak istiyorum.”

Üç atlı onun bu ani çıkışından irkildi ve Kim sağındaki şövalyenin bineğini kontrol etmekte zorlandığını fark etti. Savaşa uygun olarak yetiştirilmemiş hayvan epey ürkekti.

“Ki... Kim,” dedi Peder Pius. “Henüz işlerimi tamamlamadım.” Rahibin bakışları iki yanındaki şövalyeler arasında gidip geldi.

“Evet Pius. Biliyorum,” dedi Kim. “Görüşmemiz sırasında senden notumu kırmızı güllü adamlara iletmeni istemiştim.” Üçlüye birkaç adım yaklaşıp değneğiyle solundaki şövalyeyi işaret etti. “Şumon kırmızı olmasına rağmen bir gül değil. Daha çok boynunda taşıdığı haça benziyor.”

“Bunlar... şey...” Peder Pius tedirgin bir edayla katırının dizginlerini çekiştirdi. “Bunlar benim refakatçilerim. Tanrı'nın bir elçisi için her yol güvenli değildir.”

“Demek öyle,” dedi Kim. Artık gruba daha da yakındı. Şövalyelerden çok uzak kalırsa adamlar ona hücum edebilirlerdi ve arazi Kim'in mızrak hamlelerinden sakınabileceği kadar geniş olsa da yaya bir adamın at sırtındaki bir adamla dövüşmesi budalalıktı. Oysa ki mesafe azaldıkça at üstünde bulunmanın avantajı da aynı oranda azalır, özellikle de o at savaş için yetiştirilmemişse. “Peki bu adamların yanına gittiğinde onlardan sadece yardım mı istedin, yoksa başka bir mevzuda da konuştunuz mu?”

Kim, aradığı cevabı Peder Pius'un betinin benzinin atmasından aldıysa da değnek tutan elini biraz gevşetmekten başka bir tepki vermedi. *Soldaki adam*, diye aklından geçirdi.

Pius dizginleri şaklattı. “Çekil yolumdan,” dedi küçümseyici bir üslupla ve katırını harekete geçirmeye çalıştı; fakat hayvan yerinden kıpırdayacağına dair bir belirti göstermedi.

Kim'in en yakınındaki şövalye öne eğildi ve mızrağını Kim'e uzatarak rahibin buyruğuna askeri bir mecburiyet getirdi. İleriye doğru geniş bir adım atan Kim aynı anda değneğini yukarıya savurarak mızrağa vurdu ve sivri ucunu öteye itti. Kim'in başının hemen üstünde kalan şövalyenin kolu bir mızrak dövüşü için anormal ve savunmasız bir pozisyondaydı. Kim değneğin ucuyla atlı adamın açıktaki koltukaltına sertçe vurdu.

İrkilen şövalyenin eli bir anda gevşeyerek mızrağı düşürecek gibi oldu. Adam silahını tekrar Kim'e doğrultmaya uğraştı. Değneğini bu sefer de sola doğru savuran Kim şövalyenin koluna sertçe vurdu, sonra da değneğin ucunu sağa doğru döndürerek -sol el ileride ve aşağıda, sağ el geride- şövalyenin başına yandan gelen sağlam bir darbe indirdi.

Bütün bu olay o kadar hızlı gerçekleşti ki Kim'in hareketleri şövalyenin ilk mızrak hamlesine verilen tek bir akıcı tepki gibi gözükte. Şövalye şangırtılar eşliğinde yere düşerken binicisinin emirlerine itaat etmekte hâlâ gönülsüz olan Pius'un katırı şaşırarak irkildi. Diğer şövalye küfredip kendi atının kaburgalarını mahmuzladı ve daha iyi bir konum almaya çalıştı. Adam mızrağını ileri uzatarak Kim'e hücum etti, ama Kim şimdiden binicisiz atı aralarına almaktaydı.

Şövalye hücumunu yolun yanındaki nadasa bırakılmış otlağa doğru sürdürdü. Amacı bineğini güvenle çevirebilmek için Kim'den yeterince uzaklaşmaktı. Üstelik araya belirli bir mesafe

koyabilirse dönüş yolunda biraz hız kazanabilir, atını da etkili bir silah hâline getirebilirdi. Aslında taktiği fena değildi.

Kim yerdeki şövalyenin mızrağını aldı ve dönüp ucuyla Pius'un katırını dürtmeye biraz zaman ayırdı, hayvanı yaralamayıp sadece tepki vermesine yetecek kadar. Şaha kalkan katır Pius'u sırtından attı ve Kim dikkatini geriye kalan şövalyeye yöneltti.

Şövalyenin atı hâlâ ürkekti ve adam hemen hücumla geçmeyince Kim az önce yere düşürdüğü diğer şövalyeye bir göz attı. Adamın bilincinin açık olduğunu görünce de ona yaklaştı ve mızrağın küt ucuyla başına bir tane patlattı. *Yerde kal*

Diğer şövalye bineğinden indi. At fazlasıyla kontrolsüzdü ve Kim'in etrafı yerde yatan bedenlerin yanı sıra diğer hayvanlarla da çevriliydi. Böyle bir hengâmeye hücum etmekten fayda gelmezdi. Yayayken en azından birbirlerine daha denk dövüşebilirlerdi. Adam Kim'e dikkatle yaklaşırken mızrağını tüm vücudunu koruyacak biçimde tutuyordu, küt ucu başının yakınında, sivri tarafı yere çevrili. Duruşu çok da saldırgan olmadığı için Kim kendi mızrağını yaklaşan rakibine doğrultup hareketsiz kaldı ve bir sonraki hamleyi onun yapmasını bekledi.

Şövalye yaklaşırken mızrağının ucunu hafifçe kaldırdı. Sonra bir anda ileri atıldı ve bir saplama yapabilmek için Kim'in silahına vurarak onu önünden çekti. Rakibinden daha hızlı hareket eden Kim attığı bir adımla aradaki mesafeyi kapattı ve sabit kalsaydı kendisine isabet edecek olan sivri ucun yanından geçti. Hemen ardından adamın kafasına hızlı bir darbe indirmek amacıyla kendi mızrağının küt ucunu havada döndürdü. Aniden duran şövalye başını geriye çekti ve bu sayede Kim'in darbesi sadece miğferine geldi. Suratının nerede durduğunu fark ettiği anda gözleri kocaman açıldı ve daha da gerilemeye çalıştı. Fakat Kim mızrağın arka tarafını onun burnuna doğru savurmaya çoktan başlamıştı.

Kıkırdak ezildi, adamın kırılan burnundan kanlar fişkırdı. Kim sol ayağını geriye atarak aralarına biraz mesafe koydu ve mızrağını vücudunun etrafında döndürdükten sonra hasmının silahına vurdu. Şövalyenin mızrağının ucu yere saplandı. Silahını bırakmamaya çalışan adamın suratı bir kan ve sümük karmaşasıydı. Bir yandan da Kim'i korkutabilecekmiş gibi canavarca bir yüz ifadesiyle ona dişlerini göstermekteydi.

Sakin, soğukkanlı, harekete hazır durumdaki Kim onun gözünün içine baktı ve sonra kalçalarını hızla ileri iterek vücudunun tüm enerjisini gövdesinden kollarına, oradan da mızrağın havada çizdiği yaya aktardı. Göğsüne, cüppesindeki kızıl haçın hemen üstüne inen darbe şövalyenin ayaklarını yerden kesti.

Adam eli ayağı birbirine dolaşarak yere yığıldı ve kalkmaya davranmadı. Kim her iki mızrağı da ağaç öbeğinin oraya, hiç kimsenin onları kolayca alıp kullanamayacağı bir noktaya attı ve yerde yatan rahibin yanına gitti.

Pius -başına yediği bariz bir darbeden ziyade girdiği şok ve sinir bozukluğundan ötürü- şuursuz hâldeydi ama hâlâ nefes alıyordu. Kim onu ayıltmaya zaman harcamadı; rahibin kaba tavırları canına yetmişti. Adamın çantasını biraz karıştırınca aradığını buldu. Hatta aradığından da fazlasını.

Ansızın yanında bitiveren Hans onun manşetini çekiştirdi. "Muhafızlar," dedi genç adam, parmağıyla işaret ederek. Güdük midillilerinin üstündeki bir avuç Moğol köprünün oradan yaklaşıyordu. "Gitmemiz gerek."

Kim küçük tomar çiftine göz gezdirdi. İkisi de mühürlü olmamasına rağmen biri eskiden öyleymiş gibi gözüküyordu, kenarında hâlâ mum kalıntıları vardı. Ayrıca her ikisi de aynı harflerle başlıyor gibiydi. Son *Çiçek Şövalyesi Kim Alcheon'dan Feronantus'a...* diye tahmin yürüttü Kim. Hiç mühürlenmemiş olan mektup daha acele yazılmış gibiydi, ama içeriğine dair Kim'in hiçbir fikri

yoktu.

“Vakit kalmadı,” dedi Hans, dövüşçünün dikkatini çekmeye çalışarak.

Kim oğlanı gömleğinden tutup her iki tomarı da eline tutuşturdu. “Kalkan-Biraderleri,” dedi, Hans’ın dikkatini üzerinde toplayarak. *Daha çok güvenebileceğin biri var mı? “Onurlu mudurlar?”*

Onur hakkındaki bir konuşmadan çok, yaklaşan Moğollara ilgi duyan Hans kıpırdanarak adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

Kim onu daha da sıkı tuttu. “Seni korurlar mı?”

Hans durup onun gözünün içine baktı. “Evet,” dedi. “Evet, korurlar.”

“Yürü öyleyse,” dedi Kim, yaklaşan atlılara çabucak bir göz atarak. “Bu mektupları onlara götür. Biri gerçek, diğeri değil. İkisinin de onlar için bir değeri olabilir. Onlar anlar.” *Anlamak zorundalar; vaktim kalmadı.* Hans’ı ağaçlara doğru itti. “Koş Hans. Yol boyunca koş.”

Omzunun üzerinden geriye doğru attığı son bir bakış Hans’ın ihtiyaç duyduğu tek teşvikti. Oğlan tomarları Kim’den kaptığı gibi yerinden fırladı ve varoş labirentinin emniyetine doğru bir tavşan gibi kaçtı.

Kim onun gitmesini seyretti, sonra da uzun bir soluk vererek vücudundaki tüm gerginliğin dışarı akmasına izin verdi. Değneğini almak için eğildi ve tekrar doğrulurken kukuletasını arkaya itti. Yüzüne vuran güneş iyi geldi ve arkasına dönmeden önce Moğol grubunun lideri kendisine bağırana kadar bekledi.

Sinyali duydukları zaman -kara kuyruklu çulluğa has bir *veka veka veka* ötüşü- Andreas ile öğrencileri idmanı bıraktı. Habersiz gelen son misafirden sonra Biraderler dernek evinin etrafındaki ormanda bulunabilecek yabancılara karşı daha duyarlı olmuşlardı. Silahları ellerinde olduğu hâlde yıkık manastırın ön tarafına doğru ilerlediler, saldırgan değilse bile *dostça olmadığı* hemen anlaşılan bir tavırla.

Ağaç sırasından çıkan kukuletalı bir karartı daha küçük bir silüete kılavuzluk ediyordu. Adı Eilif olan nöbetçi sarı saçlı bir orman hayaletiydi. Tutsağıysa cılız, fakat kıvrak ve enerjik bir delikanlıydı; bu oğlan, sürülmemiş bir tarlada biten yabancı otlar misali kent harabelerinden âdeta fişkırان o tipik bacaksızlardan birine benzemiyordu. “Feronantus’a mektup getirdiğini söyledi,” dedi Eilif, Kalkan-Biraderleri grubu etraflarında toplanırken.

“Öyle mi?” diyen Andreas oğlanı alıcı gözle süzdü. Delikanlının Latineden biraz anlar gibi gözükmesi dikkatinden kaçmamıştı; oğlan bıkkın ve umursamaz bir izlenim vermeye çalışsa da gözleri onları çok iyi izliyor, ağızlarından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu. “Yalnız mıydı?” diye sordu Eilif’e.

“Nehirden beri takip ediyorum.”

Andreas kafa salladı. Bunu bir azat olarak kabul eden Eilif bir kez daha ağaçların arasına girip gözden kayboldu ve demek evinin gözcüsü olarak vazifesinin başına döndü.

“Evlat,” dedi Andreas, gencin dikkatini çekerek. “Getirdiğin şu mektup neymiş?”

“Kırmızı Gül’ün liderine,” dedi oğlan bölük pörçük. Sonra da yıkık manastırın üstünde dalgalanan sancağı işaret etti.

“Liderleri benim,” dedi Andreas. “Bana verebilirsin.”

Oğlan yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. “Feronantus,” diyerek talebinden vazgeçmedi.

Gencin ısrarı karşısında merakı kabaran Andreas yere çömeldi ve onun suratına yakından baktı. Oğlan Feronantus’un burada bulunmadığından habersizse de aradığı kişinin Andreas olmadığını

bilecek kadar Kalkan-Biraderleri'ni tanıyordu. "Seni kim gönderdi?" diye sordu, oğlanın kiminle konuşmuş olduğunu merak ederek. *Haakon mu?* Moğol kampı kayıp biraderlerinin akıbetine yönelik olarak yaptıkları soruşturmaları geri çevirmeyi sürdürüyordu. Genç dövüşçü Kırmızı Perde'den geçeli iki haftadan çok olmuştu ve hiç kimse neler yaşandığını keşfedebilmiş değildi. Kalkan-Biraderleri'nin ruh hâli giderek bozuluyordu ve Rutger öfkelerini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

"Çiçek Şövalyesi," dedi oğlan. Bu isim Andreas'ta bir tepki uyandırmayınca da ellerini sağa sola savurarak abartılı bir pantomim sergiledi.

Sanki bir değnek savuruyor, diye düşündü Andreas. Oğlan gerçek bir eğitim almamıştı ve teknik açıdan tecrübesiz olduğu kadar yetersizdi de; fakat belli ki yeteneğiyle kendisinde derin bir etki bırakan birini seyretmişti. "Seni Çiçek Şövalyesi mi gönderdi?" diye sordu.

Oğlan durup başıyla onayladı. "Feronantus." Yine başa dönmüşlerdi.

"Mektubu bana ister ver ister verme," dedi Andreas, başını hafifçe iki yana sallayarak. "Ama kampımıza daha fazla yaklaşmayacaksınız."

Oğlan bu beyan karşısında sarsılmış gibi gördüdü ve sert tutumu dağılır gibi oldu. Arkasındaki koruluğa bir göz atıp tekrar sancağa baktı. Bakışlarını yeniden Andreas'ın yüzüne çevrildiğinde ifadesi yumuşamış, gözlerindeki haşin bakış azalmıştı. "Korumak.." Önce sancağı işaret etti, sonra da parmaklarıyla bir halka oluşturdu. Halkayı kalbinin üstüne dayadı. "Korur musun?"

Adamlar aralarında mırıldandılar. "Meryem aşkına," dedi içlerinden biri ve Andreas yüzünü ifadesiz tutarak yanındaki adama bir göz attı. "Git Rutger'ı getir," dedi oğlanın bilmediği Kuzeyli dilinde. "Biraz da yiyecek," diye ekledi, çocuğun yırtık pırtık gömleğinin altından belli olan kaburgalarını fark ederek.

"Onu Kim denen bir *Çiçek Şövalyesi* mi göndermiş?" diye sordu iki mektubu da gözden geçirmeyi sürdüren Rutger. Her ikisi de aynı elle yazılıp imzalanmıştı ve ikisi de aynı kişiye yönelikti. Aradaki fark mektupların içeriğinde yatmaktaydı.

Andreas başıyla onayladı. "Sadece bir mektubun olması gerekiyormuş. Sonra Kim ona ikisini de iletmesini söylemiş. Biri gerçek, diğeryise sahteymiş ve hangisinin gerçek olduğunu biz anlarmışız."

Rutger başını kaldırıp Andreas'ın adını *nihayet* öğrenebildiği oğlandan tarafa -Hans'a- bir göz attı. Hans o sırada kendisine verilmiş bir kekliğin kanatlarını ve butlarını iştahla kemiriyordu. "Sence mektuplarda ne yazdığını biliyor mudur?"

"Hiç sanmam. Bir kavgadan bahsetti. Köprünün yakınlarında çıkmış. Kim ile bir çift yakın koruma arasında." Kendi göğsünü işaret etti. "Adamların Livonya Şövalyeleri olduğunu söyledi. Bunu nasıl bildiğini sorduğum zaman cüppelerinde kızıl bir haç ve kılıç olduğundan bahsetti."

"Kahretsin," dedi Rutger. "Töton Tarikatı'yla birleştikten sonra haçı ve kılıcı bıraktıklarını sanıyordum. Bu renkleri niçin üzerlerinde taşıyorlar?" Sol elindeki mektuba -sahte olduğuna karar verdikleri nota- bir göz attı. "Bunu onların yazdığını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Andreas. "Bu mektubu alacağımızdan emin olmak istemeselerdi neden bir haberciye eşlik etsinlerdi ki?" *Biraderiniz öldü,* yazıyordu mektupta. *Zaferinin ardından Moğolların onu öldürdüğünü gördüm.*

"Sence Haakon hakkında bir şey biliyorlar mıdır?"

"Olabilir," diyen Andreas omuz silkti. "Ama olmayabilir de. Belki de sadece ortalığı karıştırmaya çalışıyorlardır. Oraya gidip bir şeyler öğrenene kadar bunu bilemeyiz."

Rutger başını iki yana salladı. “O riske giremeyiz. Bizi kışkırtarak aynen öyle bir tepki vermemizi umuyor olabilirler. Oğlan buraya Feronantus’la konuşmak için geldi ve kendisine yalan söylendiğini bilecek kadar bizi tanıyordu. Burada kalmaya mecburuz; Feronantus’un av ekibinin sırrını korumalıyız.”

Andreas boğazından çekimser bir ses çıkardı. Rutger son beyanını tekrarlayınca da bir transtan çıkarcasına kendine geldi. “Evet,” deyip geçti. “Biliyorum. Ama bu Livonyalılar bambaşka bir mesele; özellikle de kızıl haç ve kılıç taşıyorlarsa. Töton safları arasında saklanmıyorlar. Onları kim yönetiyor? Sahiden de Feronantus’u yakından tanıyan biri mi? Ya bizi ziyaret etmeye karar verirlerse?” Eliyle arkasındaki dernek evini işaret etti. “Peki ya adamlarımızla ne yapacağız? Hazır olmaları için ihtiyaçları olan tek şey birkaç gün daha eğitim görmeleriymiş gibi davranarak onları burada ne kadar tutabiliriz?”

Rutger sahte mektubu buruşturdu. “Bilmiyorum.”

“Han’ın canı şimdiye kadar sıkılmadıysa bile artık sıkılmaya başlıyordur,” dedi Andreas. “Yakında ordusuna yürüme emri verecek. Burada saklanmaya devam ederek bir mucizenin gerçekleşmesini bekleyemeyiz.”

Rutger hızla ona doğru döndü. “Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye alçak ve sert bir sesle hırıldadı. “Hepsini de bizden bire on üstün olan bir güruhun önüne mi atayım? Zaten eninde sonunda bu olacak; o yüzden de beklemeye gerek yok, öyle mi?”

“Hayır,” dedi Andreas usulca. “Bir kavgaya alelacele dalmaktansa ondan kaçınmak hep daha iyidir. Ama bu boş oturmamızı gerektirmez.” Hans’tan tarafa şöyle bir göz baktı. “Kim denen adam bizimle görüşmek istiyor.” Gülümsedi. “Oğlanın tarifine bakılırsa Han’ın şampiyonlarından biri olabilir. Ona meydan okumalıyız. Asıl arena kapandıysa bile derecelendirme dövüşleri hâlâ devam ediyor. Han’ın dikkatini o dövüşlere çekmeliyiz, hatta bir tür özel düello önermeliyiz. Dövüşçülerinden birini daha karşımıza çıkarması için Han’ı ikna etmenin çok da zor olmayacağından eminim.”

Andreas sözlerini sürdürmeden önce omuzlarını yuvarladı. “Zaten şu Çiçek Şövalyesi’yle tanışmayı çok istiyorum. Dişli bir rakibe benziyor. Senin çaylakları pataklamaktan bıkmaya başlıyordum.”

Muhafızlar onu Zug’la aynı kafese attıklarında Japon dövüşçü hasırından zar zor kalktı ve Kim’in suratındaki morlukları incelemeye geldi. “Yanlış adama güvenmişsin,” diye homurdandı, tekrar dizlerinin üstüne çökerken.

Kim sırtüstü uzanıp hareketsiz yatarak gözünü hücrelerinin paslı tavanına dikti. “Hem evet hem de hayır,” dedi gizemli bir şekilde. Dilini ağzında gezdirerek dişlerini kontrol etti. Moğollar onu çok fazla hırpalamamıştı; ne de olsa Hıristiyanlık Âlemi’nin dövüşçü tarikatlarından birine mensup iki şövalyeyi alaşağı ettiğini fark ve takdir etmişlerdi, ama yine de nehre o kadar yaklaştığı için onu bir miktar cezalandırmaları gerekmişti.

“Değdi mi bari?” diye sordu Zug.

Kim omuz silkti. “Artık ben de seninle beraber buraya kısılıp kaldım,” dedi. “Daha fazla kafa yormam gerekirdi.”

Zug homurdandı ve dizlerini sürüyerek hasırına dönmeden önce ona hafif bir tekme attı. Kuvveti geri gelmesine geliyordu, ama ne kendisinin ne de Kim’in istediği kadar çabuk değil.

Kim ona aldırış etmeyerek gözlerini kapadı ve solunumunu yavaşlattı. Karnının alt kısmında biraz

ağrı vardı ve muhtemelen sonraki birkaç gün boyunca kan işeyecekti. Yine de tüm bunlar geçiciydi. Sabrını bir süre daha koruyabilirdi; nasılsa beklemeye alışkındı.

“İki,” diye mırıldandı, gevşemeye başlarken.

“Ne?” diye homurdandı Zug.

“Ağır zırhlı iki Frenk’i devirdim.” Kim gülümsedi. “Bana dokunamadılar bile. Kendini yeterince din hissettiğin zaman bunun nasıl yapıldığını belki sana da gösteririm.” O yavaş yavaş uykuya dalarken Zug detaylı bir Japonca küfür dizisi sıraladı.

Evet, *kesinlikle* iyileşiyor...

25. BÖLÜM

GÜREŞMENİN PÜF NOKTALARI

Efendi Cucay onların yanından ayrıлып Karakurum'a doğru dörtnala dönüşe geçti. Siyah kaftanı arkasında dalgalanırken pençelerini atın etine geçirerek ona sıkıca tutunmuş dev bir kuzguna benziyordu. Lian ile Ganşuk ise atlarının kendi yürüyüş tempolarını bulmalarına izin vererek sessiz sedasız yolculuk ettiler. Her ikisinin de adına İmparatorluk Sarayı denilen o kıpır kıpır arı kovanına dönmek için yoğun bir arzu duyduğu söylenemezdi.

“Dur. Bak,” dedi Lian, duvarlar görüş alanlarına girdiği sırada. Delikanlının koluna dokunarak onu dalmış olduğu çıldırtıcı derecede karışık düşünce yumağından çıkardı ve en yakındaki kapının etrafına kümelenmiş rengarenk, geniş bir çadır dizisini işaret etti. “Şenliğe gelen tüccarlar. Gel bir süreliğine de olsa kafamızı başka şeylere yoralım.” Genç kadının dudakları birbirinden ayrılırken Ganşuk'un gözüne bir kez daha beyaz dişlerinin parıltısı çarptı. Lian atının dizginlerini şaklattı. “Ögeday'ın karşısına çıkacaksan doğru düzgün giysiler bulmamız iyi olur.”

“Benim zaten—”

Fakat Lian çoktan yola koyulmuştu bile ve Ganşuk atının üstünde oturup dişlerini gıcırdatmaktan başka bir şey yapamadı. Genç kadını asla anlayamayacaktı. Lian'ın zihni konudan konuya atlama huyuyla ona göre çok yabancı, çok tuhaftı. Ganşuk kafasına taktığı bir meseleyi genç kadın kadar kolayca unutamazken Lian'a göre hayati öneme sahip konular kendisine abuk sabuk ve lüzumsuz geliyordu.

Hızla geçip giden rüzgâr kadının kahkahalarıyla doluydu.

Ganşuk bir küfür etti, sonra da atını çevirip tırısa kaldırdı. *Neden olmasın?* diye mantık yürüttü. *Madem ki başarısızlığım yüzünden sürgün edileceğim, bari yanıma bir-iki tane temiz gömlek alayım.* Lian'ın peşinden at sürerken hem bu fikre, hem de saray zihniyetini kendisine bile itiraf etmek istemediği kadar iyi anladığı gerçeğine başka nasıl tepki vereceğini bilemediği için o da kahkaha attı.

Kervanlar şehre girmeye zahmet etmemişti. Develer ile diğer yük hayvanları doğu kapısının önünde durmuştu ve tüccarlar dükkânlarını yolun ortasına kurmuşlardı. Gördüğü giyim tarzlarını yabancı bulan Ganşuk adamların cafcıflı kıyafetlerine -üst kısımla uyumsuz parlak renkli ipek pantolonlar, kolları ve belleri kabarık gömlekler, yerlere kadar inen yüksek yakalı paltolar- bön bön bakmaktan kendini alamadı. Hele kadınlar! Bazılarının üstünde hemen hemen hiçbir şey yokken diğerleri dar ve koyu renkli ya da parlak, transparan ve firıl firıl şeyler giymekteydi. Kadınların çoğu çıplak ayaklı olup ağır yüzüklerle veya el ve ayak bileklerinin yanı sıra boyna takılan halkalarla süslenmişti. Bazılarının göğüsleri balık pullu zincir zırhları andıran dizi dizi sikkelerle kaplıydı. Erkekler beyaz rengi kadınlardan daha çok tercih ediyordu. Bellerindeki kemerlere küçük gümüş çingiraklar asılıydı ve onlarla beraber mücevherlerle sikkelerin de atılan her adımda çınlaması pazaryerinin velveleli atmosferine melodik bir şingirtı katıyordu.

Ganşuk atını kalabalıkların arasında gönlünce ilerlemeye bırakırken kendini Lian'ın bu tür süs

eşyalarını takmaya merakı olup olmadığını düşünürken buldu.

İleride bir yerde, duvarın gölgesinin altında müzisyenler gösteri yapıyordu. Yarattıkları tuhaf ve rahat müzik tüm o bağrıışmaların, tartışmaların ve pazarlıkların kakofonisine egzotik bir fon teşkil ediyordu. Havadaki kokular daha da yabancıydı; burnuna buram buram haşlanmış koyun ve kızarmış piliç kokuları çalınan Ganşuk'un karnı guruldadı. Kısa süre önce kesilmiş düzinelerce koyunun kanı da tüm bunlara karışarak bir pazaryerinin baş döndürücü, hatta neredeyse ezici aromasını oluşturmaktaydı. Delikanlı midesinin bu eğreti tezgâhlarda satılan herhangi bir yiyeceği kaldırıp kaldıramayacağını merak etti. Ne de olsa sarayın zengin yemeklerine daha yeni alışmıştı.

“Bunlar kanlılar.” Lian ansızın genç adamın yanı başında belirdi. Saçlarını boynunun arkasında topuz yapıp lakeli bir tarakla sabitlemişti.

“İran ha,” diye homurdandı Ganşuk. İran çok büyük bir yerdi. “İran'ın neresinden?”

“Harzemşahlar İmparatorluğundan,” diye hatırlattı Lian.

“Ah, evet. Hani Cengiz'in yendiği.”

Lian dudaklarını büzdüyse de gözlerinde kahkaha vardı. “Cengiz Han *pek çok* imparatorluğu yendi,” dedi.

“Evet,” diye laf yetiştirdi Ganşuk, kadının daimi eğitimlik rolünden ansızın bıkararak. “Bazen hepsini birden hatırlamak zor oluyor.” Bu sözleri söyler söylemez de onları geri almak istedi.

Gözlerindeki neşe sönüveren Lian delikanlının anlamadığını çok iyi bildiği kendi anadilinde sert bir şeyler söyledi. Ganşuk onu durduramadan önce de atını dürterek kalabalığın arasına daldı. Ganşuk onu takip etmeye niyetlendi, ama metalin metale çarpmasıyla çıkan şiddetli bir tangırtı bineğini ürküttü. Kalabalığın arasından çıkıp da atını kontrol altına alana kadar Lian ortadan kaybolmuştu bile.

Surat asarak kadının gittiği yöne doğru bakan Ganşuk kadının gözüne ilişmesini umuyordu. *Halkı o imparatorluklardan birine aitti.* Genç adam iç geçirdi ve etrafına bakınarak atını ürküten gürültünün kaynağını aradı. Oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı; kördüğüm olmuş zihninin çözülmesi için biraz zaman lazımdı.

Ganşuk atından indi ve hayvanı kalabalığın arasında çekerek gönülsüzce Lian'a bakındı. Aslında gelişigüzel dolaşarak kendini pazaryerinde kaybetmeye, kafasını boşaltmaya çalışıyordu. Uzun kancamsı burunlara ve siyah çöl gözlerine sahip koyu renkli sırtıkan suratların etrafını sarıp ona mücevher; et; maşrapalar dolusu şarap, bira yahut *kımız* teklif etmesi uzun sürmedi.

İştah açıcı et ve baharat kokularının oluşturduğu yoğun bir bulutun içindeki Ganşuk'un midesi nihayet birkaç lokma etle başa çıkabileceğine karar verdi. Ağzı sulanan delikanlı yönünü belirlemeye çalışırken bir satıcı onun dikkatini çekti ve eliyle onu yanına çağırdı. Mutfağının başından fazla ayrılmayan bu adam diğer pek çok satıcıdan daha hareketsizdi. Teni diğerlerinininki kadar koyu olmasına rağmen geniş bir burnu ve gür bir sakalı vardı. Delikanlıya hızlı hızlı bir şeyler anlatırken sözlerini ani el hareketleriyle vurguluyor, Ganşuk'un söylenenlerden hiçbir şey anlamaması onun için herhangi bir fark yaratmıyordu. Adamın yanındaki güdük tezgâhta akkor hâlindeki kömürlerle dolu taş bir kap mevcuttu. Kabın üzerinde asılı duran eğreti bir tel ızgaraya etlerin dizili olduğu bir düzine kadar tahta şiş konmuştu. Adam bir yandan çene çalarken -ya da Ganşuk doğru anladıysa pazarlık ederken- diğer yandan da bir kez bile dönüp bakmadan şişleri çeviriyordu.

Ganşuk tek bir şiş satın almaya çalıştığında satıcı ellerini tiksintiyle kaldırdı ve onu kışkırladı. Karnı hüsrarla guruldayan Ganşuk iki tane almaya razı oldu. Hem belki kendini hasta ederek bir tür kefaret ödemiş sayılırdı. *Tavuk*, diye düşündü, et parçalarından birini parmaklarıyla şişten çıkarttıktan ve ağzına atıp çiğnemeye başladıktan sonra. *Biraz ağırlaşmış*, diye karar verdi içinden.

Fakat baharatlar kısa sürede aklını ihtiyar kuşun yaşından ve sertliğinden uzaklaştırdı.

Karıncaalanma hissi dilinin ucunda başladı ve daha ilk lokmasını bile yutamadan önce genzi âdeta alev aldı. Yaşlar boşalan gözlerini silmek için parmaklarını kaldırdığında eti şişten o parmaklarla çekip çıkardığını çok geç hatırladı. Baharatı şimdi de göz kapakları ile yanağına bulaştırmıştı ve artık zar zor görebiliyordu.

Satıcı ağzını kocaman açtı ve sürdükçe süren, anırma benzeri kahkahalarla ona güldü. Ganşuk dişlerini gösterdi, gözlerini gömleğinin koluna sildi ve büyük bir cesaret örneği sergileyerek bir et parçasını daha ağzına attı. Boğazı daha fazla acı biberin şokuyla aniden daraldıysa da çenesindeki kasları zorlayarak bir delinin hummalı azmiyle eti çiğneyip yuttu. Ölse de lokmasını tükürüp atmazdı.

Bir eliyle dizginleri, diğeriyle de şişi tutarak bineğini et satıcısının yanından uzaklaştırdı ve dar bir ara sokağa saptı. Biraz gidince her türlü ev eşyasının -kilimler, yemek pişirmekte kullanılan kap kacaklar, tabaklar- satıldığı tezgâhlarla dolu küçük bir meydan keşfetti. Ürünlerin yapıldığı malzemeler karmaşık sepetlerin örülmesinde kullanılmış kamışlardan her türlü bardak ve çanak biçimine sokulmuş cilalı pirince kadar değişiklik gösteriyordu.

Ağzı yanmaya devam eden Ganşuk dizginleri koluna doladı, sonra da egzotik taşlarla süslenmiş, gülünç denebilecek kadar büyük bir kupayı almak üzere eğildi. “Su,” dedi güç bela. İnce yapılı tüccar onun sol elinde tuttuğu şişe bakıp gülümsedi ve masasının altından deri bir tulum çıkardı.

Ganşuk ağzındaki yangını söndürdükten sonra kupayı geri vermeye çalıştı ama tüccar elini sallayarak bunu reddetti. Adam ağır aksanlı bir Moğolcayla kupanın artık *ona* ait olduğunu söyledi. Delikanlı o kupadan şu içmişti, değil mi? *Kullanılmış* bir kupayı kim satın alırdı ki? Ganşuk duymazdan gelmeye ve kupayı yeniden masa örtüsünün üstüne bırakmaya çalıştığında tüccarın sesi öfkeli bir tona büründü ve el hareketleri sertleşti. Ganşuk sırf bilinen dünyayı fethettiler diye Moğolların canlarının istediği şeyi istediği zaman alabileceklerini mi zannediyordu, hem de *ödeme yapmadan*? Niye Ganşuk onu oracıkta öldürüp de bu eziyetten kurtarmıyordu ki? Sonra tekrar başladı. Bu sefer daha yüksek sesle...

İç geçiren Ganşuk kesesinden birkaç sikke çıkardı. Bu utanmaz işportacılarla sidik yarıştıramazdı. Genç adam saraylardaki ve kasabalardaki yaşam tarzı ile bozkırlardakinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu -ve ilkinde asla tam olarak uyum sağlayamayacağını- bir kez daha düşünmeden edemedi. *Yine de bu satıcı bizim at tacirlerimizden beter değil...*

Daha akıllıca davranması gerektiğine inanarak morali bozulan ve artık midesinin kaldıramayacağı bir buçuk şiş dolusu baharatlı etin yanı sıra bir de kocaman metal bir kupayla kalakalan Ganşuk atının dizginlerinin bağlı olduğu kolunu çekti ve Karakurum’un girişine yollandı.

Duvarların altından, müzisyenlerin gösteri düzenledikleri çadırın yanından geçerken onları seyretmek amacıyla yavaşladı. Yarım düzine adamın çaldığı enstrümanlar onun bildiklerine aşağı yukarı benzese de bunlar hem daha yuvarlak ve uzundu, hem de delikanlının alışkın olduğundan daha çok tele yahut boruya sahipti. Dolambaçlı melodilerle dolu olan kıvrak ve ritmik türküleri ona rüzgârın ovalardaki şarkısını hatırlatıyordu. Ganşuk kendini oraya çakılmış hâlde buldu ve açık mavi bir ipek pantolon giden genç kadını ancak kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde önüne çıktığı zaman fark edebildi. Aniden durmak zorunda kalan at sert bir nefes verdi, sonra da yelesini asabice salladı.

Ganşuk’un dikkatini böylece çeken kız birkaç adımda onun karşısına geçti, ellerini başının üstünde birleştirdi, dirseklerini dışarı çıkardı ve kalçalarını müziğin ritmine göre oynatmaya başladı. Belini saran kemer gümüş çingiraklarla doluydu ve Ganşuk onların daha evvelden duyduğu türden

çingiraklar olduğunu zevkle fark etti. Müzisyenler kadının kalça hareketlerine tepki niyetine tempoyu arttırdılar. Kadın da onlara benzer şekilde karşılık verip vücudunu esnetti ve rengarenk bir ipek girdabı hâlinde Ganşuk'un etrafında fırıl fırıl döndü.

Biri Ganşuk'un bacaklarının arkasına bir tabure dayadı ve etrafındaki kalabalık müziğe uygun olarak alkış tutarken delikanlı o tabureye sertçe çöktü. Gözlerini fal taşı gibi açan at poflayıp kişnedi ve Ganşuk birini tepip de yaralamasın diye elini onun böğrüne koydu.

Kadın kırmızı bir fular çıkarıp Ganşuk'un sol omzunu örttü, sonra da onu delikanlının boynunun etrafında yavaşça sağa sola kaydırdı. Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve uzun tırnaklarından birini çenesinin altında gezdirdi. Kadının gözleri yeşilimsi elâydi ve altlarına mavi kıyafetiyle uyumlu bir sürme çekilmişti. Kadın abartılı bir edayla göz kırptı ve delikanlı gülerken kırmızı fuları başının üstüne kaldırıp iki eliyle birden gerdi. Müziğin ve kalabalığın ritmine uygun olarak kalçalarını yukarı aşağı ve sağa sola sallayarak belindeki gümüş çingirakları şingırdattı. Ganşuk gözlerini kadının narin belinden alamıyordu. Bilgiç bir tebessüm eden genç kadın parmağıyla gel işareti yaparak onu kalkmaya ve peşinden gelmeye davet etti. Delikanlının kendisini hâlâ seyrettiğinden emin olmak için arkasına bir göz attıktan sonra müzik grubunun arkasındaki kestane rengi küçük bir çadıra doğru gitti.

Ganşuk sırtıtarak ayağa kalktı ve bir kez daha yolunun kesilmiş olduğunu gördü.

"İran kültürü ne kadar da büyüleyici, değil mi?" Lian'ın elleri belindeydi. Ganşuk'un sırtışı kayboldu.

"Ben..."

"Sen?"

"Kızın..."

"*Kızın* ne?"

Ganşuk onun başının üstünden ileriye baktı. Mavili kadın kestane rengi çadırın girişi önünde bekliyordu. Dansçı alt dudaklarını öne çıkararak Ganşuk'a somurttu ve çadırın kanadını sonuna kadar açtı.

"Kızın... çingirakları var."

Lian onu delici bakışlarla süzdü. *Kızın çingirakları mı var?*

Ganşuk dansçıyla göz temasını kesiverdi. "Çingiraklar... ama senin üstünde daha güzel durur." Sırtışı geri geldi.

"Ah, gökler aşkına." Lian gözlerini devirdi. "Seni kısa bir süreliğine yalnız—"

"Karnım açtı," dedi Ganşuk, konuyu değiştirmeye çalışarak. Şişe geçirilmiş etleri hatırlayınca birini ona uzattı.

"Görebiliyorum," dedi Lian, aynı soğuk ses tonuyla.

"Bana kıyafet alacağımı—"

"Aldım," diye çıkıştı Lian.

Ganşuk genç kadının geniş bir kumaş parçası tuttuğunu fark etti ve ona boş gözlerle uzun uzun baktıktan sonra Lian sertçe soluk verip eşyayı delikanlının ayaklarının dibine attı. Sonra da kalabalığın arasına daldı.

Her zamankinden daha şaşkın durumdaki Ganşuk ellerindeki kupaya ve şişlere baktı. Sonunda şişleri kupanın içine koydu ve böylece kumaşı almak üzere eğilebildi.

Elindeki şey yaz göğü kadar mavi bir ipek kaftandı. Kaftanın önündeki iç içe geçmiş dallardan oluşan desen kırmızı ve altın sarısı iplikle dokunmuştu. Dalların ucuna küçük kuşlar yuva kurmuştu ve kördüğüm hâldeki dal yumağının derinlerinde kurtların ince-uzun suratları gizliydi.

Bu Ganşuk'un hayatı boyunca gördüğü en güzel giysiydi.

Huzursuz bir uykuyla geçen uzun bir gecenin ardından Ganşuk kafasına takılan bilmecelelerden hiçbirini çözmeye yaklaşmış değildi. Kağan'ın depresyonunu ve deliliğini idrak edemediği gibi alkolik bir hezeyanın içine düşmüş adama nasıl ulaşacağını da bilemiyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Lian'ı kızdırmıştı ve Çinli bir kölenin fikrini umursamaması gerektiğini bilse de beyni sürekli olarak ona yönelik bir şaşkınlık ve hüsrarla kaynamaktaydı.

Tabii bir de lakeli kutu vardı. Onu açmanın bir yolu mutlaka olmalıydı. Her ne kadar kutuyu kılıcının kabzasıyla kırabilecek olsa da öyle bir çözüm içindeki şeyi de yok edebilirdi. Kutu onun görünüşte basit olan bir problemin inceliklerini kavrama acizliğini ifade eden bir sembol olarak cezbedici gizemini koruyordu.

Ganşuk kutuyu odasında, Lian'ın ona satın aldığı kaftanın iç cebinde bırakmıştı. Sonra her ikisini de unutmaya çalışarak odasından ayrılmıştı. Kaftan kâğıt bir paravanın arkasında asılıydı. Ganşuk böylece tüm sırlarını gizlemişti.

Yerleşkede amaçsızca gezinirken Efendi Cucay'ın geçen gün yanlarından ayrılmadan önce söylediklerini aklından çıkaramıyordu: *Sadece izne ihtiyacın var ve o da benden yahut Kağan'dan değil.*

Öyleyse kimden? Ve ne tür bir izin?

Bozkırlardayken Ganşuk'un hiç kimseden izin almaya ihtiyacı yoktu. Orada kendi hayatından kendisi sorumluydu. Diğer kabile üyeleriyle beraber yolculuk ederken bile hepsi de gerek kendilerinin, gerekse bakmakla ve korumakla yükümlü oldukları kişilerin ihtiyaçlarını karşılamayı bilirdi. Hatırlatmada bulunmak veya emir vermek gereksizdi. Bir *arban*'da her adam bölüğündeki diğerlerine, *arban* komutanı *jaghun* komutanına, *jaghun* komutanı da *minghan* noyanına hesap verirdi ve bu böyle Kağan'a kadar sürüp giderdi. Her şey basit bir emir-komuta zincirinden ibaretti ve bu zincir pek çok askerî seferde ne kadar etkili olduğunu ispatlamıştı.

Peki Ganşuk o emir-komuta zincirine uymak zorunda olmasaydı kime hesap verirdi?

Bu çözümlenmesi olanaksız bir bilmece değildi. Ganşuk, Efendi Cucay'ın böyle oyunlar oynayarak vaktini boşa harcadığına inanamıyordu. Cucay belli ki Ganşuk'un bir şeyin içyüzünü kavramasını istiyordu -Lian'ın kendiliğinden öğrenilen bir dersin başka birince öğretilenden çok daha iyi akılda kaldığına yönelik durmaksızın yaptığı hatırlatmalardaki gibi- ve Ganşuk adamın Lian'ı eğitirken aynı anlayışı ona da bellettiğinden emindi. Bu tür entelektüel değişler hep ustadan çırağa, nesilden nesle geçerek sürüp giderdi.

Acaba Efendi Cucay'ı kim eğitti? diye merak etti Ganşuk. Cucay eskiden Cengiz Han'ın da danışmanlığını yapmıştı; Ögeday Han'ın babası imparatorluğu kurarken onun yanında yer almıştı. Onu *kim eğitti?* diye düşündü Ganşuk tekrardan, derken kafasında başka bir soru belirdi: *Cengiz kimden izin istedi?*

Hiç kimseden. Fakat cevabın tamamı bundan ibaret değildi. Cengiz kabileleri kendine bağlamıştı. Onlardan izin istemiş miydi? Hayır, onlar Cengiz'in ayağına gitmişti. *Niye?*

Ganşuk bu soruya kafa yorarken Gündüz Bekçileri'nin kışlasına yaklaşmış olduğunu fark etti. Herhâlde askerlerin efor harcarken çıkardıkları homurtuları, birbirine ve yere çarpan bedenlerin patırtılarını bilinçsizce takip etmişti. O sırada sabahki güreş idmanı devam etmekteydi. Ganşuk'un güreşenleri daha önce birkaç kez seyretmişliği vardı; eğitiminin başlarında Lian ona saraydaki mevkiine fayda sağlaması için İmparatorluk Muhafızlan'na mensup bazı kimselerle dostluk kurmasını

önermişti. Ganşuk bugüne kadar Munokhoy'u birkaç sefer kızdırması sebebiyle *Torguud*'ların peşinde dolaşmanın faydadan çok zarar getirebileceği bahanesine sığınmış ve öneriye uymamıştı. Fakat şimdi, Cengiz Han'ın liderlik kaynağını sorguladığı o anda *Torguud*'larla ilişkisini tekrar gözden geçirme ihtiyacı hissetti.

Munokhoy rütbesi sayesinde Gündüz Muhafızları dahilinde belirli bir otoriteye sahip olabilirdi; lâkin bahçedeki olaydan sonra Khevtuullardan (Gece Bekçileri'nden) aldığı tepkiye bakarak adamın pek fazla sevilmediğinden şüpheleniyordu. Munokhoy'un *jaghun*'u tüm *Torguud*'ların sadece bir bölümünü teşkil ediyordu ve Gündüz Muhafızlarının geri kalan mensuplarının zalim kumandana karşı benzer duygular beslemeleri pekâla mümkündü.

Savaşçılar arasında saygı zor kazanılır ve kolay kaybedilirdi. Akranlarının saygısını kazanmak ve o saygıyı devam ettirmek için bir adamın başvurabileceği sadece birkaç yol mevcuttu.

Onlardan biri de güreşti.

İmparatorluk Muhafızlarının mevcut güreş şampiyonu Namkay adında uzun boylu ve iri yapılı bir adamdı. Ganşuk'un tank olduğu kadarıyla rakibi herhangi bir kaygı belirtisi gösterdiğinde Namkay hemen kıkırdamaya ve bir iblis gibi sırtmaya başlıyordu. Bazı kimseler daha en başından çok fazla zayıflık sergilediklerini bilerek o sırttır sırtmaz pes ederdi. Diğerlerininse Namkay onları sertçe kucaklayana ve kulaklarının dibinde kıkırdamaya başlayana kadar dayandığı oluyordu. Ganşuk adamın taktiğine ne gibi bir tepki vereceğinden emin değilse de bunu öğrenmek, güreşçinin yüz ifadesini nasıl değiştireceğini keşfetmek istiyordu.

Yani Namkay'ın saygısını kazanmak için ne yapması gerektiğini bilmek istiyordu.

Ganşuk güreşe yabancı değildi. Çağatay Han'ın özel muhafızları düzenli aralıklarla güreş müsabakaları düzenlerlerdi ve Ganşuk'un da bunlardan birkaçını kazanmışlığı vardı. Yine de Çağatay'ın muhafızları ile *Torguud*'ların güreşirken uydukları kurallar arasında farklılıklar mevcuttu. Karakurum güreş meydanında bir dövüşçü rakibinin bacaklarını tutamazdı. Güreşçiler rakiplerinin dengesini bozmaya çalışırlarken onları sadece kollarından veya üst gövdelerinden kavrayabilirdi. Bir güreşçinin üst gövdesi, dirseği yahut dizi yere dokunduğunda maç sona ererdi.

Beline kadar soyunan Ganşuk, Namkay'ın orada toplanmış kalabalığa şampiyon sıfatıyla hava atmasını ve güreş meydanının işaretlenmiş alanına girmesini ihtiyatlı bakışlarla seyretti. Delikanlıya yaklaşırken şampiyonun dudak kenarları ufak bir tebessümle kıvrıldı. Namkay delikanlıdan hem daha uzun boylu hem de daha ağır olmasına rağmen yürüyüşü daha hantaldı. Kalçaları ve baldırları kemikle kastan oluşan koca bir sütun gibi aynı anda hareket ediyordu. Ganşuk ondan hızlıydı, çevikti ve rakibi vücudunu kasıp ellerini hızla ileri uzattığında şampiyonun tutuşundan sakınmak için tek yapması gereken kendini yana çekmek oldu. Sonra adama yaklaşarak onu boyunduruğa almaya çalıştı.

Şampiyon bu hamleye direndi. O geri çekilirken Ganşuk adamı bıraktı ve her iki eliyle de Namkay'ı göğsünden sertçe itti. Geriye doğru sendeleyeyen Namkay dengesini korumak için kollarını çılgınca savurdu. Ganşuk için aşağıya uzanmak, adamı baldırlarından yakalamak ve yere çalmak çok kolay olurdu. Yine de delikanlı geri durdu. Burası Ögeday'ın sarayıydı; Ganşuk'un bu maçı *Torguud*'ların kurallarına uyararak kazanması lazımdı.

Namkay'ın sırtışı kayboldu ve dengesini sağlarken ellerini tehditkâr bir edayla açıp kapadı. Şampiyon Ganşuk'u dikkatle süzerek onu değer biçen bir gözle inceledi. Namkay ufacık bir baş sallamayla Ganşuk'u ilk saldırısından dolayı tebrik etti; artık Ganşuk kaybetse bile her ikisi de -kurallar farklı olsaydı- maçı onun kazanmış olacağını biliyordu.

Namkay yine rakibinin üstüne yürüdü. Ganşuk saldırmayacağı izlenimi vermek için hafifçe

kamburunu çıkararak ve omuzlarını geri çekerek uysal bir poz takındı. *Ben savunmadayım.* İlk hamleyi Namkay'ın yapmasına müsaade edecekti. Zaten aralarındaki ağırlık farkı sebebiyle Ganşuk'un şampiyona kaba kuvvetle baskın gelmesi pek de mümkün değildi. Fakat Namkay'ın saldırısını ona karşı kullanabilirdi. İri yarı adam ileri atılıp onu tutmaya kalkışırsa Ganşuk vücudunu döndürerek düşüşlerini yönlendirebilir ve yere ilk önce Namkay'ın omuzlarının çarpmasını sağlayabilirdi. Delikanlı kalçalarını hafifçe döndürüp sol ayağını birkaç santim geriye kaydırıldı.

Namkay ileri sıçradı.

Kalabalıktan bir bağırsık koptu. Ses duvarı hızla yükseldi ve Namkay sıkı toprak zeminin üzerinde hücumla geçerken Ganşuk'un üstüne çöktü. Delikanlı Namkay'ın diğer rakiplerine de bu şekilde hücumla geçtiğini, böyle bir çarpışmaya karşı koyabileceğini zannederek budalalık edenlerin savunmasını darmadağın ettiğini görmüştü. Fakat Ganşuk adamı durdurmaya çalışmadı.

Onun yerine Namkay'ın hücumunu ona sarılarak ve şampiyonun darbesinin tüm gücünü göğsüne yiyince nefesi kesilerek karşıladı. Yere düşmesi kaçınılmaz olan Ganşuk gövdesini güçlükle döndürerek sağ ayağıyla kendini yukarı itti. Ansızın ikisi de neredeyse yere dik bir açıda havalandı. Fal taşı gibi gözlerle gökyüzüne bakakalan ve ani manzara değişimi karşısında hayrete kapılan Namkay'ın sırtı kayboldu.

Şampiyon bilinçli bir düşünceden ziyade içgüdülerine dayanarak tepki verdi. Düşüşün orta yerinde vücudunu geriye doğru katlayıp ayaklarını altına aldı. Yere indiğinde çömelmiş bir pozisyondaydı ve Ganşuk'un tüm ağırlığı göğsüne binmişti. Sırtı acı verecek kadar bükülürken böğürdü; hüsrarla homurdanan Ganşuk kollarını sıktı ve Namkay'ı daha da aşağı itecek kadar destek almaya çalıştı. Adamın yere devrilmemesi karşısında afallamıştı. Bu herif *insan* olamazdı! Karşılıklı abanırlarken ikisi de birbirini düşüremiyordu. Ganşuk'un tek duyabildiği dişlerinin gıcirtısı ve Namkay'ın büzüldü dudaklarından kaçan havanın tıslamasıydı.

Kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

İkilinin gözleri buluştu. Ganşuk rakibinin de sessizliği fark ettiğini anladı.

Delikanlı etrafına bakındı. Seyirci çemberine göz gezdirirken kalabalığın arasında bir boşluk tespit etti. Namkay da boşluğu gördü. İkisi birlikte hiç tereddüt etmeden kollarını çözüp birbirlerinden ayrıldı.

Torguud seyircilerin oluşturduğu çemberde açılan boşluk bir uşak ve nedim maiyetiyle çabucak doldu. Sonra bunlar da ayrılarak iki koruma duvarı oluşturdu. Nihayet en yakın uşakları ve mabeyincileriyle beraber Kağan'ın ta kendisi ortaya çıktı. Kağan'ın sağında bekleyen son derece kısa boylu bir adamın elinde minik gümüş kadehlerle dolu bir tepsi vardı.

Ögeday Han da elinde bir kadeh tutuyor ve kaftanının manşetiyle ağzını siliyordu. "Ben geldim diye durmayın," dedi yüksek sesle. "Şampiyonumuzu neredeyse alt ediyordun Ganşuk."

Ansızın karşılarında buldukları Kağan'ı eğilerek selamlayan Ganşuk ile Namkay meydanın ortasında ne yapacaklarını bilmez hâlde dikildiler. Ganşuk kollarını kaldıracak kuvveti kendinde zor buluyordu ve dişleri gıcırdatılmaktan ağrıyordu. Suratı terden ıslık ıslık olan Namkay'ın saçları başına yapışmıştı. Göğsü hızla inip kalkan adamın yeniden güreşe tutuşmaya acele eder gibi bir hâli yoktu. Ganşuk eliyle alnını silerek gözlerini yakmaya başlayan teri attı, sonra da ellerini bir araya getirdi ve bir kez daha eğilerek Kağan'ı selamladı. Sonra belini doğrultmadan başını hafifçe oynatarak Namkay'ın dikkatini çekmeye çalıştı.

Nihayet akli başına gelen Namkay ellerini birbirine vurdu ve eğilerek selam verdi.

"Devam etmeyecek misiniz?" Ögeday Han'ın kafası kıyaktı ve ikilinin reddine hiç kızmadı.

“Öyleyse rövanşı başka zaman yaparız. Hey siz.” Meydanın zıt taraflarında duran iki adamı işaret etti. “Siz ikiniz. Benim için dövüşün bakayım.”

Ganşuk ile Namkay meydandan ayrıldı. Ögeday’ın seçtiği adamlar dizlerini kırıp kollarını yukarı-şağa savurarak bir maça başlamanın geleneksel yolu olan şahin taklidi yaptılar. O şekilde meydanın ortasına kadar gittiler, eğildiler ve kollarını uzatarak bir kavga duruşu takındılar. Sonra da Kağan’ın emrini beklediler.

“Başlayın!” diye böğürdü Ögeday.

İyi bir performans çıkardığı için kenarda seyirciler tarafından sırtı ve omuzları sıvazlanarak tebrik edilen Ganşuk hâlâ nefes nefeseydi. Diğer herkes iki yeni güreşçiyi seyrederken onun gözü Kağan’ın üstündeydi.

Kısa boylu uşak, dolu kadehleri Kağan’ın elinin altından ayırmamak için tepsiyi büyük bir ustalıkla sürekli hareket hâlinde tutuyor, onu zahmetsizce oynatıyor ve döndürüyordu. Ögeday her bir bardağı kafasına diktikten sonra ters çevirip tepsiye çarpıyordu. Uşak her bir çarpmada irkilmesine rağmen tepsiyi düzgün ve hareketli tutmayı beceriyordu. Ganşuk tüm kadehler ters çevrildiğinde neler olacağını merak etti. Kağan içmeyi bırakacak mıydı? Durduğu yerde sallanmasına ve keyifli tavırlarına bakılırsa bu pek mümkün gözüküyordu. Hatta muhtemelen bu onun ilk tepsisi değildi.

Kağan başını tekrar geriye yatırırken Ganşuk başka birinin de Kağan’ın sarhoşluğuna dikkat edip etmediğini görmek için kalabalığı taradı. Herkesin pür dikkat güreş karşılaşmasını seyrettiğini anlayınca da içi rahatladı.

Daha doğrusu Namkay hariç herkesin.

Şampiyon güreşçi Ganşuk’un bakışlarını üzerinde hissedince başını çevirip omzunun üzerinden ona bir göz attı. Bakışları bir anlığına Ganşuk’unkilerle buluştu. Sonra önüne döndü ve yoluna çıkanları kabaca iterek kalabalığın arasında ilerledi. Fakat artık çok geçti. Ganşuk adamın yüz ifadesini görmüştü.

Koca adam sırtışını kaybetmişti, yüzü bir tiksinti ve hüsrana maskesiydi.

Kağan tebaasından izin istemediği gibi öyle bir şeye ihtiyaç da duymazdı. Fakat ihtiyacı olan bir şey vardı: saygı. Zor kazanılan ve kolay kaybedilen saygı.

Güreşçilerden biri ötekini mağlup edip ellerini ve dizlerini yere koymasını sağlayınca kalabalıktan bir bağırış yükseldi. Yenen yenilenin kalkmasına yardım ederken Kağan da kükreyerek beğenisini gösterdi.

“Gelin bu gece gönlümüzce yiyip içelim!” diye bağırdı. “Dövüşçülerimiz için bir ziyaret tertipleylim.” Adam karşısındaki surat denizini gözden geçirirken sendeledi ve Ganşuk kendini mesaisi bitmiş bir grup muhafızın arkasına attı. Saklandığı için yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi, ama kızarmasının asıl nedeni Kağan’ın yanında görülmek istememesiydi.

Efendi Cucay’ın bilmecesini anlamaya başlıyordu. Ögeday’ı içmekten vazgeçirmek yeterli değildi. Bütün imparatorluk saygı eksikliğiyle zehirlenmek üzereydi.

Kağan bir diğer minik bardağı tepsiye çarptı. *Bir günde onlardan kaç tane tüketiyor ki?* diye merak etti Ganşuk. O anda aklına bir fikir geldi.

Bir kadeh, diye düşündü. *Düzinelercesinin yerine sadece bir tane.*

Fikri akla mantığa sığmasa da işe yarayabilirdi.

26. BÖLÜM

YIKINTILARIN ÜSTÜNDEN VE HARABELERİN ARASINDAN

Kiev'i çevreleyen duvarlar harap bir kabuktan başka bir şey değilse de Altın Kapı sadece cüssesi sayesinde bile olsa görkemini koruyordu. Raphael yanında Percival, Roger ve Illarion'la beraber kapının eşiğinden geçerken bir anlığına Moğollar gelmeden önce şehrin nasıl bir yer olduğunu sezindi. Sonra kapı arkasında kaldı ve yıkıntılardan başka bir şey görmez oldu.

Kuzeyden güneye doğru kıvrılan Dinyeper Nehri, şehri doğu yönünden kuşatıyordu. Hemen üstünde bir çift tepe yükseliyordu. Daha yüksek olanının zirvesinde gri ve bulutlu gökyüzüne rağmen ışıldayan yüksek, kemerli pencereleriyle dini bir amaca hizmet ettiği hemen anlaşılan beyaz duvarlı bir yapı mevcuttu. Raphael'in gözüne daha çok belli başlı Rutenya özelliklerini taşıyan bir Bizans Kilisesi gibi görünüyordu.

Önlerinde bir sokak uzanıyordu, artık yalnızca bir heyelan misali yıkık binalardan sokaklara dökülen molozların arasında kıvrılan bir kanaldan ibaretti. Eskiden eski duvarın gölgesinde dip dibe duran evlerden geriye iyice yağmalanmış birkaç harabeden başka bir şey kalmamıştı. Bir zamanların beyaz ve altın sarısı tonlarındaki mağrur taş yapılarının kalıntıları ilahi bir şefaitle korunmuşa benzeyen, el değmemiş binalarla yan yana duruyordu. Tepenin üstündeki bina -Raphael onun dini bir mezhebin keşişhanesi olduğundan kuşkulanıyordu- Tanrı'nın Kiev'de sağlam kalan tek evi değildi. Tüm doğaüstü varlıklara karşı eşit ölçüde batıl inanç besleyen Moğolların ellerinden geldiği müddetçe kiliselere dokunmadıkları söylenirdi.

Bu yerde -Raphael'in artık ona şehir diyese gelmiyordu- kalan insanlar da benzer şekilde yurtsuzların ve açığözlerin, perişanların ve kayıtsızların ilginç bir karışımıydı. *Moğol* Güruhu'nun *geçişinden sonra bile*, diye aklından geçirdi Raphael, *hayat öyle veya böyle devam ediyor*. Adamın burnuna haşlanmış lahananın yanı sıra pancarların o tatlı ve topraksı kokusu çalındı. Moloz kaplı bir köşede son derece yersiz duran ve başında iri yarı, kan ter içindeki bir fırıncının beklediği güdük bir taş fırından ağız sulandırıcı bir soğanlı ekmek buharı yükseliyordu. Havada çöp ve lağım kokuları da vardı ama bu zaten şehirlerde yaşayan herkes için tanıdık bir durum, hatta bir canlanma belirtisiydi. Ölü şehirler yalnızca kadim bir çürümenin ve tozun kokusunu taşırdı. Buradaysa yıkanmamış, yorgun bedenlerin ter kokusu -Raphael'in tahminince kısa bir süre önce Dinyeper'den çıkarılan balıkların rayıhasıyla karışıyordu- sayesinde yaşam kör bir adam için bile apaçık ortadaydı.

Illarion'un kılavuzluğuna uyan Raphael kadavramsı bir tüccarın takırtılı ve gıcırtili arabasından sakınmak için atını ana yoldan çıkardı. *Satacak malları olan birinin böyle bir yere bile göğüs germesi insanın inatçı tabiatı hakkında ne çok şey söylüyor*, diye düşündü hekim. Yine de görünüşe bakılırsa kâr oldukça düşüktü. El değiştiren paranın büyük bölümünün eninde sonunda Moğol sandıklarını doldurduğuna şüphe yoktu.

Raphael başka bir sokağın harabelerinin arasından baktığında Feronantus ile grubun geri kalanının

başka bir kapıdan -yok, duvardaki bir gedikten- kente girdiğini ve nehir kıyısı boyunca ilerlediğini görür gibi oldu.

Taran'ın ölümünün ardından Tyrshammar lordunun yıpranmış yüzü daha tekinsiz bir ifadeye bürünmüştü ve Raphael bu yüzden onu suçlayamazdı. Biraderlerinin kaybı, açıldıktan günler sonra bile kanamayı sürdüren bir bıçak yarasından farksızdı. Aralarındaki önde gelen isimlerden bazılarını Taran eğitmişti. Vefatı her sabah uyandıklarında yutmak zorunda kaldıkları çok acı bir lokmaydı, özellikle de Feronantus için.

Şimdiyse... liderleri bir başka, hatta belki daha beklenmedik bir hüsrarla karşı karşıyaydı.

“Gelin,” dedi Illarion, arabanın peşinden yola devam ederek. “Amaçsızca oyalanmalar dikkatleri üzerimize çeker.”

Illarion etkileyici bir iyileşme göstermişse de kulağının yokluğu o taraftan gelen sesleri duymasını zorlaştırıyordu ve vücudunun kalaslar altındayken aldığı hasar sebebiyle hareketleri hâlâ yavaştı. Tüm bunlara rağmen Raphael'in beklediğinden daha iyi ve dikkatli bir rehberdi. Etrafına bakan Rutenyalının başka günlerdeki başka bir şehri -efsanevi ihtişamı içindeki eski Kiev'i- gördüğüne şüphe yoktu.

Percival hekimin sağında at sürüyordu ve Roger da arkayı koruyordu. Raphael, Frenk ve Normandiyalının alışılmadık fakat iyi dostlar olduğunu düşündü. Her temiz yürek pragmatik bir karşı ağırlığa, her kötümser ise moralini düzeltecek bir idealiste ihtiyaç duyardı. Percival'le yeni tanışan birinin ona saf gözüyle bakması kolaydı; fakat Raphael hiç kimsenin kolay yahut basit olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti ve şövalyenin ilk bakışta görünenden daha derin bir kişiliğe sahip olduğunu bilecek kadar Taran'la yaptığı konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Adamın ettiği her yeminin arkasında bir sebep, her hareketinin ardında itici bir amaç ve inanç vardı.

Percival'e ilahi bir lütuf bahşedilmiş olması -veya onun öyle sanması- ihtimali, durumu alışılmadık ölçüde karmaşık hâle getiriyordu. Yine de Raphael garip bir biçimde bundan hiç endişe duymuyordu. İçinde buldukları vaziyetin zalim şartları teker teker ele alındığında ümit kırıcıydı. Garip sanrılar yolculuklarını daha çetrefilli bir hâle getirebilirdi, ama aynı zamanda da Raphael'i durmaksızın yemek, sıcak bir yatak ve iyi bir uyku düşünmekten alıkoyarak ona minnetle karşıladığı bir oyalanma sağlıyordu. Aslında tezahürsel nöbetler hekimi büyütüyordu. Nasıl oluyordu da Tanrı kadar güçlü bir varlık insan ruhuyla bu denli hafif fakat kesin bir temas sağlayabiliyordu? Sahiden de ilginç bir durumdu. Tanrı tabii ki her türlü inceliğe kadirdi... ama neden Percival'i seçmişti? Ya da dolayısıyla Feronantus'u?

Raphael bu muammalara kafa yorarken dörtlü grup harap olmuş mahallelerin içinden ve av patikaları gibi dolambaçlı bir güzergâh izleyen yollardan geçerek şehrin iç kısmına ulaştı. Artık Dimyat Kuşatması'nın ve Kutsal Topraklar'daki diğer felaketlerin nahoş anıları Raphael'in içini kemirmeye başlıyor, tanrılar ile insanlara yönelik daha yüce düşüncelerini bir kenara itiyordu.

Tırmanış daha zahmetli hâle geldikçe atı titriyordu. Tüm *dikkatimi bu işe vermemi istiyor*, diye aklından geçiren Raphael gönülsüzce de olsa bulunduğu ana geri döndü. Yükselen yamaçlarla, yıkık duvarlarla, yanık meyve bahçeleri ve üzüm bağlarıyla çevrili olan keşişhane bulutlu gökyüzünün solgun ışığında üzerlerine eğilmiş gibi gözüküyor, sanki binaların ta kendisi nöbete duruyordu.

Artık şehrin merkezinde olmalarına rağmen onlarla keşişhanenin temelleri arasında yükselen tepe yamacının ferah ve kırsal bir havası vardı. Ya da en azından Doğu Akdeniz'in sıkışık şehirlerine alışkın olan Raphael'e öyle geliyordu. Geniş topraklara sahip Rutenyalılar daha engin bir tarzda şehir kurmayı, parsellerce açık alanı derme çatma çitlerle çevirerek sebzeleri ve besi hayvanlarını

tüketildikleri bölgelere yakın yetiştirmeyi öğrenmişlerdi. Zirvenin yakınında çitler yerini taş duvarlara bırakıyor, doruğun etrafındaki arazi halkaları daraldıkça o duvarlar yükselip kalınlaşıyordu. Hele en tepedekiler kale surlarının o yadsınamaz görünümünü taşıyordu ve kuşatma sırasında buna uygun olarak zarar görmüşlerdi.

Yine de gerçek istihkâmları dert etmek zorunda kalmadan önce birkaç dönemeci geride bırakıp pek çok setten ve kapıdan geçmeleri gerekecekti. Tırmanışın ilk bölümü şehirli Raphael'e kent içi bir yolculuktan ziyade kırsal arazideki bir gezinti gibi geldi.

Küçük bir üzüm bağının yakılıp yıkılmış kalıntıları arasında ilerlerlerken bu yüksek bölgelerin geriye kalan yegâne sakini gibi gözüken, leş gibi paçavralar içindeki yaşlı bir adamla karşılaştılar. Küçük, yanları açık, derme çatma bir dua mahallinin gölgesinde oturan adam elinde çürüme aşamasındaki minicik üzümlerden oluşan bir salkım tutuyor ve boş gözlerle dış dünyaya bakıyordu.

Illarion adamla Rutenya dilinde konuşmak üzere durdu. Yaşlı adam onların somutluğunu ve gerçekliğini sorgulamasına grubu sessiz sedasız süzdü, sonra da kendi kendine kafa sallayıp karşılık verdi. Raphael kullanılan dildeki cehaletine rağmen adamda eğitilmiş bir ton ve duruş algıladı. Adam bir zamanlar mağrur, konuşma ve yazma alanlarında biraz eğitim alacak kadar faydalı biri olmalıydı; üzümlere bakıp keşişhaneye ürün tedarik eden bir çiftçi yahut vasal gibi.

Yabancı bu kadar lakırdınının yettiğine karar vermiş olacak ki sohbeti aniden sonlandırıp yırtık pırtık pantolonunu silkeledi ve tepeden aşağı inmeye koyuldu. Bir ara durdu ve neredeyse korku dolu bir ifadeyle dönüp onlara baktı.

“Ona yukarıda yaşayanları ziyaret etmek istediğimizi söyledim,” dedi Illarion. “O da buradan gitmemizi önerdi. Kapılarını asla açmayıp bizi de diğerleri gibi öldüreceklerini veya bunu denerken öleceklerini söyledi.” Illarion'un bu esrarlı sözler karşısındaki şaşkınlığı yüzüne o kadar net yansıtıyordu ki diğerleri -hatta Percival bile- hayret dolu kahkahalar atmaktan kendini alıkoyamadı.

“Bizi diğer *kimler* gibi öldüreceklermiş?” diye sordu Roger. “O tuhaf herif bizi ne sanıyor; Moğol mu?”

“Belki de haydut sanmıştır,” diye fikir yürüttü Percival. “Ne de olsa meymenetsiz bir hâlimiz var.”

“Haydutlar kapıya kadar gidip onu tıklatmazlar!” karşılığını verdi Roger.

“Öyleyse gelin aynen öyle yapalım,” dedi Percival, “ve onlara haydut değil, dürüst meşgalelere alışkın kimseler olduğumuzu gösterelim.”

“Zaten fazla bir seçeneğimiz yok gibi gözüküyor,” diye belirtti Raphael. “Çünkü her hâlükarda tespit edilmiş bulunuyoruz.” Başıyla keşişhanenin köşesindeki soğan damlı kümbetten onları izlemekte olan bir gözcüyü işaret etti.

Kiev'e ulaşmadan evvel, kentin yıkık duvarları dahilinde değerli veya kullanışlı bir şey bulamama korkusu Cnân'ın yüreğine yara olmuştu. Genç kadın Moğol ordusunun arkasında bıraktığı yıkımı yakından görmüştü ve tahribatın felaketzedeleri nasıl etkilediğini, içlerine kadar işleyip geride boş kabuklardan başka hiçbir şey bırakmayana kadar onları nasıl kemirdiğini iyi biliyordu. Bu yüzden Kiev'in zihninde canlandıracağı şeye -annesine dair hepsi de hoş olmayan anılara- karşı kendini mümkün olduğunca hazırlamıştı. Fakat Feronantus ve grubun geri kalanıyla birlikte harabelerin arasında yol alırken Kiev'i beklediği kadar ıssız bir hâlde bulmadığına şaşırırdı.

Şehirde sadece sağ kalan insanlar değil, aynı zamanda küllerin ve harabelerin arasında kendileri için inşa ettikleri yeni bir yaşam vardı. Kaynakların kıt olduğu belliydi; insan kırık kerestelerle ve çatlak taşlarla ancak bir yere kadar inşaat yapabiliyordu. Bölgede kalanlar şimdiden eski Kiev'in

merkezinden ayrılarak Dinyeper Nehri'nin kıyılarına taşınıyordu.

Axeinos'a, yani Işıksız Deniz'e kadar akan nehir Rus'un kuzeyinden güneyine kadar kıvrılarak uzanan bir yılanı benziyordu. Kiev'e vardığındaysa Percival ile diğerlerinin kutsal topraklara doğru bir hac yolculuğuna çıkan tövbecarlar kisvesi altında gittikleri kutsal binalara ev sahipliği yapan ikiz tepelerin etrafından dolaşıyordu.

Cnân'ın dışında Eleazar, Raedwulf, Istvan ve iki attan oluşan küçük grup Feronantus'un önderliğinde Kiev'in moloz kaplı sokaklarında yavaş yavaş ilerliyordu. Altın Kapı'nın harabelerinden geçtikten sonra Finn atından inmiş ve yıkık binaların oluşturduğu labirente girip gözden kaybolmuştu. Cnân harabeler boyunca onlara izcilik yapan adamı ara sıra görür gibi oluyordu.

Yasper da atını terk etmişti ama onun Finn kadar görünmez -veya sessiz- olduğu söylenemezdi. Adamın ilerlerken yanık duvar kalıntılarını yıkıp geçtiğini, etrafa taş parçaları sıçrattığını ve hatta henüz yağmalanmamış nadir ev eşyalarını karıştırırken arada bir metalik çınlamalar çıkardığını duyabiliyorlardı.

Simyacının değerli bir şeyler bulabiliyor olması Cnân'ı şaşırtmıştı. Bu ya felaketzedelerin gösterdikleri çabalarda ki yetersizliğin, ya da Hollandalının ısrarcı karakterinin bir işaretiydi.

Yüksek bir tangırtı genç kadının atını ürküttü ve bu gürültüyü Yasper'dan yükselen neşeli bir bağrış izledi. Adam başının üstünde eğri büğrü bir kap tutarak bir duvarın arkasından sıçrayarak çıktı. Cnân atını sakinleştirirken Hollandalının taşıdığı nesneye bakarak onun bir zamanlar ne olduğunu çıkarmaya uğraştı.

"Harika durumda," dedi Yasper, kadının yüzünden açıkça okunduğu anlaşılan soruya cevaben. Dikdörtgen biçimli nesneyi eyer çantalarına bağladı ve arayışına kaldığı yerden devam etmek üzere oradan ayrıldı.

Istvan atını dürterek Cnân'ın yanından geçti ve Feronantus'a yaklaştı. "Çok fazla gürültü yapıyor," dedi Macar asabice.

Feronantus başıyla geldikleri yönü işaret etti. "Saklanmaya çalışmıyoruz ki," dedi.

Daha birkaç saat önce durup kente baktıkları bayırda yalnız bir at ile binicisi vardı. Aradaki mesafe biniciye veya ata dair herhangi bir ayrıntının anlaşılamayacağı kadar uzaktı; fakat Cnân'ın gözüne adam bineğine göre fazla büyükmüş -veya at binicisine göre fazla küçükmüş- gibi göründü. *Bir Moğol*, diye düşündü kadın, sonra da binicinin kim olabileceğini anladı. *Elimizden kaçırduğumuz o adam.*

Istvan da aynı sonuca varmıştı ve anadilinde sövüp sayarak elini yayına attı.

"Ağır ol Istvan," dedi Raedwulf gülümseyerek. "Sen iyice yaklaşıp da göğsüne bir ok atana kadar herifin durup bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

"İzini sürebilirim," diye hırladı Istvan. "Nasılsa eninde sonunda yemek yemek, uyumak veya işemek için duracak, hangisi olduğu fark etmez, işte o zaman gözünün tam ortasına bir ok—"

Cnân buz gibi parmaklarıyla ensesini kavramış olan korkuya rağmen gülmeden edemedi. "Moğollar at sırtında işerler," dedi. "Yemeklerini de orada yer ve yine orada uyurlar."

"Demek o sayede bizi bu kadar yakından takip edebildi," diye belirtti Feronantus.

"Kim?" diye sordu Yasper, bir çift tıpalı testiyle beraber yanlarına gelerek. Neye baktıklarını görmek için boynunu uzattı. "Hay aksi," dedi Moğol izciyi fark edince. Şaşırtıcı bir çeviklikle her iki testi de elinden düşürmeksizin atının sırtına atladı. "Neyi bekliyoruz?"

"Seni," diye belirtti Feronantus, nüktedan bir tavırla. Sonra atının kaburgalarını hafifçe dürttü ve hayvan hiç acele etmeden nehre doğru yürümeye başladı. "Bizi gördü," dedi Feronantus, omzunun

üzerinden. “Tahminimce bu bölgeyi bizden daha iyi tanıyor, o yüzden korkmuş gözükererek kazanabileceğimiz hiçbir şey yok. Başarmayı umabileceğimiz en iyi şey onu hedefimizin burası olduğuna ikna etmek. Hava kardıktan ve diğerleri yanımıza döndükten sonra nehri gizlice aşabilir ve aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koyabiliriz. Ümit edelim de bu yeterli olsun.”

Tepenin zirvesine yaptıkları yolculuk giderek güçleşiyordu. Bu sadece arazinin giderek dikleşmesinden değil, duvarın hasar görmüş kısımlarından yuvarlanan molozların yolu yer yer kapatmasından da kaynaklanıyordu. Öte yandan duvardaki bazı gediklerse onlara yeni geçiş yolları sağlayacak kadar büyüktü, ama zeminin bozuk olması sebebiyle atlarından inip onları temkinli bir biçimde yürütmeleri gerekiyordu.

Yolun düz ve sağlam olduğu nadir aralıklarda Raphael başını kaldırıp kuledeki gözcünün gelişlerini başkalarına da haber verdiğini, dış duvardaki istihkâmların ışıltılı miğferlerle ve mızrak uçlarıyla dolmaya başladığını görüyordu.

“Tanrı’nın bu evinde keşişlerden çok şövalyeler olabilir,” diye fikir yürüttü Illarion.

“Bazı keşişler aynı zamanda da birer şövalyedir,” diye belirtti Raphael, Percival’e göz atarak.

“Hem haklı hem de haksızsınız,” diye anlaşılmaz bir karşılık verdi Percival. “Zira gördükleriniz birer keşiş değil.”

Bu bilmece oyunu o esnada başı çeken Roger’in bağıışıyla sona erdi. Ona baktıklarında adamın durduğunu ve yolun ortasında sere serpe yatan bir sureti temkinli bir mesafeden incelediğini gördüler.

Seyahatleri sırasında pek çok cenk meydanına rastlamışlardı. Tepeden tırnağa zırhlı olarak yerde yatan gerçek bir ceset görmek sıra dışıydı. Orduların çoğu başka bir sebepten değilse bile pis kokuyu gidermek, hastalıkları önlemek ve kuzgunlar ile leş yiyici köpekleri hüsrana uğratmak amacıyla ölülerini gömer veya yakardı. Bir ordunun öyle bir işi hâllemeden önce yürüyüp gittiği alışılmadık durumlarda bile bölgenin sağ kalan sakinlerinin ortalık yatıştıktan sonra meseleye el attığı olurdu. Öte yanda insan cesetlerini açıkta bırakacak kadar aşağılık kimseler faydalı yahut satılabilir bir ganimet elde etmek amacıyla ölüleri soymaya çekinmezlerdi.

İşte bu yüzden baştan aşağı zırhlı bir şövalyeyi ortalık yerde yatarken görmek epey garipti. Adamın kısa bir süre önce öldüğü gerçeği, etrafında uçuşan çok sayıda sinek tarafından da kanıtlanmaktaydı. Gerek zincir zırhı, gerekse de miğferiyle kalkanının şekli onun Hıristiyanlık Âlemi’nin bir şövalyesi olduğunu gösteriyordu; bu bir Moğol falan değildi. Adam yere yüzükoyun kapaklanmış, kalkanı da altında kalmıştı. Fakat başı bir tarafa anormal derecede dönmüştü ve boynu geriye doğru bükülmüştü. Cesede yaklaşırlarken -tabii pis kokuya ve sineklerin sayısına bağlı olarak sadece *birazcık*- bunun sebebine dair bir ipucu elde ettiler: Miğferinin ön yüzündeki T biçimli boşluktan giren tek bir ok sağ gözünün altından elmacık kemiğine saplanmıştı ve şövalye yere düştüğünde okun arka ucu yere çarparak başının ters dönmesine yol açmıştı.

Gruptakilerin ilk dürtüsü elbette ki duvarın tepesine bakıp aradaki mesafeyi kestirmektir. Ok menziline buldukları kesindi, ama bu oku atan okçunun ya şanslı ya da son derece becerikli olması gerektiği kadar da uzaktaydılar. Duvarın tepesinde artık pek çok yay göze çarpıyordu ve uzaktan gelen gıcırtilar onlardan bazılarının gerildiğini gösteriyordu. Raphael’in içgüdüleri ona siper almasını söylerken Percival tam tersi davranarak savunmacılara doğru döndü ve avuçları ileri bakacak şekilde ellerini kaldırdı.

“Durun!” diye seslendi Percival. “Bizler Hıristiyanlık’ın şövalyeleriyiz ve sizin düşmanınız değiliz.”

Raphael adamın saflığı karşısında yüzünü ekşitti. Onun eğitimine sahip birinin Dördüncü Haçlı Seferi'ni ve Batı'nın Hıristiyan şövalyelerinin Zara ile Konstantinopolis'teki kardeşlerine uyguladıkları vahşeti bilmiyor olması sahiden de mümkün olabilir miydi?

“Böyle aptalca sözlerle sabrımızı daha da zorlamadan evvel ayaklarınızın dibinde yatan Hıristiyan şövalyeye bakıp merakınızı giderin,” diye Latince karşılık verdi bir ses, hem de Raphael doğru duyduysa bir kadın sesi. “Düşmanımız değilse nasıl bu duruma düştüğünü kendi kendinize sorun ve *surlarımıza* biraz daha yaklaşmanın akıllıca olup olmadığını düşünün.”

Illarion ile Raphael aralarında bakıştılar. Kadının *surlarımıza* sözcüğünü nasıl sahiplendiği dikkatlerinden kaçmamıştı.

“Percival haklıymış,” dedi Roger. “Bunlar keşiş falan değil.” Adamın gözü onlara bağırان kişinin üstündeydi. Askerin kadın olduğu çok açıktı, zira miğferini çıkarıp koltukaltına sıkıştırmıştı. Fakat onun etrafındaki zırhlı ve miğferli savaşçıların hem duruşlarında hem de hareketlerinde keşişhanenin tek bir erkek bile barındırmadığı izlenimi veren bir hava mevcuttu.

Aklına eski bir öykü -*Ordo Militum Viridicis Intactae* Hıristiyan olmadan asırlar önce yaşanmış bir olay- gelen Raphael dalgın bir edayla kafa salladı. Tarikatın ilk karakolu Tuna ile Baltık arasındaki dağların yukarılarında bulunan Petraathen Kalesi olmuştu. İkincisiyse Tyrshammar adlı bir adadaydı ve pek çok İskandinav savaşçı -bazılarının deyimiyle Vikingler- kılıç kullanmayı orada öğrenmişti. Ne tesadüftür ki o kuzeyli halkların dillerinde dolaşan Kalkan-Bakireleri -*skjalddis*- ile ilgili eski hikâye ve efsaneler, kadim günlerden beri Petraathen'in kayalıklarında yaygın olan bakire savaşçı geleneğiyle mükemmel bir biçimde örtüşmekteydi. Tyrshammar'da Kalkan-Bakiresi olan kadınların sayısı Kalkan-Biraderi olan erkeklere kıyasla çok daha azdı, fakat onlardan bazıları Rus'u boydan boya aşır Dinyeper Nehri'nden Karadeniz'e kadar inen Viking gemilerinde yer almıştı. İşte onların bir kısmı Kiev'e yerleşerek üçüncü bir karakol kurmuştu. Söylentilere göre o grup, Doğu ile Batı kiliseleri arasında gerçekleşen dini bölünmeye karşın kadınlara nasıl dövüşüleceğini öğretmek gibi sıra dışı bir alışkanlık da dahil olmak üzere tüm geleneklerine bağlı kalmıştı.

Percival'in buraya gelmeyi bu kadar çok istemesine şaşmamak gerekirdi.

Frenk, Kalkan-Bakiresi'nin sataşmasına saygılı bir şekilde eğilerek karşılık verdi ve talimatlara uyarak dikkatini yoldaki cesede çevirdi. Adamın burada gömülmeden ve yağmalanmadan yatmasının gizemi böylece çözülmüştü: Kalkan-Bakireleri onu bir ikaz niyetine burada bırakmışlardı. Percival cesede doğru bir adım attı, sonra bir tane ve bir tane daha. Her adımı bir öncekinden daha yavaş ve kısaydı. Bu ayrıntıyı fark eden Kalkan-Bakireleri alaycı kahkahalarla ona serenat yaptılar.

“Niye bizden bu kadar nefret ediyorlar?” diye merak etti Raphael. “Ayrıca o kadın niçin bizimle Latince konuştu?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Illarion, “ama eminim ki şu ceset dile gelebilseydi bize çok şey anlattırdı.”

Percival ölü adama iyice yaklaşmadan önce küçük bir haç çıkardı ve bir dua seremonisi gerçekleştirdi.

Çileden çıkan Roger bir küfür savurdu ve Percival'i dirseğiyle itip geçerek sert adımlarla ölü şövalyeye doğru yürüdü. Yürürken de derin bir nefes alıp onu tuttu. Cesedin yanına vardığında bir ayağını miğfere koyup itti ve adamı çevirerek okun bir saat yelkovanı gibi havada dönmesine sebep oldu. “Öylesine bir surat işte,” diye duyurdu. “Diğer pek çoğu gibi, yani sineklerin ve karıncaların yediği diğer pek çoğu gibi.”

“Ayağını çek de alınıdaki armayı görebilelim,” diyen Raphael kendine hâkim olamayarak cesede

yaklaştı.

Roger söyleneni yapmaya davrandıysa da okun ağırlığı başı eski pozisyonuna çevireceğe benziyordu. Bunun üzerine nacaklarından birini çekip silahın başını okun arka ucuna dayadı ki sabit dursun. Bu iş bitince de ayağını çekti ve ölü adamın miğferindeki arma gözler önüne serildi.

Roger neredeyse aynı anda hayret dolu bir küfür etti.

Üç silah arkadaşı daha iyi görebilmek için aynı anda yaklaşıp eğildi. Tasarım -cılalı çelik bir arka planın önündeki kızıl bir kılıç ve onun hemen üstünde yer alan kızıl bir Malta haçı- basit ve okuması kolaydı. Gruptakiler onu ilk kez gördükleri için değil, hiçbiri gözlerine inanmadığı için cesede biraz daha sokuldular.

27. BÖLÜM

KAĞAN'A BİR HEDİYE

Lian delikanlının güreş meydanını çevreleyen kalabalığa karışarak gözden kaybolmasını seyretti. Oraya Kagan'ın maiyetiyle beraber gelen genç kadın Büyük Han'ın kuyruğundan ayrılmayan uşak ve cariyeye saflarının arkasında kalmıştı. Ganşuk'un kendisini görmediğinden oldukça emindi.

Diğer cariyelerden bazıları yelpazelerinin arkasından Ganşuk ile Namkay arasındaki maçla ilgili çene çalıyor, içlerinden birkaçı böyle savaşçılarla aynı yatakta yatmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederek Lian'dan tarafa mahcup bakışlar atıyorlardı. Lian onlara aldırış etmedi. Bu kadınların dedikodu dolu yaşantıları saraydaki erkeklerin cinsel maharetlerini konu alan daimi bir fısıldaşmadan ibaretti: Kim harikulade bir sevgiliydi, kim sert ve şiddete yatkındı, kim gülünçlük derecesinde beceriksiz ve yetersizdi. Onların bu bitmek bilmez lakırdısı, bahçedeki alakargaların rahatsız edildikleri zaman çıkardıkları öfkeli gaklamaları hatırlatırdı Lian'a. Sonuçta ötüşen kuşlardan farkları yoktu.

Genç kadının yaşamının büyük bölümü bekleyerek geçmişti. Kağan'ın Karakurum'dan ayrılma vaktinin geldiğine karar vermesini bekleyerek. Ganşuk'la bir sonraki buluşmasını bekleyerek. Cucay'ın genç savaşçıyla ve sarayda vakit geçirdiği diğer erkeklerle ilgili sonu gelmez sorularını yanıtlamayı bekleyerek. Fark edilmez hâle gelmeyi ve böylece kaçabilmeyi sabırla bekleyerek.

Cucay'a karşı ağırbaşlı ve son derece saygılı davranmak zor değildi; ne de olsa adam onun efendisiydi ve ilişkilerinde bu ayrımın açıkça anlaşılmasını güçleştirecek hiçbir şey yoktu. Genç kadının yetiştirilişini ve eğitimini takdir ediyordu, ona kendi malıymış gibi davransa da Lian başdanışmanın gözünde bir değer taşıyordu.

Ganşuk ise bambaşka bir hikâyeydi. Lian onun karakterine yönelik olarak yaptığı ilk değerlendirmede yanılmıştı. Delikanlı bazen katlanılmaz bir duyarsızlık ve yabanilik sergilemesine rağmen Lian onun değişmeye çalıştığını görebiliyordu. Üstelik sadece vazifesi farklı bir kişiliğe bürünmesini gerektirdiği için değil, aynı zamanda bunun yakınlaşmalarını sağladığını bildiği için de.

Lian kaçacak olursa onun başına ne gelirdi? O olaydan Ganşuk mu suçlanırdı? Munokhoy bu fırsatı onu Kağan'ın gözünden düşürmekte kullanırdı. Kaçıp gitmesi delikanlının Kağan'ı kurtarma şansını mahveder miydi?

Lian böyle düşüncelerden kurtulmak amacıyla başını iki yana salladı. Ganşuk bir Moğol'du. Halkı Lian'inkini katletmiş ve esir almıştı. Lian imparatorluğu niye umursayacaktı ki? Burada tercihen değil, bir tutsak olarak kalıyordu. İyi ama bu imparatorluk, yani Ögeday Han'ın dünyası dağılırsa kendisine ne olurdu?

Lian bu sorunun cevabını biliyordu. Yeni fatihler ganimetlerini sahiplendiklerinde mahkûmların başına ne geldiğinin farkındaydı.

Yakınlardaki Kağan gürültülü kahkahalar attı, sonra da maiyetinin etrafında sallana sallana gezinerek herkesi o akşamki ziyafete davet etti. Sırıtkan suratı içmekten kararmıştı ve kaftanı alkol

denen yavaş tesirli zehrin sebep olduğu terden sırlıslamandı. Cariyeler onun görünüşüne aldırış etmiyorlardı, ter ve pis kokular bu kadınların yazgısıydı. Hepsi de heyecanla cıyıklıyordu.

Festival sırasında, diye aklından geçirdi Lian, hepsi de Kağan'ın kendini içkiye boğmasını seyretmekle meşgul olacak ve hiç kimse bana dikkat etmeyecek.

Lian kaçma hayalleri kurmaya cüret edecek olursa bundan iyi bir zaman bulabilir miydi?

Ganşuk geniş yemek salonuna girerken yeni, mavi kaftanının önünü düzeltti. Giysi üzerine tam otursa da kaliteli kumaşı çekiştirip durmadan edemiyordu. Tabii kıyafeti kendisine veren kişinin o olduğu hususunu düşünmeden de.

Salonun büyük bölümüne dört geniş masa hâkimdi ve kuzey ucundaki alçak bir platformun üzerine daire şeklindeki bir başka masa yerleştirilmişti. Ganşuk uşaklar ve cariyelerle çevrili hâlde bekleyen soylular ve savaşçılar kalabalığına göz gezdirip yüzlerini çabucak tarayarak kimin nerede oturduğuna dair genel bir fikir edindi. Sağındaki masa, beyaz kürklü kıyafetleriyle kendilerini belli eden *Torguud*'lara aitti. Aralarından bazıları kapının önündeki Ganşuk'u fark edince kadehlerini kaldırarak onu selamladı. Ganşuk da bir baş selamıyla onlara karşılık verdi. *Saygı kazanıldı*. Namkay'la yaptığı güreş maçı berabere bitmesine rağmen çoğundan daha iyi bir performans sergilemişti. Delikanlı kaftanının beline sardığı sert ve geniş kemeri çekiştirirken neredeyse sol koltukaltında tuttuğu paketi düşürecekti. Hava şimdiden sıcak geliyordu ve fazla geçmeden terlemeye başlayacaktı.

Kafasındaki saçma fikir ansızın daha da mantıksız gözüktü.

Delikanlı yuvarlak masanın yakınında Efendi Cucay'ı gördü. Aralarındaki insan kalabalığına rağmen uzun boylu danışman Ganşuk'un yanına kadar gelmekte zorlanmadı.

“Efendi Ganşuk, başarı öykün kulağıma kadar geldi.”

Ganşuk omuz silkti. “Maç berabere bitti,” diye mütevazı bir karşılık verdi.

Birisi salonun arka taraflarından Ganşuk'a seslendi. Cucay'ın gözleri bir anlığına o yöne kaydı, sonra tekrar delikanlının yüzüne çevrildi. “Yine de bu tür öyküler duymak beni yüreklendiriyor. Bugünün erken saatlerinde yaptığımız konuşmanın sana... yaradığı sonucuna varabilir miyim?”

“Az çok,” diye itiraf etti Ganşuk. Bir an için Lian'ı görür gibi oldu. Birinin yanında oturuyordu. O *da kim?* Kabalık etmeden Cucay'ın arkasına bakmaya çalıştı. *Namkay*.

“Bir hediyeye getirmişsin,” diyen Efendi Cucay delikanlının koltukaltındaki paketi işaret etti. “Onu Kağan'a benim vermemi ister misin?”

Tüm o kalabalığın arasından ikiliyi belirgin bir şekilde göremeyen Ganşuk genç kadının kim olduğuna daha iyi bakmak ile Efendi Cucay'a cevap vermek arasında kararsız kaldı. Sonunda iç geçirdi ve ilk amacından şimdilik vazgeçti. Cucay beklenti dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. “Bunu Kağan'a bizzat vermekten onur duyuyorum,” dedi.

“Elbette,” dedi Cucay hiç bozuntuya vermeden, sanki en başından beri planı huymuşçasına. Kağan'ın danışmanının dudaklarını kırıştıran o şey bir tebessüm müydü?

“Belki Kağan'ın masasında oturabileceğim en iyi yerin neresi olduğunu bana gösterirsiniz,” dedi Ganşuk ve manalı bir edayla pakete hafifçe vurdu.

Cucay eliyle platformdaki masayı işaret etti. “Kesinlikle,” dedi ve biraz öne eğilip sesini alçalttı. “Oturma planı aslında çok basit. Kağan'ın sarhoşluğuna kayıtsız kalabilenler yakınına, kalamayanlar ama yine de göze girmek isteyenler onların yanına, utananlar ama bunu açıkça göstermeye cesaret edemeyenlerse mümkün olduğu kadar uzağa otururlar.” Adam neşesiz bir tebessüm etti. “Yine de bu yuvarlak bir masa ve Kağan herkesle ayrı ayrı ilgilenmeyi sever. Korkarım ki bu da ondan yeterince

uzak kalmayı zorlaştırır.”

“Öyleyse oturacağım yere fazla kafa yormayacağım,” dedi Ganşuk, başını eğerek. “Bulduğum ilk boş sandalyeye yerleşeceğim.” Ve *ondan sonrasını Mavi Kurt’a havale edeceğim*, diye içinden tamamladı.

“Çok tedbirli ve akıllıca bir seçim,” diyen Cucay da onu aynı şekilde selamladı.

Ganşuk oradan ayrıлып baş masaya gitti. Paketi Kağan’a ayrılan gösterişli koltuğun sağındaki sandalyenin üstüne bıraktı. Yerini alırken kemer yüzünden belini bükmekte zorlandı ve tam karşısında kimin oturduğunu ancak o zaman fark edebildi.

Munokhoy.

Jaghun komutanının sert bakışlarına aynı şekilde karşılık vermek için fazla zaman bulamadı, çünkü o sırada uzun salondaki gürültü seviyesinin azalması Ögeday Han’ın gelişini müjdeliyordu. Kağan’ın insan kalabalığının arasında ilerlemesi biraz zaman aldı ve bu süre zarfında Munokhoy delikanlıya dik dik bakmayı sürdürdü. Ögeday masaya yaklaşırken Ganşuk adamın ellerinin boş olduğunu yüreğine su serpilerek fark etti. Kağan şimdilik içmiyordu.

Bulduğu yüksek konumdan Namkay’ın olduğu masayı daha iyi seçebilen Ganşuk güreşçinin yanında kimin oturduğunu görmeye çalıştı. O kişi gerçekten de Lian’dı ve Ganşuk genç kadının ilgiyle öne eğilerek Namkay’ı yakından dinlemesini seyretti. Lian adamın sözlerine gülerken Ganşuk kaşlarını çattı. Genç kadın güreş maçına tanık mı olmuştu? Yine de kadının dikkatini çekmeye cüret edemedi, en azından Munokhoy’un gözü önünde.

“Ganşuk.” Ögeday onun kolunu sıvazlarken Ganşuk adamın bunu dostane bir hareketten ziyade dengesini sağlamak için yaptığını anladı. Kağan’ın nefesi leş gibi içki kokuyordu. “Bu sabahki gayretin dikkate değerdi.”

“Beni mahcup ediyorsunuz kağanım,” dedi Ganşuk, dikkatini Lian’dan ayırarak. *Zaten neden umursuyorum ki? O kadın görevimin bir parçası değil.*

“Gelin kadeh kaldıralım,” diye seslendi Ögeday, minik kadehlerle dolu tepsiyi taşıyan kısa boylu uşağını çağırarak. “Güreşçilerimizin şerefine!”

“Lütfen müsaadenizle kağanım.” Ganşuk yaklaşan uşağı durdurmak için elini kaldırdı. Etraflarındaki tüm konuşmaların kesilmesiyle birlikte de sertçe yutkundu ve bir an için cesareti onu terk edecek gibi oldu. *Saygı*, diye düşündü delikanlı, dizlerini kilitleyerek. *Onu talep et. Onu hak et.*

Masadaki paketi eline aldı. “Bugünün erken saatlerinde,” diye söze girdi, “sizi o ufacık kadehlerle içerken gördüm ve niye öyle bir zahmete girdiğinizi merak ettim. O kadehler çok az şarap alıyor. Sizin yüceliğinize, her şeyi kaplayan gökyüzünün altındaki ihtişamınıza yakışmıyorlar.”

Ögeday’ın gözleri Ganşuk’un onu dairesinde ziyaret ettiği akşam olduğundan bile daha dalgın bakıyordu. Adamın gözbebekleri her şeyi -ışığı, sesi, odadaki havanın ta kendisini- yutabilecekmiş gibi duran birer kara delikti. Ağzı her an ileri fırlayıp delikanlının boynunu ısıracaktıymışçasına çarpılmaya başlıyordu.

“Buraya ağabeyiniz tarafından gönderildim,” diye devam etti Ganşuk. “Çağatay Han içmeyi bırakmanızı istiyor ve—”

Sözleri masanın karşısından yükselen kahkahalarla kesildi. “Şu *küçük* dadıya da bakın hele,” diye dalga geçti Munokhoy. “Bize şarabın sağlığımızı bozduğunu anlatmaya gelmiş!”

Aynı kuşku Ögeday’ın suratından da okunuyordu ve Ganşuk tıpkı Karakurum’a geldiği günkü gibi Kagan’ın ilgisini kaybetmeye ne kadar yaklaştığının farkındaydı. Sırtı karıncalanırken arkasını döndü ve paketin kâğıdını yırttı. Sonra mabeyincilere hayret nidası attıran ve muhafızların bir adım

yaklaşmalarına sebep olan bir hızla tekrar önüne dönüp elinde tuttuğu nesneyi kaldırdı... ve Kağan'a getirdiği hediyeyi gözler önüne serdi.

“Çağatay Han her gün yalnızca bir kadeh şarap içmenizde ısrar etmemi söyledi. Peki ben kaç kadeh içtiğinizi gördüm? Yirmi mi? Otuz mu?” Boştaki elini kaldırıp baş ve işaret parmaklarını birbirine iyice yaklaştırdı. “*Minicik* kadehler. Çocuklara ve maymunlara göre kadehler! Bu kadarcık. Kim Kağan'a böyle kadehler getirir de utançtan yerin dibine geçmez?”

Delikanlı hediyesini -geçen gün pazaryerindeyken kazara satın aldığı geniş ağızlı dev kupayı-havaya kaldırıp Ögeday'a doğru uzattı, ardından yankılı bir çınlamayla masaya çarptı. “Ben efendim Çağatay Han'a ve imparatorluğa hizmet ederim. Çağatay Han günde bir kadeh diyor. Bense Kağan istediğini yapar diyorum. Bunu huzurunuzda çıktığım ilk seferde siz kendi ağzınızla söylediniz: Kağan hiç kimseden izin almaz. Kağan yalnızca kendine karşı sorumludur. Canınız istiyorsa buyurun için; aksini söylemek ne bana, ne ağabeyinize, ne de burada toplanmış tüm bu insanlara düşer. Ama büyük Kağan illâ ki içecekse büyük bir kadehten içmelidir; muazzamlığınıza, ihtişamınıza, her şeye boyun eğdiren kudretinize uygun bir kadehten.”

Ögeday'ın ağzı bol sinirli bir eti çiğnercesine oynadı. Adam mayhoş bakışlarını masanın etrafında gezdirerek kendisiyle göz göze gelmekten kaçınanları süzdü, sonra da yere tükürdü. Üstüne bir de geçirdi.

Mutlak sessizlik ansızın çekilen kılıçların metalik hışırtısıyla bozuldu. Şiddet bekleyen muhafızlar Kağan'ın ölümcül emirlerini yerine getirmeye hazırды.

Fakat Ögeday'ın kolunu yavaşça kaldırması ve kalın parmaklarını oynatması verecekleri cezanın önüne geçti. Kağan sağa sola sallanarak yavaşça döndü ve bakışları orada toplanmış suratlar arasında mekik dokudu. Herkes aynı ölçüde şaşırılmış olmakla beraber kenara çekilmeye, geride durmaya, patlayacağından şüphelendikleri gazaptan sakınmak için oradan kaçmaya hevesliydi.

Minik kadehlerle dolu tepsiyi taşıyan uşak huzursuzca kıpırdanarak Kağan'dan hafif hafif uzaklaştı. Ögeday avının zayıflığını sezen bir hayvan gibi sözsüz bir haykırıyla saldırıya geçti. Tepsi ufak tefek adamın ellerinden uçtu ve kalabalığın üzerine kanı andıran yoğun, kırmızı şarap damlaları sıçrattı.

Kağan bunun ardından şaşırtıcı ve ani bir dengeyle Ganşuk'a doğru dönüp elleriyle savaştının yeni kaftanını kavradı. Ganşuk suratı ile Kağan'ın arasında sadece bir *aid* kalana dek öne çekildi.

Ögeday'ın yüzü şarap kadar karardı. Öfkesi zaten kan toplamış yanaklarına tehlikeli bir kızarıklık katıyordu. Ansızın bir köpek gibi başını ileri uzattı ve dişlerini Ganşuk'un yanağının hemen önünde birbirine çarptı. “Canım...*ne*... isterse... onu... yaparım!” diye homurdanarak Ganşuk'un yanağına tükürük sıçrattı, sonra da dudaklarını korkunç ve çarpık bir sırıtıyla açarak bir yılan gibi geri çekildi.

Ganşuk çenesini sıkıca kapayıp sessiz kaldı. Oraya söylemek için geldiği her şeyi söylemişti. Kağan ya dinleyecek ya da dinlemeyecekti. Etraflarındaki birkaç kişinin şaşkın bakışlarını göz ucuyla görebiliyordu. Korku ve heyecandan kızarmış o suratların zihninde şimdi neler olacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Kağan konuşabilecek kadar öfkesini kontrol altına alır almaz Ganşuk'un kemiklerinin -önce dizlerinin, sonra da kaburgalarının- kırılmasını ve ardından kalasların altına yerleştirilmesini emredecekti. Böylece harap bedeninin üstünde atlar gezdirilirken açıklanamaz küstahlığı ve cüretkârlığı yüzünden yavaş, boğucu, kemik ufalayıcı bir ölüme maruz kalacaktı.

Delikanlı gözlerini Kağan'dan ayırmayarak o emri vermesi için Ögeday'a sessizce meydan okudu. *Bu bir savaşçıya uygun bir ölüm değil*, diye aklından geçirdi. *Ama o şekilde ölmek öyle olmadığım anlamına gelmez.*

Sol gözünün kenarı seğirmeye başlayan Ögeday delikanlıyı sertçe itip masaya dayadı. “Ver şu

kupayı,” diye hırıldadı. “Bana layık olup olmadığına yine ben karar vereceğim.”

Ganşuk dizleri üstüne çöküp bakışlarını adamın ayaklarına dikti. “Peki kağanım,” diye mırıldandı. Görüşü bulanıklaştı ve nefes almakta zorlandı. Tahtalara vuran toynakların patırtısı kulaklarında yankılandı ve hemen sonra bunun kendi kalbinin çarpıntıları olduğunu anladı.

Kupayı Kağan’a bizzat vermekten korkan biri onu delikanlının ellerine tutuşturdu. Ganşuk dizleri titreyerek ayağa kalktı ve onu uzattı.

Ögeday kupayı onun elinden kaptı. “Şarap!” diye bağırdı. “Niye bu kupada şarap yok?” Bir düzine davetli hemen ileri fırlayıp Kağan’ın kupasını yarısı dolu bardaklarıyla doldurmayı teklif etti.

Ögeday homurdanarak döndü ve kupayı Ganşuk’un suratına çarptı.

Savrularak elleri ve dizleri üstüne düşen Ganşuk’un gözleri yaşlarla doldu ve odayı doğru düzgün göremez oldu. Ağzında kan tadı vardı ve sanki yanağına sıcak bir kömür parçası bastırılmaktaydı.

Üstüne ağır bir şey düştü. Ganşuk kendini sıkarak yere kapaklanmamaya çalıştı. *Kalastar*. Elleri panikle kasıldı. Fakat ağırlık omuzlarını tutarak ona dayanan, sıcak ve leş kokulu nefesi kanlı yanağına vuran bir adamdı. Delikanlı görüş alanındaki ışıltılı bir nesneye odaklanmaya çalıştı ve nemli gözlerini kırpıştırarak onun Ögeday’a verdiği hediyeye olduğunu anladı.

Kupanın durumu yanağından daha iyiydi.

“Kupa güzelmiş,” diye kulağına tısladı Kağan. “Fikrimi değiştirmeden önce gözümün önünden çek git, genç midilli.”

28. BÖLÜM

KİEV'DE TATSIZ BİR BULUŞMA

Tepenin eteklerinden geçerlerken rüzgârı suratlarında hissettiler. Dokunuşu hafif ve ferahlatıcı olmasına rağmen soluğu hastalıklı bir koku taşıyordu. Cnân ilk başta bunun kokuşmuş bataklıklarda sıkça rastlanan türden bir çürüme olduğunu sandı; fakat nehir bozulma aşamasındaki şeylerin birikmeyeceği kadar hızlı akıyordu. Genç kadın diğerlerine bir göz attığında adamların da kokudan rahatsızlık duyduklarını, fakat kendisinin aksine ona daha aşına olduklarını gördü.

“Ceset kokusu,” diye açıkladı Yasper. Adam küçük bir şişe bulana kadar çok sayıdaki çantasını karıştırdı. Sonra şişenin tıpasını dikkatle çıkardı, içindeki yoğun sıvıdan iki parmağına azıcık damlattı ve parmaklarını burun deliklerine dayadı. Ağzını kapalı tutarak derin bir nefes aldı ve burnunun yanları çöktü. “Ah,” diye iç geçirdi. Parmaklarını indirirken artık havayı dolduran pis kokuyu dert etmiyormuş gibi bir hâli vardı. Simyacı sırtarak şişeyi Cnân’a uzattı.

Sanki adam frengi hastalığı kapıp ateşlenmiş gibi Cnân ona uzun uzun baktı. Yasper şişeyi hafifçe sallayınca da teklifini nihayet kabul etti. Biraz çekinerek parmaklarına minicik bir damla damlattı ve sıvıyı ihtiyatla kokladı. Nane kokusu son derece baskındı ve genç kadın başını şaşkınlıkla geri çekiverdi. “Bu da ne?” diye sordu.

“Bir nane yağı özü,” deyip gülümsedi Yasper. “Kendi tarifim.” İç kaldırıcı kokuyu burun deliklerine doğru yönlendirmek istercesine elini yüzünün önünde salladı.

Cnân başka bir parmağına da bir damla koydu ve adamın yöntemini biraz sarsakça taklit ederek yağı burnuna çekti. Nefesini içine çekerken ve nane buharı minicik buz saçakları gibi başına saplanırken gözleri sulandı. Fakat kendince bir hoşluğu olduğunu ve bu hissi çürüyen et kokusuna yeğlediğini itiraf etmeliydi.

Onun yüz ifadesine gülen Raedwulf uzun kollarından birini uzattı ve şişeyi kadının parmakları arasından kaptı. Yasper’ın aksine yağ damlalarını baş ile işaret parmağı arasındaki perdeye döktü ve elini yüzüne bastırarak burun deliklerini bütünüyle örttü.

Şişeyi devralan Feronantus işini bitirdikten sonra onu Istvan’a teklif etti. Ters ters bakan Macar sakalına nane bulaşması fikri düşünülemeyecek kadar tatsızmışçasına bıyığını sıvazlamakla meşgul oldu. Finn şişeyi şöyle bir koklamakla yetinip omuz silkti ve onu Yasper’a geri verdi. Sanki tüm bu velvelenin sebebinden ve de koku alma kabiliyetlerini niçin kısıtladıklarından emin değildi.

Nane yağından dolayı biraz başı dönen Cnân dikkatini tepe ile nehir arasına sığınmış küçük gecekondu mahallesine verdi. Su kıyısına birkaç tahta iskele serpilmişti ve kayıklar her türlü yöntemle başvurularak onlara bağlanmıştı. Belirgin bir yerleşim düzeni taşımayan eğreti kulübe ve tezgâhlar, iki tahta parçasının bir duvarı andıracak biçimde birbirine yaslanabileceği her yere gelişigüzel bir şekilde kurulmuş gibiydi. Nehir kenarındaki küçük köy öyle rastgele ve tasasız görünüyordu ki sanki oranın sakinleri ihtiyaç duydukları şeyleri kalıcılık veya yağmacılara karşı konmaklık gözetmeksizin etraflarında ne bulabilmişlerse onlarla yapmışlardı. Cnân bölge yerlilerinin atlattıkları olaydan sonra

bunun beklenmedik bir tutum olmadığını düşündü. Moğollar onlara şimdiye kadar yapmadıkları ne yapabilirlerdi ki? Bu insanları öldürmek bile bir lütuf sayılabilirdi.

Öyle bir niyeti olmamasına rağmen anıların ümitsizliğine kapılan Cnân'ın zihni çok uzun zaman önce her şeyini kaybettiği o yanan köyün kokuları ve sesleriyle doldu. Kısmen sersemlemiş bir hâlde eyerinde sallandı ve biri onu kolundan tutmasaydı atından düşecekti. Genç kadın gözlerini açıp başını çevirdiğinde Yasper'ın endişeli yüz ifadesini görüp irkildi.

Onun tepkisini yanlış anlayan Yasper kadını bıraktı. “Ağzından nefes al,” dedi nazikçe. “Koku ilk başta çok ağır gelebilir. Baş dönmesi geçene kadar yavaş yavaş soluk al, tabii burnundan değil.” Sonra da sözlerini uygulamalı olarak gösterdi.

“Ben iyiyim,” dedi Cnân, niyetlendiğinden daha sert bir dille. “Üzgünüm Yasper,” diye devam etti sonra da. “Sadece yardım etmeye çalışıyordun, ama sana kabalık ettim.”

“Önemi yok,” deyip sıyrıttı adam. “Bunlar kaba zamanlar ve tek kabalık öyle olduğunu anlamamak.”

“Kabalık demişken...” diye sözlerini kesen Rasdwulf dikkatlerini onlara yaklaşmakta olan pespaye bir köylü üçlüsüne çekti. Adamların giyinik olduklarını söylemek kara kuru bedenlerini kısmen örtebilen paçavralara, sicimlere ve kürk parçalarına *giysi* demek olurdu. Kamburlarını çıkararak ayaklarını yerde sürüyorlar, kirli ellerini yakarırcasına havada tutuyorlardı. Diğer ikisi tarafından sözcüleri olmaya zorlanan en öndeki onlara Rutenya dilinde bir şeyler geveledi.

“Cnân,” diye seslendi Feronantus. “Sözlerinden bir şey anlıyor musun?”

Genç kadın atının üçlüye yaklaşmasına izin verdi ve başını yana eğip adamın laflarından anlam çıkarmaya çalıştı. Yabancıнын konuşma biçiminde Cnân'ın tanıdığı sözleri biraz daha kolayca ayırt etmesini sağlayan tekrarcı bir ahenk vardı. “Aynı şeyi yineleyip duruyor,” diye bildirdi. “Sanırım *hediyelerle* ilgili bir şey. Hayır, *haraç*.” Tatarca birkaç kelime sarf ederek adamın sözünü kesti.

Diğer adamlardan biri çığlık attı ve dizleri üstüne çöküp toprağa kapandı. Sözcününun ağzı bir karışık açık kalmasına rağmen titreyen dudaklarından başka bir laf çıkmadı.

“Bak sen,” diye görüş bildirdi Yasper, genç kadın ile Feronantus'un yanına gelirken. “Ne kadar da kudretli bir şey zikrettin. Belki onu bize de öğretirsin..”

“Adama sadece ne dediğimi anlayıp anlamadığımı sordum,” diye ifade etti Cnân.

“Tabii bunu Moğolca konuşarak yaptın,” diye tahminde bulundu Feronantus. Genç kadın kafa salladığında da gözlerini kısıp gecekondu mahallesini süzerek kulübelerin ve yığıntıların arasında bir hareket olup olmadığına baktı. “Bizden ödleri kopuyor,” dedi. “Yine de Moğol olmadığımız her hâlimizden belli...”

Sağlarındaki Istvan gürültülü bir homurtu çıkardı ve üç yabancıнын dikkati ona çevrildi. Macar'ın çatık kaşlı siması daha fazla korku yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu ve diz çöken adam kendini yere daha da çok yapıştırdı.

“Finn,” diye seslendi Feronantus, bakışlarını gecekondu mahallesinden ayırmadan. “Yalnız değiliz, öyle değil mi?”

“Değiliz,” cevabını verdi avcı.

Cnân etrafı bakınarak Finn'i aradı. Adam biraz ötede çömelerek üzerinde buldukları yoldaki bazı izleri inceliyordu.

“Atlar,” dedi avcı, toprağı işaret ederek. “Bizimkiler gibi nallı. Buradan geçeli bir gün bile olmamış.”

“Kızıl haç ve kılıç. Livonyalıların dağıldığını sanıyordum...” tepkisini verdi Roger, ölü şövalyenin

amblemını tanıyınca.

“Cehennem bile onları zaptedememiştir,” diye fikir yürüttü Raphael.

“Veya onlara katlanamamıştır,” diye dalga geçti Roger.

“Rus'ta kalmalarının sebebi her neyse,” dedi Illarion, “en azından birinin hak ettiği sona kavuşması memnuniyet verici.”

“Tabii bu durum akla şu soruyu getiriyor: Başkaları da var mı?” dedi Raphael. “Çünkü bu ceset nispeten taze ve Kalkan-Bakireleri -tabii o kadınların kim olduklarına yönelik tahminim doğruysa- daha fazlasını da bekliyor gibi.”

Bu mühim bir soruydu ve sembolü gördüklerinden beri ilk kez dört adamın gözlerini kızıl haç ile kılıçtan ayırmalarına sebep oldu. İçgüdülerine uyararak, yüzleri dışa dönük şekilde gevşek bir çember oluşturdular; ardından takip edildiklerine dair bir işaret olup olmadığını görebilmek için etraflarındaki harabeleri ve aşağıdaki engebeli bayırı taradılar. O sırada da elleri kılıç kabzalarına ve balta saplarına kayd. Fakat uygunsuz bir şey göremediler.

“Raphael Birader yakınlarda başka Livonyalılar olup olmadığını kısa zamanda öğrenmemiz gerektiğini söylerken haklı,” dedi Percival. “Fakat aramızda sadece dört çift göz var. O gözlerse yeni, yabancı bir arazideki yanık ağaçlara ve moloz yığınlarına bakıyor. Arkamızdaysa buraya alışkın olan çok daha fazla sayıda göz var ve onlar kenti daha iyi bir konumdan gözetliyorlar. O nedenle aradığımız cevabı bulmamızın en kısa yolu kapılara yaklaşmak, derdimizi anlatmak ve Kalkan-Bakireleri'nden bildiklerini bizimle paylaşmalarını istemek.”

“Sana iyi şanslar,” diye mırıldandı Roger.

“Yalnız gideceğim,” dedi Percival. Bu bir öneri değil, bir ultiमतomdu. Şövalyenin yüzüne yine o ışık vurur gibiydi. Raphael bunun durmasını diledi; çok rahatsız edici bir şeydi. Belki de gördüğü şey şövalyenin zaten solgun olan tenindeki kanın çekilmesinden kaynaklanıyordu.

Percival kılıcını kınıyla beraber çıkarıp Roger'a verdi, sonra da dönüp keşişhanenin duvarlarının en yüksekinden geçmelerini engelleyen kapılara doğru yürümeye başladı.

Yukarıdaki surlarda bulunan Kalkan-Bakireleri buna farklı tepkiler verdiler. Neredeyse hepsi yerel dilde konuştuğu için Raphael söylenenleri anlayamıyordu; fakat sadece yarısı alaycıyken geri kalanlar öfkeden kudurmuşşa benziyordu. Percival kapıyla arasındaki son yüz adımı kat ederken etraftaki moloz yığınları bir sabanın dağıttığı karınca yuvaları misali ansızın canlandı. Sıradan insanlar -çoğu perişan hâlde, silahsız, giyinikten ziyade gri battaniye ve paçavralara uydurma kundaklar misali sarılı kimseler- evvelden yaktıkları ateşleri terk ederek keşişhane yolu boyunca kurdukları eğreti barınaklardan fırlayıp kaçıyorlardı. Percival başını sağa sola çevirerek bu durumu merakla gözlemlerken Raphael dostunun duruşuna bakarak sığınmacıların ona yönelik bariz korkusuna biraz gücendiğini sezinledi.

“Percival'den mi korkuyorlar?” diye sordu Roger. “Yoksa onun başına geleceklerden mi?”

“Her ikisi de böyle insanları ondan uzaklaştırmaya yeter,” dedi Illarion.

Percival kendini kapının önündeki açık bir alanda durarak daha önceden ona Latince hitap etmiş kadına dosdoğru bakarken buldu; kadın da kapının üstündeki bir mazgaldan ona bakıyordu. Percival belki de miğfersiz bir kadınla miğferli bir hâlde konuşmanın centilmence bir davranış olmadığını hissettiğinden kollarını kaldırıp kendi miğferini de başından çıkardı. Sonra eğilip onu ayaklarının dibine bıraktı, doğrulup çenesini kaldırdı ve saçlarını yüzünün önünden çekip muhatabıyla yüzleşti.

Bayanların hepsi de kısa bir süreliğine suspus oldu.

“Piç kurusu!” diye mırıldandı Roger.

Kalkan-Bakireleri'nin yeniden çıkmaya başlayan sesleri önceki kadar yüksek olmayıp farklı bir tondaydı: Bazıları daha öfkeliyken diğerleri şövalyeyle şaka yollu flört ediyor, hatta belki de birkaçı flörtünü içtenlikle gerçekleştiriyordu.

Liderleri küçümseyici bir ifadeyle sırıtarak başını hafifçe iki yana salladı. "Hangi yaklaşımınızın daha aşağılayıcı olduğundan emin değilim," dedi kadın. "İlk gelişinizde çekilmez bir küstahlıkla dolup taşıyordunuz. 'Aferin, kızlar. Burayı bizim adımıza çekip çevirdiğiniz için sağ olun. Şimdi kapılarımızı açın da bu yeri doğru düzgün bir kale hâline getirebilelim. Kışlalarınızı ve yatak odalarınızı boşaltın, yastıklarınızı kabartın, bir şeyler pişirin ve zırhlarınızı cilalayın ki daha önemli görevlerle ilgilenelim.' Elçilerinizi kovduktan ve kaçınılmaz olarak arkasından gerçekleşen gizli saldırıyı geri püskürttükten sonra sizi son kez gördüğümüzü sanıyorduk. Ama şimdi geri geldiniz. Peki son hileniz ne? Kapının anahtarını ellerinde tutan budala kızları baştan çıkaracak yakışıklı bir yüz. Söyle bana, arkada pusuya yatan adamlar da göze senin kadar hoş mu gözüküyor?"

"Ona karar vermek size ve diğer Kalkan-Bakireleri'ne kalmış leydim," karşılığını verdi Percival.

"Bana Kardeş Vera olarak hitap edebilirsin," dedi kadın. "Ben bir leydi değilim ve olsaydım da senin leydin olmazdım."

"Pekâla, Kardeş Vera. Ben Percival Birader."

"Bizim biraderimiz falan değilsin! Bu kadar yaklaşıma katlanmamızın tek sebebi senin ve diğer Livonyalıların şehrimizde istenmediğimizi bir kez daha söylemekti," dedi Vera. "Dostların güzelliklerine dair bir fikir edinebileceğimiz kadar yaklaşırlarsa onlar da tıpkı yolda gördüğünüz adam gibi suratlarına birer ok yiyecekler."

"Öyleyse kendinize mukayyet olup sizinle konuşmama ve elem fakat makul hatanızı düzeltmeme izin verdiğiniz iyi olmuş," diyen Percival cüppesini başının üstünden çekip çıkardı ve ardından zırhını söktü, ki bu hiç kolay olmadı, zira zırhı ona yukarıdan nişan alan kadınlardan bazıları kadar ağırdı. Bu davranışı Kalkan-Bakireleri'nden birkaç müstehcen yorumun daha gelmesine sebep olduysa da onları duymazlıktan geldi. Zırhını yere bıraktıktan sonra *gambeson*'unun düğmelerini açtı ve o kalın, dolgulu giysiyi de çıkardı. En alttaki keten gömlek buruşuk ve ter lekeleriyle bezeli olmasına rağmen başlarından geçenler düşünüldüğünde şaşırtıcı ölçüde temizdi.

"Suratın bizi ikna etmediyse," dedi yukarıdaki bayan, "emin ol ki vücudun da..."

Kadın bir anda sustu. Sonraki birkaç saniye boyunca diğerlerinin ıslıklamaları da kesildi. Çünkü Percival sol eliyle vücudunun öteki tarafına uzanıp gömleğinin sağ kol ağzını tutmuş ve onu sıyırarak kolunu dirseğine kadar açığa çıkarmıştı. Şövalye aynı hareketin devamı olarak sağ kolunu hem yukarıya hem de ileriye uzatıp avucunu gökyüzüne doğru çevirdi ve böylece önkolunun adalelerini Kalkan-Bakireleri'ne göstermiş oldu.

Geride duran Raphael şövalyenin onlara ne gösterdiğini göremiyordu; fakat öyle bir şeye ihtiyacı yoktu, zira aynı mühür kendi derisine de kazınmıştı.

Kalkan-Bakireleri'nin dikkatini çeken ve onları susturan Percival sol elini indirdi. Surlardaki kadınların bakışları bu hareketi dikkatle takip etti. Sol el gevşek bir yumruk hâlinde kapandı. Percival yumruğu onlara doğru uzattı, sonra parmaklarını açarken aynı anda elini de döndürüp avucunu meydana çıkardı.

Yaptığının dikkat çekici bir tarafı yoktu. Ama kadınlar için dikkat çekici olan şey de buydu. Percival bir müddet öyle kalarak hepsinin işaretli kolunu ve işaretli avucunu incelemesine müsaade etti. Bir rüzgârın engin bir ot denizini dalgalandırması gibi yukarıdaki duvarda bulunan kadınlara bir değişim yayıldı. Vera hiçbir emir vermedi. Fakat kirişler gevşetilirken yaylar gıcırdadı. Oklar

sadaklarına, kılıçlar kınlarına geri döndü.

“Percival Birader,” dedi Vera, ansızın boğuklaşan bir sesle, “sana haksızlık ettik. Sen ve diğer *Skjaldbeöurlar* kalemize hoş geldiniz.”

Erzak sorup soruşturma planlarını unutan grup seyrek bir dizilişe geçti: Istvan ile Finn (tekrar ata binmiş olarak) önde, Eleazar arkada, Feronantus ile Cnân ve Yasper ile Rtedwulf da ikişerli gruplar hâlinde. Cnân daha önceden böyle ortalık yerde ata binerken kendini çıplak ve açıkta hissedirdi, özellikle de bir tür miğfer ve zırh kuşanmamışsa (ki ikisini de kullandığı hiç olmamıştı). Fakat şimdi *Ordo Militum Vindicis Iritactae*'nin hazır ve tetikte şövalyeleriyle çevriliyken kendini... güvende hissediyordu.

Bu duygu haftalar önce *Kinyen* için Kalkan-Biraderleri'nin dernek evine ilk girdiğinde kapıldığı hisse benziyordu. O sırada çok sayıda şövalyeyle ve taş duvarlarla çevrili olduğu için öyle bir şey -yeniye bile- beklenmedik değildi. Fakat şimdi daha az şövalyenin yanındayken de içini benzer bir hissin doldurması mahcup edici olduğu kadar heyecan vericiydi. Yine de duygularının kaynağına fazla kafa yormamaya çalıştı.

Nehir boyunca uzanan dar yolda ilerleyerek dolambaçlı su hattını sağ taraflarında tuttular. Sollarında küçük tepenin hafif yokuşu yükselirken yol ileride nehirden ayrılıyor ve alçalarak yokuşun tabanını kucaklıyordu.

Cnân ölü et kokusunun güçlendiğini fark etti. Ya da Yasper'ın nane yağının etkisi geçmeye başlıyordu.

Artık tepenin arka tarafını görebiliyorlardı. Daha ufak olan tepenin doruğunda yontulmuş kütüklerden yapılmış basit bir duvar tarafından gizlenen harap hâldeki bir dizi basık bina vardı. Dar bir patika -arabalar şöyle dursun, bir ata bile ancak yetecek genişlikteydi- yamaçtan aşağı sarp ve dolambaçlı bir iniş yapıyor, sonunda da biraz önlerindeki daha büyük yolla birleşiyordu.

Dikkatlerini çeken şey tepeden yukarı bir el arabası çeken iki adam ve onları takip eden silahlı bir birlik oldu.

Birliktelikler zincir-başlıklarından [\[49\]](#) pantolonlarına kadar zırhlı olup beyaz renkli, uzun cüppeler giyiyorlardı. Her biri bir kalkanın yanı sıra çeşitli kılıçlar, baltalar ve topuzlar taşıyordu. Kalkanlardan birçoğuna ucu aşağı bakan bir kılıcın üstündeki kırmızı bir haç amblemi boyanmıştı. *Şövalyeler*, diye düşündü Cnân, adamların donanım ve duruş bakımından o anki refakatçilerine benzediklerini fark ederek. Fakat aradaki benzerlikler orada son buluyordu, zira haşin bakışlı yabancıların sert ve acımasız yüz ifadeleri genç kadına onların daha farklı bir zihniyete sahip olduklarını söylüyordu. Cnân birlikteki kelleleri saydı. Adamlar sayıca kendi grubunun üç katına yakındı.

Onlarla kıyaslandığında el arabasını çeken iki adama insan demek zordu. Her ikisi de kir pas içindeydi ve cılız bedenlerinden yırtık pırtık birer cüppe sarkıyordu. O cüppelerden çıkıntı yapan kafalardaki karmakarışık saç ve sakallar öylesine toz toprak içindeydi ki suratlarını ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Zaten külüstür el arabası da bir çift tahtaya çakılan bir kalastan ve yanlara tutturulan kaba tekerleklerden ibaretti. Arabayla taşınan şey ilk bakışta kirli bir post yığınıymış gibi gözüküyordu; fakat gözüne solgun bir hareket ilişen Cnân onun arabayı çeken ikiliye benzeyen başka bir insan olduğunu anladı.

Birisi Kalkan-Biraderleri'ni fark etti ve şövalye grubundan bağrıışlar yükseldi.

Şövalye birliği durdu ve bir blok hâlinde Cnân ile Kalkan-Biraderleri'ne doğru döndü. Paçavralar

içindeki iki adam arabayı daha hızlı çekmeye başladı. Tepenin zirvesindeki tahta duvarın arkasından bir çığlık koptu. Kurbanına doğru dalışa geçen avcı bir kuşun haykırışından ziyade panik dolu bir uyarıya benziyordu.

Şövalyelerden biri birliğindeki diğer adamlardan bir kelle boyu daha uzundu ve adam yamaçtan aşağıya doğru inerken diğerleri onun önünde su gibi ikiye ayrıldılar. Adam kıtasının kuyruğuna varmak üzereyken kılıcını çekti ve telaşsız adımlarla gruba doğru yürüdü. Adamları ise kendi üstüne katlanan bir solucan gibi onun arkasından tekrar düzene girip peşine takıldılar.

“Durun,” dedi Feronantus usulca, diğer Kalkan-Biraderlerine. “Bırakalım da niyetini açıkça belli etsin.”

Cnân’ın kulağına gerilen bir kirişin sesi çalındı ve omzunun üzerinden bir göz attığında Raedwulfun yayını gerdiğini gördü. Adam o duruşu bir süre koruması gerekebileceği ihtimalinden endişelenire benzemiyordu. Arkasındaki Eleâzar da atının dizginlerini eyerinin yekesine doluyordu. Cnân şövalyenin devasa kılıcını kullanabilmek için iki eline birden ihtiyaç duyacağını ve bunu yaparken de atını ancak bacaklarıyla kontrol edebileceğini anladı. Tabii iş o raddeye varırsa...

Ansızın bedenini bir ürperti saran genç kadın titredi ve yaklaşan bir dövüş karşısında hepsinin bu hisse kapılıp kapılmadığını merak etti. Kusmak istiyordu.

Uzun boylu şövalye onlardan birkaç at boyu uzakta durdu. Koyu sarı, kıvrıkcık saç tutamları zincir-başlığının kenarlarından dışarı taşıyor ve sakalı kızıla çalıyordu. Bir kahkaha attığı zaman Cnân sağlam ve beyaz dişler görür gibi oldu. “Feronantus!” diye seslendi şövalye. “Kayandan çok uzaktasın ihtiyar.”

Adamın konuşurkenki samimiyeti grubun diğer üyelerini serseme çevirirken Feronantus bu alaycı hitap karşısında istifini bozmadı. Hatta Cnân’a her zamankinden daha durgunmuş gibi geldi.

“Sen de alçakça dağılmış bir tarikatın renklerini taşıyorsun Kristaps,” karşılığını verdi Feronantus. Kristaps yere tükürdü. “Schaulen. İhanete uğradık.”

“Uğradığınız tek ihanet efendinizin sizi o tuzağa sokmasıydı.”

“*Heermeister* Volquin büyük bir liderdi Feronantus ve senden çok daha iyi bir adam—”

“Artık öldüğüne göre liderliğinin hiç kimseye faydası yok,” dedi Feronantus kederle. “Bu ne idüğü belirsiz ayaktakımına bakıp ne düşünmeliyim? Sizden geriye bir tek bu zavallı firariler çetesi mi kaldı, yoksa akli bir karış havada budalaları *gerçek* şövalyeler gibi giydirmeni gerektirecek bir üçkâğıt peşinde misin?”

Kristaps’ın arkasındaki birkaç şövalye kılıcını çekti ve ileri geri ayak sürüyerek Kalkan-Biraderleri’ne saldırma emrini hevesle bekledi. Istvan’ın atı kişneyip kıpırdanmaya başlayarak Macar’ın huzursuzluğunu aynen yansıttı. Cnân biraz arkasında bulunan Raedwulf’un yay kirişinin hafifçe gıcırdağını işitti.

“Ben de aynı şeyi senin için merak ediyordum Feronantus,” cevabını verdi Kristaps, iki grup arasındaki gerginlikten etkilenmeyerek. “Yolunu mu kaybettin?” Elini kaldırdı. “Petraathen şu tarafta kalıyordu, değil mi?” Doğru yönü zerre kadar umursamamışçasına rastgele işaret etti. “Ama tabii oraya vardığında onu yerinde bulamayabilirsin.” Dişlerini gösterdi. “Sen o kayada *saklanırken* çok zaman geçti ihtiyar. Dünya senin şu Kalkan-Biraderleri’ni geride bıraktı.”

Feronantus neşesiz bir tebessümle karşılık verdi. “Artık tek yaptığınız bu mu? Aç köpekler gibi evinizden çok uzaklarda gezinip savaş meydanlarında kalan artıkları mı eşeliyorsunuz?”

Kristaps’ın adamlarından biri ileri çıktı; fakat uzun boylu şövalye elini onun omzuna koyarak adamı durdurdu. “Bizler Tanrı’nın kutsal bir görevdeki hizmetkârlarıyız,” dedi.

“‘Kutsal görev’ ha?” diye çıkıştı Yasper, diline hâkim olamayarak. “Bu perişan şehrin masum insanlarını korkutmayı böyle mi adlandırıyorsunuz?”

Böylece Cnân, Feronantus ve diğerlerinin çoktan fark ettikleri bir gerçeği yeni anladı: Gecekondu mahallesinin sakinleri onları bu adamlarla karıştırmışlardı ve mütemadi bir şiddet tehdidini önlemek için onlara haraç vermeye çalışmışlardı.

“Tanrı’nın önünde hiç kimse masum değildir. Sadece günahkârlar ve haklılar vardır,” diye karşılık verdi Kristaps soğuk bir sükunetle, güneşin doğuşu ve batışı kadar bariz bir şeyi açıklarcasına.

Feronantus elini kaldırarak Yasper’dan gelebilecek herhangi bir sözü engelledi. “Kendine hâkim ol,” dedi usulca. Yaşlı adam Kristaps ile diğer şövalyeleri süzerken Cnân adamın bakışlarının cüppelerin üzerindeki armalarda nasıl oyalandığını fark etti. Bu *ona bir anlam ifade ediyor*, diye düşündü. Herhalde amblem Kalkan-Biraderleri’nin kırmızı gülü gibi basit bir tanımlama işaretinden fazlasıydı. Burada Feronantus’un kafasını kurcalayan başka bir şey vardı.

“Korkaklık sana yakışıyor. Her zamanki gibi.” Kristaps’ın bakışları grubun üzerinde gezindi ve sıra Cnân’a geldiğinde tebessümü biraz genişledi. Cnân kendini ürpermekten güçlükle alıkoydu; bir erkek ona böyle bakmalı epey olmuştu.

Istvan’ın tam o anda kıvrık kılıcını çekip atını öne çıkarması genç kadını şaşırttı. Cnân adamın Kristaps’tan gelen bakışa böyle karşılık vermesine inanmakta zorlandı, ne de olsa bu Percival’den bekleyeceği türde bir davranıştı. Macar’ın böyle aniden harekete geçmesi onu ürküttüğü kadar kafasını da karıştırmıştı.

Istvan atının dizginlerini sıkıca tutarak hayvanın iki grup arasındaki açık alanı katetmesine izin vermedi. Fakat duruşunun saldırganlığı açıkça belliydi. Bineğinin hareketliliğine karşın kendisi taştan oyulmuş bir heykel gibiydi, bakışları düşmanına kilitli, kılıç kabzasını tutan elinin parmak eklemleri bembeyaz kesilmiş bir heykel.

Kristaps atının ciddi bir tehditten çok keyif verici bir oyalanma olduğunu düşünürcesine istifini bozmadan bekledi.

“Istvan,” dedi Feronantus, “şimdi sırası değil.”

Dişlerini gösteren Istvan’ın gırtlığından yabani bir hırıltı yükseldi.

“Efendini duydun köpek,” diye tısladı Kristaps. “Sana durmanı emrediyor.”

Istvan’ın gözleri yuvalarından uğradı ve Cnân uzun boylu şövalyenin fazla ileri gittiğinden korktu. Macar’ın tepesi çok çabuk atıyor, hiddetinin getirdiği teselliden fazlasıyla hoşlanıyordu. Genç kadının zihni, çiftlikte Moğollarla savaşırken Istvan’ın üstüne çöreklenen hazzın görüntüleriyle doldu.

Cnân olabilecek en kötü şeyden korkarak nefesini tuttu.

Sayıca düşmanın üçte biri bile değillerdi. O an girecekleri bir çatışma muhakkak sonlarını getirirdi...

29. BÖLÜM

BİR KARDEŞİN FEDAKÂRLIĞI

Uyku platformunun kenarında oturan Ganşuk parmaklarını lakeli minik kutunun üstünde gezdiriyordu. Dikdörtgen şeklindeki bulmacayla bir hafta oynadıktan sonra belli belirsiz kapak izini ayırt edebilmesine rağmen o kapağı nasıl kaldıracacağı sırrına hâlâ erişebilmiş değildi.

Suratının sağ tarafı ağrıyordu. Ögeday kupayla yanağını yarmıştı ve de Ganşuk yaranın olduğundan daha kötü görüldüğünün ve ağrıdığıının farkındaydı; birkaç gün içinde geriye sadece ufak bir iz kalacak ve morluk büyük ölçüde geçecekti. O zamana kadar da gururla taşınacak bir işaret, şikayet etmeden katlanılacak ısrarcı bir zonklama olarak kalacaktı.

Tabii bu delikanlının ona kafa yormak istediği anlamına gelmiyordu.

Kutu narindi ve avucuna kolayca oturuyordu. Hırsız kadın o gece bozkırlarda kendini onun üstüne attığı zaman çaresiz bir el çabukluğuyla kutuyu delikanlının *deel'ine* saklamıştı. Ganşuk kadının kutuyu niçin ona emanet ettiğini anlamasa bile seçimin kendisi ile Munokhoy arasında olduğunu düşündüğünde hırsız suçlamıyordu. İyi de bununla ne yapması gerekiyordu? Kutuyu sallayarak içindeki nesnenin tıkırtısını dinledi. *Önemli olan kutu mu yoksa içindeki mi?*

Avlanırken en saf hislere okunu atmak üzereyken kapılırdı. Kiriş parmaklarını acıtsa ve yayı gerili tutmak için çaba harcayan kolu ağrısa bile ok başı ile hedef arasında uzanan incecik bir ipek iplikmişçesine tüm bedenini çok hafif hissedirdi. Âdeta titreyerek boşlukta süzülürdü ve hedefinin en ufak bir kıpırtısında o hareketin bir yıldırım gibi vücudundan geçip gittiğini hissedirdi. Ardından kirişi salardı -nefesini ve parmaklarını aynı anda kullanarak- ve ok yayı terk etmeden önce bile onun nereye isabet edeceğini bilirdi.

Ok ancak Ganşuk *kendini* tanıdığı anda, ne yapılması gerektiğini bildiğinde ve o bilgi doğrultusunda faaliyete geçmeye hazır olduğunda hedefini bulurdu. Kupayı Ögeday'a vermek ve onu alması -hem bir armağan hem de içkiye bağımlılığının kabullenmesi olarak- için adama meydan okumak da öyle bir andı. Ganşuk daha evvelden planını fazlaca düşünseydi onu asla yürürlüğe koyamazdı ve artık her şey geride kaldığına göre bunu kaderi, Mavi Kurt'tan gelen alınyazısı olarak görmemek için hiçbir sebebi yoktu.

Bu kutunun sırlarını keşfedebilirim.

Gözlerini yarı yarıya kapatarak ve yavaşça soluyarak kutuyu nazikçe tuttu, parmaklarını onun pürüzsüz yüzeyinde dikkatlice gezdirdi. Kutuyu boylu boyunca kat eden kapak izini hayalinde canlandırdı ve işaret parmağıyla onu izlerken hedefine nişan alarak yayını gerdiğini düşledi. Kutunun ucuna vardığında durakladı. İşaret parmağı lakeli yüzeye hafifçe dokunurken başparmağı alt kısmı nazikçe okşuyordu. O ânı, ölümün yaklaştığını sezen hedefinin belli belirsiz titreyişini dinledi ve kendi içinde *bir şeyin* kaydığını hissedince kirişi saldı.

Gözlerini açtığında elleri boştu. Kutu -daha doğrusu onu oluşturan üç karmaşık parça- yerde duruyordu. Ganşuk parçaları kenara ittiğinde bilmece kutusunun içerdiği giz ortaya çıktı. Bulduğu

şeyden ve onun şaşırtıcı sadeliğinden anlam çıkarması Ganşuk'un birkaç saniyesini aldı.

Bu yeşil bir dal parçası, bir ağaçtan kesilmiş küçücük bir filizdi. Toprakta ve ışıktan uzak kalarak kutuda geçirdiği onca zamana rağmen hâlâ sıkı ve diri bir kabukla kaplı olup esnekti. Ayrıca sarı-yeşil renkli, yumuşacık ve ufacık tek bir yaprağa sahipti.

Ganşuk filizi burnuna götürdü. Aldığı koku... bahar zamanı toprak genç tomurcuklarla doluyken bir nehir kenarındaki çamuru hatırlattı. Parmak uçlarıyla yaprağa dokunduğunda minyatür bir kalbin atışını hisseder gibi oldu.

Uykusu kaçmıştı.

Kutuyu açmak onun gizemini çözmemişti ve bir saat boyunca yatakta uzanarak bulduğu şeye baktıktan, onu parmakları arasında nazikçe yuvarladıktan sonra dal parçasını ipek bir kumaşa sarıp kaftanının içine koymuştu. Yani tıpkı hırsızın yaptığı gibi onu bir kez daha saklamıştı.

Lâkin zihni dinlenemiyordu; düşünceleri rahatsız edilmiş bir kovanın öfkeli arıları gibi kafasının içinde vızıldayıp duruyordu. Yatağında ne kadar çok rahat etmeye çalışırsa odasının ne denli küçük ve sıkışık olduğunu o kadar iyi anlıyordu. Duvarlar fazla yakındı; kollarını uzatırsa karşılıklı iki duvara dokunabilecekmiş gibi hissediyordu. Sanki kendisi de ufacık bir kutudaki bir dal parçasıydı.

Bir şey nasıl olur da öyle bir kutunun içindeyken hayatta kalır? diye aklından geçirdi, kaftanının üstüne yün astarlı bir ceket giyerken. Belki de filiz *sadece* kutuyu açtığı zaman canlı gözükmişti. Belki de taze hava onu diriltmişti...

Misafir koğuşundan ayrıldı ve binadan çıkarken temiz havayı doya doya içine çekti. *Buraya ait değilim*, diye düşünerek gece göğüne baktı. Meşaleler daha evvelden sarayı dolduran cümbüşün sönmeye yüz tutmuş kalıntıları olarak yol kenarlarında cızırdamayı ve dans etmeyi sürdürüyor, yaydıkları ışık yıldızları görmeyi güçleştiriyordu.

Havayı dolduran tuhaf bir çılgılık Ganşuk'un kollarındaki tüyleri diken diken etti. Kulağına başka sesler de -erkek bağrıışmaları- çalınınca geçmişe, hırsızın Ögeday'ın sarayından kaçıp her şeyi değiştirdiği o geceye nasıl döndüğünü idrak edemeyerek sendeledi.

Fakat bu o gece değildi. Öfkeli bir hayvanın borazanımsı uğultusu olan gürültü tekrar yükseldi ve Ganşuk sarayın köşesine vardığında arbedenin kaynağını gördü.

Meydanda haşmetli bir hayvan tepinmekteydi. Gri renkli devasa yaratık neredeyse bir insanın iki misli yüksekliğinde olup çadır bezi gibikulaklara, yaban domuzlarınınkini andıran kocaman dişlere ve bir yılan gibi kıvrılıp bükülen bir burna sahipti. Ağaç gövdesine benzer arka bacakları üstünde şaha kalkan canavarımsı yaratık gerek yerdeki kazıklara bağlı olan, gerekse de onu zaptetme gayretindeki adamların ellerinde bulunan halatları zorlamaktaydı. *Sanki halatlar böyle bir yaratığı tek başına zaptedebilecek de*, diye düşündü Ganşuk. *Göklerin espri anlayışının bir ispatı daha*. Yaratığın bakıcıları -kafalarına kumaş dolamış kahverengi tenli adamlar- uzun ve çengelli mızraklarla hayvanı dürterlerken bir yandan da aralarında çılgınca bağrışıyorlardı.

Hayvan böğürüp öttü ve her biri bir ana çadır direği kadar kalın olan bacaklarıyla yeri dövdü. Adamların bunun gibi bir yaratığı ehlileştirme çabaları karşısında hem huşuya hem de keyfe kapılan Ganşuk izlemeyi sürdürürken hayvan bir kez daha şaha kalktı. Halatlar acı çeken insanlar misali inledi ve sonra palamarlarından koptu. Ayaklarını indirince yeri sarsan yaratık hortumunu savurarak çelimsiz bir bakıcıya vurdu. Adam bir bez bebek gibi meydan boyunca uçarken diğer bakıcılar -cesurca fakat ümitsizce- yaratığı kontrol altına almaya çalıştı.

Bağlarından kurtulan koca hayvan bir düzine borazanın ötüşünü andıran utkulu bir haykırış kopardı

ve meydana hantal ama durdurulamaz bir koşu tutturdu.

Yaratık yanından gümbür gümbür geçerken Ganşuk binanın yanına sindi. Kendini şiddetli bir depremin sarstığı bir taşa çaresizce tutunmaya çalışan bir böcek gibi hissediyordu. Hayvanın kuvvetini hem dev karnının ağır ağır sallanmasından, hem de devasa uzuvlarındaki kalın kaslar ile kirişlerin hareketinden anlayabiliyordu... tabii bir de otsu, ekşi kokulu bir nefes pompalayan ciğerlerinden çıkan derin böğürtülerden.

Dalgalanan halılara benzer kulakları ve zırh gibi gri, oyuk oyuk, buruş buruş bir derisi olan kocaman, hortumlu bir boğa işte...

Tam bu noktada zihni devreye girdi. Bu şey postu soylular için gerçek zırh yapımında kullanılan bir gergedan değildi, ama ona benziyordu... Yumuşayıp uzayan kocaman burun hortumu, müstehcen bir kavrama uzvunu andırıyordu... Delikanlının yanından geçerken elâ-kahverengi gözlerinden biri ona odaklandı. İçe çökük ve fıldır fıldır olmasına rağmen dev bir savaşçının rakibini tartan gözü gibi zekiydi...

Sonra hayvan tamamen geçip gitti ve Ganşuk tuttuğu nefesini bırakarak duvardan ayrıldı. Gri hayvanın ortalıkta koşuşturan bakıcıları delikanlıyı işaret edip dalga geçiyor ve savaşçı boğa burnunu sağa sola sallayarak saray kapısına doğru paldır küldür giderken güvenli bir mesafede bekliyorlardı. Dehler gibi gülen, fakat bu canlı şahmerdanın yoluna çıkmak gibi bir niyeti olmayan kapı muhafızları kapıyı alelacele açarak onun geçmesine izin verdiler. Engin bozkırlara yaptığı yolculukta herhangi bir engelle karşılaşmayan dev hayvan son sürat bahçeden çıkarken arkasından alaycı ve keyifli bağrışlar yükseldi. Onu *durdurmaya çalışmaktansa kendi hâline bırakıp öfkesinin geçmesini beklemek çok daha iyi*. Ganşuk böyle garip bir yaratığın ovalarda başıboş gezineceği fikri karşısında gülümsedi. Yaratığın avlanıp öldürölme bile eninde sonunda yakalanacağından hiç şüphesi yoktu; fakat şimdilik açık gökyüzünün altında gönlünce koşmakta serbestti.

Tıpkı diğer her şeyin de olması gerektiği gibi.

Ögeday gizli dehşetinden asla bahsedemezdi. Anılarla dolu o gün yaklaşırken her sene olduğu gibi karnındaki korku yumağı sıkıřtıķça sıkışıyordu. Ona bu kadar çok acı çektiren şey Tuluy'u, yani Cengiz'in dört çocuğundan en küçüğünü hatırlamak değildi; Kağan'ın kardeşinin hatırasına ne kadar çok değer verdiği herkesçe bilinirdi. Aynı şekilde festival haftası boyunca ölü kardeşinin onuruna düzenlenen sonu gelmez törenler ve bitmez tükenmez seremoniler de değildi. Hayır; karnına ağrılar sokan şey saray erkânına hitap etme mecburiyetiydi. Onca insanın önünde dikilip Tuluy'un fedakârlılığının *önemini* anlatması gerekecekti.

Ögeday kafese tıklımış bir kaplan gibi dairesi boyunca volta atıyordu. Yarısı dolu olan dev kupa yakınındaki bir masanın üzerinde duruyordu. Kağan ona bakmaya katlanamıyor, nereye gitse şarap kokusu da peşinden geliyordu. Ögeday birden fazla kez birini boğazlamak istercesine ellerini kupanın sapına dolamıştı; onu kırıp ikiye ayıramasa bile en azından fırlatıp atabilir, gözünün önünden kaldırılabirdi. Fakat her seferinde kupanın kenarını titreyen dudaklarına götürüp içindeki sıvıyı ağzına doldurmayı sürdürmüştü.

Ah, kupanın bir küvet gibi kadar büyük olmasını, böylece bir şarap havuzunda boğulmayı ve bu yükten kurtularak imparatorluğun tüm ağırlılığını üzerinden atabilmeyi ne çok isterdi. Aldığı her yudum daha acıydı, ama bir öncekinin tadını giderebilmek için tekrar tekrar içmesi gerekiyordu.

Bir küfür eden Ögeday kupayı yine pencereden dışarı atamayınca onu masaya vurdu. Ganşuk denen o genç savaşçı tüm misafirlerinin gözü önünde ona kafa tutmuştu. Ögeday'ın delikanlıyı salondan

sürükleyerek çıkarttırıp kırbaçlatması gerekirdi.

Kağan şarabın yüzeyindeki titrek yansımasına bakıp küçümseyici bir edayla sırtıttı. Bıçağını çekip terbiyesiz eniği oracıkta kendi elleriyle öldürmeliydi. Fakat veledin yüzündeki haşin ifade ona Tuluy'u hatırlatmıştı... tıpkı bu koca kupa gibi.

Ağabeyi Çağatay elçisini iyi seçmişti.

Kapı hafifçe çalındı ve Ögeday kendisini rahatsız edecek kadar budala olan ziyaretçiye bağıramadan evvel karısı Töregene içeri girdi.

“Kaç kişinin olduğunu görmem lazım,” dedi kadın, odayı süzülürcesine kat ederken. Ağır bir makyaj yapmış, kat kat sarı ve turuncu ipekler giymiş, saçlarını daha yeni ördürtmüştü. “Hepsi de yüce ve haşmetli liderlerini bekliyor.” Töregene kocasının koluna hafifçe dokundu. Ögeday'ın burnuna kadının saçlarından gelen yasemin ve limon otu yağlarının kokusu çalındı.

Kağan şiddetli bir soluk verirken omuzları ve göğsü çöktü. Tek istediği kanepelerden birine uzanmak ve kısa bir şekerleme yapmaktı. “Yarın geri gelsinler,” diye iç geçirdi. “Ama hiç gelmeseler de olur.” Eli kupaya doğru kaydı. Ona bakmayı reddetmesine rağmen tam olarak ne kadar uzakta durduğunu biliyordu. *Sadece bir yudum daha,* diye aklından geçirdi. *Belki bu beni yeterince uyuşturur...*

Töregene ona yaslanıp kolunu onunkine doladı. Sesi kocasının kulağına kadar süzüldü. “Fazla bir şey istedikleri yok. Onlara yüzünü göster. Cümbüşe başlayabileceklerini söyle.”

“Neyi kutluyorlar ki?” diye çıkıştı Ögeday. “Efendi Cucay bu festivalin daha önce göklerin altında görülen hiçbir şeye benzemeyeceğini söyledi, ama niye? Ölü kardeşimi anmak için mi? Onun...” Karısının kolundan çıkararak yana doğru sendeledi ve eli hızla uzanarak kupayı kaptı. Onu dudaklarına götürürken kenarının üzerinden Töregene'ye baktı. Şarabın bir kısmı dökülüp sakalına sıçradı. “Onun fedakârlığını anmak için mi? Kardeşim bunların hiçbirini umursamıyor. O öldü. Gitti. *Kemikleri bile yok oldu.* Yabancı tanrılara verilmiş değersiz bir adak olarak.”

Töregene onu yanağından öpüp oradaki şarap damlalarını başparmağıyla sildi. Yumuşacık tebessümü Ögeday'ın canını anılardan daha çok yakıyordu. “O imparatorluğun şanı uğruna can verdi,” derken kocasını ne paylıyor ne de suçluyor, sadece ona bir hatırlatmada bulunuyordu. “O babanızın hayali uğruna can verdi. İmparatorluğun devamı için fedakârlığının gerekli olduğunu biliyordu.”

“Babamın hayali uğruna daha kaç oğul ve kardeş kurban edildi?” diye bağırdı Ögeday. “Kaç tane?”

“Tuluy iyi bir adamdı. Bir insanın isteyebileceği en iyi ve asil kardeşti, fakat imparatorluğun hayatta kalması için ne yapılmasının gerektiğinin de farkındaydı.” Töregene sıcak, kuru elleriyle adamın yanaklarını ve şakaklarını nazikçe tutup gözünün içine baktı. “Sen babanın evlatlarından en iyisisin. Ona layık tek varissin. Ne olduğunu inkâr ederek Tuluy'un fedakârlığına kara çalma.”

Ögeday'ın gözleri yaşlarla dolmaya başladı. “Kardeşim,” dedi ağlayarak. “Başka kim öyle bir fedakârlıkta bulunurdu?”

Töregene kupayı Ögeday'ın gevşek parmaklarından kurtarıp masaya koydu. Tek kelime etmeden adamı balkona doğru çekti. Gökyüzünün kocaman çadırının mavi kumaşı altında bir asker yığını sessizce beklemekteydi. Tam tepelerinde parlayan güneşin ışıkları demir miğferlerden ve altın takılardan yansıyor, kalabalık su gibi ışıldıyordu.

“Onların hepsi,” dedi kadın usulca. “Hem onlar hem de sana hizmet ederken canını şimdiden vermiş binlerce kişi; hepsi de senin uğruna canını feda eder, Ey Yüce Kağan.” Töregene manşetlerinin hafif dokunuşlarıyla kocasının yüzündeki gözyaşlarını sildi. “Onları bu onurdan

mahrum bırakma.”

Ögeday ağzını sıkıca kapatıp sırtını dikleştirdi. Karısının ellerini nazikçe tutup öptü. Sonra kendi kalın parmaklarıyla kadının pürüzsüz tenindeki küçük şarap lekesini sildi ve siyah gözlerindeki keskin bir bakışla kalın kaşlarının altından onu süzdü. Töregene onun üzerinde daima bu etkiyi yaratırdı. Şifalı bir iksire benzeyen kadın her türlü şaraptan, hatta kaliteli bir atın duruşundan bile daha iyiydi.

Kağan balkona çıktığında rüzgâr onu eski bir dost gibi karşıladı; tırabzana takılı Ruh Sancağı'nın at kılı telleri esintiyle birlikte savrulup dalgalanıyordu. Ögeday çayırılık arazide binilmeye can atarak yerinde duramayan tedirgin bir atın rüzgârla gelen kişnemesini duydu duyacaktı.

Aşağıda toplanmış ordu hep bir ağızdan bağırdı. Çıkan ses dik bir dağ yamacından düşen çığ gibiydi. Ögeday askerlerin toplu seslerinin kendisine çarpmasını bekledi, sonra da onların sevgisiyle canlanmış bir hâlde daha yeni baba olmuş bir adam gibi gülümsedi. Askerlerini susturmak ve dikkatlerini üzerinde toplamak için ellerini kaldırdı.

Bin adamın ani ve beklenti dolu sessizliği sanki havayı bile dondurdu.

“Bugün,” diye söze girdi, sonra daha yüksek bir sesle baştan başladı. “Bugün sevgili kardeşim Tuluy'un fedakârlığını kutluyoruz.”

Karnındaki düğüm onu bir kez daha pençesine aldı ve hemen sonra bıraktı. Kâh bağına bastığı kâh bucak bucak kaçtığı tüm anılar zihnine geri aktı. Vakit gelmişti. Tüm bunların hiçbir anlamı yoktu; ama aynı zamanda dünyadaki en anlamlı şeydi.

“Dokuz yıl önce...”

Dokuz yıl önce... kalın bulutların ayı örttüğü ve havanın yağmur tehdidinde bulunarak tüm ağırlığıyla yere çöktüğü bir gecede Ögeday ölüm döşeginde yatıyordu.

Saçları ter içindeki kafasına yapışmıştı ve titreyen bedeni ince bir kaftanla sarılıydı. Ne zaman yeteri kadar kuvvet bulsa terden sıırılsıklam olan ve leş gibi kokan kürkleri üzerinden atmaya çalışıyordu; fakat şifacılar Ögeday'ın boğuk homurtularına aldırış etmeden onları her seferinde geri koyuyordu. Ögeday vaktinin çoğunu ger'in çatısını havada tutan tahta kafese bakarak ve kıvrıla kıvrıla duman deliğinden dışarı kaçan dumanları seyrederek geçiriyordu. Yamalı cüppelerinin içinde tütsülenmiş mumyaları andıran şamanlar, bulutların arasında sinsice dolanan ayın aydınlattığı hayaletler gibi bir belirip bir kayboluyordu. Hayvan postundan davullar çalıyorlar, durmaksızın dua ediyorlar ve kuşlar yahut tilkiler gibi sesler çıkarıyorlardı. Ögeday bir ara onlara bakıp hepsini birden korkuyla sızlanan kurt yavrularına dönüşmüş olarak bulacağından emindi.

Mehtapsız bir gecede ateşi yükselmiş, düşmanlarınca gönderilen habis bir iblis gibi üstüne çullanmıştı. O ateş içinde büyüdükçe büyümüş, ilk önce kollarındaki ve bacaklarındaki kuvveti yiyip bitirmiş, şimdi de karnıyla ciğerlerine sıçramıştı. Yakında boğazından yukarı çıkıp beynine girmenin bir yolunu bulacaktı ve ondan sonra Ögeday Han diye biri kalmayacak, yerini sıcak küllerle dolu solgun bir deri çuval alacaktı.

Dört bir tarafa gönderilen atlılar ülkedeki her şamanı ve şifacıyı oraya çağırılmışlardı. Her gün yeni bir tanesi çıkageliyor, onu hasta eden ateş iblisini kovmaya çalışıyorlardı. Şarkı söylüyor, dans ediyor ve tütsü yakıyorlardı. Bazıları cevabı Ögeday'ın dudaklarından dökülen boş, anlamsız, amaçsız sözcüklerde; diğerleri iyice sallayıp deri haritaların üstüne saçtıkları el ve parmak kemiklerinde; geri kalanlarsa yanmış kaplumbağa kabuklarındaki şeritlerde ve desenlerde arıyorlardı.

Hiçbiri onu iyileştirmeyi başaramamıştı. Kendilerini savunurken de bu hastalığın bir lanet, güney

krallıklarının öfkeli tanrılarında gelen bir illet, kabilelerini katletmiş ve topraklarını tarumar etmiş imparatorluktan alınan bir intikam olduğu hükmüne varıyorlardı. Bazı şamanlar yabancı tanrılarla iletişim kurmayı deniyor, onların hiddetini dindirmek için ne yapılması gerektiğine dair bir işaret arıyorlardı. Aldıkları tek cevap şiddetli, tozlu rüzgârlar ve aniden bastıran yıldırım fırtınalarıydı.

Hayattan koparılan onca kişiye karşılık, diyorlardı şamanlar ona, değer verdiğin bir can. Kabul edecekleri tek kurban bu.

“Ağabey...”

Ögeday mahmur gözlerle duman dolu çadıra bakınarak kavurucu rüyalarına giren sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Ateşin ışığı karşısında gözlerini kısınca sarı ve beyaz kürklere bürünmüş uzun boylu bir suret seçebildi. Kolunu kaldırmayı ve sureti yanına çağırmayı denedi.

“Gece boyunca at sürdüm...” Suret yatağının başucunda diz çöktü. İnce parmaklar sıcak ve yağlı ellerini tuttu. “Yabancı iblis henüz seni yutmamış,” dedi suret gülümseyerek.

“Tuluy,” diye mırıldandı Ögeday. Kardeşine sarılmak istese de adını söylemek için gösterdiği gayret tüm kuvvetini tüketmişti. Onun parmaklarını sıkmak için elini çevirmeyi denedi, ama bu bile gücü dahilinde değildi. “Mavi Kurt yakında beni almaya gelecek,” diye fısıldadı. Boğazı ağrıyor, hiç tükürük üretemiyordu. Ağzı güney çölleri gibiydi, ıssız ve cansız. “Ben... gelmene sevindim,” demeyi becerdi. “Bu dünyadan göçüp gittiğimde—”

Tuluy deri kokan parmaklarından birini Ögeday’ın dudaklarına dayayarak onu susturdu. “Ölmeyeceksin,” dedi. Yüzü süzgündü ve gözlerinin altındaki kara torbalar genç suratını olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

“Bir deva mı buldun?” Ögeday’ın sesi çatladı ve göğsünü ağrıtan kuru bir öksürüğe dönüştü.

“Şamanlardan bazılarıyla konuştum. Hiç umut olmadığından korkuyorlar. Ama Kartal Tepeleri’ndeki yaşlı bir adam bana bir yol olduğunu söyledi...” Tuluy’un sesi yitip giderek ağabeyinin başında beklemeyi ve davul çalarak zikretmeyi sürdüren şamanların ritmik lakırdısı arasında kayboldu.

“Hayır,” diyebildi Ögeday. “Öyle bir şeye izin—”

Tuluy başını iki yana salladı. “Babamız sana göz kulak olmamı söyledi Ögeday. Ben de öyle yapmadım mı? Derslerini unuttuğunda neredeydim? Uyuya kaldığında seni dürterek uyandıran kimdi? Kabileler seni Kağan ilan etmeden önce hırgür ederken babamızın imparatorluğunu kim çekip çeviriyordu? Zamanı gelince onu sana seve seve devrettim, çünkü tüm kardeşlerimiz arasında en bilge ve beceriklinin sen olduğunu biliyordum. Babamızın seçimi sendin. Sana arka çıkmak hep en büyük görevim ve şerefim oldu ve hep öyle olacak.” Tuluy’un gözleri parlak ve ıslaktı. “Eğer ölürsen kaybederiz. Kabileler *kurultay* için toplanıp bir varis seçerken zayıf ve güçsüz kalırız, tıpkı *ger*’inden emekleyerek çıkan ve ailesinin yırtıcılar tarafından yenildiğini öğrenen öksüz bir çocuk gibi.”

“Seni seçmelilerdi Tuluy. Senden iyi bir Kağan olurdu.”

“Sana kıyasla mı?” Tuluy başını iki yana salladı. “Tanrılar bile senden korkuyorlar ağabey. Babamızın -senin- hayalini yok etmek için ne kadar uğraştıklarına bir bak.” Ögeday’ın elini sıkarak itirazların önünü aldı. “Kararımı çoktan verdim. Şamanlar ayini düzenleyecekler. Bırak senin için bunu yapayım. Bırak kağanıma elimden gelen en iyi şekilde hizmet edeyim.”

Çadıra sessizlik çökmüştü. Ögeday etrafına bakınmaya uğraştı. İçeride ger’in alabileceğini düşündüğünden daha çok şaman vardı. Hepsi de mavi kaftanlar giyiyordu. Davullarını ve fal kemiklerini kupalarla, geyik boynuzlarıyla ve oymalı tahta çubuklarla değiştirmişlerdi. Ögeday elini

Tuluy'dan kurtarmaya çalıştıysa da küçük kardeşi onu bırakmadı. Ögeday doğrulup oturamıyor, ağzını açıp konuşamıyordu. Kuvvetinden eser kalmamıştı. Başı tekrar ter lekeli kürklerin üstüne düştü. Kürkler ıslak kar gibi vücudunu sarıp sarmalıyordu ve görüş alanının kenarlarında koyu renkli iblis desenleri dans ediyordu...

Şamanlar zikrederlerken çadır hoş kokulu çam odunuyla yanan dört maltızın ışığıyla aydınlanıyordu. *Ne kadar zaman geçti?* Tuluy artık yatağının yanında değildi ve çok yakın bir zamana kadar küçük kardeşinin tuttuğu eli soğuk ve de kramplıydı. Ögeday gözlerini kırptığında maltızlardan biri söndü. Diğerleri de kısa aralıklarla onu izledi ve koca koca duman bulutları, zikreden şamanları perdelemeye başladı.

Ögeday'ın yüzünün önünden yağlı bir duman demeti geçti. Ona dokunmak için uzandıysa da orada uçsuz bucaksız bir boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Sanki bozkırlarda çırılçıplak yatıyordu ve tüm yıldızlar sönmüştü.

İçeride daha yeni öldürülen bir hayvan varmış gibi burnuna kan kokusu çarptı ve aklına nehir kenarındaki geyik geldi, hani şu yıllar önce babasıyla beraber avladığı.

Zikir durdu. Şamanlar uluyup havlayarak kurt sürülerini andıran bir gürültü kopardı.

Ögeday gözlerini yumduğunu hatırlamıyordu ve onları açmak koca bir demir kapıyı kaldırmak gibiydi. Yine de gözkapaklarını ağır ağır kaldırmayı becerdi. Çadırın içinde fazla ışık olmamasına rağmen onları kısıtı ve birkaç kez kırıştırdı.

Şamanlar yeniden zikrediyor, alçak bir sesle homurdanıp mırıldanıyorlardı, rüzgârdaki fısıltılar gibi. Tuluy geri dönmüştü ve yatağının ayak ucunda bekliyordu. Genç adam başını eğmişti. Uğuldayıp ağlarken boğazından çıkan ses on adamın gürültüsüne bedeldi. Şamanların elden ele dolaştırdıkları tahta bir kâse sonunda ona ulaştı. Tuluy kâseyi aldı, ağabeyinin ayakları dibine çömeldi ve kâseyi dudaklarına götürdü.

İçtikçe içti; sanki içmeyi hiç bırakmayacaktı. Ögeday tam ona durması için bağıracakken genç adam kâseyi düşürdü ve tüm ağırlığıyla yatağın üstüne yığıldı. Başını kaldırıp delici, parlak gözlerini Ögeday'a dikti. Ağzı bir süre sessizce oynadı ve kelimeler ancak ondan sonra dışarı çıkabildi. Çıktığında da Ögeday haykırmak, sanki öyle yaparak olup bitenleri geri alabilecekmişçesine onları kardeşinin boğazına geri sokmak istedi. "İmparatorluğumuzu yücelt ağabey," diye fısıldadı genç adam.

Ögeday doğrulup oturdu. Ruhu yerine dönerken uzuvları karıncalanıyordu. "Tuluy!" diye kısık bir sesle haykırdı.

Tuluy inledi, sonra elleriyle boşluğu avuçlayarak iki büklüm oldu. Tekrar Ögeday'a baktığında terle kaplı alnındaki damarlar şişip morarmıştı. "Ağabey," diye fısıldadı, hırıltılı bir tıslamayla, "beni *içiyorlar.*" Artık yüzündeki tüm deri bir davul zarı gibi iyice gerilmişti ve Ögeday o derinin altında hareket eden *şeyler* -âdeta kıpırdanarak toprağa giren solucanlar- görebiliyordu.

"Sarhoş oldum," diye iç geçirdi Tuluy. Ağabeyi için son bir tebessüm şekillendirmeye çalıştıysa da kasları onu yüzüstü bıraktı ve genç adam oracığa yığılıverdi.

Ögeday üstündeki kürkleri attı. Ayağa kalkabildiğini keşfedince hemen kardeşinin yanına koştu.

Yarı yarıya gölgelerin arasında duran bir şaman kenarda duruyordu. "Bitti," diye ilan etti, boş ve uzak bir sesle.

Tuluy derin bir uykuya dalmışçasına gözlerini kapamıştı. Ögeday ona sıkıca sarıldı, ama kardeşinin bedeninde yaşamdan hiçbir eser kalmamıştı.

“Dokuz yıl önce bugün asil kardeşim ben yaşayayım diye canını feda etti. Ama fedakârlığı sadece benim için değildi! Tuluy... Tuluy Han, Moğol İmparatorluğu liderinden -veya yazgısından- mahrum kalmasını diye kendini feda etti.”

Bir *minghan*'dan fazla heyecanlı ve coşkulu savaşçıyla çevriliyken onların hevesinden etkilenmek kolaydı. Kalabalık kükreyerek Kağan'ın bu sözlerine duyduğu beğeniye gösterdiğinde Ganşuk da kendisini gönülsüzce tezahürata katılırken buldu.

Avlu Ögeday'ın balkonundan uzak olduğu için Kağan'ın içip içmediğini kestirmek güçtü. Adamın suratından sarhoşluğunu ele verecek ayrıntılar bu mesafeden seçilemiyordu elbette. Fakat kalabalık tezahürat ederken Kağan'ın konuşma temposuna ve balkon tırabzanına yaslanma biçimine bakılırsa Ganşuk adamın çakırkeyif olduğundan şüpheleniyordu.

“Sevgili kardeşimin ruhunu asla unutmamalıyız,” diye devam etti Ögeday, kendini yeniden doğrultarak. “Onun kuvveti bizim de kuvvetimizdir; ruhu hâlâ yanımızdadır. Bizi biz yapan şey onun ve canını vermiş tüm kardeşlerimizin isimleridir. İmparatorluğa karşı duranlar -bana baş kaldıranlar- ölü kardeşlerimizin de hatırasını kirletiyorlar demektir.”

Kalabalığın gürültüsü avluyu doldururken Ögeday dramatik bir edayla duraksadı ve kollarını kaldırarak askerleri daha da yüksek bir ses çıkarmaya teşvik etti. Adamlar ritmik bir düzende ayaklarını toprağa vurmaya başlayınca yer sarsıldı. Kağan'ın ellerini bu seferki indirişinde sessizlik daha yavaş geldi.

“İmparatorluğumuz,” diye çınlayan bir sesle bağırdı Ögeday, “kardeşimin, sizin kardeşlerinizin ve bu uğurda canını vermiş tüm Moğolların sayesinde ayakta kalıyor. Babam kabileleri bir araya getirip bizi tarihte sonsuza dek iz bırakacak bir yola soktu. O yolda ilerlemeye devam etmek bizden sonra gelecek kardeşlerimiz için en kutsal görevimizdir.”

Kalabalığın giderek yükselen tezahüratları bir savaş ilahisi hâlini alıyor, gürültü gidip geldikçe sarayın duvarlarını dövüyordu. Bağrıışan savaşçı denizinin üstünde Ögeday bir anlığına bocalarken Ganşuk'un yüreği de onunla beraber bocaladı; fakat kalabalık Ögeday'ın dengesini yeniden sağlamaya çalıştığını fark etmedi. Ganşuk adamın arkasında birinin hareket ettiğini ve Kağan'ın sert bir el hareketiyle yardımı reddettiğini gördü.

Kalabalığın tantanası sürse de Ganşuk göreceğini görmüştü. Ögeday coşku dolu son bir sesleniş için savaşçıları susturmaya başlarken Ganşuk insanların arasında ite kaka ilerledi.

Kağan yüceliğini yitirmemişti. Şarap onu bozmuşsa da harareti ruhunu tamamen söndürmemişti. Ögeday hâlen kurtarılabilirdi, ama ona doğru yolu göstermek için Ganşuk gibi biri -bir yabancı, eski yöntemlere değer veren bir savaşçı- gerekliydi.

Sarayın âdetlerini öğrenmek, tıpkı avlanabilmek için iz sürmeyi öğrenmek gibi belirli bir amaca ulaşmayı sağlayan bir araçtı. Bir avcı avına yeterince yaklaşabilmek istiyorsa önce avını iyi tanımalıydı.

30. BÖLÜM

HACILARIN GİDİŞATI

Şu an girmekte oldukları yer kadar Kudüs'le alâkasız başka bir yer daha olamazdı. Yine de Kiev'deki tepenin zirvesinde bulunan keşişhanenin kapılarından geçerlerken Raphael onlarca yıl evvel Kutsal Roma İmparatoru ve Altıncı Haçlı Seferi'nin düzenleyicisi ikinci Frederick'in birkaç boy gerisinden Kudüs'e girdiği günü düşünmeden edemedi. Zira Kudüs de kapılarını savaşımsızın sonuna kadar açmıştı. Hıristiyanlık Âlemi'nin tüm askeri tarikatları -Töton, Tapınak, Hospitalye ve *Ordo Militum Vindicis Intactae* şövalyeleri- o sefere asker yollamıştı. Zırhlarını parlatarak, atlarını tımarlayarak ve en görkemli sancaklarını dalgalandırarak Aziz Stephen Kapısı'ndan [50] Kutsal Kabir Kilisesi'ne [51] kadar Frederick'in geçeceği yollara dizilmiş kent sakinlerinin -Müslümanlar, Yahudiler ve Hıristiyanlar- gözünde birbirlerini gölgede bırakmak için yarışmışlardı.

Tarz olarak Spartalıları örnek alan Kalkan-Biraderleri böyle gösterilerde genellikle fazla öne çıkamadıkları için muhtemelen kalabalığın üstünde güçlü bir etki bırakmamıştı. Tabii bu Raphael'e ve onunla beraber Tarikat'ın kıvılcı güllü sancağı altında at binen bir düzine biraderine göre makbul, hatta tercih edilir bir durumdu. Siyon'un [52] sıradan halkının dikkatini üzerlerine ne kadar az çekerlerse hem şehri hem de kırk yıllık yokluğun ardından kenti yeniden işgal etmekte olan rakip Hıristiyan şövalye tarikatlarını o kadar rahat gözlemleyebilirlerdi.

Mesela gümüş haçlarla süslü siyah cüppeler giyen ve Kudüs'e İkinci Frederick'in sağında giren Hospitalye Şövalyeleri'ni. Kutsal Kabir'e saygılarını sunduktan sonra, Mesih'in kabrini ziyaret etmek için batıdan gelen hacıları ağırlaması amacıyla inşa edilen Aziz John Misafirhanesine yerleşmişlerdi. Misafirhanenin askeri sahipleri hacılara destek olmanın onlara sadece yiyecek ve barınak sağlamanın çok ötesindeki karmaşık bir iş olduğunu o zamanlardan itibaren öğrenmişlerdi. Zira yollarda güvenle yolculuk edemedikten sonra o konforların ne kıymeti vardı ki?

Kalkan-Bakireleri'nin kaleye dönüştürülmüş keşişhanesine girip de avludaki saman şiltelere yatırılmış hasta ve sakatları gördüğünde Raphael için o günü düşünmemek mümkün değildi. Beyaz başörtüleri içinde bu insanlarla ilgilenen iyi kalpli rahibeler Aziz John Hastanesi'ndeki Haçlılarla aynı dersi öğrenmişlerdi: Ezikleri korumak sargı bezlerinin, şifalı otların ve sevecenliğin makul bir bileşimi kadar iyi silahlanmış askeri bir güç de gerektirmekteydi.

Kalkan-Bakireleri İkincisini tedarik etmekte fazlasıyla vasıflıydılar. Ne de olsa *Valkyrie* ve *skjalddis* öykülerinden ilham alan kuzeyli kadınların torunlarıydılar. Rus'un koca nehirlerinden aşağı göç etmiş diğer tüm Varegler [53] gibi zamanla yerel nüfusa uyum sağlayarak onların Slav dilini ve Yunan alfabesini benimsemişlerdi. Fakat Raphael kadınların Tarikat'la olan kadim bağına silahlarındaki, zırhlarındaki, hareketlerindeki ve de disiplinlerindeki pek çok ayrıntıda açıkça görebiliyordu.

Hem aralarında pek çok ortak nokta bulunduğu hem de Vera ile Illarion Latince ve Rutenyaca arasında rahatlıkla tercüme yapabildiği için resmi karşılamanın, karşılıklı tanışma faslının ve küçük

kaledeki bir gezinin ardından muhabbet kolayca akar oldu. Sonunda kendilerini hisarın içindeki kocaman ve eski bir masanın etrafında oturarak bal likörü içer ve bala batırılmış taş fırın ekmeği yerken buldular.

“Sizin de açıkça gördüğünüz gibi bu ülke büyük bir facia atlattı,” diye açıkladı Vera, yiyecekler getirildikten sonra adamların suratlarındaki hayret ifadelerini okuyarak. “Yine de arılar yaşıyor, çiçekler büyüyor ve hasat kalkmaya devam ediyor. Biz de çiftçilerin getirdikleri sayesinde hayatımızı sürdürüyoruz. Karşılığında da hastalarına bakıyoruz ve onlara kısıtlı bir koruma sağlıyoruz.”

“Nasıl bir mucize sayesinde Moğolların elinde yok olmaktan kurtuldunuz?” diye sordu Illarion.

“Sorunu sorma biçimin pek kurnazca,” diye lafı yapıştırdı Vera, adama Raphael’in maruz kalmadığına sevindiği sert bir bakış atarak.

İri yapılı bir kadın olan Vera daha taliqli bir ülkede dünyaya gelseydi geniş omuzlarındaki bir boyundurukta taşıdığı ağır kovalarla bir mandırada çalışan etine dolgun bir sütçü kız olarak yaşamını idame ettirebilirdi. Fakat kısıtlı imkânlar onu sıırım gibi yapmış ve fiyortlardan çok bozkırlara borçlu olduğu elmacık kemiklerini açığa çıkarmıştı. Benzer bir hikâye gözlerinin rengi ve arkaya attığında omuzlarının hemen üstüne kadar inen -dolgulu bir başlığın altına sığacak, ama bir peçeliğin [54] halkaları arasına sıkışmayacak kadar kısa- saçları tarafından da anlatılmaktaydı.

“Kurnazlık etmeye çalışmıyorum,” dedi Illarion. “Sadece—”

“Aşağıdaki harabelerde yaşayan Kiev’in sefil halkı da bu durumu bir mucize olarak görme eğiliminde ve onlara aksini söyleyerek bir avantaj elde edeceğimizi düşünmüyoruz,” dedi Vera, adamın sözünü keserek. “Tespitinde de imâ ettiğin gibi ölümüne bile savaştık Moğolların karşısında duramazdık. Onun yerine ilerleyişlerini yavaşlatmaya ve başlarına bela olmaya yetecek kadar savaştık. Kiev’i zaten fethetmişlerdi ve stratejileri ot denizlerini dörtnala aşmak üzerine kurulu olduğu için bir yerde aylar harcayarak her direniş noktasının kökünü kazımak gibi bir alışkanlıkları yok. Bu yer bir kiliseye benziyor ve Moğollar kiliseleri yok etmekten hoşlanmazlar. Ayrıca burası kadınlar tarafından korunuyor; uzun bir kuşatmayla fazla bir onur ve şan kazanabileceklerini düşünmediler. Tabii bizi çabucak yenemezlerse katlanmaları gereken alay ve utanç da cabasıydı.”

“O yüzden de yanımızdan geçip gittiler,” dedi Illarion, kafa sallayarak.

Ekmek ile balı yerken Raphael tekrar kuvvet kazanıyordu; kazandıkça da soğuğun, pisliğin, zorlukların ve erkeklerle yapılan ahbaplığın uzun zamandır bastırıldığı türden hisler geri geliyordu. Vera’ya erkeklerin ezelden beri kadınlara baktıkları şekilde bakarken suçüçeğinin kadının yanak çukurlarında bir dizi sığ krater bırakmış, bunların onu çirkinleştirmeden boynunun yanlarına kadar inmiş, fakat gözlerine hiç dokunmamış olduğunu fark etti. Adamın bakışlarını üzerinde hissedere benzeyen Vera da imâli bir edayla başını çevirdi ve onun gözlerinin içine baktı. Bu çekingen bir bakış değildi elbette; zaten Raphael bir Kalkan Bakiresinden asla öyle bir şey beklemezdi. Ama adama geberip gitmesini söylediği de yoktu. Kendisine bakıldığı taktirde o bakışlara aynı şekilde karşılık vereceğini belli ediyordu, hepsi bu. Raphael yapılabilecek tek kibar şeyi yaparak bakışlarını kaçırdı ve bir tebessümle teslimiyetini bildirdi.

“Sonuçta kökümüz kazınmadı,” diye açıklamasını neticelendirdi Vera, ekmeği ile balı işaret ederek, “ve hayatımızı sürdürüyoruz. Fakat Hıristiyanlık Âlemi’nin geri kalanıyla olan iletişimimiz neredeyse tamamen kesildi. Sadece Moğolların kazandıkları büyük muharebelerin söylentilerini duyuyoruz. Tarikatınızdan ne haberler var? Petraathen Kalesi hâlâ ayakta mı? Yoksa siz de şu diğerleri gibi başıboş gezginler misiniz?”

Şu diğerleri. Kadın Livonya Şövalyeleri’nden bahsediyordu.

Raphael'in aklı yine Kudüs'e gitti. Bir Töton Şövalyeleri bölüğü çok daha küçük bir Kalkan-Biraderleri birliğinin arkasından şehre girmişti. Tötonlar daha genç bir tarikat olmalarına rağmen karargâhları kırk iyi yıl önce Selahaddin'in eline geçen Kudüs yerine Akka'da -hâlâ Hıristiyan egemenliğindeki bir şehirde- bulunduğu için şansları daha yaver gitmişti. Geçit töreninde de daha iyi bir gösteri sergileyerek halkın üzerinde Kalkan-Biraderleri'nden çok daha güçlü bir etki bırakmışlardı. Fakat Avrupa'nın doğu sınırında, yani Hıristiyan krallıklarının kâfir ülkelerle yan yana olduğu yerlerde yürütülen haçlı seferlerine katılmak için kuzeye geçtiklerinde Kutsal Topraklardaki varlıkları kısa zaman içinde tükenmişti.

Töton Şövalyeleri birkaç yıl evvel başka bir haçlı tarikatının -Livonya Kılıç Biraderleri'nin- kalıntılarını bünyelerine katmışlardı. Livonyalılar bir kâfir ordusu tarafından dağıtılmış, büyük üstatlarıyla şövalyelerinin birçoğu da kılıçtan geçirilmişti. Sağ kalanlarsa Töton Şövalyeleri'nin büyük üstadının otoritesini kabul etmiş ve geleneksel armalarını -kıızıl bir haç ile kılıç- terk edip Tötonların siyah haçını benimsemişlerdi.

“Şu başıboşlar...” dedi Percival, kalın bir ekmek dilimi daha almak için öne eğilirken. “Livonya Tarikati'nin ortadan kalktığını sanıyorduk. Öyle olmadığını bilseydik...”

“Koşa koşa bizi kurtarmaya mı gelirdiniz?”

“Elbette hayır.” Percival başını iki yana sallayarak kendisine kurulan tuzaktan ustaca sakındı. “Sadece haber yollardık.”

“Eğer daha marifetli olsalardı onları içeri alır, sonra da öyle bir uyarının bize ulaşmış olmasını dilerdik,” karşılığını verdi Vera. “Lâkin küstahlıklarının ve kibirlerinin haberi bize onlardan günler önce ulaştığı için neyle karşılaşacağımızı biliyorduk. Liderleri Kristaps kapımıza kadar geldiğinde karakterine uygun davrandı. Bize burayı koruma zahmetinden kurtarma ve daha zayıf cinsiyete uygun görevler verme teklifinde bulundu.”

“Sohbetinizin çok güzel sonuçlandığından eminim,” diye dalga geçti Raphael. Illarion, Roger ve hatta Percival'in de neşelerini gizlediği pek söylenemezdi.

“Teklifini sunduğu üsluba bakarak,” diyen Vera da dudaklarının kenarlarını seğirmekten alıkoymadı, “şartlarını son derece cömertçe bulduğu belliydi. Karşımızda durup teşekkürlerimizi ve hayranlığımızı belirtmemizi bekledi. Tabii ikisini de alamadı. Geri geldiğinde önceki kadar kibar konuşmayarak bize gerçek doğasını gösterdi, sanki yeterince açık değilmiş gibi.”

“Kristaps gözüne ok saplı şu ceset olmasın?” diye umutla sordu Raphael.

Vera başını iki yana salladı. “Ah keşke,” dedi kadın. “O adam sinir bozucu davranışlarda bulunan daha düşük mevkili bir şövalyeydi.” Kadın ekmeğinden bir ısırık kopardı ve açıklaması akıllarda yer ederken onu çiğnemekle meşgul oldu.

Vera sandalyesinde dönüp grubun lideri olarak bellediği Percival'e baktı. “Nezaketi elden bırakmayarak vaziyetimiz hakkında kardeşçe bir merak gösterdiniz,” dedi. “Bense aynı şekilde karşılık vermedim. Sizi buraya bu hâlde getiren nedir? Açık sözlülüğümü bağışlayın, ama uzun zamandır zorlu bir yolculuk yaptığımız belli.”

İçlerinden herhangi biri bu soruyu cevaplandırabilirdi. Raphael dilini tuttu, çünkü gerçeği ağzından kaçırmak istemiyordu. Feronantus daha sonra sırlarını Kalkan-Bakireleri'yle paylaşabilirdi, ama bu iş gruplarının başka bir mensubuna düşmezdi. Raphael o âna kadar gördüklerine dayanarak görevlerinin onu ilgilendirmediğini söylemeleri hâlinde Vera'nın bunu surat asmaksızın ya da kin gütmeksizin kabulleneceğinden emin sayılırdı.

Tam da öyle demenin kibar bir yolunu ararken Percival söze karıştı. “Bir serüvene atıldık.”

Nutku tutulan yol arkadaşları Percival'ın içtenlikle mi konuştuğunu, yoksa o anda aklına esen bir yalanı mı söylemekte olduğunu merak ettiler. Fakat Percival'ın yalan söyleyebileceği varsayılsa bile muhtemelen öyle bir girişimi yüzüne gözüne bulaştırırdı. Adamın suratında içtenlikten başka bir şey göze çarpmıyordu. Vera birkaç saniye boyunca o yüze baktı. Vera'yı seyreden Raphael kadının gözlerinde ufacık bir yumuşama, savunmasını indirdiğine yönelik bir bulgu görür gibi oldu.

“Ne için serüvene atıldığınızı daha açık ifade edebilir misin?” diye nihayet sordu kadın.

“Hayır,” diye hemen cevap verdi Percival, “zira ben de bilmiyorum.”

“Sizi bu serüvene kim yolladı? Sizi bu kadar uzağa göndermeden önce daha iyi talimatlar vermemekle kabalık etmiş.”

“Tanrı demeye içim elvermiyor, çünkü öylesi kâfirliğe varan bir kibirlilik olur,” dedi Percival. “Ama birkaç hafta önce üzerimden bir meleğin yahut azizin geçtiğine ve ışığımı ruhuma tutarak bana bir gaye aşıladığına inanıyorum. O gayenin doğası henüz açıklık kazanmasa da beni bu yere çektiği görüşümdedir. Tabii bunun sebebini hayal dahi edemiyorum.”

Roger şövalyeyi yalnızca uzun bir dostluktan doğabilecek bir küçümseme ve sevgi karışımıyla süzdü.

Illarion bir anlığına Raphael'le göz göze geldi, sonra Vera'ya doğru dönüp Rutenyaca bir şey sordu.

Vera onu aynı şekilde yanıtlayıp tekrar Latince'ye geçti. “Altımızdaki tepe, Hıristiyanların Müjde'yi [\[55\]](#) yaymak için buraya ilk geldikleri günden beri din adamlarının yaşadıkları mağaralarla ve yeraltı mezarlarıyla dolu. Ortalığa çok sayıda azizin kemikleri ve eşyaları saçılmış vaziyette. Tabii orada gömülü bir hazine olduğu yönünde dedikodular da var. Livonyalıların kutsal emanetler için mi, yoksa hazine için mi buraya geldiklerini söylemek güç. Şahsen ben İkincisinden şüpheleniyorum. Fakat kutsal bir ruh seni bir serüven dahilinde buraya yolladıysa, Percival Birader, o serüvenin konusu olan eşyanın altımızda bulunduğunu düşünüyorum.”

Kadın başıyla masadaki yiyecekleri işaret etti. “Yemeğinizi bitirdikten sonra yolu size seve seve gösteririm.”

Istvan'ın atı şaha kalkarak ön toynaklarıyla havayı dövdü.

Başka Livonyalılar da silahlarını çekti ve çeliğin çeliğe sürterken çıkardığı seda çingirak seslerini hatırlattı. Cnân o sesi engellerse şimdi yaşanacakların önüne geçebilecekmiş gibi elleriyle kulaklarını örtmek istedi.

Feronantus kılıcına davranmadı. “Avınız elinizden kaçıyor,” dedi kılıçların çekilişini takip eden o boş sessizlikte. Açıklaması her iki taraf arasında da kafa karışıklığına yol açtı; tâ ki Kristaps gözlerini kırıştıtarak başını tepenin yokuşuna doğru çevirene kadar.

Paçavralı adamlar ve ittikleri el arabası manastırın kapısına ulaşmıştı. Onlar izlemeye devam ederken kapı gıcırdayarak kir pas içindeki iki adamın çektikleri yükü geçirebilecekleri kadar aralandı, sonra da takırdayarak kapandı.

“Hiçbir halt bildiğin yok Feronantus,” deyip güldü Kristaps.

“Bizden sayıca üçe karşı bir üstün olmanıza rağmen bizi dövüştü yenebileceğinizden emin olmadığımı biliyorum,” dedi Feronantus usulca. “Tek sıra hâlinde durmamaları gerektiğini bilmedikleri için şövalyemin tek bir okla iki adamını birden *hemen şu an* vurabileceğini biliyorum. Sol kanadındaki adamlardan bazılarının arkamdaki şövalye o dev kılıcını çektiği zaman olacıklardan ölesiye korktuğunu biliyorum. Sadece bu adamın değil” -başıyla Istvan'ı işaret etti- “atının da insan

eti yediğini söylediğim zaman aranızdan en az bir kişinin bayılacağını da biliyorum..”

Adamlarından ikisi yere yığılınca Kristaps azıcık da olsa irkildi. Livonyalı soğukkanlılığını kaybettiği gerçeğini alaycı bir sırıtışla gizlemeye çalıştı, ama Cnân’a göre yüz ifadesi haşinden çok karamsardı. “Sen ve senin şu... soysuz barbarların... çeliğimi kirletmeye bile değmezsiniz,” diye hırıldadı.

“Siz de benimkini,” karşılığını verdi Feronantus. “Bas git Kristaps.”

“Bir dahaki sefere—”

“Bir daha ki sefere tehdidini bitirmeden önce ölmüş olacaksın!” diye bağırarak Feronantus gök gürültüsü gibi bir sesle Kristaps’ı susturdu.

Livonyalı hemen ağzını kapadı ve dudakları dişlerinin üstünde sıkıca gerildi. Başının bir hareketiyle adamlarına çekilme emri verdi. Gerisingeri dönüp kaçmaları mı, yoksa atlı Kalkan-Biraderleri’nden yavaşça uzaklaşmaları mı gerektiğini bilemeyen askerler boş boş oyalandı. Daha evvelden yere yığılmış adamlar bir anlığına unutuldu; tâ ki Kristaps öfkeli bir el hareketiyle yerden kaldırılmalarını işaret edene kadar. Livonyalıların tamamı harekete geçtikten -ve baygın ikili kollarından tutulup sürüklenmeye başladıktan- sonra nasıl davranmaları gerektiğini hatırlamış olacaklar ki yokuşu çıkarken daha düzenli bir sıraya girdiler.

Kristaps oyalanarak Feronantus’a kötü kötü baktı; fakat neşesini daha fazla kontrol altında tutamayan Jasper koca bir kahkaha koyuverdiğinde Livonyalı onlara son bir küfür etti ve öfkeyle çekip gitti.

Raedwulf yayını indirip şamatalı ve çoksesli bir kutlama yapmakta olan Jasper ile Eleâzar’a katıldı. Istvan üzengilerinde doğrularak uzaklaşan şövalyelerle dalga geçti ve adamlar korkmuş bir koyun sürüsüyümüşçesine onlara bağırıp çağırdı.

Feronantus ise diğerlerinin aksine kaçan Livonyalıları alaya almadı. Sanki gidişlerini izlerken bazı sırların gizemlerine vâkıf olabileceği gibi, geri çekilen şövalyeleri sakin bir dikkatle seyretti.

“Kim onlar?” diye sordu Cnân. Dövüş tehdidi geçtiği için geride kalan tek şey ısrarcı bir kaygıydı. Kalkan-Biraderleri gittikleri her yerde eski düşmanlarıyla karşılaşacaklarsa Moğol Güruhu’nun kudretini nasıl kıracaklardı?

“Livonya Kılıç Biraderleri,” diye hafifçe cevap verdi Feronantus. “Ama o sembolü beş yılı aşkın zamandır taşımıyorlardı. İçlerinden çoğu Schaulen adlı bir yerdeki muharebede, hem de kaçınılabilecek bir muharebede öldü. Sağ kalan birkaç zavallıysa Töton Şövalyelerine katılarak farklı bir üniformaya büründü.”

“Sen de orada mıydın?” diye sordu Cnân, kendi merakına şaşırarak.

Feronantus yanıt vermedi.

“Onu tanıyorum,” dedi Eleâzar, yanlarına gelerek. “Yıllar önce yaptığı bir katliamın akıbetine tanıklık etmişim.” Yana doğru eğilip yüksek sesle tükürdü. “Burada ne yapıyorlar? Livonyalılar kuzey topraklarını daha önce de fethetmeyi deneyip başarısız oldular. Üstelik şimdikinden çok daha fazla adamları vardı.”

“Bilmiyorum,” dedi Feronantus. “Kılıç Biraderleri gibi giyinmelerine rağmen bu grubun kırmızıyı uzun zamandır taşımadığı belli...”

Baygın iki Livonyalı nihayet ayıltılmıştı ve dolambaçlı dar patikadan yukarı çıkan silahlı ekip düzenli bir birlik hâlini almayı becermişti. Kapıya ulaştıklarında şimdi ne olacağından emin değilmişçesine sarsakça durdular. Zirvedeki Kristaps’ın sesi silik de olsa Cnân’ın kulağına çalındı. Kelimeleri tek tek anlayamayacağı kadar uzakta olsa da adam duvarların arasında kalanlara meydan

okuyora değil de varlığını ilan ediyora benziyordu.

Seslenişine cevaben kapı sarsılıp açıldı. Livonyalılar dizilişlerini koruyarak kapıdan geçip gözden kayboldular. Onlar girer girmez de kapı kapandı.

“O... o adamları kovaladıklarını sanıyordum,” diyen Cnân gördüklerine anlam vermeye çalışıyordu.

“Demek ki kovalamıyorlarmış,” diye fikir yürüttü Yasper, çenesini kaşıyarak.

“Cnân...” Feronantus kadına doğru döndü. “Hem en sessiz hem de en hafifimiz sensin. Sen ve de Finn.” Başıyla tepenin zirvesindeki binaları işaret etti. “Gidip o duvarın ardına bir göz atın ve Livonyalıların ne yaptıklarını bize anlatın.

“O dilencileri kovaladıklarını öne süren bendim ve öyle yaparak Livonyalıların gerçek görevine yönelik cehaletimizi açığa vurdum. Kristaps bizimle çatışmayı ne kadar istese de ilgilenmesi gereken daha önemli bir mesele vardı, kutsal bir görev olduğunu iddia ettiği bir mesele. Korkarım ki boş konuşmuyordu.” Elini salladı. “Acele edin. Neyin peşinde olduklarını öğrenmeliyiz.”

31. BÖLÜM

TEHLİKELİ GÜZELLİK

Düzinelerce melodinin kulak çınlatıcı, göğüs sarsıcı tek bir ses hâlinde birleşmesinden oluşan müzik tüm sarayı dolduruyordu. Zillerin aralıksız şingirtısına ve çingirakların delici çınlamasına borazanlar ile flütlerin çılgınca uğultusu ve feryadı karışıyor, üstüne bir de kiriş telli kemanların gıcirtısı binliyordu. Şarkıcılar aynı anda o kadar çok müzik türünü -kahramanlık destanları; gökleri, dağları ve Kağan'ı öven şarkılar; sarhoşça bir coşku taşıyan kısa ve alaycı ezgiler; gırtlaktan söylenen alçak ve iç bayıltıcı vızıltılar- seslendiriyorlardı ki dizeler ancak bölük pörçük anlaşılabilirdi. Tüm bunların altında da koca koca davulların bir nabzı andıran düzenli temposu yer alıyordu; sanki saray dev bir vücuda, dinleyicilerse o vücudun damarlarındaki kana dönüşmüş gibiydi.

Lian doğu avlusunu tıka basa dolduran cümbüşçülerin arasında ilerlemeye çalışırken kadehler dolusu şarap burnunun dibine kadar sokuluyordu. Çukurlardaki ateşler öyle pervasız bir şiddetle yanıyordu ki ürken genç kadın baştan çıkarıcı parmaklar misali sarhoşları ve akılsızları yakıcı bir kucağa çağırarak dansından mümkün merteye uzak duruyordu. Havayı hem tanıdık hem de egzotik baharatların aromaları dolduruyordu, hepsi de ağız sulandıracak kadar hoş kokuluydu ve en sonunda Lian kendisine sıcak bazlamalarla dolu bir sepet uzatan bir kadına direnecek kuvveti kendinde bulamadı. Kadının ellerine birkaç sikke bırakıp karşılığında sıcaklığını muhafaza eden bir bazlama aldı. Sonra da yumuşak yiyeceği büyük bir hazla ısırdı ve dilinin üzerindeki pişmiş soğanların o tatlı ısınsının zevkini çıkardı.

Bazlamayı yalayıp yutarak inkâr ettiği bir açlığı bastırdı ve yemeği bitirdikten sonra dikkatini mevcut hedefine verdi. Harikulade kutlama gösterileri imparatorluğun dört bir yanından ve ötesinden ziyaretçileri oraya çekiyordu. Bu bitmek bilmez şenlik günlerce devam edecekti ve Lian o karmakarışık curcunanın bir noktasında kaçmayı başarabilirdi.

Saraydan gizlice çıkmak her zamanki gibi kolay olmuştu. Tek yapması gereken bir cariye veya hizmetçi grubunun peşine takılmak ya da çok sayıdaki korumasız yan geçitlerden birini de kullanmaktı. Bu yalnız kalmak istediğinde ara sıra başvurduğu bir hileydi, elde ettiği özgürlük sadece bir illüzyondan ibaret bile olsa. Lâkin şehirden kaçmak çok daha zordu.

Lian tutsaklığının ilk günlerinde kaçmayı bir kez denemişti. Safılık ederek bir kervanda yer bulmanın ve arabalar kentten çıktıktan sonra ortadan kaybolmanın epey kolay olacağını düşünmüştü. Fakat yolculuklarının ikinci gününde Kağan'ın *Torguud*larından bir *arban* kervanın etrafını sarıp kadının Karakurum'daki altın yıldızlı kafesine dönmesini talep etmişti.

O günden sonra Efendi Cucay çok daha ihtiyatlı davranmıştı. Ne de olsa Lian adamın faydalı bir alet hâline getirmek için hatırı sayılır miktarda zaman ve para harcadığı değerli bir ganimetti. Cucay onu bizzat izleyemezdi -Kağan'a olan vazifesi onu yeterince meşgul ediyordu elbette- fakat bu, kadının faaliyetlerinden haberdar olamayacağı anlamına gelmezdi. Lian her sabah ve akşam ona rapor vermeye, son görüşmelerinin ardından öğrendiği dersleri ve yaptığı işleri ona ayrıntılarıyla

bildirmeye mecburdu. Ayrıca genç kadın saraydaki hizmetkârlardan bazılarının Cucay için casusluk ettiğini biliyordu (çalışanlar arasındaki en muhtemel şüphelileri tespit etmeye özen göstermişti) ve cariyelerin ağzında hiç bakla ıslanmıyordu. Lian herhangi bir sebepten ötürü görüşmelerine geç kaldığı nadir durumlarda söylemek için acele ettiği şeylerin Cucay tarafından çoktan öğrenilmiş olduğunu görüyordu.

Lian başdanışmanın sarayda olup biten *her şeyi* bildiğini farz ederek yaşamak zorundaydı, tıpkı Karakurum'un duvarları dahilindeki diğer herkes gibi. Sarayda ve çevresinde Cucay'ın haberi olmadan adım atmasının bir yolu yoksa ne gibi bir kaçma ümidi besleyebilirdi ki? Şehirden sıvışmayı becerebilse dahi başdanışman Kağan'ın en iyi izcilerini peşine takmadan önce araya ne kadar mesafe koymalıydı?

Açık bozkırlar genç kadını saklayacak kadar *açık* değildi. Lian'ın âdeta buhar olup uçması lazımdı. Kaçmak için bir kervana yahut tüccara güvenemezdi. Kendi başına kaçmalıydı. Öyle bir zamanda ve şekilde ortadan kaybolmalıydı ki ortaya çıkan karışıklık sayesinde yeterince uzaklaşabilirdi.

Festival ona bu fırsatı sunuyordu. Lian arkasında bırakacağı izi bulandırmak için kutlamaların karmaşasını kullanabilirse ortadan kaybolduğu anlaşıldığında Efendi Cucay ve izcileri onun kaçış yolunu bulamayabilirlerdi.

Bir kısmı yanına hiçbir şey almadan sarayın ön kapısından çıkıp gitmek, sadece oradan *ayrılmak* istiyordu. Fakat Lian bu işin o kadar kolay olmadığını farkındaydı. Bir plan kurmalıydı. Muhafızların rutin alışkanlıkları ve kalabalıkların davranış biçimleri hakkında bir fikir edinmeliydi.

Lian ince pelerinine daha da sıkı sarındı ve avludaki kalabalığın arasına dalıp bahçe kapısına doğru ilerledi. Birden fazla kez boyunun daha uzun olmasını diledi. Yolunun üzerindeki sahte Çin Seddi'nin üstüne tutturulmuş altın yaldızlı ejderhaları zar zor seçebiliyordu. Tabii daha uzun boylu olsaydı daha çok dikkat çekerdi, o ayrı...

Saraydaki cümbüşe katılmak için acele eden insanlar birbirlerini ite kaka, durmaksızın bahçeye akın ediyordu. Kalabalığın akışına kapılan Lian dağ taşkınlarıyla kabarmış bir nehirdeki küçük bir yaprak gibi oradan oraya savruluyor, dirsekler ve omuzlar vücudunun çeşitli yerlerine çarptıkça kendini elinden geldiği kadar korumaya çalışıyordu. Bazı erkekler kalabalıktan yararlanarak ona sarkıntılık ediyorlardı. Bunlardan biri, yani siyah kürkleri altındaki iri yarı, solgun ve kıllı bir adam - sözcüklerinin kaba seslerine bakılırsa bir Rutenyalı- *kazara* vücudunu onunkine yaslayıp gür kaşlarını oynattı. Lian adamın leş gibi kokan soluğundan kaçınmaya çalışarak başını çevirdi ve onu itip geçerken dizini sertçe kaldırdı. Ciğerlerindeki hava boşalırken Rutenyalı iki büklüm oldu ve kalabalık onu bir anda hiç varolmamışçasına yutuverdi.

İnsan denizinde bir anaför oluştu ve Lian'ın bahçe kapısını açıkça görebileceği kadar bir boşluk açıldı. O anda genç kadının yüreği sızladı. Kapının her iki yanında üçer muhafız esas duruşta bekliyordu ve adamların hepsi de girip çıkan kalabalıktaki suratları bir şahinin dikkatiyle tarıyordu. Lian kukuletasını takarsa sadece daha çok dikkat çeker ve kolayca akıllarda kalırdı.

Cucay'ın her yerde gözü vardı. *Öğrenecek.*

Muhafızlardan biri ondan tarafa baktığında Lian hemen arkasına döndü ve elleriyle pelerininin boynunu çekiştirerek kukuletasını takma dürtüsüne direndi. Nabızı kulaklarında zonkluyordu.

Zaten ana kapının iyi korunmayacağı çok küçük bir umut olmuştu ve Lian dikkatli muhafızlar gördüğüne şaşırılmamıştı. Yine de kolay bir kaçış düşleyen içindeki o sesi susturması gerektiği için böyle bir girişimde bulunmuştu. *Zor olacak*, diye aklından geçirdi. *Yılmamalıyım. Aksi takdirde hemen gidip Cucay'a her şeyi itiraf etsem de olur. Vazgeçsem de olur.*

Başka güzergâhlar da olmalıydı; mesela saray duvarları. Duvarlar o kadar da yüksek değildi. Sonuçta Ganşuk -ve de hırsız- haftalar evvel onları tırmanmıştı ve belki bunu o da yapabiliirdi. Lian kalabalığın bir sonraki akımının kendisini saraya doğru taşımasına müsaade etti ve bulduğu ilk fırsatta beyaza boyalı taş bir evin arkasındaki ara sokağa girdi.

Kutlamaların sesi geride kalırken kalabalığın gürültüsü mütemadi bir homurtu hâlini aldı. Ateş çukurlarının göz kamaştırıcı ışığı da azalarak çatı kiremitlerinin kenarlarında dans eden titrek parıltılara dönüştü. Lian evin duvarına yaslanıp gözlerinin gölgelerle dolu ara sokağa alışmasını bekledi. Ondan üç kat daha geniş olan sokağın taşları zamanla orada birikmiş kumlarla kaplıydı ve evin taştan yapılma duvarı küçük pencere yarıkları dışında sadeydi. Orada genç kadının dış duvarı tırmanmasına yardım edecek hiçbir şey yoktu; fakat Lian ara sokağı gözden geçirirken bir sonraki evin arka duvarına dayalı duran küçük bir el arabası tespit etti. Arabanın üstüne çıkarsa belki saray duvarının tepesine ulaşabilirdi.

İlk evin köşesinden geçerken bir erkeğin şamatalı ve sarhoş kahkahaları onu ürküttü. Tekrar ara sokağa dalıp kendini duvara yasladı. Kalbi şiddetle çarpmayı bıraktığında köşeye kadar sokuldu ve öteki tarafa bir göz attı.

Orada, iki evin arasındaki küçük bir boşlukta çömelmiş durumdaki bir asker üçlüsü tozların üstünde aşık oynuyor ve testilerden içki içiyordu. Adamların güneş yanığı suratlarında yara izleri mevcuttu.

İçlerinden biri ondan tarafa baktı. Lian fark edilmeden geri çekilmeye çalıştıysa da adamın arkadaşlarına seslendiğini duymadan önce bile başarı sağlayamadığını anladı. “*Utangaç olma,*” diye bağırdı adamlardan biri, şaraptan kaynaklanan bir laubalilikle. “Buraya gel.” Diğerleri bu sözlere kahkahalarla karşılık verdi.

İçgüdüleri Lian’a kaçmasını söylese de soğuk ve kötümser mantığı ona kaçarsa askerleri cesaretlendirerek takibe teşvik edeceğini belirtti. Lian çoğu erkeğin avlanırken en çok neden hoşlandığını işte o anda kavradı: takipten. Avlarının *kaçması*, direniş göstermesi, becerilerini zorlaması tam da istedikleri şeydi. *Sarhoş hâldeki becerilerini...*

Genç kadın dudaklarını kıvrıp derin bir nefes aldı.

Kaçmak yerine kaftanını düzeltti, saçlarını geriye itti ve saklandığı yerden cesurca çıktı. Mütevazı bir tebessüm ederek, fakat aynı zamanda her adamla sağlam bir göz teması kurarak -tabii adamların dalgın ve kıpır kıpır gözleriyle ne kadar temas kurulabiliyorsa-gruba doğru yürüdü.

“Şuna bakın hele. Bir Çin bebeği,” diye dalga geçti az önce onu tespit eden asker. Sırtınca sararmış dişleri titrek ışıktaki donuk bir parıltı saçtı.

“Burada ne arıyorsun yavrum?” diye sordu bir diğeri. “Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?”

“Kalabalığı atlatmak için kestirme bir yol kullanıyordum, o kadar,” dedi Lian.

“Kestirme mi? Nereye?” İlk asker ona doğru sendelerken Lian adamın uzanıp kaftanını tutmaya çalışacağından korktu.

“Sizi ilgilendirmez.” Genç kadın başını dik tutarak kibirli ve asil gözükmeye çalıştı.

“Belki de aklında belli bir yer yoktur,” diye fikir yürüttü hayatı boyunca hiç yıkanmamış gibi gözükken ve kokan üçüncü asker. “Belki de yanımızda kalırsın. Biraz oyalan. Kemiklerle şansını dene. Benim kemiklerimle de...” Parmaklarını imâli bir edayla oynatıp berbat ve homurtulu bir kahkaha attı.

“Gel hadi, bebeğim. Biraz burada kal. Merak etme, sana iyi bakarız. Bizimle iki yudum bir şey iç.” İkinci asker kızılımsı kahverengi testilerden birini havaya kaldırdı. Testinin içinde nasıl bir mayalanmış hayvan pisliği olduğunu hayal eden Lian hafifçe öğürdü.

“Ben ucuz bir fahişeye değilim,” dedi genç kadın, fark edemeyecek kadar sarhoş olabilirler diye bariz bir gerçeği ifade ederek. “Kağan’a yakın, saygın birine aidim.” Konuşurken her kelimeyi dikkatle vurguluyordu. Kendini bu durumdan kurtarmasının bir yolu vardı, tabii kozunu doğru oynarsa. Ganşuk’a da hep buna benzer bir şey söylemiyor muydu? *Her sorunun bir çözümü vardır.* Lâkin Cucay’ın adını anmak da istemiyordu; öyle bir şey başdanışmanı çağırmaktan farksız olurdu.

“Sizce Kağan adamlarının nöbet yerlerinde beklemeyip bu ara sokakta kumar oynadığını duysa ne der?” Ganşuk’u eğitmeye başladığından beri her konuşmaya bir çatışma gözüyle bakar olmuştu. Öyle yapmak sözlü zaferlerine heyecan verici bir hava katıyordu. Adamların varlığıyla kirleniyormuşçasına pelerinin kenarını şaklattı, ki bu benzetme hakikatten pek de uzak sayılmazdı.

“Görevde olduğumuzu nereden biliyorsun?” İkinci asker ayağa kalkarken yüzündeki tüm neşe kaybolmuştu. Çenesi boyunca bir yara izi uzanan adam ağzını açarak sırtımadığında daha bile çirkindi. Fıldır fıldır dönen çökük gözleri sebebiyle suratı kötü şartlar altında beklemiş bir cesedin şişkin çehresini andırıyordu.

“Senin görev denen şeyin ne olduğunu bildiğinden bile emin değilim,” diye laf yetiştirdi Lian. Böyle şımarık bir dil kullanarak karşılık vermesi riskliydi ve adamları daha da kıskırtabilirdi; fakat korku göstermek mutlaka bir tepkiyi davet ederdi. *Savaşın yarısı rakibine olduğundan daha güçlü gözükme*, demişti Ganşuk ona.

Yaralı Surat’ın yüz ifadesi sertleşerek ağzının daha da açılmasına sebep oldu. “Dilin de pek sivriymiş,” dedi adam, elini kuşağındaki bıçağın sapma atarak.

“Bıçağından daha sivri olduğu kesin,” karşılığını veren Lian bir adım geri çekildi.

“Bir deneyelim mi?” dedi adam ve bıçağını kınından yarı yarıya çekti.

“Peki ya sonra?” diye çıkıştı genç kadın. “Seni Kağan’ın İmparatorluk Muhafızlarına göstermeyeyim diye gözlerimi mi oyacaksın? Yoksa gırtlığımı kesip beni burada sokak köpeklerine mi bırakacaksın?”

Sözleri askerin alkol dolu beynine nüfuz ederek onu duraklattı. Adamın dili yerdeki eğri büğrü bir çatlaktan gövdesini uzatmış solgun bir solucan gibi dudaklarının arasından çıkıntı yaptı. Adam artık kahkahalarıyla ona destek olmayan arkadaşlarına bir göz attı.

“Çok yüksek sesle çığlık atabilirim,” dedi Lian ve derin bir nefes almış gibi yaptı.

“Yürü git, kaltak,” diyen Yaralı Surat bıçağını kınına soktu. Diğerleri sert fakat arsızca olmayan bir mizaçla genç kadına dik dik baktılar.

“Pekâla. Gidiyorum.” Lian hafifçe eğilerek önemli bir yetkilinin saygın tanıdığı rolünü sürdürdü. “Bu gece buralardan tekrar geçersen umarım sizinle karşılaşmam.” Sonra da hissetmediği bir güven takımı kararlı ve ritmik adımlarla oradan uzaklaştı.

“Buradan tekrar geçmemeye bak,” diye arkasından bağırdı Yaralı Surat. “Bir daha ki sefere sana *pahalıya* patlar.” Adamlar Yaralı Surat’ın yaptığı bir hareket sebebiyle güldüler ama Lian dönüp bakmadı. Hareketin ne olduğuna dair iyi bir fikri vardı.

Bırak gülsünler, diye düşündü genç kadın, oradan hızla uzaklaşırken. *Bırak seni alt ettiklerini düşünsünler. En önemlisi, bırak seni unutsunlar.*

Festivalin kargaşası kaçışını mümkün hâle getirebilirdi, ama bunun kendince riskleri de yok değildi. Yalnız bir kadın, sarhoşların ilgisini fazlasıyla çekebilirdi. Öyle bir durumda Cucay’a haber yetiştirecek biri tarafından fark edilmenin önemi kalmazdı. Başına çok daha kötü şeyler gelebilirdi.

Görülmezsizin şehirden nasıl sıvışacaktı? Her karşılaşma potansiyel bir felaketti. *Hiç kimseye* belli etmeden ortadan kaybolmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ya da yanında onu koruyacak biri bulunmalıydı. Tıpkı onun gibi oradan kaçan biri.

Ganşuk.

Delikanlıyı kendisiyle beraber kaçmaya ikna edebilir miydi?

32. BÖLÜM

MAĞARALARIN SIRRI

Manastırın duvarını oluşturan pürüzlü keresteler iyice eskiyip çarpılmıştı ve tahtada pek çok yarıkla delik vardı. Bir de ziftle kaplandıkları düşünülürse epey zayıf bir savunma engeli oluşturdukları söylenebilirdi, tabii o amaçla tasarlanmışlarsa. Keresteden yapılmış duvara dikkatle yaklaşan Cnân ile Finn yarıklardan içeri bakmaya cesaret ettiler.

Böylelikle havadaki pis kokunun kaynağını da keşfetmiş oldular.

Zorlu patikayı tırmanırken farklı koku tabakalarını aşıyorlarmışçasına hava giderek ağırlaşmıştı. Zaten az olan esinti tamamen kesilmişti ve şimdi, akşamüstünün cansız durgunluğunda koku üzerlerine yapışıp kalmış, Cnân'ın giysilerindeki dikiş yerlerinden ve saç köklerinden içeri sızmaya başlamıştı. Cnân daha evvelden Yasper'ın nane ruhu sayesinde midesine söz geçirebilmişti, ama şimdi... Genç kadın kendini tehlikeli bir kontrol kaybına karşı hazırlayıp tekrar kirlî ve çarpık duvara doğru eğildi, sonra da gözünü bir gözetleme deliğine dayadı.

Sayamayacağı kadar çok sayıda hayvan leşi dev ve düşüncesiz bir çocuk tarafından etrafa atılmışçasına yerlere saçılmıştı. Çoğu derisi yüzüldükten sonra yaz sıcağında çürümeye bırakılmıştı. Leşlerden bazılarının kıvrınır ve seğirir gibi bir hâli vardı. Cnân o kanlı ve postsuz bedenlerden bazılarının hâlâ canlı olabileceğini hayal etmeyi reddetti... Hayır, o hareketlerin kaynağı leşlerin göğüs kafesinde faaliyet gösteren solucanlar ve karıncalardı.

“Deri işçileri,” diye mırıldandı Finn, kabarık saçlı kafasını iki yana sallayarak. “Tembel ve müsrif.” Adam ona peşinden gelmesini işaret edip yan yan yürüdü.

Cnân ağzından soluyarak avcıyı sessizce takip etti.

Duvarların arasındaki tek katlı binalar dikdörtgen biçimli bir düzene göre diziliydi. Bu basit yapıların inşasında sanata pek yer verilmemişti. *Uyumak, yemek yemek ve dua etmek için ayrı ayrı yerler*, diye düşündü Cnân, onları sayarken. *Bir tane de pis işleri için...* Açık avludaki bir diğer yapı da iyice yıpranmış tahta bir kapıya sahip, taştan inşa edilmiş dar bir kuyu eviydi. [\[56\]](#)

Livonyalılar ile paçavralı adamlardansa en ufak bir iz bile yoktu.

“Nereye...?” diye Finn'e fısıldadı Cnân. Avcı cevap niyetine omuz silkmekle yetindi. Genç kadın duvar boyunca birkaç adım daha ilerleyip içeriye gözetlemek için farklı bir delik seçti. Avlunun daha büyük bir bölümünü görmek amacıyla vücudunu sağa sola kaydırarak gözlerini kısıtı; fakat bu da bir fark yaratmadı. Manastır terk edilmiş durumdaydı.

“Nereye gittiler ki?” diye sesli düşündü Cnân. Grubun tamamının binalardan birine girmesi mümkündü, ama genç kadın öyle bir şey için sebep göremiyordu. Kapının çabucak açılması, şövalyelerin içeriye davet edildiği ve -Feronantus'un yanlış tahmininin aksine-paçavralar içindeki deri işçilerinin kovalanmadığı anlamına geliyordu. *Bu binalarda bu kadar önemli olan ne var ki bizden kaçtılar?* diye merakla düşündü genç kadın.

Finn onun omzuna dokunup duvarın tepesini işaret etti. Sonra tırmanmış gibi yaptı ve destek alsın

diye ona ellerini uzattı. “Yok artık,” diyen Cnân başını iki yana salladı. “O duvara dokunacak değilim.”

“Ön kapıyı mı tercih edersin?” diye sordu adam.

“Hiçbirini tercih—”

Sözleri taşa çarpan metalin sesiyle kesildi ve ikisi de dikkatini tekrar manastıra verdi.

Ansızın ortaya çıkmış iki Livonyalı kuyu evinin yanında dikilmekteydi. Biri kalkanını yere bırakıp duvara dayamıştı. Dışarıdakilerin dikkatini çeken ses de kalkanın metal kenarının taşlara sürtmesi sonucu çıkmıştı. Livonyalılar hoşnutsuz ve öfkeliydiler, Cnân’ın görebildiği kadarıyla birbirlerine değil de aldıkları bir emre.

“Bunlar o bayılanlar,” diye fısıldadı Finn. “Nöbete bırakılmışlar.”

“Neyin nöbetini tutuyorlar ki?”

Kuyu evinin kapısı genç kadının sorusuna cevap verircesine gıcırdayarak açıldı ve hırpani keşişlerden biri dışarı çıktı. Livonyalılar onunla aralarındaki mesafeyi korurlarken keşiş Rutenya dilini kullanarak heyecanla bir şeyler geveledi ve ancak şövalyelerden biri elini kılıcının kabzasına koyduğunda sustu. Hastalıklı bir karga gibi cıyaklayan -ve de gözüken- paçavralı adam oradan kaçıp kendini en yakın binalardan birine attı.

Cnân kuyu evini inceledi. Ufacık kulübe *belki* kuyuyla beraber üç adamı da içine alabilirdi, ama Cnân şövalyelerin o leş kokulu keşişe birkaç saniyeden fazla katlanabileceklerini hiç sanmıyordu.

Keşişin de gitmesinin ardından eziyet edebilecekleri kimse kalmayan Livonyalılar rehavete ve can sıkıntısına kapılarak dikkati elden bıraktılar. Kalkansız olan yakın çevresini gözden geçirdi. *Oturacak bir yer arıyor,* diye aklından geçiren Cnân tereddüt ettiği için adamı suçlamıyordu.

“Mağaralar,” dedi Finn.

“Ne?”

“Mağaralar,” diye tekrarladı avcı. “Tepenin altında.” Genç kadını omzundan tutup duvardan uzaklaştırdı. “Feronantus’a haber vermeliyiz.”

“Illarion’un buraya inmek istememesine şaşırılmıştım,” diye Raphael’e mırıldandı Roger. “Şimdi keşke ben de iki kez düşünseydim diyorum.”

Adam karanlıktaki bir sestem ibaretti. Yolculuklarının ilk ayağında -keşişhanenin mahzenlerine, alt mahzenlerine ve yeraltı mezarlığına inerlerken- Vera yollarını bir meşaleyle aydınlatmıştı. Moğol yağmaları yakacak yağ stoklarını tükenme aşamasına getirdiğinden meşalesi, ucuna bir bez parçası bağlanmış ve yalnızca bozulduğu için aydınlatma amaçlı kullanılan hayvan yağına batırılmış bir çomaktan ibaretti. Yakılmadan önce bile pis kokan meşale, tutuşturulmasıyla birlikte titrek sarı ışığını görmeseler dahi burunlarıyla takip edebilecekleri kadar yoğun ve yağlı bir duman bulutu bırakmaya başlamıştı.

Daha derin, rutubetli ve karanlık altyapıya doğru gerçekleştirdikleri bir dizi inişin ardından tavanın o denli alçaldığı ve havalandırmanın o denli azaldığı bir yere geldiler ki Vera meşaleyi söndürmek zorunda kaldı, tabii donyağıyla karıştırılmış bir bitki özünden yapılma bir çift basit mumu yakmak için onu kullandıktan sonra. O mumların ışığında alçak bir açıklıktan sürünerek geçmişler ve doğal bir mağara olduğu hemen anlaşılan bir yere girmişlerdi. Duvarlardaki keski izleri buranın genişletildiğini ispat ediyor, harçlanmış yontma taşlar düzgün basamaklar sağlıyordu. En azından ilk birkaç düzine adım boyunca...

Roger’in yorumu muhtemelen buldukları yerin kokusuna istinadendi. Mağara iyi havalanmıyordu.

Aromadaki belli başlı unsurlar bu mağaraların bir yerlerde Kiev'deki bütün atık çukurlarına bağlandığını açıkça gösteriyordu. Bu durum kendi özünde hiç de sıra dışı sayılmazdı; bir insan yerleşkesine gidip de atık çukurlarının kokusunu almamak olmazdı. Üstelik buna kontrol dışı bir kemirgen nüfusunun ağır esansı da karışmaktaydı. Fakat Raphael'in burnu aynı zamanda ölü etin yanığıya yer bırakmayan kokusunu da almaktaydı. Kısa süre önce ölmüş bir şeyin çekilmez, mide bulandırıcı bozulmasının değil de uzun zamandır devam eden yavaş bir çürümenin ürünü olan bir koku.

“Ne kadar ilginç,” dedi Raphael. “Şehirler binalarıyla, halklarıyla ve gelenekleriyle ne kadar farklı olursa olsun yeraltı mezarlıkları hep aynı.”

Vera ile Percival birkaç adım önlerindeydi; Kalkan-Bakiresi yolu biliyordu ve tepenin kalbine doğru gittikçe daha zorlu ve dolambaçlı bir hâl alan geçitlerde büyük bir çeviklikle ilerliyordu. Mumlarını taşıyan Percival arkasında uzun bir gölge bırakıyor, Raphael kendi mumunun zayıf ışığıyla o gölgeyi dağıtmaya çalışsa da suratının hemen önündeki alev gözlerini kamaştırıyordu. Zemin her adımda daha da bozuluyordu. Taş işçileri yere basamak döşemek için dehlizlerin bu kısımlarına kadar gelmemişlerdi. Roger mum ışığı gözlerini kamaştırmasın diye biraz öne çıktı ve Raphael de dostu hem bastığı yeri görebilsin, hem de tehlikelere karşı onu uyarabilsin diye mumu havaya kaldırıp onun omzunun üzerinde tuttu.

Aklı başka yere giden Raphael'in gözüne duvarlara oyulmuş çok sayıda niş takıldı. Bunlardan bazıları kefene sarılı cesetler tarafından doldurulmuştu. Diğerleriye tortop olmuş battaniyeler ve yırtık pırtık, kirli kürkler dışında boştu.

Roger da aynı şeyi fark etti ve hayret, dolu bir yüz ifadesiyle arkasına döndü, “insanlar *burada* yatıyor muymuş?”

Raphael gülmemeye çalıştı. Vera duyarsa alınırdı. “Belki Moğol kuşatmasının en kötü günlerinde yatmışlardır,” diye fikir yürüttü. “Ama sevgili kız kardeşlerimizin öyle bir şeyi alışkanlık hâline getireceğini hiç sanmam.”

Geçit ara sıra çatallandığında Vera onları doğru olduğunu düşündüğü yola sokuyor, bir yandan da diğer taraftan gitselerdi ne gibi şeylerle karşılaşacaklarına dair Percival'e yorumlarda bulunuyordu. O şeyler çoğu zaman kutsal harikalar ve çeşitli tariflere uyan dini eşyalar oluyordu. Ayrıca görünüşe bakılırsa tünellerden bazıları da kentin diğer yerlerindeki kiliselere ve manastırlara doğru uzanıyordu.

“Galiba şehirdeki tüm dini binalar,” diye Roger'a mırıldandı şövalye, “bir yer altı şebekesiyle birbirine bağlı.”

“Moğolların bunu öğrenmemeleri iyi olmuş,” diye belirtti Roger.

Raphael ürperdi. “Öğrenselerdi bile herhalde bunun gibi bir yere girmezlerdi. Hiçbir zafer böyle bir şeye değmez.”

“Tabii bu da akla bir soru getiriyor diye başlayan Roger dilini tutup sustu.

““Burada ne halt yiyoruz?” Elbette ki bir serüvene atlıyoruz.”

Raphael bir tür krizle karşı karşıya kalmak üzere olduklarını hissetti, çünkü daralmaya başlayan geçit çeşitli şekil ve ebatlardaki bir dizi hava cebinden ibaret hâl gelmişti. Kaygan taşların üstünde basamak niyetine sadece birkaç keski oyuğunun yer aldığı bu cepler sürünerek veya tırmanarak aşılabilen açıklıklarla birbirine bağlıydı. Vera'nın birkaç kavşakta endişe verecek kadar uzun süre durup düşünmesi gerekti. Fakat sonunda oradan daha önce geçen hacıların meşalelerinden ve fitillerinden kalmış bir yanık izi yoğunluğunu fark edip grubu bir kayanın etrafından dolandırdı ve

neredeysse içinden geçtikleri ana kadar görünmez olan bir gedikten aşırıydı. Nihayet hep beraber rahatlıkla içinde durup etrafa bakılabilecekleri kadar geniş olan düz zeminli bir boşluğa girdiler.

Raphael'e göre odanın içeriği yol arkadaşlarının suratları kadar ilginç değildi. Vera tüm görev anlayışına ve misafirperverliğine rağmen sabırsızlığını tümüyle gizleyemiyordu. Büyük Han'ı öldürmek için doğuya at sürmesi gerekirken kendini böyle bir yerde bulan Roger şaşkın vaziyetteydi. İkisinin de merakla bakmakta olduğu Percival ise meraklı, dikkatli ve şevклиydi.

Odanın önemli bir yer olduğu belliydi. Kayalara o anda boş olan dökme demir meşale tutacakları çakılmıştı. Tavanda bulunan is lekeleri o tutacakların bir zamanlar şu veya bu kutsal ayini aydınlattığının ispatıydı. Mumlarının solgun parıltısı kâh gözüken kâh gölgelere gizlenen duvar oymalarına ışık tutuyordu. Raphael boyalı oymalarda tasvir edilen kişilerin oranın tarihinde önem taşıdıklarını varsaydı. Oymaların birinde ağırbaşlı bir poz takınarak tahtında kaskatı oturan uzun boylu ve ürkütücü bir surete at sırtındaki üç kişi tarafından kafa tutuluyor, binicilerin ışıltılı kılıçları dumanlı bir meşale ışığı parıltısı altında titreşiyordu.

“Ölümsüz Koschei,” dedi Vera, Raphael'in bakışlarını takip ederek. “Kötü bir ruh. Uzun zaman önce mağlup edilen zorba bir çar. Şu anda onu öldürmek için biraderlerine öncülük eden kişinin kabrinde duruyorsunuz.” Kadın kayaya yontulmuş bir mezar taşının bulunduğu yere doğru döndü. Üzerindeki kelimeler Rutenya dilinden çok Yunanca'ya yakındı.

“Aziz Ilya'nın mezarı,” diye mırıldandı Raphael, taştaki ismi çözerek.

“Ülkemizin düşmanlarını defettiğinden beri sayısız yıl boyunca burada nöbet bekledi,” dedi Vera, taşa saygıyla dokunarak. Sonra dönüp Raphael'in gözünün içine baktı. “Sırlar için buradan daha güvenli bir yer yoktur.”

Bunun üzerine Percival mezar taşının önünde diz çöküp haç çıkardı. “Bize güvenerek bunu gösterdiğin için teşekkür ederim Vera Kardeş. Böyle birine mezarı başında hürmet etmek çok az kimseye nasip olur.”

“Ona *Chobotok* derlermiş,” dedi Vera. “Bu sözcük ‘çizme’ anlamına gelir. Zira silah niyetine bir tek pabucunu kullanarak çok sayıda düşmanla dövüşmüş.”

Raphael hemen gözlerini kakhahalara boğulmak üzere olan Roger'a çevirdi. Boştaki elini hızla uzatıp adamı omzundan tuttu ve hafifçe sarstı. İrkilen Roger ona doğru dönüp yüzüne baktı. Raphael başını hafifçe iki yana salladı, sonra da hâlen diz çökerek Latince bir dua mırıldanan Percival'e bir göz attı.

“Aziz Ilya seninle konuşuyor mu kardeşim?” diye nazikçe sordu Raphael. “Tanrı'nın bizi buraya getirmesinin bir sebebi olmalı.”

Percival işkence gibi geçen uzun bir sessizliğin ardından konuştu. “Aziz Ilya bu konuda suskun,” diye itirafta bulundu.

Yokuş aşağı yaptığı koşunun ardından soluklanmaya -ve tabii hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye- çalışan Cnân gördüklerini Feronantus ile diğerlerine Finn'in anlatmasına müsaade etti. Avcı uzun uzadıya konuşmak zorunda kalmaktan sıkın gözükse de birkaç cümlenin ardından şaşırtıcı bir gevezelik sergiledi.

Legnica'dan ilk ayrıldıklarında Finn'in Latincesi genç kadına neredeyse anlaşılmaz geliyordu. Fakat iki ay boyunca beraber seyahat ettikten sonra onu daha iyi anlar olmuştu.

“O mağaralarda ne bulmayı umuyorlar ki?” diye sordu Feronantus, Finn sözünü bitirdikten sonra.

Avcı omuz silkti. “Duvarların arasında değerli hiçbir şey yok. Livonyalıların istedikleri şey başka

bir yerde, ama onu almak için mağaralardan geçmeleri gerekiyor. Yoksa atlarını da yanlarında getirirlerdi.”

“Bir yağma ekibi,” dedi Eleazar asabiyetle.

“İyi de neyi yağmalıyorlar?” diye sordu Yasper, sakalını sıvazlayarak. Simyacı öteki tepedeki kiliseye, yıkık duvarların üstünden çıkıntı yapan soğan damlı kümbetlere şöyle bir göz gezdirdi. “Katedrali mi?”

“Percival...” Cnân engel olamadan önce isim ağzından çıkıvermişti, bu dil sürçmesi yüzünden kendini içten içe azarladı. Tepeden aşağı yaptığı koşudan sonra hâlâ hızla atan kalbinin ihaneti onu çok kızdırdı.

“Yasper, sen Finn ile Cnân’ın yanında kal,” diye emretti Feronantus. “Gözünüzü manastırın üstünde tutun. Livonyalılar geri gelirlerse onları takip edin.” Dizginlerini eline alıp şaklatarak atının dikkatini çekti. “Geri kalanımız biraderlerimizi uyarmak için katedrale gideceğiz.”

Istvan kıkır kıkır gülerken atını mahmuzladı. Macar’ın Livonyalılarla tekrar karşılaşmaya can attığı her hâlinden belliydi. Atının ileri fırlamasıyla birlikte grubun başına geçti ve hep beraber yolda dörtnala bir koşu tutturarak tepenin etrafından dolaşmaya koyuldular.

Yasper oradan ayrılan dostlarının kaldırdığı tozu eliyle dağıtmaya çalıştı ve sonra bir bacağına eyerin üstünden atıp yere kaydı. “Eh...” diye söze girdi, eyer çantalarını eşeleyerek birkaç ıvır zıvır toplarken. “Hemen başlasak iyi olacak.” Evvelden bulduğu iki testiden birini eline aldı ve seçmiş olduğu diğer eşyalarla birlikte onu da beline bağladığı büyükçe bir çuvala tıktırdı.

“Başlamak mı?” diye sordu Cnân.

Yasper gözlerini kısarak yukarıdaki manastıra baktı. “Hı hı.”

“Feronantus burada kalmamızı ve Livonyalıların geri gelip gelmeyeceklerine bakmamızı istedi. Oraya çıkmakla ilgili bir şey söylemedi.”

Yasper omuz silkti. “Çıkmamamızı da söylemedi.” Küçük nane yağı şişesini biraz kurcaladı. “Sahiden de o kadar kötü mü kokuyor?”

Cnân şişeyi adamın ellerinden kaptı. “Hayal edebileceğinden daha kötü,” dedi. Yağı birkaç parmağına birden bol miktarda tatbik edip burnuna iyice sürdü ve ancak ondan sonra şişeyi simyacıya geri verdi. “Sadece gözümüzü onların üstünde tutacağız,” dedi genç kadın. “Duvarların dışından.”

“Elbette,” dedi Yasper lakayıt bir üslupla, sanki Cnân havanın durumu veya tuniğinin rengi hakkında yorum yapmışçasına. Sonra nane özünü bıyığına sürdü ve yağlı parmaklarını kullanarak uzun kıl tutamlarını dalgın bir edayla burdu. “Sadece iki kişiler mi?” diye sordu.

Kafa sallayan Finn’in suratına geniş bir sırıtış yayılıyordu.

Yasper dikkatini manastırın etrafındaki yıkık dökük duvara verdi. “Yanıma biraz ip alsam mı?” diye sordu.

“Çok fazla düşünüyorsun,” diye burun kıvırdı Finn. “Kapı zayıf. Yukarı çık, kapıp devir, Livonyalılarla dövüş.”

“Seni daha incelikli bilirdim Finn,” diyen Yasper gevrek gevrek güldü.

Finn simyacıya bir kaşını kaldırıp baktı ve yaban domuzu mızrağını eline aldı. “İnce eleyip sık dokumak av peşindeyken işe yarar. Öteki türlü hiçbir faydası yoktur.”

Cnân’a hitap etmek için dönerken Yasper’in yüzüne yavaş bir tebessüm yayıldı. “O hırpani... keşişlerden... kaç tane gördünüz?”

“Sadece bir, ama daha fazlası da olmalı,” diye gönülsüzce yanıtladı Cnân. “Tabii Livonyalılarla beraber gittilerse o başka.”

Yasper'ın önerisi kulağa delilik gibi gelse de Cnân plandaki avantajı da görebiliyordu. Daha önceden Livonyalıların amacını hiç düşünmemişlerdi ve yağmacılar burunlarının dibinde ortadan kaybolmuştu. Livonyalıları takip etmek ve maksatlarını anlamak istiyorlarsa onlara yetişmenin başka hiçbir yolu olmayabilirdi. “Deri işçileri orada hayvanların derisini yüzüyor,” diye belirtti. “Yani herhalde bazı aletleri vardır.”

“Öyleyse önden buyur,” diyen Yasper dönüp Finn'e yarı heyecan yarı korku dolu bir bakış attı.

Cnân da aynı duyguların içini kapladığını hissediyordu. Sakın yol arkadaşlarının bulaşıcı coşkusu onu da benzer bir deliliğe sürüklüyor olmasındı?

“Eğer Aziz Ilya sana yol göstermiyorsa, Birader, belki de *bizim* aradığımız şey bu mağaralarda değildir ve Vera Kardeş'e yukarıdaki görevlerinin başına dönmesi için izin vermemiz iyi olabilir,” diye öneride bulundu Raphael. “Tabii aradığımız nesneye dair ufak da olsa bir ipucu verebilersen o başka.”

“Zaten elimde ipuçlarından başka bir şey yok. Çok az şey gördüm ve onların anlamı konusunda daha da az aydınlatıldım,” dedi Percival, ayağa kalkarken. “Gizli bir yerde gayretle korunan bir kutsal emanet var. Bir kadeh; pek çok kişi tarafından aranan, ona layık kişilerce savunulan bir kadeh. Onu burada bulabileceğimizi ummuştum.”

Bu sözler üzerine bir sessizlik yaşandı. Raphael'in aklına Percival ile Taran arasında geçen, kulak misafiri olduğu bir konuşma geldi. O konuşmada Percival müteveffa oplo'yu memleketi İrlanda'daki kâse efsaneleri konusunda enine boyuna sorgulamıştı. Raphael yatağında dönüp durur ve çenelerini kapatmalarını dilerken konuşmaları gecenin geç saatlerine kadar devam etmişti. Raphael o sohbeti şimdiye kadar hiç düşünmemişti.

Percival Kutsal Kâse [\[57\]](#) peşindeydi ve onu Kiev'de bulmayı ümit etmişti.

“Yıllar boyunca pek çok şeyi koruduk,” karşılığını verdi Vera. “Fakat aralarında Kutsal Kâse yoktu.”

Percival saygılı bir baş selamı verse de yüzünden bir anlığına geçip giden hüsranı saklayamadı. “Yine de koruduğunuz bir şey var.” Vera sessiz kaldı.

“Sırrınızı paylaşırsanız da paylaşmasanız da size yardım edeceğiz,” dedi Percival usulca. “Bunu iyi bilin.”

Vera'nın suratında şaşkınlık dolu bir ifade belirip kayboldu. Yoksa iyi saklanmış bir bıkkınlık mıydı? Daha az önce buranın sırlardan bahsetmek için iyi bir yer olduğunu söylemişti. Percival'i sırrını açıklamaya teşvik ettiği gün gibi ortadaydı, en azından Raphael'e göre. Fakat Percival kadının sözlerini yanlış anlamış ve asıl Vera'nın açıklayacak bir şeyi olduğu sonucuna varmıştı.

Vera şövalyenin sözlerini sessizce değerlendirirken çıkan tek ses yüzünü aydınlattıkça eriyen donyağının belli belirsiz tıslamasıydı. Sonra her birine tek tek bakıp nihayet teklifi kabul etti. “Burada kutsal bir sırta en yakın olan şeyi size anlatacağım. Efsanelere göre Aziz Ilya'nın mezarı Ölümsüz Koschei'in Yumurtası'nı korur.”

Percival ilgisini gizlemeye çalışmadı. “Bize bu mukaddes yumurtadan biraz daha bahset.”

Kendine daha fazla hâkim olamayan Roger onlara arkasını döndü, en yakındaki duvara kadar gitti ve alnını serin taşlara dayadı.

“Yumurta mukaddes falan değil,” dedi Vera. “Tam tersine, Koschei'in şeytani ruhunu barındırıyor. Onu ele geçiren Koschei'in gücünü de ele geçirir.”

“Sakın o yumurta kutsal bir emanetin, mesela bir tür kadehin veya kâsenin içinde duruyor

olmasın?”

Artık Percival'e tuhaf bir gözle bakan Vera'nın belki de ilk kez açıkça konuşası yok gibiydi.

Roger odanın ortasına doğru döndü ve Percival'e yavaşça yaklaştı. “Kardeşim!” dedi sesini yükselterek. “Vera'nın ne demek istediğini anlamıyor musun? *O şey burada değil.* Bunca yolu ruhunu kahrolası bir yumurtada saklayan bir gulyabaninin peri masalını dinlemek için teptik! Yolumuzu Kiev'e çevirmene ne sebep olduysa o şeyin aklında başka bir amaç varmış, biz bu lağımda dikilerek Ölümsüz Koschei hakkında çene çalarken unutilan ve ihmal edilen bir amaç.”

Başka biri bu sözlerden alınabilirdi. Fakat Roger'la bakışırken Percival'in suratında öfke yoktu. Takip eden sessizlik oldukça uzundu.

O sessizlik daha da uzadıkça önce Vera, sonra Roger, sonra Percival ve nihayet Raphael odanın çıkışına bir göz attı. Farelerce çıkarılamayacak bazı sesler dikkatlerini dağıtmıştı. Bunlar ilk başta mağaranın uzaktaki dönemeçlerinden ve kıvrımlarından yankılanan insan konuşmalarıydı. Fakat odadakiler kulak kabarttıkça çeliğin metalik takırtılarını ve şingırtılarını da duyar oldular, hem de zırh olarak vücuda giyilen ve silah olarak elde taşınan çeliğin.

“Burada yalnız değiliz,” dedi Raphael.

33. BÖLÜM

VE IŞIK OLDU...^[58]

Manastır kapısı Finn'in de tahmin ettiği gibi zayıfı ve kalaslar onun çizmesinden gelen üç güçlü tekmeyle kolayca kırıldı. Finn mızrağını bir kama gibi kullanarak içinden geçilebilecek kadar geniş bir delik ortaya çıkıncaya dek çürümüş tahtaları söküp parçaladı. Avcı başını eğip içeri bir göz attıktan sonra önden giderek çevik bir hareketle gedikten geçti. Cnân düşündüğünden daha büyük bir sürat ve şevkle onu takip etti. Yasper da genç kadının hemen peşindeydi.

Cnân mezbaha alanını daha yakından görünce etrafa saçılmış leşlerin sayısından iğrendi. Pıhtılaşmış siyah bir zift kıvamına gelinceye kadar kurumuş olan kan her tarafa bulaşmıştı ve hâlâ yer yer ıslak bir parlılığa sahipti. Leşlerin üstünde simsiyah sinek bulutları uçuşuyordu ve o leşlerden bazıları solucanlardan oluşan sahte bir deriyle kıpır kıpırdı. Sinek vızıltıları havadaki daimi bir uğultuydu.

Cnân orada yalnız başına bulunsaydı kendini vaktinde toparlayıp da iki Livonyalı muhafıza karşı koyamazdı. Fakat Finn ile Yasper onun kadar aciz değildi ve Livonyalılar hücum ederlerken Kalkan-Biraderleri hasımlarına karşı hazırды.

İlk Livonyalı yanlarına asla ulaşamadı. Finn'in fırlattığı mızrak adamın boğazına şiddetle saplanarak ayaklarını yerden kesti. Yere yığılan adam bir yandan kıvrılırken bir yandan da boynuna saplı duran mızrağı yokluyor, parlak kanı açılan yaradan yerlere akıyordu.

Silah arkadaşının ani kayboluşunu sezen ikinci asker tereddüt etti ve Yasper sol elini ona doğru savurdu. Gözlerine bir şey kaçan Livonyalı haykırarak başını eğdi ve Yasper'in kılıcıyla yaptığı hızla saplama hamlesini asla göremedi.

Mızrağını almaya giden Finn vurduğu adamın işini bitirmek için silah döndürerek çıkardı. "Gelin," dedi. "Buraya musallat olan keşişlerle karşılaşmak istemiyorsak oyalanmayalım." Adam onları kuyu evine doğru götürdü.

Bütün bunları aşırı kolay bulan Cnân minik kulübeye doğru koşarlarken manastır binalarını şüpheyle süzdü. Manastır sakinlerini merak etmekten kendini alamıyordu. Dahası da var mıydı? Nerede saklanıyorlardı? Livonyalıların müttefikleri miydiler, yoksa yerli halkın geri kalanı gibi korktukları için onları hoşnut etmeye mi çalışıyorlardı?

Finn kuyu evinin kapısını açıp içeri daldı. Soluk soluğa kalan Yasper ise kapının önünde bekledi. "Ortalık çok sessiz," dedi adam, Cnân kulübeye ulaştığı sırada. Simyacının daha önce sergilediği neşe kaybolmuştu ve suratu gölgeli girintilerle dolu bir maske gibiydi.

Avludaki gergin sessizliğe rağmen Hollandalının kaygısı Cnân'ı memnun etti.

"İçerisi çok karanlık," diye duyurdu Finn, kuyu evinin dar kapı eşiğinde belirerek. "Üstelik burada kuyu falan yok."

"Ah, öyleyse Meryem Ana bizi ve soruşturmamızı kutsamış demektir," deyip gülümsedi Yasper.

Ansızın bir çığlık yükseldi ve çıkan bu sesi -bu haykırışı- daha önce de duymuş olmalarına rağmen yine de irkildiler. Artık sesin kaynağı olan gırtlığa çok daha yakındılar ve bu uluma insan ile

hayvanın öyle bir karışımıydı ki gırtlığın türünü kestiremediler. *Bir insandan yükselmiş olmalı*, diye düşündü Cnân, binaların birinden çıkan siyah cüppeli bir sureti tespit ettiği sırada. Öteki türlü düşünmek canavarlara inanmak anlamına gelirdi.

Çılgılık bir sinyal olmalıydı, çünkü diğer binalardan da paçavralar içindeki bir sürü adam fırladı. Adamlar kirliden de öteydiler ve yırtık pırtık cüppeleri hem kan hem de dışkıyla sıvalıydı. Saçı sakalı birbirine karışmış keşişlerin ağızları karanlık deliklerden farksızdı. Cüppelerinin deliklerinden kırık çomaklar gibi çıkıntı yapan kolları ve bacakları sert bir kamçının neden olduğu izleri andıran, derinin soyulmasıyla açılmış yaralarla kaplıydı. Adamların elinde her türlü alet edevat mevcuttu: bıçaklar, değnekler, tırpanlar, sopalar, tığlar... Yani bir düşmanın etini kesmekte, ezmekte ve parçalamakta kullanılabilecek her şey.

“Saygısızlar!” diye ağır aksanlı bir Latinceyle bağırdı az önce haykıran adam. Sesi bir düzine korkmuş çocuğun feryadını andırıyordu. “Tanrı’nın kutsal savaşçılarının işine karışmamaları lazım!” Keşiş uzun bir değneği havaya kaldırdı. Ucuna bir koçun boynuzlu kafatası tutturulmuştu ve kafatası yere balçık gibi damlayan siyah, kaygan bir maddeyle kaplıydı.

“Eh,” dedi Yasper dalga geçercesine. “Sanırım cevabımızı—”

Binadan cılız ellerinde yakılı bir meşale tutan başka bir keşiş çıktı. Meşaleyi ilk adamın değneğinin ucuna doğru kaldırdı ve koç kafatası bir *pof* sesiyle alevlere boğuldu.

“Ah,” diye belirtti Yasper, “ne kadar akıllıca.”

“İçeri girin!” diye bağırdı Cnân. “Hemen!” Sonra da simyacıyı tuniğinden tuttuğu gibi kulübeye doğru çekti.

Finn onları içeride bekliyordu. Ayakları sert bir yüzeye çarpan genç kadın tökezledi. Gözleri içerinin loşluğuna deli edecek kadar geç alışılıyordu. Finn içeride kuyu olmadığını söylemişse de Cnân yüksek bir taş halkayla karşılaştı. Kayanın oyulmasıyla yapılmış basit basamaklar halkanın içinden boşluğa doğru alçalmaktaydı.

Finn’in kapıyı çekerek kapatmasıyla birlikte her yer karanlığa gömüldü ve Yasper kadına çarptı. “Dikkat et,” diye çıkışan Cnân yine merdivenin kenarına takılıp tökezledi. “Burada bir delik var.”

“Tabii ki var,” karşılığını veren Yasper karanlıkta üstünü başını yoklamaya koyuldu. “Yoksa Livonyalılar nasıl ortadan kaybolabilirlerdi?”

Bir şeyin kuyu evinin kapısına sertçe çarpmasıyla birlikte Finn homurdandı.

Yasper bıyık altından söverek taşların kenarına takıldıysa da merdivenlerden aşağı yuvarlanmamayı becerdi. Cnân zifiri karanlığa inmeye başlayan adamın basamaklardan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. “Işık konusunda ne yapabileceğime bir bakacağım,” diye arkasına seslenen simyacının sözleri boşlukta yankılandı. “Keşişleri elinizden geldiğince uzak tutun.”

“Peki onu nasıl yapacağız?” diye homurdanan Cnân plana razı olduğuna bin pişmandı.

Finn ona çarptı ve eli genç kadının kolunu buldu. “Aşağıya in,” dedi, ağzını Cnân’ın kulağına yaklaştırarak. “Aynı anda sadece birkaçı birden gelebilir. Yeteri kadarını öldürürsek belki vazgeçerler.” Adam gırtlığından gelen bir kıkırdamayla güldü. “Tabii vazgeçmeyebilirler de. Göreceğiz, değil mi?”

Kapıya yine bir vücut çarptı ve Cnân -Finn’in artık kapının yanında olmadığını ansızın anlayarak küçük bir ümitsizlik çılgılığı attı. Fakat kapı kapalı kaldı ve Finn onu bırakmadı. “Aşağıya in,” diye tekrarlardı avcı, Cnân’ı kolundan çekerek. “Kapıyı tutan bir sürgü var. Kısa bir süre daha dayanır.”

Yatışan Cnân sağ elini kaya duvarın üzerinde tutarak merdivenlerden inmeye başladı. Dümdüz aşağı uzanan merdiven inanılmaz derecede dar bir spiraldi. Genç kadın basamakları saymayı akıl

ettiğinde geride kaç tanesini bıraktığını hatırlamayacak kadar çok yol katetmişti. Sonunda sağ eli duvardan ayrılarak boşlukta kaldı ve yüreği ağzına gelen Cnân iki basamak daha inip kendini sağlam bir zeminde buldu.

İleride yeşil bir ışık belirdi. Dehşet içinde olmasına rağmen nereye kaçacağını bilemeyen genç kadın merdivenlerin dibinde beklerken parıltı yakınına geldi.

Bu Yasper'dı, elinde camdan yapılmış küçük bir kap vardı. O yürüdükçe camın yüzeyi dalgalanıp parıltıyordu ve genç kadının içinde buldukları yeraltı mezarlıklarını seçebileceği kadar ışık saçıyordu.

Durdukları oda Yasper'ın cadı ışığının aydınlatılabildiğinden daha uzundu. Zeminden tavana kadar yükselen nişlerin oyulduğu yakındaki bir duvar her iki yönde de sonu gelmeksizin uzanıyordu. Nişlerde uzun zaman önce ölmüş kimselerin kemiklerini gören Cnân sertçe yutkundu. Bazıları Yasper'ın ışığının altında saydam denebilecek kadar ince kumaşlarla örtülüydü. Boş göz yuvalarıyla genç kadına dik dik bakan, ağızları bir karışık açık duran kafatasları huşu ve dehşet arasında bir yerde donup kalmış gibiydi.

“Finn nerede?” diye sordu Yasper, kadının omzunun üstünden bakarak.

“Keşifleri teker teker saldırtmaya zorlamaktan bahsediyordu.”

“O iş merdivenlerde olmaz ki,” deyip iç geçirdi Yasper. “Finn!” diye tısladı, avcının dikkatini çekmeye çalışarak. “Buraya gel. Düz zemine.”

Cnân minik cam kaptaki sıvıya aval aval bakarak nasıl ışık yarattığını çözmeye çalıştı. Yasper'ın simya hilelerinden biri olan bu gizem muhtemelen kendi bilgi dağarcığının çok ötesindeydi. Yine de ışığa bakmak ölümlerin göz yuvalarına bakmaktan çok daha makbuldü.

Hafif ve hızlı adımlarla gelen Finn'in sesini duydular. Homurdanan Yasper genç kadına kendisini izlemesini işaret etti ve cadı ışığını dikkatle tutarak onları yeraltı mezarlığının derinliklerine doğru götürdü.

Kemerli bir geçide ulaştıkları sırada Cnân odanın daha büyük bir kısmını görebildiğini ve gölgelerinin onlardan önce koridoru aşmaya heveslenerek uzayıp gittiğini fark etti. Omzunun üzerinden geriye bir göz atınca bunun sebebini gördü; merdivenden aşağı meşale ışığı saçılmaktaydı.

“İşte geliyorlar,” diyen Finn genç kadını hafifçe itti. “Tünele girin.”

Yasper denileni yaptı ve defin odasını terk ettiler. Tünelin tavanı daha da alçalırken başını eğmek zorunda kalan Cnân zeminin ne kadar düz olduğuna dikkat etti. Geçidin tabanı sayısız yıl boyunca sayısız ayağın basışıyla iyice aşınmıştı. *Acaba kaç nesil ölümlerini buraya defnetti?* diye merakla düşündü genç kadın.

İlk köşeye vardıklarında Finn geride kalıp takipçileriyle yüzleşmeye hazırlandı.

İlk keşif, avcının mızrağı yırtık çüppesini delip göğsüne saplanınca ses çıkarmadan öldü. Finn adamı iterek silahını kurtardı ve bir sonraki kurbanını beklemek üzere tünelin sağ tarafına geçti.

Keşifin ölmeden önce taşıdığı sopa o anda Finn'in ayaklarından çok da uzak olmayan bir yerde duruyordu. Korkusu ile Bağcı yeminini bozmamaya yönelik ümitsizce arzusu arasında kararsız kalan Cnân silaha uzun uzun baktı. Sonunda nasılsa daha önceden bir can aldığı ve elini yeterince kana buladığı neticesine vardı. Yukarıdaki katledilmiş hayvanlar ve onların her yere bulaşmış kanı bir anlığına hayalinde canlandı.

Bir noktadan sonra kanın miktarının önemi kalmıyordu.

İkinci keşif köşeden döner dönmez Finn'in mızrağını karnının alt kısmına yedi. Yere yığılan adam kıvranarak inledi; tâ ki Finn mızrağının çabuk bir hareketiyle onu da haklayana kadar.

Cnân ileri fırladığı gibi sopayı yerden kaptı. Sonra da tünelin öteki tarafına konuşlandı ve başını köşeden uzatacak kadar aptal olan ilk adamın kafasını kırmaya hazırlandı.

Yasper arkalarından küfretti. Cnân o tarafa bir göz atmaya cüret ettiğinde gölgelerden başka bir şeyle karşılaşmadı. Simyacının minik ışığı sönmüştü.

Finn'in ağzından bir homurtu çıktı ve Cnân hızla dönüp bakınca karşısında pislik içindeki keşişlerden birinin suratını buldu. Adamın gözleri yuvalarından uğramıştı ve ağzı açılıp kapanıyordu. Nefesi avludaki çürümüş leşlerden bile daha kötü kokuyordu. Böyle *bir şey nasıl mümkün olabilir?* Elleri göğsüne saplı duran mızrağın dişbudak sırığını zayıfça kavramaya çalışıyordu. Homurdanıp inleyen keşiş bozuk bir Latinceyle birkaç laf etti. Cnân kelimelerden bazılarını anladı *-intikam ve iade* gibi- ve sonra adamın soluğu boğazına takıldı.

Keşiş ölmüştü, ama Cnân yine de onun başına vurdu. Yalnızca emin olmak için.

Gelen bir sonraki kişi, değneğin ucundaki kafatası harıl harıl yanan o bağırان keşişti. Finn adamın değneğiyle yaptığı sarsakça hamleyi mızrağının çelik ucuyla savuşturdu ve Cnân'ı tutup geri çekti. Avcının alnını ve kollarını kaplayan ter tabakası onu yanan koç kafatasının ısisına karşı koruyordu. Keşiş değneğini ileri geri savurarak Finn'i geri çekilmeye zorladı ve yaptığı her hamlede iğrenç bir dil kullanarak zikretmeye başladı.

Cnân değneğin ucundaki alevli hayvandan kaçmaya çalışarak koridordan aşağı sendeledi. Tünel kavurucu, turuncu bir ışıkla doldu ve genç kadının üstüne üstüne gelen ısı dalgaları ona geçmiş hatırlattı...

Yine sekiz yaşında ve o yanan evin içindeydi. Annesini yakıcı kucağına almış olan alev canavarı şimdi de kadının ağır elini tutarak var gücüyle çekiştiren Cnân'a hırıldayıp çatırdıyordu. Alevler çarptıkça teninde kabarcıklar oluşan küçük kızın yüzündeki yaşlar cızırdayarak buharlaşıyor, aktıkça gözlerini yakıyordu. *Uyan!* diye haykırdı Cnân annesine. *Uyan!*

Canavarın kükremeleri yaklaşıyordu. Ateşli teninden göz kamaştırıcı boynuzlar çıkıyor, gözleri siyah ve kırmızıya çalan bir girdabı andırıyordu. Ağzını kocaman açarken boş boğazından dışarı alevler fişkırıyordu. Cnân sesinin şiddetiyle yarattığı geri püskürtebilecekmiş gibi haykırdığını hatırlıyordu. Fakat canavar annesini yutarken, sımsıcak diliyle kadının suratındaki ve kollarındaki deriyi yalayarak tüketirken, geride siyah küllerden başka bir şey bırakmazken neşeyle ulumayı sürdürüyordu.

Cnân ile alev canavarının arasına giren bir gölge genç kadının anılarını darmadağın etti. Cnân şimdiki zamana geri döndü ve kendini yeraltı tüneline kış üstü otururken buldu. Kadını giysilerinden tutan Finn onu çekerek paçavralar içindeki rahip ile alevli değneğinden uzaklaştırıyordu.

O sırada Yasper'ın yanından geçtiler. Simyacı onları arkasına alır almaz harabelerden yağmaladığı iri testiye fırlattı. Çılgınlık atıp kafatası uçlu değneğini onlara doğru sallayan çatlak keşiş döne döne uçmakta olan testiye aldırış etmedi. Testi adamın önünde taş zemine çarpıp parçalandı.

Koridor mavi alevlere boğuldu ve aşırı ısınan havanın oluşturduğu bir basınç dalgası tüneli doldurdu. Yasper ya kendini Cnân ile Finn'in üstüne attı, ya da basınç dalgası onu tutup havalandırdı. Cnân ışık ve ses patlamasının ardından hiçbir şeyden emin değildi. Alevden parmaklar genç kadının teninde gezinerek yanaklarını ve kaşlarını okşadı. Cnân o sıcak uzuvların boğazına ve göğsüne kaçabileceğinden korkarak ağzını açmaya cesaret edemedi.

Minik güneş nihayet sönerken geride duman, gölge ve küçücük mavi-sarı alev demetleri bıraktı. Yanık et kokusu tüneli doldururken yakınlarda bir yerde zavallı bir yaratık inleyip sızlandı.

Yasper öksürerek Cnân'ın üstünden kalktı ve tünel duvarına dayandı. Simyacının suratı kül ve terle

lekeliydi. “Güzelim *aqua ardens* heba oldu,” deyip iç geçirdi.

Finn anadilinde bir şeyler hırıldadı ve kendini iterek doğrulturken Yasper dalgın bir edayla kafa salladı. “Ama bizi öldürmedim,” diye avcıya karşılık veren simyacı koridordaki dumani tüten yanmış et yığınlarını işaret etti. “Bakire Meryem kafası *gerçekten* çalışanları korur.” Zeminde dans eden birkaç ufak alevden dili ezerek söndürdü.

Koç kafataslı değnek yerde yatıyor, boynuzlu tepesi hâlâ yanmasına rağmen alevler yavaşça ölüyormuş gibi titreşiyordu. Yasper sırtığı kaplayan alev halkalarını fularıyla dağıttı. Sonra da ellerini koruyarak değneği kaldırdı ve onun ışığıyla Cnân ile Finn’in ötesindeki geçidi aydınlattı.

“Et *facta est lux.*” [\[59\]](#) Sırttı. “Geri kalanlar cesaretlerini toplamadan önce acele etsek iyi olur.”

TEŞEKKÜRLER

ERİK BEAR

Aileme, dostlarıma ve hem gerçek hem de mecaz anlamda benimle birlikte bu kitap için omuz omuza savaşmış herkese teşekkürler. Bir insanın çalışması gerektiğinden çok daha sıkı çalıştığı için başta Mark olmak üzere diğer tüm yazarlara teşekkürler. Beni yazarlığa yönlendirdiği için babama ve dedeme teşekkürler.

GREG BEAR

Tüm bu usta yazarlarla birlikte çalışmak, sabahları Neal'ın rehberliğine çelik çarpıştırmak, sonra da delice bir tempoyla yazım planları kurarken kahve içip pembe kutulardaki çöreklerle kahvaltı etmek harikaydı. Mark karatahtamızda bölümleri özetleyip düzenlerken Joe ile Cooper'ın volta atıp kılıçlarını savurmasını izlemek, yazarlar masamızda Neal'la karşılıklı fikir alışverişi yapmak, kıtanın öteki ucundaki E.D.'yle konuşmak (ve ona sanal çörekler ikram etmemizi) ve de oğlumuz Erik'le hem strateji hem de bölümler üzerinde işbirliği yapmak da öyle. Üstelik tüm bunları yaya ve atlı olarak tarifsiz katliamlar atlatıp dalgalanan otlarla dolu geniş ovalardan geçerek Harold Lamb, Talbot Mundy ve Robert E. Hovvard gibilerin harikulade topraklarına dalarken yapmamız da cabası. Bu inanılmaz tecrübe için herkese teşekkürler!

E.D. DEBIRMINGHAM

E.D. bu projeye yaptığı kısa fakat muhteşem katkısından ve bıraktığı yerden devam etme fırsatı tanıdığından dolayı olağanüstü Nicole Galland'a, ayrıca her şeyi mümkün kılan şahane menajerimiz Liz Darhansoff'a teşekkürü bir borç bilir.

JOSEPH BRASSEY

Bana bir şans veren Neal Stephenson'a... Umarım seni gururlandırmışımdır. Düzyazımı döve döve güzelleştiren Mark Teppo'ya. Greg'e, Erik'e, E.D.'ye ve Subutay'daki diğer herkese. Bana daima şiddet katmayı ve ayaklarımı yere sağlam basmayı öğreten Tinker'a. Zihnimi yeni olasılıklara açan Fort Lewis'teki Ken ile Rob'a. Bana hep destek olan güzel eşime ve ebeveynlerime. Bunun gerçekleşebileceğine inanan küçük kız kardeşime ve yol boyunca edindiğim tüm dostlara. Hayaller gerçek olur. Tüm bunları size ithaf ediyorum.

COOPER MOO

Destekleri için aileme canı gönülden teşekkürler: karım Mary; çocuklarımız Keagan, Connor ve Haven; ebeveynlerim Jan ve Greg Moo. Başta gösterdiği liderlik için Neal ve yazınsal rehberliği için

Mark olmak üzere yazım ekibinin her üyesine minnet borçluyum. Kıymızımı hepimizin şerefine kaldırıyorum!

NEAL STEPHENSON

Merkezcil kuvvet Mark Teppo'ya teşekkürler.

MARK TEPPON

Bu proje, her masalcının duymaya bayıldığı o ölümsüz sorunun birisi tarafından sorulmasıyla başladı: "Peki şimdi ne olacak?" Sanırım hiçbirimiz cevabın bizi nereye götüreceğini hayal edemedik; fakat yolculuk boyunca bu yaratıcı ekibe sahip olmaktan minnettarım: Erik, Greg, Cooper, E.D., Joseph ve Neal. Ayrıca sağladıkları karakter portreleri için Karen Laur, Jason Norgaar ve Neal Vön Flue kadar bizimle beraber parlak bir geleceğe adım atan tüm Mongoliad.com topluluğuna teşekkür etmek istiyorum. Jeremy Bornstein ile Lenny Raymond altyapı çalışanlarının o göze batmayan yöntemiyle bizimle yakından ilgilendiler; teşekkürler beyler. Fleetvwood Robbins keskin bir yazınsal bakış açısı sağlayarak bu sözcüklerin son düzenlemede harika bir perspektif ortaya koydu. Ayrıca daimi ve şaşmaz desteği büyük önem taşıyan Emm'e de selam olsun.

İthafta da belirtildiği gibi Tinker Pierce, Gus Trim ve Guy Windsor bize Batı dövüş sanatları alanında epeyce faydalı bilgi ve talimat temin ettiler. Ayrıca Ellis Amdur ile Aaron Fields on üçüncü yüzyıl Japonyasının dövüş sanatlarıyla ilgili konularda fantastik yorumlarda bulundular. Bu beş beyefendi kendi alanlarında gerçek birer âlim ve üzerinde çalıştıkları sanatlardaki herhangi bir yaratıcı değişiklikten bütünüyle biz sorumluyuz.

YAZARLAR HAKKINDA

Neal Stephenson esasen bir kurgu yazarı olup spekülâtif kurgu alanındaki çalışmalarıyla pek çok ödül kazanmıştır. *Snow Crash*, *The Diamond Age*, *Cryptonomicon*, *The Baroque Cycle* ve *Anathem* popüler kitapları arasında yer almaktadır.

Greg Bear *Blood Music*, *Eon*, *The Forge of God*, *Darwin's Radio*, *City at the End of Time* ve *Hull Zero Three* de dahil olmak üzere gerilim, bilimkurgu ve fantezi türlerindeki otuzdan fazla kitabın yazarıdır. Çok sayıda uluslararası ödül kazanan kitapları yirmi ikiden fazla dile çevrilmiş ve dünya genelinde milyonlarca adet satmıştır.

E.D.deBirmingham Harvard Üniversitesi'nde karşılaştırmalı din ve tiyatro eğitimi almış olup ikisinin hemen hemen aynı şey olduğuna inanmaktadır. Çeşitli takma adlar altında tarihi kurgu romanları ve senaryolar yazarak asıl isminin yerleşmesini isteyen annesini hayal kırıklığına uğratmıştır. Kocasıyla ve dünyanın en iyi köpeğiyle beraber Massachusetts'in kırsal kesiminde yaşamaktadır.

Mark Teppo bir kentsel fantezi serisi olan *Codex of Souls* ile hiper-metin rüya tabiri *The Potemkin Mosaic* kitabının yazarıdır.

Joseph Brassey eşi ve iki kedisiyle beraber Pacific Northwest'te yaşamaktadır. Silahlı kuvvetler mensuplarına ortaçağ dövüş teknikleri öğretmektedir. *Mongoliad* ilk basılı kurgu eseridir.

Erik Bear eserlerini yaşadığı yer olan Seattle, Washington'da yazmaktadır. Çok satan bir video oyunu yazmıştır ve şu anda pek çok çizgi roman dizisi üzerinde çalışmaktadır.

Cooper Moo 1986 yılında trenine dönmek zorunda kalmadan önce Moğolistan'da beş dakika geçirmiştir, günün birinde Moğol savaşçıları kaleme almayı hiç beklememiştir. Cooper 2007'de Hong Kong'daki bir çatıda Çinli bir kılıç ustasıyla kapışmıştır, bu tecrübenin bir gün çatışma sahneleri yazmasına yardım edeceğini de düşünmemiştir. *Mongoliad* yazım ekibinin bir üyesi olmasının dışında çeşitli dergilerde makaleler yazmıştır. "*Grooving Up Black and White*" adlı otobiyografik yazısı *Seattle Weekly*'de basılmış ve Profesyonel Gazeteciler Cemiyeti tarafından Yılın Sosyal Meseleler Konulu Makalesi ödülünü almıştır. Cooper eşi, üç çocuğu ve çok sayıda kesici silahıyla beraber Issaquah, Washington'da yaşamaktadır.

DİPNOTLAR

[←]

1.Eski Moğol toplumunda soylulara “ak kemikler,” sıradan halka ise “kara kemikler” denirdi -çn

[←]

2.Yalım: Kılıç, bıçak, hançer gibi silahların metalden yapılma keskin kısmı -çn yhn

[←]

3.(Ltn.) Bakire Savunucunun Şövalyeleri. Kalkan-Biraderleri’nin bir diğer adı -yhn

[←]

4.Rutenya: Bugünün Rusya, Beyaz Rusya, Polonya, Slovakya ve Ukrayna bölgelerine ortaçağda verilen genel ad -çn yhn

[←]

5.Ortaçağda Çin’deki vahalarda kurulmuş şehir devletlerinde yaşayan halk -çn

[←]

6.Birbirine geçmiş ufak metal halkalardan yapılan, genellikle uzun kollu ve yelek şeklindeki bir zırh -çn

[←]

7.Ortaçağda savaş için özel olarak yetiştirilen çok iri bir at cinsi -çn

[←]

8.Nacak: Kızılderililerin kullandıklarına benzeyen küçük bir savaş baltası -yhn

[←]

9.Ortaçağda Hıristiyanlar tarafından Almanya’da kurulmuş askeri bir örgüt -çn

[←]

10.Çin’in kuzey batısında kalan küçük bir eyalet, -yhn

[←]

11.Ceyhun Nehri’nin bir diğer adı -yhn

[←]

12.“Yurt” olarak da bilinen Moğol çadırı -çn

[←]

13.Rutenya'nın bir diğer adı -çn

[←]

14.Tarla faresinden hazırlanan geleneksel bir Moğol yemeği -çn

[←]

15.Cengiz Han tüm Moğolistan'ı tek bir bayrak altında birleştirmeden önce ülkeye egemen olan Moğol kabilesi -çn

[←]

16.Genellikle muharebelerden sonra ölümlerin üstündeki değerli eşyaları toplayan siviller -çn

[←]

17.Koyun veya keçi eti ile çeşitli sebzelerden hazırlanan geleneksel bir Moğol yemeği -çn

[←]

18.Özellikle Vikingler hayvan boynuzlarının içini oyup bir bardak gibi içki içmekte kullanırlardı -çn

[←]

19.Dişleri ve tırnakları sökülüp zincire bağlanan bir ayıyı köpeklerle dövüştürerek düzenlenen kanlı bir eğlence -çn

[←]

20.Frederick II (1194-1250): Roma İmparatorluğu'nun en güçlü hükümdarlarından biri -yhn

[←]

21.Metinde geçen orijinal kelimedir -yhn

[←]

22.Moğol İmparatorluğunda Han ve eşleri, “*Torguud*” (Gündüz Bekçileri) ve “*Khevtuul*” (Gece Bekçileri) adı verilen iki ayrı askeri birlik tarafından korunurdu -çn & yhn

[←]

23.Moğol ordusunda 100 kişilik askeri birliklere verilen ad -çn

[←]

24.İspanyolcada “Endülüs katili” anlamına gelen bir tabir -çn

[←]

25.Hz.İsa'nın diğeri bir adı -çn

[←]

26.Eski Yunanistan'da efsanevi şair Orpheus'u esas alan gizemli ve mitolojik bir din -çn

[←]

27.(Orj. Berserker): Eski İskandinav kültüründe kan dökmekten başka hiçbir şey düşünmeksizin ve kendini savunmaya yönelik herhangi bir girişimde bulunmaksızın dövüşen savaşçıların genel adı. Osmanlı İmparatorluğu ordusunda “Deliler” diye anılan savaşçılara benzerlik göstermektedir -çn

[←]

28.Yaklaşık 2.5 metreye karşılık gelen eski bir ölçü birimi -çn

[←]

29.Moğol efsanelerinin önemli bir unsuru-çn

[←]

30.İlave koruma sağlaması amacıyla zırhla beraber giyilen, genellikle ketenden veya yünden yapılan uzun ve dolgulu bir kıyafet -çn

[←]

31.Yunan felsefesi ilkelerinden biri. Kendine hâkimiyet, ölçülülük anlamına gelir -çn

[←]

32.Norveç lisanında kulaç -çn

[←]

33.Uzun bir sırığın ucuna pala benzeri bir bıçağın tutturulmasıyla oluşturulan kesici silah -
çn

[←]

34.Japon savaş çığlığı -yhn

[←]

35.Özellikle daha güçlü saplama hamleleri yapabilmek için sol elle kılıcın yalımını ortadan tutmak üzerine kurulu eski bir kılıç dövüşü tekniği -çn

[←]

36.İran'ın kadim halklarından biri olan Partlar tarafından geliştirilmiş bir okçuluk manevrası. Bu manevrada okçu atıyla hedefinin yanından geçip gider ve eyerin üstünde arkasına dönüp okunu öyle atar -çn

[←]

37.Moğolların Büyük Ayı takım yıldızına verdikleri ad -yhn

[←]

38.Baltık bölgesinde, Finlandiya Körfezi'nin güneyinde bulunan ve daha sonra Estonya ile Letonya olarak ikiye ayrılan bölgenin eski adı -çn

[←]

39.Papa'nın bir diğer unvanı -çn

[←]

40.On dördüncü yüzyıla kadar Papaların kaldıkları konut -çn

[←]

41.Kaftanı andıran geleneksel bir Moğol kıyafeti -çn

[←]

42.M.Ö.1.yüzyılda yaşamış Suriye asıllı bir filozof ve yazar -çn

[←]

43.Kore'nin liman bölgelerinden biri -yhn

[←]

44.Onuncu yüzyılda yıkılan Silla adlı eski bir Kore krallığındaki seçkin bir aristokratlar grubu -çn

[←]

45.Burada Katolik Kilisesi'nde yaygın olarak düzenlenen bir ayinden bahsediliyor. Ayinin sonunda rahip her bir cemaat mensubuna İsa'nın etini simgeleyen bir parça hamur yedirir ve İsa'nın kanını simgeleyen bir yudum içki içirir -çn

[←]

46.Cengiz Han'ın gerçek ismi -yhn

[←]

47.Karadeniz'in o yıllarda kullanılan isimlerinden biri -yhn

[←]

48.Kale veya şehir duvarlarındaki büyük girişlerin üzerinde yer alan korunaklı bir muhafız odası -çn

[←]

49.(Orj. coif): Başı tamamen sararak sadece suratı açıkta bırakan ve kullanıcının kafasını darbelere karşı koruyan bir tür örgü zırh -çrı

[←]

50.Aslan Kapısı olarak da bilinen Kudüs'ün eski şehir duvarlarındaki yedi kapıdan biri -çrı

[←]

51.Kudüs'ün Hıristiyan mahallesinde yer alan eski bir kilise. Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği tepenin üstüne inşa edilmiştir. Mesih'in kabrinin de burada olduğu iddia edilir -çrı & yhn

[←]

52.Kudüs'ün bir diğer adı -yhn

[←]

53.Kutsal Roma İmparatorluğunda yakın korumalık yapan bir Viking kavmi -çn

[←]

54.Peçelik: Miğferlerin alt kısmına takılan, boynu ve omuzları koruyan örgülü bir zırh parçası -çn

[←]

55.(Orj. Gospel): İncil'in bir diğer adı -çn

[←]

56. Bir kuyunun etrafına kurulan, duvarlı veya duvarsız olabilen koruyucu bir yapı -çn

57.Hıristiyanlık mitolojisinde Hz. İsa'nın Son Yemek'te kullandığına ve çarmıha gerildiği sırada kanının içine akıtıldığına inanılan efsanevi bir kutsal emanet -çn

58.(Orj. And then there was light): İncil'de Tanrı'nın ışığı yaratmasını konu alan ünlü bir deyiş -çn

59.(Orj. Let there be light): İncil'de "Emrediyorum, ışık olsun" anlamına gelen ünlü bir deyiş -çn